

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΠΕΡΙ

ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ.

ARISTOTELIS

DE

POETICA

LIBER

EX VERSIONE

THEODORI GOULSTONI.

LECTIONIS VARIETATEM E CODD. IV. BIBLIOTHECÆ MEDICÆ, VERBORUM INDICEM ET OBSERVATIONES SUAS ADJUNXIT

T. WINSTANLEY, A.M.

COLL. HERT. SOC.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

MDCC LXXX.

165 i 8

ORNATISSIMO VIRO
GUIL. BANKES A.M. ARM.
DE WINSTANLEY
IN AGRIS LANCASTRIENSIBUS
BONARUM ARTIUM ÆSTIMATORI OPTIMO
MORUM INTEGRITATE PRUDENTIA COMITATE
ADMODUM SPECTABILI
FAUTORI SUO IMPRIMIS COLENDO
AMICO CERTISSIMO
HOC QUALECUNQUE OPUSCULUM
PRO TALIBUS MERITIS LEVIDENSE MUNUS
IN AMICITIÆ GRATIQ. ANIMI
TESTIMONIUM
EA QUA PAR EST REVERENTIA
OFFERT DICAT DEDICAT
EDITOR.

P R A E F A T I O

QUID in hac Editione libelli vere aucti
exornanda perfectum, nonnulla sunt
que Lectorem benevolam in antecessum ad-
monere velim.

Contextum ad Editionem Uptonianam, Ion-
ge omnino emendatissimum, ita examinandum
curavi, ut sublati operum vitia emendatio-
produceret. Neque tamen perfectio est, qui
eum seu navis carere exaltationem, scilicet, ut
Homo, ita liber ille optimus est, qui minimis
vegetat.

Annotationes ad eodem Uptono undecim-
que collegas eo consilio repetere volui, ut
eorum nihil, quibus illa editio commendatur,
notis deesset. Alias ex aliis Commentatori-
bus ut Madio, Robertello, Victorio, Benio,
Castelvetro, Piccolomineo, Dacero, Bar-
tenio, Salazio, Curcio, Ordonio, Florio, ad
fastidium aliquod corradere nullo negotio potui-
ssim. Sed hos, mole, ut plurimum, tormi-
danda liberos, re parum utiles, si unum aut al-
terum excipias, persensorio tantum opere
evolvere, ne in labore ineptiarum occupatus in-
stare videatur.

Etiam igitur Observationum, quae huic
operi subiacent, maxima pars me habet auc-
torem, in quibus is mihi praecipue animus fuit,
ut

P R Æ F A T I O.

QUID in hac Editione libelli vere aurei exornanda perfecerim, nonnulla sunt, quæ Lectorem benevolum in antecessum admonitum velim.

Contextum ad Editionem Uptonianam, longe omnium emendatissimam, ita exprimendum curavi, ut sublatis operarum vitiis emendatior prodiret. Neque tamen profecto is sum, qui eum suis nævis carere existimem : scilicet, ut Homo, ita liber ille optimus est, qui minimis urgetur.

Adnotationes ab eodem Uptono undeque collectas eo consilio repetere volui, ut eorum nihil, quibus illa editio commendatur, nostræ deesset. Alias ex aliis Commentatoribus ut Madio, Robortello, Victorio, Benio, Castelvetro, Piccolhomineo, Dacerio, Battesio, Salazio, Curtio, Ordonio, Florio, ad fastidium usque corradere nullo negotio potuisssem. Sed hos, mole, ut plurimum, formidanda libros, re parum utiles, si unum aut alterum excipias, perfunctorio tantum opere evolvi, ne in labore ineptiarum occupatus fuisse viderer.

Earum igitur Observationum, quæ huic operi subjiciuntur, maxima pars me habet auctorem, in quibus is mihi præcipue animus fuit,
ut

P R Æ F A T I O.

ut Aristotelem, quem illustrando Itali obscurant, emaculando turpiter fœdarat Heinſius, retentis, quantum ejus fieri potuit, veteri lectione, atque ejusdem ſenſu illo, qui maxime obviuſ fuit, ſibi reſtituerem. Nonnulla tamen in auctore, qui certe πολλοῖς ἔλκεσι βρούει, ipſe conjectura ductuſ, ita emendavi dicam? an potiuſ immutavi, ut ex iis ſententia aliqua, quæ in editis nulla fuit, erueretur: alia vulgo receptis fortaffe meliora ſuppeditarunt variantes lectiones, quas e Codd. quatuor Bibliothecæ Medicæ excitatas humaniſſime mecum communicavit Vir inter paucos linguæ Græcæ peritiſſimuſ, de cujuſ amicitia eſt quod mihi ſerio gratuler, A. M. Bandiniuſ J. U. D. ejus Bibliothecæ et publicæ Marucellianæ Cuſtoſ doctiſſimuſ.

Horum Codicum nec valde priſca, nec recente adeo manu exaratorum notationem in literis ad me datis ita fecit ipſe Bandiniuſ:

“Ad Codices vero quod attinet, eos dili- gentiſſime contulimus, ſervato ordine, quem in Bibliotheca obtinent; ſunt autem iſti:

I. Codex xiv. Plutei xxxi. chartaceuſ in 4. majori, Sæc. xv. charactere grandiori exaratuſ, optimeque ſervatuſ, cum correctionibuſ quibuſdam valde rariſ ab eadem manu, in quo potiffimuſ amanuenſiſ peccavit, quod identi- dem in exſcribendo ſimilitudine alicujus vocis deceptuſ, aliquas dictiones, interdum etiam

in-

P R Æ F A T I O.

integras periodos prætermisit, ut suis jam locis adnotavimus; præterea voces quasdam aliquanto obscuriores in lacuna reliquit.

II. Cod. xiv. Plut. lx. chartaceus in 4. min. Sæc. xv. caractere perspicuo, optime servatus, in quo præpositiones interdum videas accentibus destitutas, ita ut διαμέλεις pro δια μέλεις, διαμέτρων pro δια μέτρων exhibeat; quod nos, nisi ubi sententiæ mutatio fieret, adnotare supervacaneum duximus. Habet præterea summaria quædam in margine rubricata: Græca quidem ejusdem manus, Latina vero Angeli Politiani, cujus erat Codex, ut ejus ex epigraphe adparet. Hunc autem, ut a superiori Codice, qui eodem numero xiv. prænotatur, distingueremus, in variantibus Romano numero designavimus.

III. Codex xvi. Plut. lx. Chartac. in 4. min. Sæc. xv. caractere minuto exaratus, correctionibus quibusdam ab eadem manu et summariis rubricatis in margine.

IV. Codex xxi. Plut. lx. chartac. in 4. min. Sæc. xv. litera grandiori, cum summariis Græcis in margine rubricatis ab eadem manu et aliis Latinis. Scatet autem correctionibus, quæ, ut plurimum, cum edita lectione conveniunt."

Præter has, variantes lectiones ex editione principe Aldina hujusce libelli, uti et alias, quæ quidem alicujus momenti esse videbantur, ex Versione antiqua Valliana, anno 1498. id est, ante ipsum Aristotelem, edita nunc primum
col-

P R Æ F A T I O.

collegi. De hac versione, quæ, cum verbum de verbo reddat fidus nimis interpres, instar MSpti habenda est, vide Maittaire Annales Typograph. T. I. p. 661.

His denique paraphrasin Goulstonianam, et, ex quorundam amicorum rogatu, verborum Indicem, Tyronibus, uti spero, non inidoneum, mihi saltem laboriosum, adjeci.

Ne vero plures Observationes ad sensum auctoris, qui ab Enarratoribus plerisque omnibus, ne ipso quidem Goulstono excepto, male habetur, elucidandum adderentur, obstitit Editoris oculorum et valetudinis infirmitas. Ea de causa et quia librum hunc in molem excrescere nolui multa hujusmodi, ab aliis occupata, consulto omisi, ut e. gr. quæ de Sophrone præclare egit summus Valckenaer in Adnotat. ad Argum. Adoniasus. Theocriti; de Nomo et Dithyrambis Auctor Tractatus de Decreto Lacedæmoniorum contra Timotheum Milesium; necnon Hagedorn in Abhandlung von den Liedern der alten Griechen Oper. T. III. p. 201. sq. excultissimo ingenio viri; de Heracleide, Theseide et parva Iliade Cl. Heyne, Excurs. ad Virg. Æn. II. T. II. p. 220. de Conjunctione et aliis nonnullis ad Grammaticam potissimum spectantibus, in Hermete J. Harris, Saresburiensis, vir, si quis alius, ἀριστοτελικώτατος, &c.

Tu vero, Lector, vale atque huic nostro labori, quantuluscunque is demum sit, fave.

R A T I O N E S
H E I N S I A N Æ
C U R
O R D I N E M
V U L G A T U M I M M U T A V E R I T ;

QUÆ, CUM NIMIS ESSENT LONGÆ, QUAM UT NOTIS
COMMUNE POSSENT INSERI, HUIC LOCO IN GRATIAM
DOCTORUM APPONUNTUR.

C A P. VI.

*Jam vero ad eum pervenimus locum, in quo aut
necesse est aliquid nobis debeant eruditi, qui fœdissimam
aliquot capitum hujus libri transpositionem, sine quo
inutilia prope omnia erant, quæ divinitus à maximo
virorum de Tragœdia ejusque partibus dicuntur, primi
advertimus, aut ut doctis rationibus, ea quæ dicuntur,
confutent. Quare, ut, quod instituimus, Lectori pro-
bemus, totum ordinem, quem secuti sumus, in ipso con-
textu, expressimus obiter. Si quis tamen glandes post
aristas malit, iis fruatur. Sed de eo jam agamus.*

CAPITE sexto, post imitationem quam
Hexametram Philosophus vocat, de tragœdia
agere incipit, cujus definitionem proponit. Ac
primo in ipsa definitione, quædam quæ obscuriora
videbantur, illustrat, Secundo, ex eadem partes
qualitatis elicit : quas primo ἀναλυτικῶς mox συνθε-
τικῶς proponit. Illius methodi respectu, constitutio

Tragœdiæ, Fabulam quam vocat, postrema est, cum sit præcipua: hujus vero prima. Partes autem qualitatis, hæ sunt: Fabula, Mores, Sententiæ, Dictio, Apparatus, Modulatio. Quem deinde ordinem in explicatione singulorum persequitur & servat. Sex autem esse partes tantum, neque plures, tribus in imitatione differentiis probat, quas initio libelli posuerat, *ὅς, ὅς, &*. Prima instrumentum quo imitamur significatur: quo Apparatum ac Modulationem refert. Secunda modus denotatur, è quo imitatio diversitatem sumit: eo autem Sermo refertur. Tertia Materies, sive Subjectum, denotatur: quo Fabula, Mores & Sententia est referenda. Deinde præcipuam esse partem, Fabulam, sive ipsam constitutionem, ostendit; quod gravissimis eodem capite argumentis probat: donec præcipuam in Tragœdia, & quasi animam, constitutionem esse concludat. Secundo loco Mores ponit, quod & faciendum, similitudine præclara ostendit. Tertio Sententiam, cujus obiter occasione, Morum & Sententiæ ostendit differentiam. Quarto dictionem, Partibus postremo minus essentialibus suum simul tribuit locum. Quæ sunt Modulatio & Apparatus.

Huc usque nempe ad finem capitis sexti secutus est ordinem, vulgatis Editionibus servatum.

C A P. VII.

Capite septimo, quod transpositum, ut postea ostendemus, à librario erat, definiti illustrandi causa, partes quantitatis ponit, sine quibus partes superiores intelligi non poterant. Quæ sunt, Prologus, Episodum, Exodus, Chorus. Cujus Chori duas statuit partes: deinde & singulas obiter exponit, & eodem capite absolvit. Neque essentielles enim, de quibus fusc acturus erat, & totam ex iis expli-

explicaturus Tragoediæ essentiam, absolvere partes poterat; præcipue autem præcipuam; Fabulam nimirum, sive Constitutionem nisi prius Episodiu-
um quid esset, quid Chorus, quorum sæpe menti-
onem in præceptis facit, quæ de prima parte essen-
tiali erant, obiter proposuisset. Ut cum, quis ἐπι-
σοδιώδης μὴδ' sit, docet. Quod profecto intellexisset
nemo nisi qui, quid esset Episodiu-
um, jam ante didi-
cisset.

*Caput Septimum in Editione Heiniana, cum his
verbis incipit, Μέγν ὃ τραγωδίας, οἷς μὲν ὡς εἶδει δὲ
χρησθῆναι, πρῶτον εἰπομεν: Ὁ pertingit usque ad ista, Κατὰ
ὃ τὸ ποσὸν καὶ εἰς ἃ διαίρεται κεχωρισμένα, ταῦτ' ὅτι.*

C A P. VIII.

Capite octavo, primam essentiaë aggreditur par-
tem: idque è definitionis fundamento. Integræ
enim & absolutæ actionis imitationem esse Tragœ-
diam, dictum erat. Hinc pulcherrima de justa ac-
tionis magnitudine, sive de Periodo, oritur quæstio.
Cum enim totum sine magnitudine esse aliquid
possit (totum enim est, quod principium, medium
& finem habet) nihil autem pulchrum sit sine
magnitudine aliqua & ordine; rursus magni-
tudine nimia sensus diffundantur, sicut parvitate
confunduntur nimia, cum vix sentiant; terminum
justæ invenire constitutionis in Tragœdia necesse
est: quam ex ipsa Fabula & arte, non extrinsecus
petendam docet. Ac postremo concludit, ἐν ὅσῳ
μεγέθει, καὶ τὸ εἶδος ἢ τὸ ἀναγκαῖον ἐφεξῆς γινόμενων, συμβαίνει
εἰς εὐτυχίαν ἢ δυσυχίαν, ἢ ἐξ εὐτυχίας εἰς δυσυχίαν μεταβάλ-
λῃν, ἵκανὸς ὅςτ' ὅτι τὸ μέγεθος.

*Caput Octavum idem est, ac Septimum in vulgatis
editionibus.*

C A P. IX.

Cum Tragoedia autem ut absolutæ, ita unius actionis fit imitatio (quod in definitione dictum) illud etiam videndum erat, quæ sit una actio. Qua occasione eorum notat errorem, qui unius actionem unam actionem esse existimassent; cum ab uno & eodem multa quoque fiant, quæ sunt multum inter se diversa, neque ulla cohærent ratione. In hac parte errasse eos notat, qui aut Herculis aut Thesei omnes complexi actiones fuerant, quod unam esse unius actionem credidissent. Monet ergo, sicut reliquæ, quæ imitantur artes, unam imitantur: ita & constitutionem in Dramate, quandoquidem unius actionis imitatio est; ut totius, ita unius debere esse: plura enim recte conjungi non posse. Et quandoquidem, quemadmodum sine magnitudine, sic sine ordine nihil pulchrum est; ita inter sese cohærere unius actionis illius partes debere: ut sublata aut mutata una, transferatur quoque & mutetur totum. Quia id, quod utrum adsit vel absit, animadverti non potest, pars totius dici revera non potest.

Hoc etiam octavo respondet: & tria sequentia capitula nono, decimo, undecimoque.

C A P. X.

Capite sequenti, ut quam non sit cuiusvis recte actionem constituere in Dramate ostendat, ab historicis poëtas distinguit quod historici quæ fiunt, poëtæ, ut fieri debent, omnia describunt. Quare & magis serium ac grave poëtæ, quam historici munus esse, subjungit. Alter enim sequitur quod factum, alter id quod verisimile est, & potest fieri, considerat. Siquidem in singularibus historicus, in universalibus versatur poëta. Parvam deinde in Comico-
rum ac Tragicorum constitutione differentiam ostendit,

ostendit. Et, ut melius intelligatur, quantum ut quis recte constitutionem constituat intersit, poëtam non respectu numerorum, sed ipsius constitutionis, dici poëtam notat. Et quandoquidem Fabula sine Episodio nulla est; Episodium autem aut recte, aut contra cum præcipua actione connectitur; constitutionem eam absolutam esse, in qua recte Episodium cohæret; in qua vero contra, reprehendi, & ab illo vitio *Ἐπεισοδιαὶ μὴ δὲ* vocari ostendit. Cujus vitii occasionem tam in bonis quam ineptis ostendit poëtis. Et cum in postrema definitionis parte, conditio illa ad differentiam fuerit posita, ut commiseratio & terror, non quidem è narratione, sed ex ipsa fabula & actionis nascatur constitutione; hanc postremam ejus partem exemplo confirmat. Quæ quidem omnia ad actionis constitutionem, sive, *τὸ μύθον*, primam essentiae partem, manifeste spectant.

C A P. XI.

Capite sequenti illam essentiae dividere incipit partem. Sicut igitur humanæ actiones, aut sunt simplices sui que similes ad finem usque procedunt, aut mutationem aliquam illustrem habent, ita Fabula aut Simplex est, aut Implexa. Rursus, Implexæ partes sunt duæ: quarum alteram *Περίπτεαν*, quæ est manifesta in contrarium mutatio; alteram *Ἀναγνώσειν*, sive Agnitionem, dixit. Quas, ut recte adhibeantur, ex ipsis nasci rebus oportere ostendit: ut vel necessario vel verisimiliter eveniant.

C A P. XII.

Capite duodecimo, partes Constitutionis, sive Fabulæ Implexæ, Peripetiam & Agnitionem exponit. Et priorem, quidem prius. Quam exemplis è Tragœdiis illustrat. Deinde & Agnitionem definit. Et ut melius quæ Tragœdiæ sit propria ostendat, reliquas excludit. In fine capitis duos Agnitionis ponit modos.

C A P.

C A P. XIII.

Capite tertio & decimo (quod miserè divulsum est, & post partem secundam essentialem, cum ad primam spectet, vulgo ponitur; decimum enim & sextum est) Agnitionis, de qua ante egit, exponuntur species. Cujus initium est: Ἀναγνώσεις ἡ πρῶτη μὲν ὅτιν εἴρηται πρῶτον. Εἶδη δὲ ἀναγνωρίσεως, &c. hoc est, *Agnitio autem quid sit, supra diximus. Species autem illius, hæ sunt.* Ponit autem quinque; I. Τὰς διασημείων. II. τὰς πεποιημένας ὑπὸ τῆ ποιητῆς. III. τὰς διὰ μνήμης. IV. τὰς διὰ συλλογισμῶν. V. τὰς διὰ ὁμιλοῦσιν, de quibus singulis accurate.

C A P. XIV.

Capite sequenti, quod est decimum & quartum, ante duodecimum, postquam duas Fabulæ implexæ penitus absolvit partes, quarum posterior Agnitio, prior Peripetia fuit, tertiam proponit, quæ est πάθος, sive Perturbatio. Cujus capitis initium est: Δύο μὲν ἐν τῷ μύθῳ μέρη πρὸς ταῦτ' ὅτι, περιπέτεια καὶ ἀναγνώσεις· τρίτον δὲ πάθος. Τέττον δὲ, περιπέτεια καὶ ἀναγνώσεις εἴρηται. Quibus verbis ipse transpositionem indicat. Nam si præcedenti capite (has distinctiones enim sequimur cum vulgo) de Agnitione se egisse dicit, cur nunc quinto post demum, de hac agit? Eodem capite τῷ πάθους definitio proponitur; reliqua miserime transposita fuerunt: ut ne quidem de tertia & præcipua fere Fabulæ parte, duobus sequentibus capitibus Aristotelem egisse, eruditi sciverint. Cui enim de Perturbatione ibi agi suboluit? Quamvis enim caput unum esse, in quo πρὸς ἐλπίδιν καὶ φόβον manifeste ageretur, intelligerent, quasi in tenebris, connexionem cum superiore capite videre non potuerunt. Videbit autem, qui continuabit definitionem τῷ πάθους cum sequentibus hoc modo: Πάθος δὲ ὅτιν ἐστὶν ὁδυνητικὴ καὶ ὁδυνητικὴ· ὅσον οἷον ἐν τῷ φανερῷ
ἵνα γὰρ

θάνατοι, καὶ αἱ περιδυνάσι καὶ τρώσις, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ἐπὶ δὲ
 ἐν δὲ τῷ σωδίσῳ ἐστὶ τὴ χαλκίστης τραγωδίας μὴ ἀπλῶν, ἀλλὰ πι-
 πλεγμένῳ, ταύτῳ φοβεῶν καὶ ἐλεγχῶν ἐστὶ μιμητικῶν, ἔστι.
 Ostendere ergo pergit, (quandoquidem ex ipsa con-
 stitutione, sicut duæ superiores partes, hæc quo-
 que est petenda) qualis Fabulæ constitutio pertur-
 bationem adferat; quod futurum, ait, si nec boni
 viri è felicitate in adversam, nec improbi ex infe-
 licitate in secundam, neque valde improbi è felici-
 tate in adversam incidant fortunam, sed cum aliquis
 eorum, qui in dignitate & secunda versantur for-
 tuna, virtute tamen & justitia non nimium excel-
 lit, non quidem ob improbitatem, sed flagitium
 aliquod insigne, in adversam incidit fortunam.
 Quare & deinceps, non omnes admittere hoc Fa-
 bulas, sed paucas, in quibus propterea, reliquis
 relictis, Tragici poëtæ versarentur, ostendit. Etiam
 laudem τῆς πατρῴας Euripidi relinquit: quod movere
 perturbationes in animo, Tragœdiæ sit proprium.
 Et quandoquidem πατρῴα, ut ex constitutione, ita
 potissimum è felicitatis in adversam fortunam mu-
 tatione, aut contra, nascitur, aliæque constitutiones
 simplices, aliæ sunt duplices; in quibus non modo
 in adversam improbi incidunt fortunam, sed &
 probi fiunt felices (sicut Ægisthus & Clytemnestra
 miseri, Orestes & Electra apud Sophoclem, felices)
 constitutionem talem simplici postponendam, certe
 in Tragœdia, docet.

C A P. XV.

Cum superiori capite de Perturbatione egisset, &
 ad definitionem Tragœdiæ & essentiam spectare
 ostendisset; eam hoc capite, è Tragœdiæ actione
 non ex Apparatu, ut putant imperiti, petendam
 docet: id choragi enim, non poëtæ esse. Qua oc-
 casione, quales sint personæ quæ movere solent τὰ
 πατρῴα, docet. Cum ergo ii, qui atrociora inter se
 com-

committunt facinora, aut amici sint aut inimici, aut neutri, ait Philosophus, si inimicum inimicus interficiat, nullam commiserationem, nisi respectu facinoris, quod humanum per se movet animum, commovebit: ut nec neutro affecti modo si fuerint. Restat ergo, ut ibi ab amicis fiat & consanguineis. Quemadmodum, cum frater fratrem, filius matrem, mater filiam interficit. Tum enim vehementer excitantur τὰ πάθη. Rursus, cum qui aliquem interficit, aut eum norit, aut non norit; & qui non novit, aut cum facinus commisit, possit agnoscere eum, quem sustulit, aut antequam committat; quis ex istis modis maxime excitet τὸ πάθος, ostendit. E quo rursus prius τῆ ἀναγνωρίσεως egisse sequitur Philosophum. Quare enim quis sit usus illius ἐν τῷ πάθει, doceret, priusquam, quid illa esset, docuisset? Haec de Perturbatione, & quo pacto illa ad τὸ μῦθον, quæ Tragœdiæ est pars prima, spectet.

Hoc idem est cum capite decimo quarto.

C A P. XVI.

Duobus sequentibus capitibus, quæ dicenda τῇ τῷ μύθῳ, primâ Tragœdiæ parte, restabant, absolvit. Quæ capita, diversa continent præcepta. Quod in ipso capitis initio Philosophus professus erat. Ita enim scripserat: ὅν ὃ δὲ σοφῶς καὶ ἀδελφικῶς συλλέγοντες τὰς μύθους, καὶ πόθεν ἔσται τὸ τὴν τραγωδίαν ἔργον, ἐφεξῆς ἀν' εἰς λεκτέον τοῖς νῦν εἰρημένοις. Quæ verba nunc ad caput prius, quod de Perturbationibus agit, translata sunt. Itaque τῶν παθῶν definitionem, quibusdam interpositis aliis, ab ipsa doctrina τῶν παθῶν & præceptis diviserunt. Hoc præterea, ne in iis capitibus, περὶ παθῶν agi, docti adverterent, effecerunt. Falsum enim capitis illius, cui præfixa erant, argumentum continebant. Nulla enim τῇ

τῶν μύθων συστάσις, nisi quatenus ad Fabulam Per-
 turbationes spectant, ibi praecepta traduntur: ne-
 que πόθεν ἔσται τὸ τῆ τραγωδίας ἔργον, sed, πῶς δεῖ τὸ ἐλεῖγον
 κινεῖν καὶ φοβερεῖν δρώντας. Ut & capite sequenti.
 Quare qui hæc ipsa verba quasi argumentum capi-
 tis illius posuerunt vehementer aberrarunt. Fumos
 enim vendiderunt. Cum enim capite sequenti ita
 conjungenda erant: ὧν ἡ δεῖ σοχαζεῖσθαι καὶ ἡ δεῖ συλα-
 βεῖσθαι συνιστάντας τὰς μύθους, καὶ πόθεν ἔσται τὸ τῆ τραγωδίας
 ἔργον, ἐφεξῆς αὖν εἴη λεκτέον τοῖς νῦν εἰρημένοις. Δεῖ ἡ τὰς μύ-
 θους συνιστάναι καὶ τῇ λέξει ἀπεργάζεσθαι ὅτι μάλιστα περὶ ὁμμάτων
 πιδεύμενον. Si quis quærat, quid duobus illis agatur
 capitibus: hoc quod verba ista promittunt. Primo,
 ὧν δεῖ σοχαζεῖσθαι, hoc est, quæ sequenda sint: secundo
 ἡ δεῖ συλαβεῖσθαι, quæ in Fabula constituenda fugien-
 da sint: atque adeo, quæ sit Fabulæ constituendæ
 methodus. Quomodo, nimirum, totam primum
 deducere & ante oculos ponere Fabulam debeat, ut
 facilius connexionem ejus videat poëta. Quomodo
 habitus & quando singulorum intertexere oporteat.
 Tum de Episodio, ejusque cum Fabula connexionem,
 postremo, de Epicorum ac Tragicorum episodiorum
 discrimine agit. Capite altero, duas perspicuitatis
 causa constituendas esse partes docet. Quarum al-
 teram Connexionem, sive δέσιν, alteram, Solutio-
 nem, sive λύσιν, vocat. Cujus utriusque, ut recte
 absolvantur, magna sit habenda ratio. Deinde,
 quatuor Tragœdiarum esse formas docet, ut quid
 sequendum sit poetæ, magis appareat. Et quan-
 doquidem, non in dramatibus modo, de quibus
 agit, verum etiam in Epico opere, Fabula ponen-
 da sit & rerum constitutio, utriusque differentiam,
 ne quis decipiatur, ostendit. Postremo, quædam
 de choro, quo pacto, nempe, cohærere debeat cum
 Fabula, hic docet. Neque in toto capite, ut hoc
 obiter dicamus (non enim diligenter omnia hic pro-
 ponenda

ponenda sunt, cum tantum ordinem consideramus) aliud, nisi, ὃν σοχάζεσθαι καὶ ἃ δεῖ εἰλαβεῖσθαι σωσιάντας τὰς μύθους, quicquam invenies. Et hæc omnia de prima parte Tragœdiæ, sive τῇ μύθῳ πέρι.

Ita sine ulla confusione jam de secunda Tragœdiæ parte, quam posuerat sequenti capite, agit. quæ est τὸ ἥθος. Sequentibus de tertia & quarta; Sententia & Dictione. Ita omnia ab Aristotele scripta sunt. Reliquæ enim duæ partes, non poëtæ, sed theatri sunt.

Vulgatum jam ordinem, idque obiter, videamus. Sexto capite qualitatibus in Tragœdia ponuntur partes, Fabula, Mores, Sententia, Diction, Apparatus & Modulatio. Capite septimo de prima parte agere incipit: ambitum enim Fabulæ & magnitudinem ponit. Octavo, unam esse Fabulam debere, & quæ sit una, ostenditur. Nono, Fabulæ constituendæ rationem persequitur: cujus argumentum è superioribus patet. Decimo, in Simplicem & implexam dividitur Fabula. Fabulæ Implexa duæ ponuntur partes, Peripetia & Agnitio. Undecimo, Peripetia, altera pars exponitur: altera, nimirum Agnitio, inchoatur. Duodecimo, in principio de duabus partibus superioribus egisse se testatur. Quod est falsum. Decimo enim & sexto, de Agnitione, quam jam inchoarat, agit. Hoc ergo capite tertiam Fabulæ partem, quæ est Perturbatio, proponit. Quam & definit. Post definitionem, quasi absolvisset aut saltem indicasset capite superiori qualitatibus partes, partes quantitatis in Tragœdia ostendit, cum adhuc in prima qualitatibus parte versetur. Capite decimo & tertio, generalibus se præceptis, quid in Fabula aut argumento vitandum, quid sequendum sit, ostensurum ait. Quod decimo tamen septimo & decimo octavo demum agit. Statim post hæc verba, eam partem, cujus definitionem capite superiori

superiori proposuerat, pertractat. Perturbationem, nimirum. Quod propterea animadversum non fuit. Ita partes quantitatis, cum deinceps capitibus adhuc quinque primam qualitatis expositurus esset, quod festivum omnino est, proposuit. Capite decimo & quarto, de Perturbatione, & quo pacto e constitutione rerum sive, Fabula, excitanda sit, ostendit. Capite decimo & quinto, de Moribus, quæ est pars secunda qualitatis in Tragœdia, cum tamen primam nondum absolvisset, nunc agit. Capite decimo & sexto, de Agnitione agit, quæ ad primam qualitatis partem spectat: quam cum Peripetia capite undecimo conjunxerat, & de qua capite duodecimo se egisse dixerat. Adde, quod capite decimo & quarto, quomodo ex Agnitione movenda sint τὴν πᾶν, ostendit: cum Agnitionem nondum exposuisset, scilicet. Ejus ergo species nunc demum ostendit. Capite decimo septimo & octavo, adhuc de Fabula, id est prima qualitatis parte, agit: & secundam tamen, qui sunt Mores, capite decimo & quinto absolverat. Ita in sequentibus de Sententia & Dictione agit, &c.

Capite decimo & quarto, de Perturbatione, & quo pacto e constitutione rerum sive, Fabula, excitanda sit, ostendit. Capite decimo & quinto, de Moribus, quæ est pars secunda qualitatis in Tragœdia, cum tamen primam nondum absolvisset, nunc agit. Capite decimo & sexto, de Agnitione agit, quæ ad primam qualitatis partem spectat: quam cum Peripetia capite undecimo conjunxerat, & de qua capite duodecimo se egisse dixerat. Adde, quod capite decimo & quarto, quomodo ex Agnitione movenda sint τὴν πᾶν, ostendit: cum Agnitionem nondum exposuisset, scilicet. Ejus ergo species nunc demum ostendit. Capite decimo septimo & octavo, adhuc de Fabula, id est prima qualitatis parte, agit: & secundam tamen, qui sunt Mores, capite decimo & quinto absolverat. Ita in sequentibus de Sententia & Dictione agit, &c.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ
ΒΙΟΣ

Κατὰ Διονύσιον τ' Ἀλικαρνασέα.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ, υἱὸς μὲν ἦν Νικομάχῃ, τὸ γένος
καὶ τὴν τέχνην ἀναφέροντος εἰς Μαχάονα τ' Ἀσκλη-
πιᾶ· μητρὸς δὲ, Φαισίδος, ἀπογόνος τινὸς τῶν ἐκ Χαλ-
κίδος τὴν ἀποικίαν ἀναγαγόντων εἰς Στάγγραν. Ἐξεν-
νήθη δὲ κατὰ τὴν ἐννενηκοστὴν καὶ ἐννάτην Ὀλυμπιάδα,
Διοτρεφὲς Ἀθηναίων ἄρχοντας, ² γ' ἔτεσι Δημοσθένους
πρεσβύτερος. Ἐπὶ δὲ Πολυζήλῃ ἄρχοντι, τελευτήσαν-
τος τῷ πατρὶ, ὀκτωκαδέκατον ἔτος ἔχων, εἰς Ἀθήνας
ἦλθε. καὶ συζῆθαι Πλάτωνι, χρόνον εἰκοσαετῇ διέτριψε
συν' αὐτῷ. Ἀποθανόντος δὲ Πλάτωνος, ὅπῃ Θεοφίλῃ
ἄρχοντι ἀπῆρε πρὸς Ἐρκείαν τὸν Ἀταρνέως τύραννον, καὶ

1 Ἀριστοτέλης.] Consentiunt hæc cum Epigrammate quod
Ammonius in Aristotelis vita & Henr. Steph. in Anthologiæ ad-
ditamento referunt,

Φαισίδος ἦν μητρὸς, καὶ Νικομάχῃ γυναικὸς
Τῶν Ἀσκληπιαδῶν διὸς Ἀριστοτέλης.

Sylburgius.

2 Γ' ἔτεσι.] Wolfius pro γ' legit γ, detracta scilicet decade:
& mox nominandi casu πρεσβύτερος: itidemque vertit, triennio
Demosthene major. Atque ita legendum esse, perspicuum est ex
eo quod Dionysius, paulo supra, Demosthenem natum esse dicit
anno ante centesimam Olympiadem. Aut necesse est ibi mi-
noris numeri notationem esse omissam. Idem.

τριετῇ

τριετῇ χρόνον παρ' αὐτῷ ³ τρίψας, ἐπ' Εὐβέλῃ ἄρχοντι
 εἰς Μιτυλήνην ἐχωρίσθη· ἐκεῖθεν δὲ πρὸς Φίλιππον ἤρχε-
 το, κατὰ Πυθόδοτον ἄρχοντα, καὶ διέτριψε χρόνον ὀκταε-
 τῇ παρ' αὐτῷ καθηγμένῳ Ἀλεξάνδρῳ. Μετὰ δὲ τὴν
 Φιλίππου τελευτὴν ἐπ' Εὐαίνετῃ ἄρχοντι ἀφικόμενος εἰς
 Ἀθήνας, ἐσχόλαζεν ἐν Λυκείῳ χρόνον ἐτῶν δώδεκα. Τῷ
 δὲ τρισκαιδεκάτῳ μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν, ἐπὶ
 Κηφισδώρῃ ἄρχοντι, ἀπάραις εἰς Χαλκίδα, νόσῳ τελευ-
 τᾷ, τρία πρὸς τοῖς ἐξήκοντα βιώσας ἔτη.

³ Τρίψας.] *Wolfii* margo pro τριψας habet compositum
 διατριψας. *Idem.*

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΒΙΟΣ

ΚΑΤΑ ΣΟΤΙΔΑΝ.

Αριστέλης υἱὸς Νικομάχου καὶ Φαιστιάδος. Ὁ δὲ Νικόμαχος, ἰατρὸς ἦν τῶν τῶν Ἀσκληπιαδῶν γένους, ἀπὸ Νικομάχου τῷ Μαχάονος. Ἐκ Σταγείρων πόλεως καὶ Θράκης· φιλόσοφος· μαθητὴς Πλάτωνος· τραυλὸς τὴν φωνήν. Καὶ ἀδελφὸς μὲν ἔχεν Ἀρίμνησον καὶ Ἀρίμνησιν, θυγατέρα δὲ ἀπὸ Πυθιάδος τῆς θυγατρὸς Ἑρμείου τῷ εὐνύχου· ὃς καὶ Θλαδίας ὦν, αὐτὴν ἑσφρε. Γαμμένη δὲ τρισὶν ἢ Ἀριστέλης θυγατέρη, τεκνώσασα, προε-τελεύτησεν Ἀριστέλης τῷ πατρὸς. Ἔχε δὲ καὶ υἱὸν Νικόμαχον ἐξ Ἑρπυλίδος παλλακῆς, ἣν ἡγάγετο μετὰ Πυθιάδα παρ' Ἑρμείου τῷ εὐνύχου, ὅσις ἦν ἄρχων Ἀταρνέως. Χώρα δὲ αὕτη Τρωάδος. Εὐβέλου δὲ τῷ Βιθυνῷ δῆλος γεγονὼς, ἔλαβε· καὶ αὐτῷ Ἑρμείου παιδικὰ γενομένης Ἀριστέλης. Ἦρξε δὲ ἔτη ιγ τῆς Περιπατητικῆς κλη-θείσης Φιλοσοφίας, διὰ τὸ ἐν πεντάτῳ ἦτοι κήπῳ δι-δάσκει, ἀναχωρήσαντα τῆς Ἀκαδημίας, ἐν ἣ ἡ Πλάτων ἐδίδασκεν. Ἐγενήθη δὲ ἐν τῇ 48 Ὀλυμπιάδι· καὶ ἀπέ-θανεν, ἀκόνιτον πρὶν ἐν Χαλκίδι, διότι ἐκαλεῖτο πρὸς εὐθύνας, ἐπειδὴ ἔγραψε παιᾶνας εἰς Ἑρμείαν καὶ εὐνύχον. Οἱ δὲ φασὶ νόσῳ αὐτὸν τελευτῆσαι, βιώσαντα ἔτη θ.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Α

Τ Ο Υ

Π Ε Ρ Ι Π Ο Ι Η Τ Ι Κ Η Σ.

- Κεφ. α. **Τ**ΩΝ τεχνῶν Διαφορὰ ἐν οἷς ποιῶνται τὰ μίμησιν. p. 1—113.
- Κεφ. β. Ποίως ἀνάγκη μιμῆσθαι. p. 6—118.
- Κεφ. γ. Πῶς ἐστὶ μιμῆσθαι. p. 8—120.
- Κεφ. δ. Τὰ τῇ ποιητικῇ γεννήσαντα, καὶ πῶς διέσπασαι εἰς διαφορὰ εἶδη. p. 10—123.
- Κεφ. ε. Περὶ Κωμωδίας καὶ Ἑποποιίας καὶ τραγωδίας διαφορὰ. p. 15—131.
- Κεφ. ς. Περὶ τραγωδίας, καὶ τῶν αὐτῆς μερῶν. p. 17—134.
- Κεφ. ζ. Ποίαν τινὰ δεῖ τὴν σύστασιν εἶναι τῶν πραγμάτων. p. 25—143.
- Κεφ. η. Περὶ μύθου. p. 27—147.
- Κεφ. θ. Τί τῷ ποιητῷ ἔργον, καὶ τί διαφέρει ὁ ποιητὴς ἱστορικῷ. p. 30—149.
- Κεφ. ι. Μύθων διαφορὰ. p. 33—155.
- Κεφ. ια. Περὶ Περιπετείας καὶ Αναγνωρίσεως. p. 34—156.
- Κεφ. ιβ. Μέρη τραγωδίας κατὰ τὸ ποσόν, καὶ εἰς αὐτὰ διαιρεῖται κεχωρισμένα. p. 37—159.

Κεφ.

Κεφ. ιγ. Ὡν δὲ σοχάζεσθαι, καὶ ἂ δὲ δὺλαβεῖσθαι
σωσίσαντας τὰς μύθους· καὶ πόθεν ἔστι τὸ τῷ Τραγω-
δίας ἔργον. p. 38—164.

Κεφ. ιδ. Τὸ φοβερόν καὶ ἐλεεινὸν πῶς ᾠδασκιδάζεται.
p. 42—171.

Κεφ. ιε. Ὡν σοχάζεσθαι δὲ περὶ τὰ ἥθη. p. 46—
179.

Κεφ. ις. Ἀναγνωρίσεως εἶδη. p. 50—185.

Κεφ. ιζ. Ὅτι δὲ πρὸ ὁμμάτων τίθεσθαι. p. 55—191.

Κεφ. ιη. Περὶ Δέσεως καὶ Λύσεως τῇ τραγωδίας. p. 58
—196.

Κεφ. ιθ. Περὶ Διανοίας καὶ μερῶν αὐτῆς. p. 62—203.

Κεφ. κ. Περὶ Λέξεως καὶ τῶν αὐτῆς μερῶν. p. 64
—207.

Κεφ. κα. Περὶ Ὀνόματ^{ος}. p. 68—213.

Κεφ. κβ. Λέξεως ἀρετή. p. 75—222.

Κεφ. κγ. Περὶ τῆς Διηγηματικῆς καὶ ἐν μέτρῳ Ποιη-
τικῆς. p. 83—230.

Κεφ. κδ. Ἐποποιίας πρὸς τραγωδίαν διαφορὰ, καὶ
πῶς λέγειν χρὴ τὰ ψαδῆ. p. 86—234.

Κεφ. κε. Περὶ προβλημάτων καὶ λύσεων, ἐκ πέσων
τε καὶ ποίων εἰδῶν ἂν εἴη. p. 93—244.

Κεφ. κς. Ὅτι βελτίων ἡ τραγωδικὴ μίμησις ἢ ἡ Ἐπο-
ποιητικὴ. p. 106—259.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

Π Ε Ρ Ι

Π Ο Ι Η Τ Ι Κ Η Σ.

Κ Ε Φ. α.

Τῶν τεχνῶν διαφορὰ ἐν οἷς Παιδνται τῷ μίμησιν.

ΠΕΡΙ ποιητικῆς αὐτῆς τε καὶ τῶν εἰδῶν αὐτῆς, ἦν τινα ² δύναμιν ³ ἕκαστον ἔχει, καὶ ⁴ πῶς δεῖ συνίστασθαι τὰς μύθους ⁵ εἰ ⁶ μέλλοι καλῶς ἔχειν ἢ ποίησις· ἔτι δὲ ἐκ πόνων ⁷ καὶ ποίων ἐς μορίων· ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὅσα τῆς αὐτῆς ἐς μεθόδου, ⁸ λέγωμεν, ἀρξάμενοι κατὰ φύσιν, πρῶτον ἀπὸ τῶν πρώτων. Ἐποποιία δὲ καὶ ἡ τῆς τραγωδίας ποίησις, ἔτι δὲ κωμωδία καὶ ἡ διθυραμβοποιητικὴ, καὶ τῆς αὐλητικῆς ἢ ψαλμῆς καὶ κιθαρῳδικῆς, πᾶσαι τυγχά-

^a ἕκαστον ἔχειν δεῖ Med. 21. ἔχει ἕκαστον Med. 14. ^b δὲ Ald. ^c μέλλει Med. omnes. ^d καὶ ἐκ ποίων. M. 21. ^e λέγομεν M. 21. corr. & Ald.

1 Περὶ ποιητικῆς.] Tres de Poetica libros conscripsisse Aristotelem. memorat Laertius; quorum unum nunc habes, reconditæ cruditionis atque elegantiae plenum; reliquis duobus, non sine gravi literatorum dispendio, vetustate absumptis. Goulstonus.

2 Δύναμιν ἕκαστον ἔχει.] Ad marginem libri, editionis Du Vallianæ, γρ' ἕκαστον ἔχει δ.

3 Εἰ μέλλοι.] Optativum μέλλοι habent etiam Vict. & Camot. Edit. sed si quis malit indicativum μέλλει, per me licebit. Sylburgius.

B

νοῦσιν

νοῦσιν ⁴ οὖσαι ⁵ μιμήσεις τὸ σύνολον. Διαφέρεισι ⁶ ἀλλήλων τρισίν· ἢ γὰρ τῷ γένει ἑτέροις μιμεῖσθαι, ἢ τῷ ἑτέρῳ, ἢ τῷ ἑτέρως, καὶ μὴ τὸ αὐτὸν τρόπον. Ὡς περ γὰρ καὶ χρώμασι καὶ σχήμασι πολλὰ μιμῶνται τινες ἀπεικάζοντες (⁵ οἱ μὲν διὰ τέχνης, οἱ δὲ διὰ συνηθείας) ἑτέροι δὲ διὰ τῆς φωνῆς· ἔτι καὶ τὰς εἰρημύχαις τέχαις, ἀπασαί ⁷ μὲν παιδνται τὴν μίμησιν ἐν ῥυθμῷ καὶ λόγῳ καὶ ἀρμονίᾳ· ⁶ τέτοις ¹ δὲ ἢ χωρεῖς, ἢ μεμιγμένοις· οἷον, ⁸ ἀρμονία μὲν καὶ ῥυθμῷ χρώμεναι μόνον, ἢ τε αὐλητικὴ καὶ ἢ κιθαρική, καὶ εἰ τινες ἑτέραι ¹ τυγχάνουσιν ἔσται ⁹ τοιαῦται τὴν δύναμιν, οἷον, ἢ τῶν συνείνων. αὐτὰ δὲ τῷ ῥυθμῷ μιμῶν) χωρεῖς ἀρμονίας ⁷ οἱ τῶν ὀρχηστῶν· καὶ γὰρ ⁸ ἔστι διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμῶν) καὶ ἡ ⁹ παῖς καὶ πρᾶξις. ἢ δὲ ἐποποιία μόνον τοῖς λόγοις ψιλοῖς ἢ τοῖς μέτροις· καὶ τέτοις εἰ τε μιγ-

⁴ μιμήσεις M. 14. 16. 21. Ald. ⁵ καὶ M. 14. 16. 21. καὶ ἐν M. xiv.
⁶ μὲν ἐν π. M. 14. ¹ δὲ χωρεῖς Ald. ⁸ ἀρμονία μὲν καὶ ῥυθμοὶ χρώμεναι
μόνοι μόνον M. 14. ῥυθμοῖς Ald. ¹ τυγχάνουσιν M. 21. cor. ⁹ τοιαῦται
omittunt M. omnes. ⁸ ἔτι M. 16. ⁹ παῖς καὶ omittit M. xiv.

4 Οὖσαι μιμήσεις.] Vict. & Cam. Singulari numero habent μίμησις pro plurativo μιμήσεις. Sylburgius.

5 Οἱ μὲν διὰ τέχνης. Emendat Dacierus, τὴν τύχης. & pro διὰ τῆς φωνῆς. in Edit. Du-Vall. ad marginem, διὰ ἑμφοῖν.

6 Τέτοις ἢ ἢ χωρεῖς.] Priorem disjunctionem ἢ, ante χωρεῖς, omittunt Bas. & Cam. edit. & paulo post Cam. pro

ῥυθμῷ habet plurale ῥυθμοῖς. Sed adnotat Victorius in omnibus quos viderit scriptis libris, legi singulari numero ῥυθμῷ, non multitudinis, ῥυθμοῖς. Sylburgius.

7 Οἱ τῶν ὀρχηστῶν.] Scribe, οἱ πολλοὶ τῶν ὀρχηστῶν. Heinsius.

Ibid. Οἱ τῶν ὀρχηστῶν.] id est, ὀρχηστῶν. Fit enim tantum καὶ συμβεβηγός, si Saltatoribus admisceantur musici. Dacierus.

νῦστα

νῦσα μετ' ἀλλήλων, εἴθ' ἐνί τινι γῆν' χρωμένη τῶν μέτρων
 τυγχάνουσα μέχρη τῶ νῦ. ⁸ Οὐδὲν γὰρ ^p ἂν ἔχοιμεν
 ὀνομάσκει κοινὸν ^q τὰς Σάφρονος καὶ Ξενάρχου μίμους, καὶ
 τὰς Σωκρατικὰς λόγους· οὐδὲ εἴ τις Διὰ τριμέτρων ἢ
 ἐλεγείων, ἢ τῶν ἄλλων ^r τινῶν τῶν ποιῶν ⁹ ποιοῖτο τὴν
 μίμησιν (ὡλλῶ οἱ ἀνθρώποι ^s γε συνάπτοντες τῷ μέτρῳ
 τὸ ποιεῖν, τὰς ^t μὲν ἐλεγείας, ^u τὰς δὲ ἐποποιὰς ὀνομά-

^p ἂν omittit M. 14: ^q τοῦ M. 14. ^r τινῶν τοιούτων Ald. ^s τε M. 16.
^t τοὺς μὲν omittunt M. omnes & Ald. ^u τὴν M. omnes.

8 Οὐδὲν γὰρ ἂν ἔχοιμεν] Ad
 omnibus vexatus est iste locus.
 Nemo tamen, quod sciamus,
 monuit scribendum esse; ἔδεν
 γὰρ ἂν ἔχοιμεν ὀνομάσκει κοινὸν πρὸς
 τὰς Σάφρονος μίμους. Ostendit
 autem eruditissimus magister
 Philosophum esse dominum
 verborum: id quod etiam to-
 ties proficitur Plato. Nam ut
 aliquod statuatur eorum genus
 quæ τὰ λόγῳ μόνον imitantur,
 ἐποποιίας vocem ejusque usum
 latius extendit. Non sine ve-
 terum exemplo tamen. Qui
 etiam πρὸ τῶ ψιλῶν λόγων, τὸ
 ἐπὶ vulgo usurpabant: Un-
 de illa observatio Grammati-
 corum: νεωτέρων δὲ ἢ τῶ ἔπος χρῆ-
 σις ἐπὶ τῶ ποιητικῶς μετρέωντων.
 Item, ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰ ἐξάμετρα
 ἔπαινον ἢ ἐξέπαινον ἐπὶ καλεῖσθαι. Cave
 autem, cum eruditissimis viris
 legas, ἔδεν εἰς Διὰ τριμέτρων
 ἢ ἐλεγείων ἔποιετο τὴν μίμησιν,
 quos decipit mira loquendi
 ratio: ἔδεν γὰρ ἂν ἔχοιμεν ὀνομά-
 σκει κοινὸν πρὸς τὰς Σάφρονος καὶ
 Ξενάρχου μίμους, ὅς. ἔδεν εἰ τις

ποιοῖτο τὴν μίμησιν. Hoc est,
 ἔδεν ἂν ἔχοιμεν κοινὸν ὀνομάσκει
 πρὸς τὰς Σάφρονος καὶ Ξενάρχου
 μίμους καὶ τὰς Διὰ Διὰφύων μέ-
 τρων τὴν μίμησιν ποιουῦτας. Ut
 voce Epopoiiæ, non modo,
 qui soluto sermone, verum &
 qui metro, & quidem non uno,
 sed diversi generis imitatio-
 nem instituunt, includat. Sed
 & rectius, etiam superiora hoc
 modo leges, ἢ δὲ ἐποποιία μόνον
 τοῖς λόγοις ἢ ψιλοῖς, ἢ ἐμμέτροις.
 Ut simplicius exprimat, τὸ,
 ὅς τὴν μίμησιν ποιεῖται. Ita
 enim cum superiori convenit
 divisione, ὅτι ἅπασαν τὴν μίμη-
 σιν ποιεῖται ἐν ῥυθμῷ, καὶ λόγῳ,
 καὶ ἀερονίᾳ. Sic una quam ad-
 hibuit vox, primo soluti ac
 vincti sermonis, deinde & me-
 trorum differentias includet.
Heinsius.

9 Ποιοῖτο τὴν μίμησιν.] Viſt.
 negative legit ἔποιετο. Si-
 militer etiam paulo post ex
 nonnullis calamo exaratis co-
 dicibus. *Sylburgius.*

ζῶσιν, ¹⁰ ἔχ' ὡς τὰς καλὰ μίμησιν ποιητὰς, ἀλλὰ κοινῇ
καλὰ τὸ μέτρον περσαγορεύοντες· ¹¹ καὶ γὰρ ἂν ἱατρικόν
ἢ μουσικόν τι ^x διὰ τῶν μέτρων ἐκφέρωσιν, ἔτω καλεῖν
εἰώθασιν. Οὐδέν δὲ κοινόν ἐστιν Ομήρῳ καὶ Ἐμπεδοκλεῖ,
πλὴν τὸ μέτρον. δι' ὃ τὸ μὲν ποιητὴν δίκαιον καλεῖν· τὸ
δὲ Φυσιολόγον μᾶλλον ἢ ποιητὴν) ¹² ὁμοίως δὲ ^y καὶ
εἴ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύων ποιοῖτο τὴν μίμησιν,
καθάπερ Χαιρήμων ¹³ ἐποίησεν ^z Ἴπποκένταυρον, μικτὴν

^x τὸ μέτρον M. 14. ^y καὶ M. 16. ^z ἐπὶ ταύτῃ M. 14. & 16. in quo
tamen corr.

¹⁰ Οὐκ ὡς τὰς καὶ μίμησιν.]
Scribe, ἔχ' ὡς καὶ μίμησιν τοὺς
ποιητὰς. Ut sensus sit, quem in
versione expressimus: *Neque ab
imitatione Poëtis, sed simpliciter à
metri genere nomina imponit vul-
gus.* Heinsius.

¹¹ Καὶ γὰρ ἂν ἱατρικόν.]
Scribe, ἱατρικόν τι ἢ φυσικόν.
Quod ad Empedoclem mani-
feste, de quo mox agit, refe-
rendum est. Heinsius.

¹² Ὁμοίως δὲ καὶ εἴ τις ἅπαντα τὰ
μέτρα μιγνύων ποιοῖτο τὴν μίμη-
σιν, καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησε
Κένταυρον μικτὴν ῥαψωδίαν ἐξ
αἰπύντων τῶν μέτρων, ὅσα ἤδη καὶ
ποιητὴν περσαγορεύοντες; cum in-
terrogandi nota. Vulgus, in-
quit Philosophus, non ex imi-
tatione, sed è metro, poëta-
rum statuit differentiam. Ita
ut eum, qui res medicas aut
naturales carmine complecta-
tur, etiam pro ratione metri

appellare non dubitent. Sicut,
exempli gratia, Homerum &
Empedoclem: qui, si solum
excipias metrum, nihil habent
commune. Adde, quod in-
terdum possit fieri, ut à me-
tro nomen imponere non pos-
sis: si nimirum vario utatur
quis, & omnia confundat. Ut
exempli gratia, Chæremōn:
qui hoc modo Centaurum suum
(id poëmati erat nomen) con-
scripsit. An ergo hic, quia
nec heroicus, nec elegiacus,
Iambicus, dici poterit, aut
poëta non dicetur, aut carebit
nomine? Quare verum est,
poëtas non τῶν μέτρων, sed καὶ
τὴν μίμησιν distinguere. Heinsius.

¹³ Ἐποίησεν Ἴπποκένταυρον.]
Idem Victor. legit ἐποίησε
Κένταυρον: omisâ mentione τῆς
ῥαψ. Qua in re se tum scrip-
torum librorum auctoritatem
secutum ait, tum Athenæum,
qui lib. 13. cap. 9. Chære-
monis Κένταυρον citat. Syl-
burgius.

ῥαψωδίαν

ῥαψωδίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων, ^a ἐκ ἥδη καὶ ^b ποιητὴν
 παρσαγορεύεον. ὡς μὲν ἔν ^c τῶν διαρίδω τῶτον τὸ
 τρόπον. Ἐἰσὶ δὲ τινες ^d αἱ πᾶσι χρῶνται τοῖς εἰρημένοις·
 λέγω δέ, οἶον, ῥυθμῶ καὶ μέλει καὶ μέτρῳ, ὥσπερ ἦτε
 τῶν ^e διθυραμβικῶν ποίησις, ¹⁴ καὶ ἡ τῶν ^f μίμων, καὶ ἡ τε
 τραγῳδία, καὶ ἡ κωμῳδία. Διαφέρεισι δέ, ὅτι αἱ μὲν
 ἅμα ^g πᾶσιν, αἱ δὲ κατὰ μέρος. Ταύτας μὲν ἔν λέγω
 πᾶς Διαφοράς τῶ τεχνῶν, ¹⁵ ἐν αἷς ποιῶνται τὴν μίμησιν.

^a οὐκ ἥδη omittunt M. omnes.

M. xiv.

Ald. Val.

^d οἱ M. omnes.

^g πᾶσαι M. 14. 16.

^b καὶ τοῦτον π. M. xiv.

^c διθυράμβων M. xiv. corr.

^e τοῦτο

^f νόμων

14 Καὶ ἡ τῶ μίμων.] Cam.
 pro μίμων habet νόμων: quæ
 permutatio infra quoque no-
 tabitur. Sylburg..

Ἡ τῶ μίμων.] Pessime ex
 editione Basiliensi in textum
 vox postrema irrepsit. Jam
 enim eruditi, & cum iis ratio
 obtinuit, legendum esse, νό-
 μων. Et infra iterum, cum
 de Timotheo & Philoxeno loqui-
 tur, τὰς νόμους καὶ τὰς διθυράμβους
 conjungit. Heinſius.

Ἡ τῶ μίμων.] Μῖμος ἔστι μι-
 μῆσις βίης, τάτε συγκεχωρημένα,
 καὶ ἀσυλῶρηται ἀείχων. Mimus
 dictus, παρὰ τὸ μιμεῖσθαι, quasi
 solus imitetur, cum & alia
 poemata idem faciant; sed
 solus quasi privilegio quodam,
 quod fuit commune, possedit.
 Similiter atque is, qui versum
 facit dictus ποιητής; cum ta-
 men artifices, qui æquè quid
 faciunt, non dicantur poætæ.
 Diomedes.

15 Ἐν αἷς ποιῶνται τὴν μι-
 μῆσιν.] Victor. pro αἷς neutro
 genere legit οἷς: quod non su-
 pra tantum sic locutus sit, ut,
 πρὸ γῆρας ἐτέρῳ μιμεῖσθαι: Sed
 etiam infra, ἐν τοῖς αὐτοῖς καὶ τὰ
 αὐτὰ μιμεῖσθαι εἶναι. Idem etiam
 adnotandum ait, præpositio-
 nem ἐν, in trium istorum lo-
 corum primo prætermittam,
 in posterioribus duobus esse
 additam. Sylburg.

Ibid. Ἐν αἷς ποιῶνται τὴν μι-
 μῆσιν.] Certum est his ver-
 bis concludi differentiam, ὃ
 μιμῶνται; five, quæ fita est, ἐν
 τῷ ἐτέροις γῆρας μιμεῖσθαι. Sed
 proprietate Atticisimi sæpe in-
 terpretes eludit Philosophus:
 cujus proprium est, & bre-
 vius cum necesse est, & fusius
 loqui. Nam qui cum *Aristo-
 tele* faciat, malit, μίμησιν ποι-
 εῖσθαι, quo jam toties est usus,
 quam μιμεῖσθαι. contra, mirâ
 brevitate sermonem contraxit,
 cum

Κ Ε Φ. Β.

Ποίως ἀνάγκη μιμείσθαι.

ΕΠεί δὲ μιμῶνται οἱ μιμέμενοι πρᾶττοντας, ἀνάγκη δὲ τέττας, ἢ πωδαιέας, ἢ φαύλες εἶναι (τὰ γὰρ ἦν χεδὸν ἀεὶ τέτοις ἀπολαύει μόνοις. Κακία γὰρ καὶ δρετὴ τὰ ἦν Διαφέρου πάντες) ¹ ἦτοι ^h βελτίονας ¹ ἢ

^h εἴτε M. 14. ⁱ βελτίονας, ἢ καὶ ἡμᾶς, ἢ χ. Ald. aut meliores, aut juxta nos, aut deteriores, aut etiam ejusmodi. Val.

cum dixit: τίς διαφορὰς τῶν τεχνῶν ἐν αἷς ποιῶνται τῶν μιμησιν, cum vellet, τίς διαφορὰς τῶν τεχνῶν καὶ ταῦτα, οἷς τῶν μίμησιν ποιῶνται. Quare falluntur, qui αἷς legunt. Item, ἐν οἷς, purus putus Atticismus est, quo alibi in paucissimis versibus bis usus est Sophocles. Et Electra,
 αἶνιν κατέπεφνε
 αἰχίσταις ἐν αἰκίαις

Quo & ipse mirum in modum delectatur Aristoteles. Sic supra: ἔγω καὶ πᾶσι εἰρημύλαις τέχναις ἀπασιν μὲν ποιῶνται τῶν μίμησιν ἐν ῥυθμῷ καὶ λόγῳ καὶ ἁρμονίᾳ. Item, εἰ γὰρ πρὸς ἐν ἄλλῳ τινὶ μέτρῳ, διηγηματικῶν μίμησιν ποιοῖτο, ἢ ἐν πολλοῖς. Et, διὸ εἰς μακρὰν σύστασιν ἐν ἄλλῳ πεποίηκεν ἢ τὰ ἡρώα. Ita infra de eodem, ἐν οἷς τε, καὶ αἶ, καὶ ὡς. Nam in sacris ubi frequenter occurrit, *Hebræorum* est, quibus instrumentalem quoque causam $\square$ denotat. *Heinsius*

¹ ἦτοι βελτίονας, ἢ καὶ ἡμᾶς.] Idem Victor. è tribus libris calamo scriptis legit, ἦτοι βελτίονας ἢ καὶ ἡμᾶς, ἢ χείρονας, ἢ καὶ τοιάττας: et locum sit vertit, *sive meliores quam comparati nobis sint, sive deteriores, sive et tales.* Sed retineri & nostra lectio ac distinctio potest, eodem sensu; si τὰς καὶ ἡμᾶς accipiamus pro τὰς ὁμοίως, ut loquitur paulo post. *Sylburgius.*

Ibid. ἦτοι βελτίονας.] De Tragœdia speciatim scribens *Aristoteles* docet bonos pictores esse imitandos, qui cum vultum alicujus exprimant, similem quidem, pulchriorem tamen pingunt. Poëtas quoque ad hoc exemplum debere, cum iracundos exempli gratia, inducunt, æquitatis potius, quam asperitatis habere rationem, atque ita meliores quam fuerunt exhibere. Quare legendum est: ἦτοι βελτίονας ἢ καὶ ἡμᾶς, ἢ χείρονας.

καθ' ἡμᾶς, ἢ χείρονας ^κ ἀνάγκη μιμεῖσθαι, ὥσπερ οἱ γε-
 Φεῖς, ² Πολύγνωτος μὲν κρείττης, Παύσων δὲ χείρης,
 Διονύσιος δὲ ὁμοίως ἔκαζε. Δῆλον δὲ, ὅτι καὶ τῶν λεχ-
 θεισῶν ἐκάστη μιμήσεων ἔξῃ ταύτας τὰς διαφοράς, ³ καὶ
 ἔστιν ἑτέρα ¹ τῷ ἑτέρῳ μιμήσασθαι τῶτον τὸν τρόπον. Καὶ
 γὰρ ἐν ὀρχήσῃ, καὶ αὐλήσῃ, καὶ κιθαρίσει ἐςὶ γενέσθαι
^μ ταύτας τὰς ἀνομοιότητας· καὶ ^ν πρὸς τὰς λόγους δὲ καὶ
 τὴν ψιλομετρίαν· οἷον, Ὅμηρος μὲν βελτίς, Κλεοφῶν
 δὲ ὁμοίως, Ἡγήμων δὲ ὁ Θάσιος ^ο ὁ τὰς παρωδίας ποιήσας
 πρῶτος, καὶ ^ρ Νικόχαρις ⁴ ὁ τὴν ⁹ Δηλιάδα, χείρης.
 Ὅμοίως δὲ καὶ πρὸς τὰς διθυράμβους ^ς καὶ τὰς ^τ μίμους,

^κ ἀνάγκη μιμεῖσθαι omittunt M. omnes. ¹ τὸ ἑτέρον μιμεῖσθαι M. 14.
 16. 21. ^μ πάσας M. 14. cunctas. Val. ^ν καὶ τὸ περὶ M. omnes. ^ο ὁ τὰς
 omittunt ὁ M. omnes. ^ρ Νικόχαρις M. omnes & Val. ⁹ Δηλιάδα M. 21.
^ς νόμους M. omnes, necnon Ald. & Vall.

ἢ χείρονας, id est, debet melio-
 res exprimere, quatenus in
 nostra positum est potestate,
 aut improbiore: nempè penes
 poetam non est, ut alios mores
 affingat, & planè dissimiles.
 Meliores igitur inducet Poeta,
 quatenus illi per imitationis
 leges licebit, quam revera fue-
 runt, id est, οἷως εἶναι δεῖ. Sam.
 Petitus.

Ibid. Βελτίονας.] Tragœdia
 imitatur τὰς βελτίους, non au-
 tem τὰς χείρους, non tantum
 eo sensu, quo jam diximus,
 sed etiam ea significatione,
 qua βέλτιον omne id est, quod
 ἔξω τῶν πολλῶν, splendidum
 & regale est: χείρον verò est
 vulgus, & exponunt Interpre-

tes apud Homerum, λεπτόν τε
 λαῶ. Petitus.

² Πολύγνωτος μὲν κρείττης.]
 Idem Victorius post μὲν inserit
 γδ. Sylburgius.

³ Καὶ ἔστιν ἑτέρα τῷ ἑτέρῳ μι-
 μήσασθαι.] Idem Vict. pro ἔστιν
 habet ἔστι, erit: & paulo post
 μιμεῖσθαι pro μιμήσασθαι. Syl-
 burgius.

⁴ Ὁ τὴν Δηλιάδα] Castel-
 vetro, quem sequitur Ricco-
 bonus, Δηλιάδα, quasi ἀπὸ τῆς
 δαλιῶν, parum probabiliter.
 Du-Vallius.

⁵ Καὶ τὰς μίμους.] Idem
 Vict. & Cam. pro μίμους le-
 gunt νόμους, Nomos. Πέρας
 autem mox legendum esse,
 non Πέρας, ut est in Bas. &

Cam.

ὡς⁵ Πέρους καὶ Κύκλωπας, Τιμόθεος καὶ Φιλόξενος
μιμήσαιο ἄν. ⁶ Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ διαφορᾷ καὶ ἡ τραγω-
δία πρὸς τὴν κωμωδίαν διέστηκεν. Ἡ μὲν γὰρ χεῖρας, ἡ
δὲ βελτίους μιμῆσθαι⁷ βέλεται τῶν νῦν.

⁵ ὡς περσῶς κυκλωπῶς M. xiv. 14. ὥσπερ γὰς κύκλωπας M. 16. ὥσπερ
γὰς κύκλω πᾶς M. 21.

Cam. Editione, Viët. se in Rhe-
toricis docuisse notat. Utram-
que lectionem confirmant hæc
Pausaniæ in *Arcadicis*, 278.
15. ἄδοντο Τιμοθέος νόμον τῷ
Μιλησίᾳ, Πέρους, ἔκαστα κατὰ
ῥῆμα τῷ ὡδῷ, Κλεινὸν ἐλδυσθερίης
τεύχων μέγα Ἐλλάδι κόσμον. *Syl-*
burgius.

⁶ Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ διαφορᾷ.]
Animadvertendum est, (inquit
Viët.) an peccatum sit à libra-
riis in ordine primorum ver-
borum hujus quasi corollarii,
legique debeat, ἐν τῇ αὐτῇ δ.

διαφορᾷ. Ratio certe Græci
sermonis videtur hoc postulare.
Sylburgius.

Ibid. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ διαφορᾷ.]
Lege cum Petro Victorio, ἐν
τῇ αὐτῇ δὲ διαφορᾷ. *Heinsius*.
In Ed. *Du-Vall.* ad marginem
παύτη δὲ τῇ δ.

⁷ Βέλεται τῶν νῦν.] *Legen-*
dum est, βέλεται τῶν νῦν id est,
hoc ævo. Nunc, ex quo splen-
dorem suum est consecuta, me-
liores inducit Tragædia, de-
terioribus ad Comicos & Saty-
ricos Poetas amandatis. *Petitus*.

Κ Ε Φ. γ.

Πῶς ἐστὶ μιμῆσθαι.

ΕΤΙ δὲ τέτων¹ τρίτη διαφορὰ, τὸ, ὡς ἕκαστα τέ-
των μιμήσαιο ἄν τις. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς
καὶ τὰ αὐτὰ μιμῆσθαι ἐστίν, ὅτε μὲν ἀπαγγέλλοντα, ἢ
ἕτερόν τι γιγνόμενον, ὥσπερ Ὅμηρος ποιῇ. ἢ ὡς τὸν

¹ τρίτη διαφορὰ, τὸ, ὡς ἕκαστα τούτων οἰσφίρα in contextu M. 16. addita
deinde in margine ita: τρίτη διαφορὰ τίνι ἱερότῳ τούτων ἕκαστα.

αὐτὸν καὶ μὴ μεταβάλλοντα, ¹ ἢ πάντας ὡς πράττοντας
καὶ ἐνεργῶντας τὰς μιμημάτων. Ἐν τρισὶ ² δὴ ταύταις
διαφοραῖς ἡ μίμησις ἐστίν, ὡς εἶπομεν κατ' ἀρχάς, ³ ἐν
οἷς τε, καὶ α, ε ὡς. Ὡς τε τῇ μὲν ὁ αὐτὸς ἀν εἴη μιμη-
τῆς Ὀμήρῳ Σοφοκλῆς· μιμῶν γὰρ ἄμφω σπυδαίους· τῇ
δὲ Αἰσχροφάνει· πράττοντας γὰρ μιμῶν καὶ δρῶντας ἄμ-
φω. Ὅθεν καὶ δράματα καλεῖσθαι τινες αὐτὰ φασιν,
ὅτι μιμῶν δρῶντας. ⁴ Διὸ καὶ ἀντιποιῶν τ' τε τρα-
γωδίας καὶ τῆς κωμωδίας ⁵ οἱ Δωρεῖς· τῆς μὲν κωμω-
δίας οἱ Μεγαρεῖς, οἱ τε ἐνταῦθα, ὡς ὅτι τῆς παρ' αὐ-
τοῖς δημοκρατίας ⁶ γενομένης, καὶ οἱ ἐκ Σικελίας.
ἐκείθεν γὰρ ἦν ⁷ Ἐπίχαρμος ὁ ποιητής, ⁸ πολλῶ πρό-
τερος ὢν ⁹ Χωννίδης καὶ Μάγνης· καὶ τῆς τραγωδίας

¹ δὲ M. 14. 16. ² ἐν οἷς τε, καὶ α, καὶ ὡς omittit M. 21. καὶ α omittunt
M. 14. xiv. 16. ³ γὰρ δὲ M. 21. ⁴ οἱ Δωρεῖς· τῆς μὲν κωμωδίας omittit
M. 14. μὲν γὰρ κ. M. xiv. 16. 21: ⁵ a genito. Val. ⁶ b χωννίδου M. 14
16. χωννίδου M. xiv. 21.

¹ ἢ πάντας ὡς πράττοντας.] Scribe πάντα, & paulo post pro πράττοντας γὰρ μιμῶνται, καὶ δρῶντας ἄμφω, lege πράττοντες & δρῶντες: Ita emendavit Jf. Casaubonus, libro primo de Satyra, cap. 3. ubi doctissimam hujus loci expositionem vide. Goulstonus.

² Ἐπίχαρμος ὁ ποιητής.] Sum hic de antiquitate poetarum opinionem non affert Aristoteles. Sed eorum tantum recenset argumenta, qui inter sese olim hac de re contendebant. Cum enim Epicharmo sit antiquior Thespis, Athe-

nienfibus Dramaticæ poëseos origo, jure potiori ascribenda videatur. Dacierus.

³ Πολλῶ πρότερος ὢν Χωννίδης.] Vict. & Cam. Χωννίδης per o scribunt. Verior fortasse scriptura Χιωνίδης. Chionidem enim testatur Suidas fuisse comicum Atheniensem veteris comœdiæ poetam, annisque octo docuisse ante bella Persica: cujus inter ceteras hæ fuerint fabulæ, Heros, Mendici, Persæ, sive Assyrii. Athenæus quoque lib. 3. locum citat ἐ Χιωνίδης Πτωχοῖς. Sylburgius.

C

ἐνίοι

ἐνιοὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ποιῆμυοὶ τὰ ὀνόματα σημῖον·
 ἔτι μὲν γὰρ κώμας τὰς παροικίδας καλεῖν φασιν,
 Ἀθηναῖοι δὲ ^ε δῆμους ^δ ὡς κωμῶδες, οὐκ ἀπὸ τῆς κωμάζην
 λεχθέντας, ἀλλὰ τῇ ^ε κατὰ κώμας πλάνῃ, ἀτιμαζο-
 μένης ἐκ τῆς ἄσεως· καὶ τὸ ποιεῖν αὐτοὶ μὲν δρᾶν,
 Ἀθιναῖος δὲ πρᾶτῃν ^ε προσαγορεύειν. Περὶ μὲν ἔν
 τῶν διαφορῶν, καὶ πόσαι, καὶ τίνες, τῆς μιμήσεως,
 εἰρήστω ταῦτα.

Κ Ε Φ. Δ.

Τὰ ^ε ποιητικὴν γεννήσαντα, καὶ πῶς διέσπασται
 εἰς διάφορα εἶδη.

Εὐοίκασι δὲ γεννῆσθαι μὲν ὅλως ^ε ποιητικὴν αἰτία
 δύο τινές, καὶ ^h αὐταὶ φυσικαί. Τό, τε γὰρ μι-
 μεῖσθαι, σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἔστι, καὶ
^ε τέτῳ διαφέρουσι τῶν ἄλλων ζώων, ὅτι μιμητικώτατόν
 ἔστι, καὶ τὰς μαθήσεως ποιεῖν ^ε διὰ μιμήσεως τὰς πρῶ-
 τας· καὶ τὸ χαίρειν τοῖς μιμήμασι πάντας. Σημεῖον
 δὲ τέτῳ τὸ συμβαῖνον ἐπὶ τῶν ἔργων· ἃ γὰρ αὐτὰ λυ-

^ε δόμους M. 14. ^δ καὶ ὡς M. 14. 16. ^ε μετὰ M. 16. ^ε Ἀθηναῖοι
 M. 14. corr. ^ε προσαγορευομένους M. 14. corr. ^h αὐταὶ M. omnes.

I Καὶ τέτῳ διαφέρουσι] Vi-
 detur dandi casu τέτῳ legi de-
 bere (inquit Vict.) ut infinitis
 locis locutus est; nisi puta-
 mus more Attico præpositio-

nem κτ' desiderari: quo pacto
 idem prorsus significat, ac vi-
 tii nihil in scriptura foret.
 Sylburgius.

πηρῶς

πηρῶς ὁρῶμεν, τέτων τὰς εἰκόνας τὰς μάλιστ' ἠκριβο-
 μένας, χαίρομεν θεωρῶντες, οἷον ² θηρίων τε μορφαῖς τῶν
¹ ἀγριωτάτων, καὶ νεκρῶν. Ἄιτιον δὲ καὶ ^k τέττ', ³ ὅτι
¹ μανθάνειν ἔ μόνον τοῖς φιλοσόφοις ἤδισον, ἀλλὰ καὶ
 τοῖς ἄλλοις ὁμοίως· ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ κοινωνῶσιν αὐτῷ.
 Διὰ γὰρ ἔτ' χαίρουσι τὰς εἰκόνας ὁρῶντες, ὅτι συμβαίνει
 θεωρῶντας μανθάνειν καὶ συλλογίζεσθαι, τί ἕκαστον·
 οἷον, ὅτι ἔστος ἐκείνος· ἐπεὶ εἰ μὴ τύχη θεωρητικῶς,
^{4m} ἔ Διὰ μίμημα ποιήσει τὴν ἡδονήν, ἀλλὰ Διὰ τὴν
 ἀπεργασίαν, ἢ τὴν χοροῖαν, ἢ διὰ τοιαύτην τινὰ ἄλλην
 αἰτίαν. Κατὰ φύσιν δὲ ὅλος ἡμῖν τῷ μιμεῖσθαι, καὶ
⁵ τῆς ἀρμονίας καὶ τῷ ῥυθμῷ (⁶ πὰ γὰρ μέτρα, ὅτι μέρη
 τῶν ⁿ ῥυθμῶν ἐσι, φανερόν) ἐξ ἀρχῆς οἱ πεφυκότες ^o πρὸς
 αὐτὰ μάλιστ', ^p κατὰ μικρὸν προσάγοντες, ἐγέννησαν τὴν

¹ ἀτιμώτατον M. omnes. Quæ in honore sunt nullo. V. ^k τοῦτο M. 14.
 16. ¹ τὸ μανθάνειν M. 16. ^m οὐχὶ μίμημα Ald. ⁿ ῥυθμῶν, ἐσι φα-
 νερόν ἐξαρχῆς πεφυκότε καὶ αὐτὰ M. 16. οἱ omittunt M. 14. xiv. 21. ^o καὶ
 M. 14. xiv. 21. ^p κατὰ μικρὸν omittit M. 14.

² Θηρίων τε μορφαῖς τῶν ἀκριβο-
 πέτων.] Victorius pro ἀγριωτά-
 των, quod interpretum quoque
 nonnulli agnoscunt, è scriptis
 libris reponit ἀπμοπέτων, ab-
 jectissimarum belluarum: eamque
 lectionem alias quoque *Aristo-
 telicis* exemplis confirmat. Syl-
 burgius.

³ Ὅτι μανθάνειν ἔ μόνον.]
 Cam. pro ὅτι hadet ὅταν. Syl-
 burgius.

⁴ Οὐ διὰ μίμημα ποιήσει τὴν
 ἡδονήν.] Victor. pro ἔ Διὰ μι-
 μημα legit ἐχὶ μίμημα: è ca-

lamo exaratis codicibus. Syl-
 burgius.

⁵ Τῆς ἀρμονίας ἔ τῷ ῥυθμῷ.]
 Cave voluptatem illam *Imita-
 tione* perceptam, pro altera ac-
 cipias causa, quæ homines ad
 hoc Studium poeseos impule-
 rit. Hisce enim in verbis,
Harmoniâ nempe & Rythmo,
 causam illam alteram conti-
 neri liquido probat *Dacierus*.

⁶ Τὰ γὰρ μέτρα ὅτι μέρη τῶν
 ῥυθμῶν ἐσι φανερόν.] Vid. *Rhet.*
 lib. 3. cap. 8.

ποίησιν ἔκ τῶν αὐτοχαρακτηρισμάτων. ¹ Διεσπάρθη δὲ κατὰ τὰ οἰκεία ἤγη ἢ ποιήσιν· οἱ μὲν γὰρ σεμνότεροι τὰς καλὰς ἐμιμῶντο πράξεις, ² καὶ τὰς τῶν τοιούτων τύχας· οἱ δὲ εὐτελέστεροι τὰς τῶν φαύλων, πρῶτον ψόγους ποιῶντες, ὥσπερ ἕτεροι ὕμνους καὶ ἐγκώμια. Τῶν μὲν ἔν πρὸ Ὀμήρου ἔθενός ἔχομεν εἰπεῖν τοιοῦτον ποίημα· ³ εἰκὸς δὲ εἶναι πολλὰς. ἀπὸ δὲ Ὀμήρου ἀρχαμένοις ἐστίν· οἷον, ἐκείνους ὁ Μαργείτης, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀρμότιον ἱαμβεῖον ἦλθε μέτρον. Διὸ καὶ ἱαμβεῖον καλεῖται νῦν, ὅτι ἐν τῷ μέτρῳ τῷ ἱαμβίζον ἀλλήλους. καὶ ἐχρύντο τῶν παλαιῶν, οἱ μὲν ἡρωϊκῶν, οἱ δὲ ἱαμβῶν ποιηταί. Ὡς περ δὲ καὶ τὰ σαυδαῖα μάλιστα ποιητῆς Ὀμηρος ἦν (μόνος γὰρ ἔχ' ὅτι εὖ, ἀλλ' ὅτι καὶ μιμήσεως δραματικὰς ἐποίησεν) ⁴ ἔτω καὶ τὰ τῆς κωμωδίας γήματα πρῶτος· ὑπέδειξεν, καὶ ψόγον, ἀλλὰ τὸ γελοῖον δραματοποιήσας· ὁ γὰρ Μαργείτης ἀνάλογον ἔχει, ὥσπερ

¹ διεσπάρθη M. ² τὰς τοιούτων· οἱ M. 14. xiv. 21. & Ald. τὰς τούτων· οἱ M. 16. ³ ἔτος M. 14. ἔτως M. 21. ⁴ ὑπέδειξεν M. xiv.

7 Καὶ τὰς τῶν τοιούτων τύχας.] Accusativum τύχας quem agnoscit etiam Pacci versio, & Vict. se in quodam exemplari invenisse testatur, tollit idem Victorius, (itidemque Cam.) & subaudit ἐπ' αὐτοῖς: ut sensus huius loci sit: homines qui retinent in se multum dignitatis, imitari solitos esse honesta facta, & ea denique, quæ ab honestis virtutibus

que studiosis viris, quales ipsi sunt, proficiscerentur. Sylburgius.

8 Εἰκὸς δὲ εἶναι πολλὰς.] Basilienfis editionis margo pro πολλὰς habet πολλὰ, ut feratur ad subst. ποιήματα. Vict. eam mutationem non probat: præsertim cum in omnibus calamo exaratis libris eodem modo scriptum appareat. Sylburgius.

Ἰλιάς

Ἰλιάς καὶ Ὀδύσσεια πρὸς τὰς ὕ τραγωδίας, * ὅτω καὶ
 ὅτος πρὸς τὰς κωμωδίας. ⁹ ὅι δ' ἐφ' ἐκατέραν τὴν
 ποίησιν ὁρμῶντες κατὰ τὴν οἰκείαν φύσιν, ¹⁰ οἱ μὲν ἀντὶ
 τῶν ἰάμβων, κωμωδοποιοὶ ἐγένοντο, οἱ δὲ ἀντὶ τῶν ἐπῶν,
 τραγωδοδιδάσκαλοι, διὰ τὸ ² μείζω καὶ ἐντιμότερα τὰ χή-
 ματα εἶναι ταῦτα ἐκείνων. Τὸ μὲν ἔν ³ ὀπισκοπεῖν, εἰ
 ἄρα ἔχῃ ἤδη ἡ τραγωδία τοῖς ^b εἰδῶσιν ἱκανῶς, ἢ ἔ, αὐ-
 τὸ τε καὶ αὐτὸ ^c κρινόμενον, καὶ πρὸς τὰ θεάτρα,
 ἄλλος λόγος. ¹¹ ^d Γενομένης ἔν ἀπ' ἀρχῆς ^e αὐτοχρεδι-

^u τραγωδίας καὶ κωμωδίας M. 21. corr. ^x ὅτω καὶ ὅτος usque ad verba
 καὶ κωμωδίας inclusive omittit M. 14. ^y παραφανείσης δὲ τῆς τραγωδίας καὶ
 κωμωδίας οἱ ἐφ' ἐκατέραν τὴν ποίησιν ὁρμῶντες M. 14. xiv. 21. φανείσης M. 16.
^z μείζονα M. xiv. μείζον M. 16. 21. ^a ἐπισκ. παρέχει M. omnes. Vid.
 etiam Catal. Biblioth. Escorial. Tom. I. p. 367. ^b εἰδῶσιν M. 16. ^c κρί-
 νεται εἶναι M. 14. 16. κρίνεται ἦναι M. 21. κρίνεται ἢ ναὶ M. xiv. ^d γενομένη
 M. 16. ^e αὐτοσχεδιαστικὴ M. 16.

¹⁰ Ὅι μὲν ἀντὶ τῶν ἰάμβων.]
Bas. Edit. margo pro ἰάμβων
 habet ἰαμβοικῶν: itidemque mox
 ἱποποιῶν pro ἐπῶν. Victorius
 omnia quæ ipse viderit exem-
 plaria, cum excusis hac parte
 facere testis est: viderique
Aristotelem genere versuum qui-
 bus utebantur illic appellasse
 poetas ipsos: statimque cum
 significaret qui facti essent, no-
 minibus quæ ostenderent fa-
 bros & auctores eorum poema-
 tum, usum fuisse. *Sylburgius.*

¹¹ Γενομένης ἔν ἀπ' ἀρχῆς αὐ-
 τοχρεδιαστικῆς.] Pro genitivis
 istis, γενομένης & αὐτοχρεδιαστικῆς
Basiliensis Editionis margo po-

nit nominativos γενομένη & αὐ-
 τοχρεδιαστικῆ. Quam lectionem
 Victorius etiam in scriptis qui-
 busdam libris inveniri testatur:
 sed ipse superiorem sibi magis
 probari affirmat, ac sine dubio
 planiorem certioreque esse.
 Præterea cum & in excusis &
 in calamo exaratis sit αὐτῇ, ve-
 riorem fortasse lectionem fore,
 si paulum immutatis sono spi-
 rituque ejus vocis, legatur αὐ-
 τη. hunc enim loci sensum ef-
 fe: Quum igitur principium
 poesis humile inconditumque
 fuerit, hæc (scilicet Tragæ-
 dia) & comœdia exorta est.
Sylburgius.

ασικῆς.

αδικῆς, καὶ αὐτὴ καὶ ἡ κωμωδία, ¹² καὶ ἡ μὲν ἀπὸ τῶν ἐξάρχοντων τὸ διθύραμβον, ἢ ἢ ἀπὸ τῶν τὰ Φαλλικά, αἱ ἔτι καὶ νῦν ἐν πολλαῖς τῶν πόλεων ^f διαμένει ^g νομιζόμενα, ¹³ κατὰ μικρὸν ἠυξήθη, πρῶτοντων, ὅσον ἐγίγνετο φανερὸν αὐτῆς. Καὶ πολλὰς μεταβολὰς μεταβαλῶσι ἡ τραγωδία ἐπαύσατο, ἐπεὶ ἔαχε τὴν ἑαυτῆς φύσιν. Καὶ ^h τὸ, τε τῶν ὑποκριτῶν πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλος ἤγαγε, ¹⁴ καὶ τὰ ⁱ χορὸν ἠλάττωσε, καὶ τὸ λόγον πρῶταγωνιστὴν παρεσκεύασε· τρεῖς δὲ καὶ σκηνογραφίαν Σοφοκλῆς. Ἔτι δὲ τὸ μέγεθος ἐκ μικρῶν μύθων καὶ λέ-

^f διαμένειν M. 14. 16. 21. cor. & Ald. omittit M. xiv. ^g νομιζόμενα M. 16. Ald. ^h τότε τῶν Ald. ⁱ χοροῦ M. xiv.

12 Ἡ μὲν ἀπὸ τῶν ἐξάρχοντων.] ἐξάρχοντων, & μοχ νομιζόμενα, immerito quibusdam suspecta fuisse, prolixius docet idem Victorius. Esse vero ἐξάρχοντα principem se præbere aliqujus cantus. *Sylburgius.*

13 Κατὰ μικρὸν ἠυξήθη πρῶτοντων.] Margo Edit. *Du-Valliana* habet, Quidam πρὸς ἀγῶνων. Vid. *Castelv.* Comment.

14 Καὶ πρὸς τὸν χορὸν.] Incompositus fuit olim Tragicorum Chorus personarum multitudine, ἐ quibus constituebatur. Quinquaginta fuisse testantur veteres: sed contractior factus est, & quindecim tantum ex hac lege:

Τὸν τραγικὸν χορὸν συνίσταται
ἐκ πεντεκαίδεκα.

Lex ista lata est occasione Eumenidum fabulæ, quam docuit *Æschylus*. *Pollux* lib. 4. cap. 15. Τὸ ἢ παλαιὸν ὁ τραγικὸς χορὸς πεντήκοντα ἦσαν, ἄχρι τῶν Εὐμενίδων Αἰσχύλου. πρὸς ἢ τὸ ὄχλον αὐτῶν ^g πλῆθος ἐκπίσθητων, συνέσειλεν ὁ νόμος εἰς ἐλάττω ἀριθμὸν τὸν χορὸν. Commode igitur intelligendus *Aristoteles*, qui *Æschylum* hujus instituti auctorem laudat. Imo potius causam dedit ferendæ hujus legis *Æschylus*, non ipse tulit, nisi forte dicamus ipsum etiam *Æschylum* suo prævisse exemplo, qui in suo *Agamemnone* ἐ quindecim tantum personis Chorum constituit, qui numerus Lege ista fit postea constitutus. *Petitus.*

ἔως

ξέως γελοίας, διὰ τὸ ἐκ σατυρικῶ μεταβαλεῖν, ὃψ^κ ἐ
 ἀπεσεμνώθη· τὸ, τε μέτρον ἐκ τετραμέτρων ἱαμβεῖον
 ἐγένετο. Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον τετραμέτρῳ ἐχρῶντο, διὰ
 τὸ σατυρικὴν καὶ ὀρχηστικωτέραν εἶναι τὴν ποίησιν. Λέξεως
 δὲ γενομένης, αὐτὴ ἡ φύσις τὸ οἰκεῖον μέτρον εὔρε· μάλι-
 στα γὰρ λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἱαμβεῖον ἐστίν. Σημεῖον
 δὲ τῆς· πλεῖστα γὰρ ἱαμβεῖα λέγομεν ἐν τῇ διαλέκτῳ
 τῇ πρὸς ἀλλήλους· ἑξάμετρα δὲ ὀλιγάκις, καὶ ἐκβαίνον-
 τες¹ τῇ λεκτικῇ ἀρμονίᾳ. Ἔτι δὲ ἐπεισοδίων πληθῆ,
 καὶ τὰ^μ ἄλλα ὡς ἕκαστα^η κοσμηθῆναι λέγεται. ° Περὶ
 μὲν ὅν τῶν ποσῶντα ἔσω ἡμῖν εἰρημνῆα· πολὺ γὰρ
 αὖν ἴσως ἔργον εἴη διεξιέναι καθεκάστον.

^κ ἀπεσεμνώνθη M. xiv. ¹ τῆς τε M. 16. ^μ ἄλλως M. xiv. 16.
 ἄλλ' ὡς M. 21. omittit ὡς M. 14. ^η corr. ἀ κοσμηθῆναι M. 14. ° περὶ
 μὲν οὖν τούτων ποσῶντα. Hæc verba omittunt M. omnes.

Κ Ε Φ. α.

Περὶ κωμωδίας· καὶ ἐπποιίας καὶ τραγωδίας διαφορά.

Η Δ Ε κωμωδία ἐστίν, ὥσπερ εἵπομεν, μίμησις, Φω-
 λοτέρων μὲν, καὶ μέντοι κατὰ πᾶσαν κακίαν, ἀλλὰ
 τῷ αἰσχροῦ ἐστὶ τὸ γελοῖον μόριον. Τό γὰρ γελοῖον ἐστὶν
 ἀμάρτημά τι ἐν αἰσχρῷ ἀνώδιον, καὶ ἐφθαρτικόν· οἷον,
 εὐθύς τὸ γελοῖον πρόσωπον αἰσχρόν τι καὶ διεσραμμένον
 ἀνδρὶ οὐδυνῆς. Αἱ μὲν ὅν τῆς τραγωδίας μεταβάσεις, καὶ
 δι

δι' ὧν ἐγένοντο, ἔλελήθασιν. ^p ἢ δὲ κωμωδία, διὰ τὸ μὴ σπαράζεσθαι ἐξ ἀρχῆς, ἔλαθεν. ¹ καὶ γὰρ χορὸν κωμωδῶν ὄψε ποτε ² ὁ ἄρχων ἔδωκεν, ἀλλ' ³ ἐθελονταὶ ἦσαν. Ἦδη δὲ ῥήματά τινα αὐτῆς ἐχέσης, οἱ λεγόμενοι αὐτῆς ποιηταὶ μνημονεύον. Τίς δὲ πρόσωπα ἀπέδωκεν, ἢ παρόλογος, ἢ πλήρη ὑποκριτῶν, ¹ καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἠγνόη. Τὸ δὲ μῦθος ποιεῖν, Ἐπίχαρμος καὶ Φόρμις ² ἤρξαν. Τὸ μὲν ³ ἔν ἐξ ἀρχῆς ἐκ Σικελίας ἦλθε. Τῶν δὲ Ἀθήνησι Κράτης πρῶτος ἤρξεν, ἀφόμενος τῆς ἰαμβικῆς ἰδέας, καὶ θόλος ποιεῖν ⁴ λόγους ⁵ ἢ μῦθους. ἢ μὲν ἔν ἐποποιία τῇ τραγωδίᾳ μέχει μόνος μέτρον ⁶ ⁷ μὲν λόγους μίμησις εἶναι σπαρδαίων ἠκολούθησεν. ⁸ Τῷ δὲ τὸ μέτρον ἀπὸ λῶν ἔχειν, καὶ ἀπαγγελίαν εἶναι, ταύτη διαφέρεισιν.

^p ἢ δὲ κωμωδίας M. 14. ¹ ἐθελοντι M. 16. ² ἢ ὅσα τοιαῦτα omittit M. xiv. ³ ἤρξαν omittunt M. omnes. ⁴ οὖν omittunt M. omnes. ⁵ λόγους omiserat M. 21. ac deinde additum. ⁶ καὶ M. xiv. 21. ⁷ μεγάλου M. omnes. Vid. etiam Cat. Bibl. Esc. Tom. I. p. 367. ⁸ τὸ δὲ μέτρον M. 14. τὸ δὲ τὸ μέτρον M. xiv. 16. 21.

¹ Καὶ γὰρ χορὸν.] Anonymus in Argumento Midianæ: ἔστι δὲ ἢ ἢν παρὰ μηνὸς τ' ἐορτῆς, τ' ἀρχοντα συνάγειν τὰς Χορηγὰς (τὰς τὰ ἀναλώματα παρέχοντας τὰ παρὰ τὸ χορὸν) ἐκείνης φυλῆς εἰς τὸ λαχεῖν παρὰ τῶν αὐλητῶν. Ita etiam apud Archontem Choragi solebant δύναι χορὸν Poetis: eratque Archontis videre, ut id fieret rectè, & ad celebrandos majori cum voluptate atque dignitate Ludos. Cratinus in Prologo Bupalcorum.

Ὅς ἐκ ἔδωκε αἰτέντι Σοφοκλῆει χορὸν,

Τῷ Κλεομάχῳ δ', ὃν ἐκ ἂν ἠξί-
εν ἐγώ

Ἐμοὶ διδάσκειν ἔσθ' ἂν εἰς Ἀδώνια.
Petitus.

² Ὁ ἄρχων ἔδωκεν.] Basil. majusculo α scribit Ἀρχων. quasi nomen proprium. Victorius appellative accipit pro magistratu, non tamen summo, sed qui ludis scenicis præpositus esset; cujusmodi ferme Romæ erant Ædiles. Sylburgius.

³ Μετὰ λόγους μίμησις.] Dele μετὰ λόγους, ut glossema inutile & aliunde advectum. Goulstonus.

ἔτι

ἔτι δὲ τῷ μήκει· ⁴ ἢ μὲν, ὅτι μάλιστα ⁵ περᾶται ὑπὸ
 μίαν περιόδον ἡλίς εἶναι, ἢ μικρὸν ἐξαλλάττειν· ἢ δὲ
 ἐποποιίᾳ, ἀόριστος τῷ χρόνῳ, καὶ τῷ Διὰφέρει. Καί
 τοι τὸ πρῶτον ὁμοίως ἐν ταῖς τραγωδίαις τὸ ἐπίκειν,
 καὶ ἐν τοῖς ἔπεσι. Μέρη δὲ ἐστὶ τὰ μὲν ταυτὰ, τὰ δὲ ἴδια
 τῇ τραγωδίᾳ. Διόπερ ὅστις περὶ τραγωδίας οἶδε πρῶ-
 τὰ καὶ Φαύλης, οἶδε ἔπειτα ἐπὶ ἐπῶν· ἃ μὲν γὰρ ἐποποιίᾳ
 ἔχει, ὑπάρχει τῇ τραγωδίᾳ· ἃ δὲ αὐτῇ, καὶ πάντα ἐν
 τῇ ἐποποιίᾳ.

4 Ἡ μὲν ὅτι μάλιστα περᾶται.]
 Victorius legit ἢ μὲν γὰρ. Idem
 locum hunc sic interpretatur,
*hæc namque, quam maxime po-
 test, nititur intra unum ambitum
 solis redigi.* Sylburgius.

ἡλίς εἶναι.] *Hanc unam Solis Pe-
 riodum, esse spatium duodecim
 horarum probat Dacierus; sive
 ab ortu Solis computes ad oc-
 casum, sive ab occasu ad or-
 tum, sive denique à meridiem
 ad meridiem.*

5 Περᾶται ὑπὸ μίαν περιόδον

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ τραγωδίας, καὶ τῶν αὐτῆς μερῶν.

ΠΕΡΙ μὲν ἔν ^α τῆς ἑξαμέτρων μιμητικῆς, καὶ περὶ κω-
 μωδίας ὑπερον ἐρῶμεν· ^β περὶ δὲ τραγωδίας ^γ λέ-
 γομεν, διπολαβόντες αὐτῆς ἐκ τῶν εἰρημένων τῇ γινόμενον

^α τῆς ἐν ἑξαμέτροις μιμητικῆς M. 21. xiv. ἔν τοις ἑξαμέτροις μιμητικοῖς
 M. 16. τῆς ἐν τοῖς ἑξαμέτροις μιμητικῆς M. 14. ἐν τῆς ἑξαμέτρου μιμητικῆς Ald.
^β Præfigit titulum in margine rubrica exaratum Περὶ τραγωδίας M. 16. ^γ λέγο-
 μεν M. 21. Ald.

1 Περὶ μὲν ἔν τῇ ἑξαμέτρῳ.] legit, τῇ ὧν ἑξαμέτροις μιμητικῆς:
 Victorius trium calamo scrip- & præpositionem ἐν supra quo-
 torum librorum fidem secutus que sic usurpatam addit, ut in

D

fine

ὅρον τῆς ἑσίας. Ἔσιν ἔν τραγωδία μίμησις πρᾶξεως
 παλαιάς καὶ τελείας, μέγεθος ἐχέσης, ἡδυσμένῳ λόγῳ,
 χωρὶς ἐκάστη τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις δρώντων, ² καὶ ἔ δι'
³ ἐπαγγελίας, ⁴ ἀλλὰ δι' ἐλέος καὶ φόβου περαίνειν τὴν τῶν
 τοιούτων ⁵ παθημάτων κάθαρσιν. Λέγω ⁶ δὲ ἡδυσμένον
 μὲν ⁷ λόγον, ⁸ ἔχοντα ῥυθμὸν ⁹ καὶ ἀρμονίαν ἐν μέλῳ.
 Τὸ δὲ χωρὶς τῶν ¹ εἰδῶν, τὸ δὲ μέτρων ἓνα μόνον πε-
 ραίνειν, καὶ πάλιν ἕτερα διὰ μέλους. Ἐπεὶ δὲ πρᾶτ-
 τόντες ποιῶνται τὴν μίμησιν, πρῶτον μὲν ἐξ ἀνάγκης ἂν
 εἴη π μόνον τραγωδίας ὁ τῆς ὀψέως κόσμος, εἶτα με-
 λοποιΐα καὶ λέξις· ἐν τέτοις γὰρ ποιῶνται τὴν μίμησιν.
 Λέγω δὲ λέξιν μὲν αὐτὴν τὴν τῶν μέτρων σύνθεσιν· με-
 λοποιΐαν δὲ, ὃ τὴν δύναμιν ¹⁰ φανεράν ἔχει πᾶσιν. Ἐπεὶ
 δὲ πρᾶξεώς ἐστι ¹¹ μίμησις, πράττεται δὲ ὑπὸ πινῶν
 πρᾶττόντων, ἔς ἀνάγκη ποιεῖς τινὰς εἶναι κατὰ τε τὸ

¹ ἀγγελίας M. 14. ² ἀλλὰ omittunt M. omnes. ³ μαθημάτων M. omnes, sed in 21 corr. Ald. disciplinarum. Vall. ⁴ καὶ M. 16. 14. ⁵ μὲν omittit M. xiv. ⁶ τοῖς εἰδεσι M. omnes. ⁷ ἡ μίμησις M. omnes.

fine cap. 1. πᾶς ἀφορρὴς τῶν τεχνῶν, ἐν αἷς ποιῶνται τὴν μίμησιν, *Ex in initio cap. 3.* Καὶ γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς καὶ τὰ αὐτὰ μιμεῖσθαι ἐστίν. Sylburgius.

² Καὶ ἔ δι' ἐπαγγελίας.] Victorius pro ἐπαγγελίας legit ἀπαγγελίας, *expositione*: atque ita fuit etiam *cap. praeced.* Τῷ ὃ τὸ μέτρον ἀπλῆν ἔχειν, καὶ ἀπαγγελίαν εἶναι. Sylburgius.

³ Παθημάτων κάθαρσιν.] Cam. Ed. pro παθημάτων habet μαθημάτων. Victorii versio nos-

tram lectionem confirmat, *hujusmodi perturbationum purgationem.* Sylburgius.

⁴ Καὶ ἀρμονίαν, καὶ μέλῳ.] Victorius pro μέλῳ legit μέτρον: quia μέλῳ & ἀρμονία idem valeant. Idem mox dativo casu legit, τῷ περαίνειν, quod efficiuntur. Sylburgius.

⁵ Φανεράν ἔχει πᾶσιν.] In textu *Heinsiano* πᾶσιν. Et sic in illius versione, *cujus vim satis omnes intelligunt.*

ἦθος καὶ τὴν διάνοιαν (διὰ γὰρ τῶν καὶ τὰς πράξεις εἶναι φανερόν ποιάς τινας) πέφυκεν αἴτια δύο τῶν πράξεων εἶναι, ⁶ ¹ διάνοια καὶ ἦθος, καὶ κατὰ ταύτας καὶ τυγχάνουσι καὶ ἀποτυγχάνουσι πάντες. Ἔστι δὲ τῆς μὲν πράξεως ὁ μῦθος μίμησις. Ἄγω γὰρ μῦθον τῶτον, τὴν σύνθεσιν τῶν πραγμάτων· τὰ δὲ ἦθη, ⁸ ^m καθ' ἃ ποίᾳς τινας εἶναι φανερόν τὰς πράττοντας· διάνοιαν δὲ, ἐν ὅποις λέγοντες ἀποδεικνύσιν τι, ἢ καὶ ἀποφαίνοντα γνώμην· ⁿ ἀνάγκη ἔν πάσης τραγωδίας μέρη εἶναι ἔξ, ^o καθ' ἃ ποιά τις ἐστὶν ἡ τραγωδία. Ταῦτα δ' ἐστὶν, μῦθος, καὶ ἦθη, καὶ λέξεις, καὶ διάνοια, καὶ ὄψις, καὶ μελοποιία. Οἷς μὲν γὰρ μιμῶνται, δύο μέρη ἐστὶν· ὡς δὲ μιμῶνται, ἓν· ἃ δὲ μιμῶνται, τρία. Καὶ πᾶσι ταῦτα ἰστέον. Τέτοις μὲν ἔν ⁹ οὐκ ὀλίγοι αὐτῶν, ὡς εἰπεῖν,

¹ sententiam Vall. ^m καθ' ὁποῖους M. 14. καθ' ἃ ποιοῦς M. xiv. καθ' ὁποῖους M. 16. 21. ⁿ In margine adscriptus est titulus rubricatus πόσοι τρόποι M. 16. ^o καθ' ὁποῖα M. 14. 16. 21.

6 Διάνοια καὶ ἦθος.] Cam. Ed, accusandi casu, διάνοιαν καὶ ἦθος. Sed nostram lectionem, ut veriore, secutus etiam Victorius, suffragantibus ei calamo scriptis libris. Sylburgius.

7 Ἄγω γὰρ μῦθον τῶτον.] Madius, doctus, accuratissimeque interpres, timet ne mendi aliquid hic sit, legique debeat sive τῶτον, patrio casu multitudinis: sive τῶτο. Ipse quoque diu suspicatus sum τῶτον legi debere. Hæc Victorius;

quæ prolixius ibi confirmat. Sylburgius.

8 Καθ' ἃ ποίᾳς πιναι.] Cam. Edit. & Victor. singulari numero καθ' ὃ, pro καθ' ἃ. Versio tamen Victorii nostram lectionem non improbat; mores autem, secundum quos, quales quosdam esse affirmamus eos qui agunt. Sylburgius.

9 Οὐκ ὀλίγοι αὐτῶν.] Margo Du-Vall. Ed. habet, Forte, τῶν ποιητῶν. Castelvetrus.

^p κέχρηται τοῖς εἶδεσι· καὶ γὰρ ¹⁰ ^q ὅψιν ἔχει πᾶν, καὶ ἦθος, ¹¹ καὶ μῦθον, καὶ λέξιν, καὶ μέλος, καὶ διάνοιαν ὡσαύτως. Μέγιστον ἢ τῶν ἐστὶν ἢ τῶν πραγμάτων σύγκρισις. Ἡ γὰρ τραγωδία μίμησις ἐστὶν οὐκ ἀνθρώπων, ¹² ἀλλὰ ᾧ πράξεων, καὶ βίης, καὶ εὐδαιμονίας καὶ κακοδαιμονίας· ¹³ καὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία ἐν πράξει ἐστὶ, καὶ τὸ τέλος πράξεως τίς ἐστὶν, καὶ ποιότης. Εἰσὶ δὲ κατὰ μὲν τὰ ἦθη ποιοῖ τινες· κατὰ δὲ τὰς πράξεις, εὐδαίμονες, ἢ τὸναντίον. Οὐκ ἔν ὅπως τὰ ἦθη ¹⁴ μιμήσονται, πράττουσιν, ἀλλὰ τὰ ἦθη συμπεριλαμβάνουσιν διὰ τὰς πράξεις. Ὡς τε τὰ πράγματα καὶ ὁ μῦθος τέλος τῆς τραγωδίας. Τὸ δὲ τέλος μέγιστον ἀπάντων ἐστὶν· ¹⁵ ἀνευ μὲν γὰρ πράξεως, ἔκ ἀν γέ-

^p κέχρηται M. 16. ^q ὅψις M. 14. 16. 21. necnon Ald. & Vall. ὅψεις M. xiv. ^r actionis. Vall. ^s καὶ κακοδαιμονίας omittunt M. omnes. ^t καὶ ἡ κακοδαιμονία M. omnes. ^u rursus citra actionem. Vall.

10 Ὅψιν ἔχει πᾶν.] *Basil.* & *Cam.* Edit. Καὶ γὰρ ὅψις ἔχει πᾶν. Sed accusativum ὅψιν tuentur *Madius* & *Victorius*, & agnoscit etiam vetustissimum exemplar calamo exaratum, ut testatur idem *Victorius*. *Sylburgius*.

11 Καὶ ἦθος, καὶ μῦθον.] In margine Edit. *Du-Vall.* adnotatur *Castel.* legere μῦθος, καὶ λέξις, καὶ μέλος, καὶ διάνοια ὡσαύτως: nominandi casu.

12 Ἀλλὰ πράξεων.] *Victorius* pro πράξεων, legit singulari numero πράξεως actionis: quod & consensus scriptorum libro-

rum, & veritas ipsa lectionem illam refellat: quum Tragedia unius, non plurium factorum sit imitatio. *Sylburgius*.

13 Καὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία.] In margine Ed. *Du-Vall.* *Castel.* Καὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία ἐκ κακοδαιμονίας.

14 Μιμήσονται.] *Camot.* Ed. μιμήσονται: indicativo verbi modo: quæ structura est infrequentior. *Sylburgius*.

15 Ἄνευ μὲν γὰρ.] *Victorius* & *Madius*, cum duobus exemplaribus legunt ἔτι ἄνευ μὲν πράξεως, præterea sine actione quidem. *Sylburgius*.

νοίτο τραγωδία· ἀνευ δὲ ἡθῶν, γένοιτ' ἄν· αἱ γὰρ τῶν νέων τῶν πλείων, ἀήτης τραγωδία εἰσὶ, καὶ ὅλως ποιεῖται πολλοὶ ¹⁶ τοῖστοι· οἷον καὶ τῶν γραφέων Ζεῦξις πρὸς Πολύγνωτον πέπονθεν. Ὁ μὲν γὰρ ¹⁷ Πολύγνωτος * ἀγαθῶν ἡθογράφος· ἡ δὲ Ζεύξιδος γραφή ὅθεν ἔχει ἥθος. Ἔτι εἰάν τις ἐφεξῆς θῇ ῥήσας ἡθικὰς, καὶ λέξεις καὶ ἀλκαιοῖας εὖ πεποιημένας, ¹⁸ ^z ἐποίησεν ὅ ἦν τῇ τραγωδίας ἔργον, ἀλλὰ ¹⁹ πολὺ μᾶλλον * ἢ καταδεσέροις τέτοις κεχρημένη τραγωδία, ἔχουσι δὲ μῦθον καὶ σύμπαν πραγμαμάτων. ²⁰ Πρὸς δὲ τέτοις τὰ μέγιστα, ²¹ οἷς ψυχαγωγῇ ἢ τραγωδία, τῷ μύθῳ μέρη ἐσὶν, αἵτε περιπέτεια καὶ ἀναγνωρίσις. Ἔτι σημείον, ὅτι καὶ οἱ ἐγχεῖντες ποιῶν, πρότερον δύναντ' τῇ λέξει καὶ τοῖς ἡθεσιν ἀκριβεῖν,

* bonus. Val. γ οὐδ' ἂν ἔχη M. 14. z omittit Val. * ἢ M. omnes.

16 Τοῖστοι· οἷον.] Margo Ed. Du-Vall. *Castelv.* τοῖστον, οἷον· non necessario.

17 Πολύγνωτος ἀγαθῶν ἡθογράφος.] Idem Victorius prorsus legendum arbitratur, ut in cunctis quos viderit calamo exaratis libris scriptum offenderit, Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἡθογράφος. Polygnotus bonus morum expressor. Sylburgius.

18 Οὐ ποιήσεν.] Negativam & ante ποιήσεν, à plurimis calamo exaratis codicibus, atque adeo à Morelliana Editione abesse notat Victorius, & recte omitti posse prolixius docet. Sylburgius.

19 Πολὺ μᾶλλον ἢ καταδεσέροις.] Camotiana Ed. pro arti-

culo ἢ habet disjunctivam ἢ. Sed articulum ἢ agnoscit etiam Victorii Versio: *verum multo magis, quæ his deterioribus utitur, tragædia erit.* Sylburgius.

20 Πρὸς δὲ τέτοις τὰ μέγιστα.] Eadem Camotiana Editio sine δὲ legit, πρὸς τέτοις. Sylburgius.

21 Οἷς ψυχαγωγῇ ἢ τραγωδία.] Horatius in Epist. ad Augustum,

Ille per extensum funem mihi posse videtur

Ire poeta, meum qui pectus inaniter angit,

Irritat, mulcet, falsis terroribus implet,

Ut Magus: & modo me Thebis, modo ponit Athenis.

ἢ τὰ

ἢ τὰ πράγματα συνίστασθαι, οἷον καὶ οἱ πρῶτοι ποιηταὶ
 σχεδὸν ἅπαντες. Ἀρχὴ μὲν ἔν καὶ οἷον ψυχὴ ὁ μῦθος τῆς
 τραγωδίας, δεύτερον δὲ τὰ ἥθη. ²² Παραπλήσιον ὁ γὰρ
 ἐστὶ καὶ ἐπὶ τῆς γραφικῆς. ²³ Εἰ γάρ τις ἐναλείψει

b δέ γ, M. 21, corr.

22 Παραπλήσιον γὰρ ἐστὶ καὶ ἐπὶ
 τῆς γραφικῆς.] Aptè hic Philo-
 sophus poetam cum pictore
 commisit (cognata enim utri-
 usque sunt munia) expressitque
 illud Simonidis Picturam esse
 Poesin, Poesin verò loquentem
 picturam. Et Plutarchus, Ζω-
 γραφίαν μὲν εἶναι φηγεγομένην
 τὴν ποίησιν, ποίησιν ὅτι σιῶσαν τὴν
 ζωγραφίαν. Nannius.

23 Εἰ γὰρ τις ἐναλείψει.] Hæc
 omnia cum præcedentibus con-
 fusæ & in alienum sunt trans-
 lata locum, quod & alii cum
 viderent, remedium adferre
 sunt conati: non tamen ulla
 ratione id consecuti, plane ut
 nobis satisfacerent. Ne du-
 bita, quin totus locus ita sit
 concipiendus: "Εἰ ἐάν τις ἐφε-
 ξῆς θῆναι ῥήσας ἡθικάς, καὶ λέξας, καὶ
 διανοίας δὲ πεποιημένας, ἢ ποιήσας
 ὅτι τὴν τῆς τραγωδίας ἔργον· ἀλλὰ πο-
 λὺ μᾶλλον ἢ καταδυσέμεναι τέτοις
 κεχρημένην τραγωδίαν, ἔχουσι δὲ
 μῦθον καὶ συστάσιν πραγμάτων. Πρὸς
 δὲ τέτοις τὰ μέγιστα οἷς ψυχάζο-
 γαί ἢ τραγωδία, τὰ μύθῳ μέρη
 εἰσὶν, αἵ τε περιπέτεια, καὶ ἀνα-
 γνωρίσις. Παραπλήσιον γὰρ ἐστὶν ὡς
 καὶ ἐπὶ τῆς γραφικῆς. Εἰ γὰρ τις
 ἐναλείψει τοῖς καλλίστοις φαρμά-
 κοις χυδῆν, ἢ ἂν ὁμοίως δὲ φρε-
 νῆν, καὶ λευκογραφῆσας εἰκόνας." Εἰ

σημείον, ὅτι ἔοι ἐγχαίρωντες ποιεῖν,
 πρῶτον δυνάμει τῇ λέξει ἔοι τοῖς
 ἡγεσιν ἀκρίβειαν, ἢ τὰ πράγματα συ-
 νίστασθαι· οἷον καὶ οἱ ποιηταὶ σχεδὸν ἅ-
 παντες. Ἀρχὴ μὲν ἔν καὶ οἷον ψυχὴ ὁ
 μῦθος τῆς τραγωδίας. Ἐστὶ τε μίμη-
 σις πράξεως, καὶ ἀφ' αὐτῆς μάλι-
 στα τῆς πράξεως. Δεύτερον δὲ τὰ
 ἥθη. Τρίτον δὲ ἡ ἀλάνοια. De quo
 ne quidem dubitandum. Ne-
 que est quod hic postmodum
 se excruciet aliquis. Omnia
 enim eo spectant, ut ostendat,
 primam in Tragœdia partem
 esse Fabulam. Quod postquam
 à simili & aliis ostendit argu-
 mentis, secundo Mores, tertio
 constituit Sententiam. Mens
 est talis neque enim recuso,
 quin prolixiorum vicem com-
 mentariorum, quos nonnulli
 dederunt hic & alibi sit inter-
 pretatio nostra. Præterea, si
 aliquis sermones moratos dictio-
 nesque ponat ac sententias, non-
 dum, quod Tragœdiæ est pro-
 prium, efficiet. Quin vero potius,
 quæ minus hæc adhibeat, Fa-
 bulam vero ὅτι constitutionem ha-
 beat rerum, magis erit Tragæ-
 dia. Præterea, eæ quibus max-
 ime Tragœdia delectat, Fabulæ
 sunt partes. Mutationes, scilicet,
 fortunæ, ὅτι agnitiones. Eodem
 enim modo ut in pingendi arte
 hic

²⁴ τοῖς καλλίστοις Φαρμάκοις χύδην, ὅτε ἂν ὁμοίως εὐ-
φράνθεν, καὶ λυκογραφήσας εἰκόνα. Ἔστι τε μίμησις
πράξεως, καὶ Διὰ ταύτῃ μάλιστα τῶν παρτιόντων.
Τρίτον γ' ἡ Δράνοια. Ἐξ τούτου δὲ ἐστὶ τὸ λέγειν διώαδαι
τὰ ἐνόντα καὶ τὰ ἀρμότιοντα. ὅπερ ἐπὶ τῶν λόγων τ' πο-
λιτικῆς καὶ ῥητορικῆς ἔργον ἐστίν. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι
πολιτικῶς ἐποίησαν λέγοντας. οἱ δὲ νῦν ῥητορικῶς. ²⁵ Ἔστι δὲ
ἡθὺς μὲν τὸ ποιῆτον, ²⁶ ὃ δηλοῖ τὴν παρτίρεσιν ὁποῖά

c τοῦ δὲ M. 16.

d Ἔστι μέντοι δὲ M. 21.

*hic se res habet. Si enim quis
pulcherrimos confundat colores,
non ita delectabit, ac si cretā
certam delineet imaginem. Etiam
hoc argumento est, quod poëtae,
cum scribere conantur, prius dic-
tionem recte adhibere ac mores
possunt, quam res ipsas, ut opor-
tet, constituere. Quod quidem il-
lis evenit fere omnibus. Princi-
pium ergo et quasi anima Tragæ-
diæ est Fabula. Estque ea actio-
nis, ἔσ' eorum, qui per hanc maxi-
me agunt, imitatio. nisi quis
malit, ἔσ' per hanc eorum maxi-
me qui agunt. Secundum Mores,
tertium sententia. Quod autem
nihil mutaverim in contextu,
religionis nostræ fuit. Consu-
lat Lector eos, qui immensas
commentariorum moles dede-
runt. Heinsius.*

24 Τοῖς καλλίστοις Φαρμάκοις.]
Φάρμακα pro pigmentis seu
coloribus hic usurpata esse,
docet Victorius, alio loco si-
mili ex libro 2. de ortu ani-
mal. γραφαῖς, ὑπογραψάντες ταῖς

γραμμαῖς, ἕως ἐναλείψουσι τοῖς
χρώμασι τὸ ζῶον. Sylburgius.

25 Ὁ δηλοῖ τὴν παρτίρεσιν.]
In Homeri Iliad. quis non sta-
tim videt iracundum illum in-
exorabilemque Herôa, Legatio-
nem Agamemnonis irritam
facturum? & in quarto Ænei-
dos, Pietate insignem Ænean,
& famâ super æthera notum;
æterno licet amore Reginæ
devinctum, mandata tamen
Deorum quamprimùm exsecu-
turum?

Ardet abire fugâ, dulcesque
relinquere terras,

Attonitus tanto monitu, im-
perioque Deorum. Dacierus.

26 Ὅποῖά τις ἐστίν.] Ver-
bum ἐστίν post ὁποῖά τις, omit-
tunt Vict. & Cam. Ibidem
mox pro priore ἢ, quam Vic-
tor. & Camot. Edit. retinent,
malim εἰ, sic, ἐκ ἑστὶ δῆλον εἰ
παρτίρεται ἢ φεύγει: ut idem
Victorius vertit, non est per-
spicuum num elegit aut fugit.
Idem

^ετις ἐσὶν, ἐν οἷς οὐκ ἔστι δῆλον, ἢ προαιρεῖται, ἢ Φεύγει ὁ λέγων. Διόπερ ἔκ ἔχουσιν ἥθος ^φἐνιοὶ τῶν λόγων. Διάνοια ^ζ, ἐν οἷς ἀποδεδεικνύσιν τι ὡς ἐσὶν, ἢ ὡς ἔκ ἔσιν, ἢ καθόλου τι ἀποφαίνον^ς. Τέταρτον δὲ, τῶν μὲν λόγων ἢ λέξις. Λέγω δὲ, ὡς περ πρῶτον εἶρη^ς, λέξιν εἶναι ^ητὴν ἀπὸ τῆς ὀνομασίας ἐρμηνείαν, ὃ καὶ ἐπὶ τῶν ἐμμέτρων, καὶ ὅτι τῶν λόγων ἔχει πλὴν αὐτῶν δύναμιν. ²⁷ Τῶν δὲ λοιπῶν ^θπέντε, ἡ μελοποιία μέγιστον τῶν ἡδυσμάτων. Ἡ δὲ ὄψις, ψυχαγωγικὸν μὲν, ἀτεχνώτατον δὲ, καὶ ἥκιστα οἰκεῖον τῆς ποιητικῆς. ^ιἢ γὰρ τῆς τραγωδίας δύναμις καὶ ἀνευ ^κἀγῶνος καὶ ὑποκριτῶν ἐσὶν. Ἔτι δὲ κυριώτερα παρὰ ^λτὴν ἀπεργασίαν τῶν ὄψεων ἢ ^μτὴν σκευοποιᾶν τέχνη τῆς τῶν ποιητῶν ἐστὶ.

^ε τις, ἐν Ald. ^φ ἐν οἷς, &c. ut in not. 26. M. xiv. 16. 21. ^θ πέμπτον M. xiv. ^ι ὡς M. xiv. ^κ ἀγῶνος Id. ^λ ἐργασίαν Id.

Idem Victorius ibidem omit-
tit nomin. ὁ λέγων: & seq.
versu nomin. ἐνιοὶ: plurium
scriptorum librorum aucto-
ritate fretus. Sed addit ibi-
dem alia, in quibus prior ille
nominativus ὁ λέγων resumit-
tur. Sic enim totum hunc
locum ἐ veterum librorum
auctoritate restituit: ἐν οἷς ἔκ
ἐστὶ δῆλον εἰ προαιρεῖται ἢ φεύ-
γει· διόπερ ἔκ ἔχουσιν ἥθος τῶν

λόγων, ἐν οἷς μηδ' ὅλως ἐστὶν
ὅτι προαιρεῖται ἢ φεύγει ὁ λέ-
γων. Et sic vertit, in quibus
non est perspicuum num eligit aut
fugit. Quare non habent mores
ἐ numero orationum illarum, in qui-
bus penitus non est quod eligit aut
fugit, qui dicit. Sylburgius.

²⁷ Τῶν δὲ λοιπῶν πέντε.]
Margo Editionis Du-Vall. ha-
bet, Quidam, τῶν ^ζ λοιπῶν,
πέμπτον μελοποιίαν.

Κ Ε Φ. ζ.

Ποίαν τινὰ δεῖ τ' σύσασιν εἶναι τῶν πραγμάτων.

Δ Ιωρισμῶν δὲ τῶν, λέγων μὲν μετὰ ταῦτα ποίαν τινὰ δεῖ τ' σύσασιν εἶναι τῶν πραγμάτων, ἐπεὶ δὲ τὸτο καὶ πρῶτον καὶ μέγιστον τ' τραγωδίας ἐστὶ. Καὶ δὲ ἡμῖν τῶν τραγωδίων τελείας ἐστὶ ὅλης πράξεως εἶναι μίμησιν, ἐχέσθαι τι μέγεθος· ἐστὶ γὰρ ὅλον ἐμὴν ἔχον μέγεθος. Ὅλον δὲ ἐστὶ τὸ ἔχον ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τελευτὴν. Ἀρχὴ δὲ ἐστὶν, ὃ αὐτὸ μὴ ἔξ ἀνάγκης μὴ μετ' ἄλλο ἐστὶ· μετ' ἐκείνο δὲ ἕτερον πέφυκεν εἶναι ἢ γίνεσθαι. Τελευτὴ δὲ τὸναντίον, ὃ αὐτὸ μετ' ἄλλο πέφυκεν εἶναι, ἢ ἔξ ἀνάγκης, ἢ ὡς ἐπιτοπολύ· μὴ δὲ τὸτο ἄλλο εἶδέν.
¹ ἢ Μέσον δὲ, καὶ αὐτὸ μετ' ἄλλο, καὶ μετ' ἐκείνο ἕτερον. Δεῖ ἄρα τὰς συνεσώτας ὅ εὖ μύθους, μήθ' ὁπόθεν ἔτυχεν ἀρχεσθαι, μήθ' ὅπως ἔτυχε τελευτᾶν· ἀλλὰ κεχρησθῆ ταῖς εἰρημύλαις ιδέαις. ² Ἔτι δὲ ἐπεὶ τὸ καλόν, καὶ ζῶον καὶ ἅπαν πρᾶγμα, ὃ σπένδοντο ἐκ τινῶν, καὶ μόνον ταῦτα τεταγμένα δεῖ ἔχειν, ἀλλὰ καὶ μέγεθος ὑπάρχειν μὴ τὸ τυχόν· ³ τὸ γὰρ καλόν, ἐν μεγέθει καὶ τάξει ἐστὶ.

¹ μὴ ἔξ ἀνάγκης μὴ M. omnes & Ald. ^m omittit M. 16: ⁿ medium porro, quod & Val. ^o omittit M. 14.

¹ Μέσον δὲ καὶ αὐτό] Victorius post μέσον ὃ inferit relativum ὃ quod. Sylburgius.

² Ἔτι δὲ ἐπεὶ τὸ καλόν.] Bas. Margo, ἔτι ὃ καλόν. Victorius quoque annotat Paccium omisisse particulam ἐπεὶ, quæ

& magni sit ponderis, & tum in impressis, tum in calamo exaratis libris extet. Sylburgius.

³ Τὸ γὰρ καλόν.] Jam in omni corpore, quod quidem pulchrum fit, spectantur duo: magnitudo, scilicet, & ordo.

^p διὸ ἔτε ^q πᾶμμικρον ἂν τι γένοιτο καλὸν ζῶον· συγχέ-
ται γὰρ ἡ θεωρία ἐγγὺς ^r ἀναιδήτης χρόνῳ γινομένη·
ἔτε ^t παμμέγεθες· οὐ γὰρ ἅμα ἡ θεωρία γίνετο, ἀλλ'
οἴχετο τοῖς θεωροῦσι τὸ ἐν καὶ τὸ ὅλον ἐκ τῆς θεω-
ρίας· οἷον, εἰ μυρίων σαδίων εἴη ζῶον. Ὡς δὲ κατὰ-
περ ἐπὶ τῶν σωμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν ζώων, ἔχειν μὲν μέ-
γεθος, τῷ δὲ δυνόπῳ εἶναι· ἔτω καὶ ἐπὶ τῶν μύθων,
ἔχειν μὲν μῆκος, τῷ δὲ ^u εὐμνημόνῳτον ^s εἶναι. Τῷ
^t δὲ μῆκος ὅρος, ^u πρὸς μὲν τὰς ἀγῶνας καὶ τὴν αἰδή-
σιν, ^s τῆς τέχνης ἐστίν. ⁵ Εἰ γὰρ ἔδει ἑκατὸν τραγωδίας
ἀγωνίζεσθαι, ⁶ πρὸς ^x κλεψύδρας ἂν ἡγωνίζοντο, ὥσπερ

P Δ: ^p M. 21. ^q πᾶν μικρόν M. 14. xiv. 21. nec non Ald. & Vall. πᾶν
μικρὸν M. 16. ^r πᾶν μέγεθος M. 14. xiv. 21. nec non Ald. & Val. πᾶν μέγα
M. 16. ^s εἶναι τῷ μῆκος. M. 14. εἶναι τῷ μήκους, τῷ δὲ μήκους ὅρος Ald. ^t δὲ
omittunt M. 16. 21. ^u μὲν πρὸς M. omnes. ^x κλεψύδραν M. xiv.

Etiam humano. Ideoque ho-
mines parvos, dici posse pul-
chros, negat alibi *Aristoteles*:
verum venustos. Quia licet
apto partium ordine ac pro-
portione non careant, mag-
nitudine destituuntur. Idem
in actione quoque habet locum.
Parum quippe est, partes in
Tragœdia esse omnes easque
fatis apte disponi, nisi iusta
quoque sit totius magnitudo.
Quæ ne nimium excrescat, in-
ter cætera cavendum. *Hein-
sius*.

4 *Εὐμνημόνῳτον εἶναι.*] In
Basil. & aliis nonnullis editio-
nibus, post *εὐμνημόνῳτον εἶναι*,
additus genitivus *τῷ μῆκος*.
Quem cum nec antiqua ex-

emplaria, nec Paccii versio
agnoscant, cum Viç. & Cam.
prætermisi. *Sylburgius*.

5 *Εἰ γὰρ ἔδει ἑκατὸν τραγωδί-
ας.*] Ad marginem Ed. Du-
Vall. *Castel.* *ἔδει ἑνεκα τῶν τρα-
γωδίας ἀγωνίζεσθαι.* Quem secu-
tus Interpres *Riccobonns*; *si
enim termino opus esset, causâ
tragœdias recitandi.*

6 *Πρὸς κλεψύδρας.*] Basil.
editionis margo, singulari nu-
mero, πρὸς κλεψύδραν. *Sylbur-
gius*.

Ibid. *Πρὸς κλεψύδρας.*] An-
tiqui olim apud Græcos ora-
tores, fere ad clepsydræ
orationes scribebant atque ha-
bebant suas. Apud Romanos,
lege *Pompeia*, quæ accusatori,
tres

ποτὲ καὶ ἄλλοτε φασίν. ¹ Ὁ δὲ ^γ κατ' αὐτὴν ^δ φύσιν
^ε πρᾶγμα^ς ὅρος, αἰ μὲν ὁ μείζων, μέχει τῷ σύνδη-
 λος εἶναι, καλλίων ἐστὶ κατὰ τὸ μέγεθος. ὧς δὲ ἀπλῶς
 διορίσαντας εἰπῆν, ἐν ὅσῳ μεγέθει κατὰ τὸ εἶκος, ἢ
 τὸ ἀναγκαῖον ἐφεξῆς γιγνομένων, συμβαίνει εἰς εὐτυχίαν
 ἐκ δυσυχίας, ἢ ἐξ εὐτυχίας εἰς δυσυχίαν μεταβάλλειν,
 ἱκανὸς ὅρος ἐστὶ τῷ μεγέθει.

^γ κατ' αὐτὴν M. omnes.

tres defensori datae erant ho-
 rae. Ut tantus earum esset
 ambitus, quantum esse eum
 iudex ferebat. Nec peculia-
 rem suae artis, sed praefixum fo-
 ris terminum, haberent. Idem
 olim moris inter Tragicos fu-

isse videtur. *Heinsius.**

⁷ Ὁ ^δ κατ' αὐτὴν τὴν φύ-
 σιν.] κατ' αὐτὴν habet & Vic-
 torii editio. Sed fortasse ve-
 rius κατ' αὐτὴν: ut idem Vic-
 torius vertit, *ex ipsius natura.*
Sylburg.

Κ Ε Φ. η.

Περὶ μύθου.

ΜΥθος δ' ἐστὶν εἷς, ἔχων ὥσπερ τινὲς οἶονταί, ἐὰν περὶ
 ἓνα ᾖ. Πολλὰ γὰρ καὶ ἄπειρα τῷ γένει συμβαίνει,
 ἐξ ὧν ἐνίων ἕδεν ἐστὶν ἓν. Οὕτω δὲ ² καὶ πράξεις ἐνὸς

² αἱ πράξεις M. xiv. 21. in quo corr.

¹ Ἀπειρα τῷ γένει.] In mar-
 gine Edit. Du-Vall. *Victorius,*
² *Castel.* ἀπὸ τῶν ἐνί. Sic
 & in Epist. ad Victorium
 emendat. *Sylburgius.*

Ibid. Ἀπειρα τῷ γένει συμ-
 βαίνει,] Scribe, τῷ γὰρ ἐνί συμ-

βαίνει. Optimo sensu, quod
 & postea vidi aliis observa-
 tum. Non, inquit, Fabula de
 uno, una est Fabula. Quia
 uni homini infinita evenire
 possunt: ut Herculi, ut The-
 leo. *Heinsius.*

πολλά εἰσιν, ἐξ ὧν μία ἑδεμία γίνε^α) πρᾶξις. ^α Δι' ὃ
 • πάντες εἰκάσιν ἀμαρτάνειν, ὅσοι τῶν ποιητῶν Ἡρακλήϊ-
 δα, ^β καὶ Θησίδα, καὶ τὰ τοιαῦτα ποιήματα πεποιήκα-
 σιν. Οἷον^γ) γὰρ ^ε ἐπεὶ εἰς ἦν ὁ Ἡρακλῆς, ἓνα καὶ τὸ μῦθον
 εἶναι προσήκειν. Ὁ δ' Ὀμηρος, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα Διὰ
 φέρεi, καὶ τὰτ' εἰκε καλῶς ἰδεῖν, ἥτοι Διὰ τέχνην ^δ ἢ
^ε διὰ φύσιν. Ὀδύσειαν γὰρ ποιῶν, ὅκ ἐποίησεν ἅπαντα
 ὅσα αὐτῷ συνέβη· οἷον, πηγήναι μὲν ^ε ἐν τῷ Παρνασσῷ,
 μανῆναι ^ζ) προαποϊήσαι^δ ἐν τῷ Ἀγερμῷ· ὧν ἕδεν θάτε-
 ρον γενομένον, ἀναγκαῖον ἦν, ἢ εἰκὸς θάτερον γενέσθαι·
 ἢ ἄλλ' ἂν περὶ μίαν πρᾶξιν, οἷαν ^ε λέγομεν τὴν

^α Διὸ M. 14. 16.^β omittunt καὶ M. omnes.^γ ἐπειδὴ M. 14.^δ omittit διὰ M. 14.^ε λέγομεν M. xiv. 16. 21.

2 Πάντες εἰκάσιν ἀμαρτάνειν.] Quo in vitio totus est Statius, in *Achilleide*,

—Quanquam acta *Viri* multum inclyta cantu

Mæonio, sed plura vacant, nos ire per omnem

(Sic amor est) *Herôa* velis: Scyroque latentem

Dulichîâ proferre tubâ.

3 Ἡ Διὰ φύσιν.] Basil. Editio, omiffâ Διὰ legit, ἢ φύσιν. Sylburgius.

4 Ἐν τῷ Παρνασσῷ.] Camot. Παρνασσῷ gemino σ: de qua scriptura dixi apud Pausaniam, (*Consule edit. Francof.* 1583) 482. 60. Παρνασσὸς dictus videtur à verbo παρνασάσθαι, quod est accollere. Ut ergo in simplici πάσασθαι poeticam esse τῷ σ duplicationem tra-

dunt grammatici, ita Παρνασσὸς quoque ἔσ' Ἀλικαρνασσὸς eundem habere διπλασιασμόν videbuntur.

Ibidem Basil. habet Ἀγερμῷ, α majusculo, quasi proprium sit nomen. Sed rectius cum Victorio appellative accipies pro coitione exercitûs: quam Herodotus ἐπάγεσιν nominat, Euripides & alii ἄθροισιν: à themate ἀγείρειν, quod est congregare. Sylburgius.

Ibid. Ἐν τῷ Παρνασσῷ.] Vid. Odyss. lib. 19. ver. 449.

Ὁ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σὺς Γένος ὕπερ πολλὸν ἢ διήφυστ σαρκὸς ὀδόντι Λικριφίς αἰζῶς, ἕδ' ὅτεον ἵκετο φωτός.

5 Αἰ. α.] Pro αἰ. α, & συνίστησιν, idem Victorius legit αἰ. α & συνίστησιν: ac locum sic

Ὀδύσειαν, συνέστησαν· ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Ἰλιάδα.
 Χρὴ ἔν, καθάπερ ^f ἐν ταῖς ἄλλαις μιμητικαῖς ἢ μία
 μίμησις ἐνός ἐστιν, ἔτω καὶ ^t μῦθον, ἐπεὶ πρᾶξεως
^ε μίμησις ἐστὶ, μιᾶς τε εἶναι, καὶ ταύτης ὅλης, καὶ τὰ
 μέρη συνεστάναι τῶν πραγμάτων ἔτως, ὥς ^h μετατιθε-
 μένους τινὸς μέρους, ἢ ⁱ ἀφαιρεμένους, ^k διαφέρεισθαι καὶ
 κινεῖσθαι τὸ ὅλον. ^ε Ὁ γὰρ ^l προσὸν ἢ μὴ ^l προσὸν, μη-
 δὲν ποιεῖ ἐπίδηλον, ^m ἔδδὲ μόνον τῷ ἐστὶ.

^f ἔν M. xiv. ^ε μιᾶς M. 21. corr. ^h μεταθεμένου M. 14. 16.
ⁱ αναφερομένου corr. M. 21. ^k διαφέρεισθαι ἢ omittit M. 14. ^l προσὸν
 M. 14. corr. πρὸς ὄν. ^m οὐδὲν μόνον τῷ ὄν ἐστὶ M. 14. ὥς οὐδὲν μόνον τῷ ὅλου
 ἐστὶ M. xiv. οὐδὲν μόνον τῷ ὅλῳ ἐστὶν M. 16. 21. nulla pars est universi. Val.

fic vertit, *verum circa unam ac-
 tionem, qualem dicimus Odyssæam,
 mansit.* Sylburgius.

Ὁ γὰρ προσὸν ἢ μὴ.] Ad-
 notat Victorius visum à se li-
 brum, in quo aliter inter-
 punctis verbis, & una præterea
 particulâ orationis addita le-
 gatur, Ὁ γὰρ προσὸν ἢ μὴ προ-
 σὸν, μηδὲν ποιεῖ, ἐπίδηλον ὥς
 ἔδδὲ μόνον τῷ ὅλῳ ἐστὶν: eam-

que lectionem irrepsisse etiam
 in Morellianam editionem. Sed
 utro modo legatur, non mag-
 ni ad sententiam referre. Syl-
 burgius.

Ibid. Ὁ γὰρ προσὸν ἢ μὴ.]
 Quia in re vitiosa admodum
 est Statii Thebaïs. Quid enim
 ea omnia, quæ de Hypsipyle,
 & infante Archemoro memo-
 rantur, ad bellum Thebanum?

Κ Ε Φ. Θ.

Τί τῷ ποιητῷ ἔργον, καὶ τί διαφέρει ὁ ποιητὴς ἱστορικῷ.

ΦΑνερὸν δὲ ἐκ τῶν εἰρημένων, ^η καὶ ὅτι ^ο ὁ τὸ ^ι πρὸ γι-
νόμενα λέγειν, τῷ ποιητῷ ἔργον ἐστίν, ἀλλ' οἷα ἂν
γένοιτο, καὶ τὰ διωαλὰ κατὰ τὸ εἶκος, ἢ τὸ ἀναγκαῖον.
² Ὁ γὰρ ἱστορικὸς καὶ ὁ ποιητὴς, ὁ τῷ ἢ ἐμμελεῖα λέγειν ἢ
ἀμείρεα διαφέρει. εἴη γὰρ ἂν τὰ Ἡροδότου εἰς μέτρα
τιθέσθαι, καὶ ἔθεν ἦτον ἂν εἴη ἱστορία τις μετὰ μέτρων, ἢ
ἀνδρῶν μέτρων. ἀλλὰ ³ τῷ διαφέρει, τῷ τ' μὲν τὰ
γινόμενα λέγειν, τ' ὅτι οἷα ἂν γένοιτο. Διὸ καὶ φιλοσο-
φώτερον καὶ ἀπουδαιότερον ποίησις ⁴ ἱστορίας ἐστίν. Ἡ μὲν
γὰρ ποίησις μᾶλλον τὰ καθόλου, ἢ δ' ἱστορία τὰ καθ'
ἑκάστον λέγει. Ἐστὶ δὲ καθόλου μὲν, τῷ ποίῳ τὰ ποῖ'
ἅπαντα συμβαίνει λέγειν, ἢ πρᾶττεν κατὰ τὸ εἶκος, ἢ τὸ

^η omittit καὶ M. xiv. ^ο οὕτω M. xiv. 21. corr. οὐχ οὕτω M. 16. ^ι τοῦτο
M. 21. ⁴ ἱστορίας ἐστίν· ἢ μὲν γὰρ ποίησις omittit M. 14. ^ι πρᾶγματι
M. 14.

¹ Τὰ γινόμενα.] Victorius
γενόμενα pro γινόμενα, præsenti
in præteritum mutato, legen-
dum ait. Sylburgius.

² Ὁ γὰρ ἱστορικὸς.] Siquis
integram Herodoti apud Græ-
cos aut Thucydidis, apud La-
tinos T. Livii historiam, nu-
meris instruxerit, nihilominus
historiæ erunt. Sicut nonnulli
Pharsaliam Lucani, poema esse
haud admittunt. Quod non ve-

rum modo sibi argumentum
delegerit, sed & paulo fecus,
quam poeta solet, imitationem
instituerit. Cum nec numeris
poetæ ipsi inter sese, verum
imitatione distinguantur. Hein-
sius. *

³ Τῷ διαφέρει.] Bas. edi-
tio τῷ διαφέρει: de quo lo-
quendi genere vise quæ supra
ex Victorio annotavi in cap. 4.
ἔ τῷ διαφέρει. Sylburgius.

ἀναγκαῖον,

ἀναγκαῖον, ὃ σοχάζε^δ) ἢ ποιήσις, ὀνόματα ἐπιτιθεμένη·
^ε τὰ δὲ καθ' ἕκασον, τί Ἀλκιβιάδης ἔπραξεν, ἢ τί ἔπα-
 θεν. Ἐπὶ μὲν ἔν τῆς κωμωδίας ἤδη τὸ δῆλον γέγο-
 νεν· συστήσαντες γὰρ τὸ μῦθον διὰ τῶν εἰκότων, ἔτω τὰ
 τυχόντα ⁴ ὀνόματα ^υ ἐπιτιθέασι, ὥς ὡς ὡς οἱ ἰαμβο-
 ποιῶντες ^χ περὶ τῶν καθ' ἕκασον ποιῶσιν. Ἐπὶ δὲ τῇ τραγω-
 δίας τῶν γενομένων ὀνομάτων ἀντέχον^ς). Αἴτιον δ' ὅτι
 πιθανόν ἐστι τὸ διωατόν. Τὰ μὲν ἔν μὴ ^γ γενόμενα,
 ἔπω πιστεύομεν εἶναι διωατά· τὰ δὲ γενόμενα, φανερόν
 ὅτι διωατά. Οὐ γὰρ ἂν ἐγένετο εἰ ἦν ἀδύνατα. Οὐ
 μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς τραγωδίαις, ^z ἐνίαις μὲν ἐν ἡ δὴ
 τῶν γνωρίμων ἐστὶν ὀνομάτων, τὰ δὲ ἄλλα πεποιημένα·
 ἐν ἐνίαις δὲ ^a ἔθεν· οἷον ἐν τῷ Ἀγάθωνος Ἀνθρ.
 Ὁμοίως γὰρ ἐν τῷ τῷ τάτε πράγματα ὥς τὰ ὀνόματα
 πεποίη^ς), καὶ ἔθεν ἥτιον εὐφραίνει. Ὡς ^ε πάντως εἶναι
 ζητητέον ⁶ τῶν παραδεδομένων μύθων, περὶ ὧς αἱ τρα-
 γωδίαί εἰσιν, ἀντέχεσθαι. Καὶ γὰρ γελοῖον τὸ ζητεῖν,

^δ τὴν M. 14. τὸ M. xiv. ^ε omittit τὴν M. 16. ^υ subiecere Val. ^χ πρὸς
 M. 14. ^γ γένόμενα M. 21. ^z ἐν ἐνίαις M. xiv. ^a οὐδ' ἐν M. 21.

4 Ὀνόματα ἐπιτιθέασι.] Vict.
 editio pro ἐπιτιθέασιν habet ὑπο-
 τίθεασι. In versione tamen
 nostram scripturam agnoscit,
 sic quaelibet nomina imponant.
 Sylburgius.

5 Ἐνίαις μὲν ἐν.] Victorius
 ante ἐνίαις inserit præpositio-
 nem ἐν: sicut videlicet se-
 quenti versu legitur ἐν ἐνίαις
 δέ. Sylburgius.

6 Τῶν παραδεδομένων.] Bas.
 & Cam. Ed. omittunt articu-
 lum τῶν: & mox Cam. præ-
 senti tempore legit παραδι-
 δομένων: minus apte. Vocat
 vero hic μύθους παραδεδομένους
 (inquit Victorius) quos infra,
 cap. 14. appellat παρελημμέ-
 νους, ubi ait non licere poetis
 solvere fabulas acceptas à ve-
 teribus. Sylburgius.

ἐπεὶ καὶ τὰ γνῶριμα ὀλίγοις γνῶριμά ἐστιν, ἀλλ' ὅμως
 εὐφραίνει πάντας. Δῆλον ἔν ἐκ τούτων, ὅτι τ' ποιητὴν
 μᾶλλον τῶν μύθων εἶναι δεῖ ποιητὴν, ἢ τῶν μέτρων,
^b ὅσω ποιητῆς κατὰ τὴν μίμησιν ἐστὶ. Μιμῶν δὲ τὰς
 πράξεις. Καὶ ἄρα συμβῇ γενόμενα ποιεῖν, ἔθεν ἤτιον
 ποιητῆς ἐστὶ· τῶν γὰρ γενομένων, ἓν ἵα ἔθεν κωλύει τοι-
 αῦτα εἶναι, οἷα ἂν εἰκὸς γενέσθαι καὶ διωατὰ γενέσθαι,
^c καθ' ὃ ἐκείνος αὐτῶν ποιητῆς ἐστὶ. ⁷ ^d Τῶν δὲ ἀπλῶν
 μύθων καὶ πράξεων, αἱ Ἐπεισοδιώδεις εἰσὶ χεῖριται. Λέ-
 γω δ' Ἐπεισοδιώδη μῦθον, ἐν ᾧ τὰ ἐπεισόδια μετ' ἄλ-
 ληλα ἔτ' εἰκὸς, ἔτ' ἀνάγκη εἶναι. Τοιαῦται δὲ ποιῶν,
 ὑπὸ μὲν τῶν φαύλων ποιητῶν δι' αὐτὰς· ^e ὑπὸ δὲ τῶν
 ἀγαθῶν, διὰ τὰς ^e ὑποκρίτας. Ἀγωνίσματα γὰρ
 ποιῶντες, καὶ ὡς τὴν δυνάμιν ^f ὡς αἰνάντες ^g μῦ-
 θον, πολλάκις διασρέφειν ἀναγκάζον τὸ ἐφεξῆς.
 Ἐπεὶ ἡ δ' ἰσχυρὸν τελείας ἐστὶ πράξεως ἢ μίμησις, ἀλλὰ καὶ

^b ὅσων ὁ ποιητῆς M. 21. corr. ^c καθ' ὃ M. 21. ^d Præmittit titulum
 rubricatum in margine Περὶ τῶν ἀπλῶν μύθων M. 16. ^e κριτὰς M. xiv. ^f πα-
 ραλείποντες M. 16. ^g μῦθον omittit M. 16.

7 Τῶν ἡ ἀπλῶν. Margo Edi-
 tionis Du-Vall. Forte, ἀπλῶς
 ἡ τῶν μύθων, ait *Castelvetrus*.

8 Ὑπὸ ἡ τῶν ἀγαθῶν.] Epi-
 sodicas hasce constitutiones
 tam à bonis interdum, quam
 ab ineptis fieri poetis monet
Aristoteles. Ab his quidem
 propter ignorantiam: ab illis
 argumenti producendi causâ.

Idque spectatoribus ut satisfa-
 cerent: vel ut æmulos, cum
 quibus tum certabant, (certare
 enim & contendere inter sese
 Tragici sub iudice solebant)
 sicut laude ita magnitudine
 æquarent. Quo fiebat, ut non-
 nunquam minus aptis, etiam
 subinde longe admodum peti-
 tis, uterentur. *Heinsius*.

Φοβεῶν καὶ ἐλεεινῶν. ⁹ ταῦτα δὲ ^h γίνεται μάλιστα τοιαῦ-
 τα, καὶ μᾶλλον ⁱ ὅταν γένηται παρὰ τὴν δόξαν δι' ἄλλη-
 λα. τὸ γὰρ θαυμαστὸν ἔτις ἐξ μᾶλλον, ἢ εἰ ἀπὸ τῆς
 αὐτομάτης καὶ τῆς τύχης. ἐπεὶ καὶ τῶν ἀπὸ τύχης ταῦτα
 θαυμασιώτατα δοκεῖ, ¹⁰ ^k ὅσα ὥσπερ ἐπίτηδες φαίνεται γε-
 γονέναι. ¹¹ ^l οἶον, ὁ ἀνδριάς ὁ τῷ Μίτυος ἐν Ἀργεῖ ἀπέκ-
 τηνε τὸ αἶτιον τῷ θανάτῳ τῷ Μίτυϊ, θεωρῶντι ἐμπεισῶν.
 Ἐοικε γὰρ τὰ τοιαῦτα οὐκ εἰκὴ γενέσθαι. Ὡς ἀνάγκη
 τῶς τοιούτους εἶναι καλλίστους μύθους.

^h γίνεται καὶ μάλιστα καὶ μᾶλλον M. omnes. ⁱ ὅτ' ἂν M. 21. ^k ὅσα περ M. 14.
^l οἶον ὡς M. xiv. 16. 21.

9 Ταῦτα ὅτι γίνεται μάλιστα
 τοιαῦτα.] Scribe, θαυμαστὰ γί-
 νεται μάλιστα τοιαῦτα. Talia
 enim, inquit, maximam exci-
 tare admirationem solent. Se-
 quitur autem, τὸ γὰρ θαυμαστὸν
 ἔτις ἐξ μᾶλλον. Heinsius.

10 Ὅσα ὥσπερ ἐπίτηδες.] Cal-
 limachus in Epigramm.
 Στήλην μητρὸς, μικρὰν λίθον,
 ἔσεφε κῆρ.

Ὡς βίον, ἡλλάχθαι καὶ τρέπον
 οἰόμεν.

Ἡ δὲ, τὰ φῶ κλινθεῖσαι, κατέκτανε
 παῖδα πρὸς.

Φεύγετε μητρὸς καὶ πέφον οἱ παῖ-
 ροι.

11 Οἶον, ὁ ἀνδριάς] Vict. &
 Cam. ante ὁ ἀνδριάς addunt
 ὡς. Ibidem pro Μίτυος apud
 Plutarch. de fera numinis
 vindicta, pag. 982. legitur
 Μίτις. Sylburgius.

Κ Ε Φ. ι.

Μύθων Διαφορά.

Εἰσι δὲ τῶν μύθων ^m οἱ μὲν ἀπλοῖ, οἱ δὲ πεπλεγμέ-
 νοι. Καὶ γὰρ αἱ πράξεις ὧν μιμήσεως οἱ μῦθοί
 εἰσιν, ὑπάρχουσιν εὐθὺς ἕσται τοιαῦτα. Λέγω δὲ ἀπλῶν

^m οἱ μὲν ἀπλοῖ, οἱ δὲ πεπλεγμένοι καὶ γὰρ οἱ omittit M. 14.

F

μὲν

μὴ πρᾶξιν, ¹ ἥς γενομένης, ὥσπερ ὦλεται, σιωχῆς καὶ
μιάς, ἀνδ' περιπέλειας ἢ ἀναγνωρισμῶ ἢ μετάβασις
γίνεται. ² Πεπλεγμένῳ ³ δέ, ἐξ ἥς μείλ' ἀναγνωρισμῶ,
ἢ περιπέλειας, ἢ ἀμφοῖν, ἢ μετάβασις ἐστὶ. Ταῦτα δὲ
δεῖ ⁴ γενέσθαι ἐξ αὐτῆς τῆς συστάσεως τῶ μύθου, ⁵ ὥς ἐκ
τῶν προγεγενημένων ⁶ συμβαίνειν, ἢ ἐξ ἀνάγκης ἢ κατὰ
τὸ εἶκος ⁷ γίνεσθαι ταῦτα. Διαφέρει γὰρ πολὺ ⁸ γίνε-
σθαι τὰδε διὰ τὰδε, ἢ μείλ' τὰδε.

¹ δὲ λέξις μετὰ M. 14. 16. 21. δὲ πρᾶξις μείλ' M. xiv. • γίνεσθαι M. 21.
² ὥσπερ M. 14. ³ συμβαίνει M. 14. 16. ⁴ γίνεσθαι ταῦτα. Διαφέρει.
γὰρ πολὺ omittit M. 14. ⁵ τὸ γίνεσθαι M. xiv. 21. ita correctum in 16.

¹ ἥς γενομένης.] Vict. Edi-
tio pro γενομένης habet γινομέ-
νης, praesenti tempore, ejusdem
tamen versio, qua facta, non
respuat praeteritum. Sylburgius.
² Πεπλεγμένην δέ.] Victor.

Cam. & Ald. πεπλεγμένη, nomi-
nativo casu. Basil. & nos eum
casum retinuimus qui paulo
ante praecessit, λέγω ὃ ἀπλῶς
μὲν πρᾶξιν. Sylburgius.

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ περιπέλειας καὶ ἀναγνωρίσεως.

ΕΣΤΙ δὲ περιπέτεια μὲν ἢ εἰς τὸ ἐναντίον τῶν
πραγματομένων μεταβολή, καθάπερ εἴρηται. Καὶ
τῶτο δέ, ὥσπερ λέγομεν, κατὰ τὸ εἶκος, ἢ ἀναγκαῖον.
Ὡσπερ ¹ ἐν τῷ Οἰδίποδι ἐλθὼν ὡς εὐφρανῶν τὸ Οἰδίπεν,

¹ Πραγματομένων μεταβολή.] Vic-
torii editio πραγμάτων pro
πραγμομένων. Attamen ejus ver-
sio nostram quoque lectionem

agnoscit, eorum quae aguntur.
Sylburgius.

² Ἐν τῷ Λυγχεῖ.] Sophoclis
locus est in Oedipo Tyranno.
Sylburgius.

καὶ

καὶ ἀπαλλάξων τὴν πρὸς τὴν μητέρα φόβον, δηλώσας
^u ὅστις ἦν, τὴν ἐναντίον ἐποίησε. Καὶ ³ ἐν τῷ ^x Λυγκῇ, ὁ
 μὲν ἀγόμενος, ὡς ἀποθανέμενος, ὁ δὲ Δαναὸς ^y ἀκολουθῶν,
 ὡς ἀποκτενῶν. ^t μὲν σωέβη ἐκ τῶν πεπραγμένων
 ἀποθανεῖν, ^t δὲ σωθῆναι. Ἀναγνώρισις ^z δὲ ἐστίν,
 ὥσπερ καὶ τὸ νομα σημαίνει, ἐξ ἀγνοίας εἰς γνῶσιν μετα-
 βολή, ἢ εἰς Φιλίαν, ἢ ^a ἔχθραν τῶν πρὸς εὐτυχίαν ἢ
 δυστυχίαν ὁρσμένων. Καλλίστη δὲ ἀναγνώρισις, ὅταν
 ἅμα περιπέτῃ ^b γίνωνται, ⁴ ὡς ^c ἔχει ἐν τῷ Οἰδίποδι.
 Εἰσὶ μὲν ἔν καὶ ἄλλαι ἀναγνωρίσεις· καὶ γὰρ πρὸς
 αἴψυχα καὶ τὰ τυχόντα ἐστίν ^d ὅτε, ὥσπερ εἴρηται, ^e συμ-
 βαίνει· καὶ εἰ πέπραγέ τις, ἢ μὴ πέπραγῃ, ἐστίν
 ἀναγνώρισις· ἀλλ' ἡ μάλιστα τὴν μύθον, καὶ ἡ μάλιστα
 τὴν πράξεως, ἢ εἰρημένη ἐστίν. Ἡ γὰρ τοιαύτη ἀναγνώ-

^t ἀπαλλάξας M. 14. ^u ὅς M. omnes, ^x μιμεῖσθαι M. 14. 16. inter
 imitandum Vall. ^y ἀκολουθῶν omittit M. xiv. ^z δὲ ὥσπερ M. omnes.
^a εἰς ἔχθραν M. xiv. 21. ^b γίνονται M. xiv. 14. 21. ^c ἔχει ἢ ἐν τῷ Οἰδίποδι
 M. xiv. 16. 21. ἐν τῷ Οἰδίποδι ἔχει M. 14. ^d ὅτε omittunt M. omnes,
^e συμβαίνειν M. xiv.

3 Ἐν τῷ Λυγκῇ.] Simile
 est Peripetiae exemplum, quod
 Aristot. ex Lynceo (Tragœ-
 diæ id nomen) adducit. Nam
 cum Danaus interfectorum se-
 queretur Lynceum, idque om-
 nes jam futurum crederent,
 contra evenit: evadere enim
 Lynceus, mactabatur Danaus.
 Quæ manifesta sane in contra-
 rium mutatio. Quarum in al-
 tera felicitas in infelicitatem;
 in altera, quæ duplici muta-
 tione constat, in felicitatem

Lyncei felicitas, Danaï in in-
 felicitatem præter expectatio-
 nem mutatur felicitas. *Hein-
 sius.**

4 Ὡς ἔχει ἐν τῷ Οἰδίποδι.]
 Plures calamo exarati libri
 habent, non ut antea excusi,
 ὡς ἔχει ἐν τῷ Οἰδίποδι, sed οἷον
 ἔχει ἢ ἐν τῷ Οἰδίποδι. Quare
 ut fidem illorum sequerem, &
 quia magis expressum in ea
 est, quod significare voluit
Aristoteles, ipsam recepi, ait
Victorius Sylburgius.

ρισίς καὶ ^f περιπέτεια ἢ ἔλεον ἔξει, ἢ φόβον. ^g οἶων
^h πράξεων ⁱ ἢ τραγωδία μίμησις ὑπόκειται. Ἐπεὶ ὅτι καὶ
τὸ ἀτυχεῖν ⁱ καὶ τὸ εὐτυχεῖν ἐπὶ τῶν ποιῶτων συμβήσεται.
⁶ Ἐπειδὴ ἡ ἀναγνώρισις τινῶν ἐστὶν ἀναγνώρισις. Ἐπὶ δὲ
¹ ἀναγνωρίσεις, αἱ μὲν εἰσι θατέρω πρὸς τὸ ἕτερον μόνον,
⁷ ὅτ' ἂν ἡ δῆλος ἕτερος, ^m τίς ἐστὶν. ὅτε * δὲ ἀμφοτέρωθεν δεῖ
ἀναγνωρίσασθαι. οἷον, ἡ μὲν Ἰφιγένεια τῷ Ὀρέσῃ ἀνεγνω-
ρίσθη ἐκ τῆς πέμψεως τῆς ἐπιστολῆς. ἐκείνῳ δὲ πρὸς τὸ
Ἰφιγένειαν ἄλλῃς ἔδει ἀναγνωρίσεως.

^f περιπέτειαν M. 14. ^g οἶον M. 14. 16. 21. ^h πράξεως M. 14.
ⁱ ἢ εὐτυχεῖν M. xiv. ^k τίς omittit M. 21. ^l ἀναγνωρίσεις omittunt
M. omnes. ^m τίς omittit M. 21. * δι' ἀμφοτέρωθεν Ald. ob utroque Vall.

5 Ἡ τραγωδία μίμησις.] Placet (inquit Victor.) Græca hæc lectio, quæ in primo excusis libris, & in calamo etiam scriptis à me inventa est, ἡ τραγωδία μίμησις ὑπόκειται. Nam in quosdam excusos postea irrepsit, ἡ ἐν τραγωδίᾳ μίμησις, addita præpositione, & variato casu nominis quod consequitur. Sylburgius.

6 Ἐπειδὴ ἡ ἀναγνώρισις.] Victorius post συμβήσεται novam sectionem inchoat, con-

tractisque duabus illis periodis in unam, sic legit hunc locum, Ἐπεὶ δὴ ἡ ἀναγνώρισις τινῶν ἐστὶν ἀναγνώρισις, ἀναγνωρίσεις αἱ μὲν εἰσι θατέρω πρὸς τὸ ἕτερον μόνον. Quam lectionem à Paccio quoque & Madio animadversam fuisse, in vetustissimo etiam exemplari ejus à se reperta esse vestigia. Sylburgius.

7 Ὅτ' ἂν ἡ.] Camot. editio ὅταν, conjuncte. Sylburgius.

Κ Ε Φ. ιβ.

Μέρη τραγωδίας κατὰ τὸ πᾶν, καὶ εἰς ἃ διαιρεῖται
κεχωρισμένα.

ΔΤΟ μὲν ἔν τῃ μύθῳ μέρη πᾶσι ταῦτ' ἐστὶ, περιπέτεια
ἢ ἀναγνώρισις· τρίτον δὲ, πάθος. Τῶν δὲ
περιπέτεια μὲν καὶ ἀναγνώρισις εἴρηται· πάθος δὲ ἐστὶ
πρᾶξις φθαρτικὴ ἢ ὀδυνηρά· οἷον ^η οἷτε ἐν τῷ Φανερώ
Θάνατοι, καὶ αἱ περιωδιῶν καὶ τρώσεις, καὶ ὅσα τιαῦτα.
Μέρη δὲ τραγωδίας, ^ι οἷς μὲν ὡς εἶδеси δεῖ χρῆσθαι, πρό-
τερον εἰπομῶ. Κατὰ δὲ τὸ πᾶν, καὶ εἰς ἃ διαιρεῖται
κεχωρισμένα, πᾶσι ἐστὶ· Πρόλογος, Ἐπίσοδιον, Ἐξο-
δος, Χορικόν· καὶ τέττα, τὸ μὲν Πάροδος, τὸ δὲ Στά-
σιμον. Κοινὰ μὲν ^ο ἔν ἀπάντων ταῦτα· ἴδια δὲ, τὰ
ἀπὸ τῆ σκηνῆς καὶ Κόμμοι. Ἐστὶ δὲ Πρόλογος μὲν,
μέρος ὅλον τραγωδίας ^ρ τὸ πρὸ χορῶ Παρόδος. Ἐπίσό-
διον δὲ, μέρος ὅλον τραγωδίας, ^q τὸ μεταξὺ ὅλων χορι-
κῶν μελῶν. Ἐξοδος δὲ, μέρος ὅλον τραγωδίας, μεθ' ὃ
οὐκ ἔστι χορῶ ^ι μέρος. Χορικῶ δὲ, Πάροδος μὲν, ἡ πρώτη

^η οἷτε M. 16. 21. ^ο ἔν omittunt M. xiv. 16. 21. ^ρ τὸ πρὸ χορῶ πα-
ρόδου: ἐπίσοδιον δὲ μέρος ὅλον τραγωδίας omiserat M. 21. addita postea in mar-
gine; sed pro ἐπίσοδιον additum ἐπεισοδιῶν. ^q τὸ μεταξὺ, &c. usque ad μεθ' ὃ
exclusive omittunt M. xiv. 14. τὸ μεταξὺ ὅλων χορικῶν μελῶν expuncta fuerunt
in contextu M. 21. ac deinde ab alia manu reddita sunt in margine. ^ι μέρος
M. 16. 21. cor.

^ι Οἷς μὲν ὡς εἶδеси.] Camot. versio, quibus quidem ut formis
Edit. omittit ὡς ante εἶδеси: at uti oportet. Sylburgius.
non item Victorius, ut declarat

λέξις

λέξις ὅλα χορᾷ. Στάσιμον δὲ, μέλος χορᾷ, τὸ ἄνδρ
ἀναπαύει καὶ τροχαίει. Κόμμος δὲ, θρήνος κοινὸς χοροῦ
καὶ ἀπὸ σκηνῆς. ² Μέρη μὲν ἔν τρυαγῳδίας, οἷς μὲν ³ δεῖ
χρῆσθαι, πρότερον ⁴ εἶρη. Κατὰ δὲ τὸ ποσὸν, καὶ εἰς αὐ
διαίρει) ⁵ κεχωρισμένα ταῦτ' ἐσίν.

² εἴπαμεν M. 16. 21. εἴπομεν M. xiv. 14.
ταῦτ' M. 16.

⁵ κεχωρισμένα ταῦτα,

² Μέρη μὲν ἔν.] Victorius
pro μὲν ἔν habet δέ. Idem
mox post οἷς μὲν inferit ὡς
εἴδισι, ut supra itidem est,
οἷς μὲν ὡς εἴδισι δεῖ χρῆσθαι.
Sylburgius.

³ Δεῖ χρῆσθαι.] Bas. Editio-
nis margo pro χρῆσθαι habet
ἐσχηματίσθαι: quod cum loco
jam citato non congruit. Ibi-
dem Victorius pro εἶρηται ha-
bet εἴπαμεν. Sylburgius.

Κ Ε Φ. ιγ.

¹ Ὡν δεῖ σοχάζεσθαι, καὶ αὐτὸ δεῖ εὐλαβεῖσθαι συνίσταντας τὰς
μύθους· καὶ πόθεν ἔσαι τὸ τ' τραγωδίας ἔργον.

ΩΝ ² δὲ δεῖ σοχάζεσθαι, καὶ αὐτὸ δεῖ εὐλαβεῖσθαι συνί-
σαντας τὰς μύθους, καὶ πόθεν ἔσαι τὸ τ' τραγω-
δίας ἔργον, ἐφεξῆς ἂν εἴη ³ λεκτέον τοῖς νῦν εἰρημένοις.
⁴ Ἐπειδὴ ἔν δεῖ πᾶσι συνώθεσιν εἶναι τῆς καλλίστης τραγω-
δίας, μὴ ἀπλῶ, ἀλλὰ πεπλεγμένῳ, ἐν ταύτῳ φο-
βερῶν ἐν ἐλεφάντων εἶναι μιμητικῶν (τὸ γὰρ ἴδιον τῆς
ποιήσεως μιμήσεώς ἐστι) πρῶτον μὲν δῆλον, ὅτι ἔτε τὰς

² ὡς M. omnes.

³ ῥητέον M. 14.

⁴ ἐπεὶ M. M. 21. corr.

¹ Ὡν ὅ δεῖ.] Camot. ὡς ὅ pro ὧν δεῖ: parum apte. Sylburgius.

ἐπιφθέσει

ἐπιφκείς ἄνδρας δὲ μεταβάλλοντας φαίνεσθαι ἐξ εὐτυχίας
εἰς δυστυχίαν· ὃ γὰρ φοβερόν, ὃ δὲ ἐλεεινὸν τῷτο, ἀλλὰ
² μισρόν ἐστιν· ὅτε τὰς μοχθηρὰς ἐξ ἀτυχίας εἰς εὐτυ-
χίαν· (ἀτραγωδοτάτον γὰρ τῷτο ἐστὶ· πάντων ὃ δὲν γὰρ
ἔχει ὧν δέ· οὔτε γὰρ φιλάνθρωπον, ὅτε ἐλεεινόν, ὅτε
φοβερόν ἐστιν) ὃ δ' ³ αὖ τ' σφόδρα πονηρόν, ἐξ εὐτυχίας
εἰς δυστυχίαν μεταπίπτειν. ⁴ Τὸ μὲν γὰρ φιλάνθρωπον
ἔχοι ἂν ἡ τοιαύτη σύστασις, ἀλλ' ὅτε ἔλεον ὅτε φόβον.
Ὁ μὲν γὰρ ² πρὸς τὸ ἀνάξιόν ἐστι δυστυχῆντα, ὁ δὲ πρὸς τὸ
ὅμοιον. ἔλεος μὲν, πρὸς τὸν ἀνάξιον· φόβος δὲ, πρὸς τὸν
ὅμοιον. Ὡς τε ὅτε ἐλεεινόν, ³ ὅτε φοβερόν· φαίνε⁵ τὸ
συμβαῖνον. Ὁ μεταξὺ ἄρα τῶτων λοιπός. Ἔστι δὲ
ποιῶτος, ὁ μήτε ἀρετῇ διαφέρειν, καὶ δικαιοσύνη, μήτε
διὰ κακίαν ⁴ καὶ μοχθηρίαν μεταβάλλον εἰς τὴν δυσ-
τυχίαν, ἀλλὰ δι' ἁμαρτίαν τινὰ, τῶν ἐν μεγάλῃ δόξῃ
όντων ὅτι εὐτυχία· οἷον, Οἰδίωος καὶ Θυέσης, ὅτι οἱ ἐκ

² μικρόν M. 14. ³ αὐτὸ M. 14. 21. αὖ τὸ M. xiv. 16. ⁴ τὸ M. 16.
corr. τί. ⁵ erit Vall. ⁶ καὶ μοχθηρίαν omittit M. xiv.

2 Περὶ τὸ ἀνάξιον.] τὸ ἀνάξιον
δυστυχῆντα dicit, pro τὸ ἀναξίως
δυστυχῆντα: de quo loquendi
genere dictum in Rhetor. lib.
2. cap. 9. “ἐπὶ τοῖς ἀναξίοις
κακηπραγαῖσι: Basil. Edit.
“margo, τοῖς ἀναξίως κακηπρα-
“γαῖσι quam lectionem ἔσ Mo-
“rell. annotavit ex antiqua tra-
“lacione, ἔσ fidelissimo Victorii
“libro. Idem Victorii Codex
“max itidem, ἐπὶ τοῖς ἐναντίως
“κακηπραγαῖσι: quæ lectio est

“etiam in Basil. Edit. margine.
“Sic infra, Rhet. πρὸς Ἀλέξανδ.
“pag. 219. v. 23. ἐπιδεικνύ-
“τες ὡς ἀναξίως δυστυχῆντα.”
Non absimilis structuræ for-
ma est Eth. Eudem. 78. 12.
95. 19. Sylburgius.

3 Οὔτε φοβερόν φαίνεται.]
Victorius pro φαίνε⁵ legit ἔσται,
quod & calamo exarati libri
sic habeant, & sententia ea sit
verior. Sylburgius.

τῶν ποιῶντων γενῶν ὀπιφανεῖς ἄνδρες. Ἀνάγκη ἄρα τὸν καλῶς ἔχοντα μῦθον ἀπλῶς εἶναι^ε μᾶλλον ἢ διπλῶν, ὥσπερ τινὲς φασι, καὶ μεταβάλλειν ἐκ εἰς εὐτυχίαν ἐκ δυστυχίας, ἀλλὰ τὴναντίον ἐξ εὐτυχίας εἰς δυσυχίαν, μὴ δὲ μοχθηρίαν, ἀλλὰ δι' ἁμαρτίαν μεγάλῃ, ἢ οἷα εἶρη^δ, ἢ βελτίονος μᾶλλον ἢ χείρονος. Σημεῖον δὲ καὶ τὸ γιγνόμενον. ⁴ ^f Πρὸ τῆς μὲν γὰρ οἱ ποιηταὶ τὰς τυ-
χόντας⁵ μύθους ἀπερίθμεν· νῦν δὲ, περὶ ὀλίγας οἰκί-
ας⁶ αἱ κάλλιστα τραγωδίαι σιωπῶσιν^δ. οἷον περὶ
Ἀλκμαίωνα, καὶ Οἰδίπωον, καὶ Ὀρέστην, καὶ Μελέαγρον,
καὶ Θυέστην, καὶ Τηλέφον, καὶ ὅσοις ἄλλοις συμβέβηκεν
ἢ παθεῖν δεινὰ, ἢ ποιῆσαι. Ἡ μὲν ἔν κατὰ τὸ τέχνην
καλλίστη τραγωδία, ἐκ ταύτης τῆς συστάσεώς ἐστι. Διὸ
καὶ οἱ Εὐριπίδῃ ἐγκαλῶντες τὸ αὐτὸ ἁμαρτάνουσιν, ⁷ ὅτι
τῆτο δρᾶ ἐν ταῖς τραγωδίαις, ἐπὶ πολλὰ αὐτὰ εἰς δυσυχί-
αν τελευτῶσι. Τῆτο γὰρ ἐστίν, ὥσπερ εἴρηται, ὀρθόν.
Σημεῖον δὲ μέγιστον· ἐπὶ γὰρ τῶν σκηνῶν ἐπὶ τῶν ἀγώνων
τραγικώταται αἱ ποιῶνται φαίνονται, ἂν^ε κατορθῶσι.

^ε ἢ μᾶλλον M. 14. & Ald.
M. 14. 16. 21.

^f πρῶτον M. omnes.

^ε κατορθῶσιν

4 Πρὸ τῆς μὲν γὰρ.] Hac parte discedunt calamo scripti libri, quos vidi, ab excusis pusilla in re, & quæ sensum pene non variat, cum enim impressi habeant πρὸ τῆς illi habent πρῶτον: ait Vict. Sylburgius.

5 Μύθους ἀπερίθμεν.] Scribendum existimo, quamvis insolentiore voce, ἀπερρύθμεν. Ut

fit ἀπερρύθμεν, sicut alibi με-
τερρύθμεν, & similia, ἀντὶ τῆς
μετερρύθμιζεν. Heinsius.

6 Αἱ κάλλιστα τραγωδίαι.] Victorii Edit. ante αἱ κάλλι-
στα inserit κα: sed in versione omittit eam particulam. Sylburgius.

7 Ὅτι τῆτο δρᾶ.] Cam. Edit. ὁθεν pro ὅτι: parum conveni-
enter. Sylburgius.

καὶ ὁ Εὐριπίδης, εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ ὅς οἰκονομεῖ, ἀλλὰ τραγικώτατος γε τῶν ποιητῶν φαίνεται. ⁸ Δεύτερα ^h δὲ, ἡ πρώτη λεγομένη ὑπὸ τινων ἐστὶ σύσασις, ⁱ ἡ διωλὴν τε πλὴν σύσασιν ἔχουσι, καθάπερ ἡ Ὀδύσεια, καὶ τελευτῶσι ἐξ ἐναντίας τοῖς βελτίοσι καὶ χείροσι. Δοκεῖ δὲ εἶναι πρώτη διὰ τῶν θεάτρων ἀσθένειαν ἀκολουθεῖν γὰρ οἱ ποιηταὶ κατ' εὐχὴν ποιῶντες τοῖς θεαταῖς. Ἐστὶ γὰρ ἔχ αὕτη ἀπὸ τραγωδίας ἡδονή, ἀλλὰ μᾶλλον τῆς κωμωδίας οἰκεία. ⁹ Ἐκεῖ γὰρ ἂν οἱ ἔχθιστοι ὦσιν ἐν τῷ μύθῳ.

^h δὲ M. 14. 16. & Ald. ⁱ ἡ M. 16.

8 Δεύτερα γὰρ, ἡ πρώτη.] Basil. & Cam. Editiones omitunt articulum ἡ ante πρώτη: minus belle. Quare Victorium sequi libuit. Idem adnotat, in quibusdam editionibus perperam fuisse δὲ pro δ' ἡ: emendationisque suæ auctores citat libros calamo exaratos. Sylburgius.

9 Ἐκεῖ γὰρ ἂν οἱ ἔχθιστοι.] Ne hic quidem nasum suum doctissimi consuluerunt viri. Nam cum postremo de Fabula, cujus duplex est Constitutio, agit, quo hæc referes? Talem esse certum est Sophoclis Electram. E personis enim ἀνομοίοις κατ' ἥθος constat, & diversum illis tribuit exitum. Electra est τῶν βελτιόνων: ergo primo est infelix, mox felix. Clytemnestra & Ægisthus τῶν φαύλων: ergo primo felices, mox sunt infelices. Nam quæ Petrus Victorius de duplici constitutione prolixè notat, non

sunt nauci. Quærit Philosophus, utra sit præstantior, talisne, an quæ simplicem Constitutionem habet, & è felicitate in felicitatem terminatur. Dupliciter respondet. Posterioriorem per se esse præstantiorem: alteram, populi respectu, qui placido exitu magis delectatur. Sed an hoc requiritur, ut duo in ea repræsententur inimici? Minime. An ut iterum concilientur? minime gentium. Perfectum διπλῆς συστάσεως exemplum est in Odyssea, ipso divino magistro teste. An aliquid ibi tale? Nihil. An in Sophoclis Electra? Non. Nec enim Ulysses cum prociis, neque Orestes cum Ægistho conciliatur. Vides ne colorem quidem esse, quo conjungi cum superioribus hæc possint. Quid ergo? Noli dubitare, mutilum esse locum & defectum. Deest tale aliquid, καὶ εἰαν συμβῇ αὐτὸς συναπαλλαγῆται.

G

οἶον, Ὀρέτης καὶ Αἴγιοτος, φίλοι * γινόμενοι ἐπὶ τελευ-
της ἐξέρχον), καὶ ἀποθνήσκει εἰς ὑπὸ εἰδένους.

* γινόμενοι M. 14.

ἀπαλλαγῆναι. Hoc modo: ἀκο-
λυθῆσι γὰρ οἱ ποιηταὶ κατ' εὐχλὴν
ποιῶντες τοῖς θεαταῖς· καὶ εἰς
συμβῇ αὐτὰς συναπαλλαγῆναι.
Ἐστὶ δὲ ἐκ αὐτῆς διὰ τραγωδίας
ἡδονή, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν κωμωδίας
οἰκεία· ἐκεῖ γὰρ ἂν οἱ ἔχουσι ὥσιν
ἐν τῇ μυστῇ, οἶον Ὀρέτης & Αἴ-
γιοτος, φίλοι γινόμενοι ἐπὶ τελευ-
της ἐξέρχονται καὶ ἀποθνήσκουσι εἰς
ὑπὸ εἰδένους. Qui duplicem fa-
ciunt Constitutionem, aliquid
populo tribuunt, & ut ipse
magister loquitur, κατ' εὐχλὴν
ποιῶσι τοῖς θεαταῖς. Quia ali-
ter exitus est placidior & felix.
Ut Ulyssis, ut Electrae. Qui
vero duos inter sese conten-
dentes inducunt, qui mox
conciliantur, & placide sine
noxa aut caede discedunt, mul-

to magis. Sicut in Ajace So-
phoclis, Teucer & Menelaus
ac Agamemnon, qui mox in-
terventu Ulyssis conciliantur.
Quanquam veniam in isto dra-
mate scriptor maximus mere-
tur, quia extra τὴν σύστασιν, sive
ipsam fit Constitutionem Fa-
bulæ, quæ nihil est aliud,
quam insania Ajacis & mors.
Reliqua extendendi Dramatis
causa à poëta sunt addita, ne
in commissione aut deficeret,
aut alias non æquaret Tragœ-
dias. Hoc ergo populo placet,
verum perperam. Non enim
Tragœdiæ propria voluptas ta-
lis, sed Comœdiæ: cujus pro-
pria est voluptas illa, inquit
magnus doctor. *Heinsius.*

Κ Ε Φ. 14.

Τὸ φοβερὸν καὶ ἐλεεινὸν πῶς ὡρασκιάζε).

ΕΣΤΙ μὲν ἔν τὸ φοβερὸν καὶ ἐλεεινὸν ἐκ τῆς ὀφείας
γίνεσθαι. ¹ Ἐστὶ δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς συστάσεως τῶν
πραγμάτων, ὅπερ ἐστὶ πρότερον καὶ ποιητῶν ἀμείνωνος. Δεῖ

¹ Ἐστὶ καὶ ἐξ αὐτῆς.] Præ- ita absque ullo histrionis ar-
clare præcipit Philosophus, tificio aut ope constituendam
esse

γὰ καὶ ἄνθρωπος ὁρᾷ ἔτι σωεσάναί τὸν μῦθον, ὥστε τὸν ἀκόντα τὰ πράγματα γινόμενα καὶ φρίττειν καὶ ἐλεῖν ἐκ τῶν συμβαινόντων· ἅπερ ἂν πάθοι τις ἀκόντων τὸν Ὀιδίποδος μῦθον. Τὸ δὲ διὰ τῆς ὀφείας τῆτο παρασκευάζειν¹ ἀτεχνότερον, καὶ χορηγίας δεόμενόν ἐστιν. Οἱ δὲ μὴ τὸ φοβερόν διὰ τῆς ὀφείας, ἀλλὰ² τὸ τερατῶδες μόνον παρασκευάζοντες, ἔδεν τραγωδίας κοινωνῆσιν· οὐ γὰρ πᾶσιν δεῖ ζητεῖν ἡδονὴν ἀπὸ τραγωδίας, ἀλλὰ τὴν οἰκείαν. Ἐπεὶ δὲ³ τὴν ἀπὸ^m ἐλέως καὶ φόβου διὰ μιμήσεως δεῖ ἡδονὴν παρασκευάζειν τὸν ποιητὴν, φανερόν ὡς τῆτο ἐν τοῖς πράγμασιν ἐμποιητέον. Ποῖα ἔν δεινὰ, ἢ ποῖα οἰκτρὰ φαίνε^γ τῶν συμπιπτόντων, λάβωμεν. Ἀνάγκη δὲ, ἢ φίλων εἶναι πρὸς ἀλλήλους τὰς τοιαύτας πράξεις, ἢ ἐχθρῶν, ἢ μηδετέρων. Ἄν μὲν ἔν ἐχθρὸς ἐχθρόνⁿ ἀποκλείνη, ἔδεν ἐλεεινὸν ἔτε ποιῶν, ἔτε

¹ ἀτεχνότερον M. 16. & Ald. ^m ἐλέου M. xiv. 21. ⁿ ἀποκλείνη omittunt M. omnes & Ald.

Fabulam, ut qui audiat foliummodo, aut legat, miseratione perfundatur & horrore. Quod & factum in Oedipode Tyranno Sophoclis ostendit. *Heinsius.**

² Τὸ τερατῶδες.] Hæc in Æschylum dicta: qui cum Eumenidas docuit, Furias in scenam tanto numero, adeo horribili ornatu induxit, ut populum universum terror invaderet, pueri à pavore examinarentur, gravidæ mulieres

abortum facerent; habes in laudatis Pollucis (*Vid. Petiti notam pag. 13.*) verbis, & testatur Auctor vitæ Æschyli: πνὲς δὲ φασιν, ἐν τῇ ἐπιδείξει τῶν Εὐμειδῶν ποσάδην εἰσαγόντα τὸν Χορόν, τοσούτον ἐκπλήξαι τὸ δῆμον, ὥστε τὰ μὲν νύκτα ἐκψύξαι, τὰ δὲ ἑμβρυὰ ἐξαμβλωθῆναι. *Petitius.*

³ Τὴν ἀπὸ ἐλέως.] Victor. pro ἐλέως, habet ἐλεῖς: more syllaborum, ut supra, cap. 11. ἢ ἐλεον ἔχει. κ. φόβου. *Sylburgius.*

μέλλων ° δέικνυσι, πλὴν κατ' αὐτὸ τὸ πάθος· ἔδ' ᾧ ἂν
 μηδ' ἐτέρως ἔχοντες. Ὅταν δ' ἐν ταῖς Φιλίαις ἐγβῇται
 τὰ πάθη· οἷον εἰ ἀδελφὸς ἀδελφὸν, ἢ υἱὸς πατέρα, ἢ
 μήτηρ υἱόν, ἢ υἱὸς μητέρα ¹ ἀποκτείνῃ, ⁴ ἢ μέλλῃ, ἢ
 τοιῶτον τι ἄλλο ° δρᾷ, ταῦτα ζητητέον. Τὰς μὲν ἔν
 παρειλημμένους μύθους λύειν οὐκ ἔστι. Λέγω ᾧ οἷον τ'
 Κλυταιμνήστραν ¹ ἀποθανῆσαν ὑπὸ τῷ Ὀρέστῃ, καὶ τὴν
⁵ Ἐριφύλην ὑπὸ τῷ Ἀλκμαίῳ. Αὐτὸν δὲ εὐρίσκειν
 δεῖ, καὶ τοῖς παραδεδομένοις χρῆσθαι καλῶς. Τὸ δὲ κα-
 λῶς τι λέγομεν, ² εἰπόμεν σαφέστερον. Ἐστὶ μὲν γὰρ
 ἔτι γίνεσθαι τὴν πράξιν, ὥστε οἱ παλαιοὶ ἐποίησαν, εἰδότες
 καὶ γινώσκοντας· καθάπερ καὶ Εὐριπίδης ἐποίησεν ἀποκτείν-
 νασθαι τὰς παῖδας * τὴν Μήδειαν. Ἐστὶ δὲ πράξαι μὲν,
 ἀγνοῶντας δὲ πράξαι τὸ δεινόν, εἴθ' ὕστερον ἀναγνωρίσαι
 τὴν Φιλίαν, ὥστε ὁ Σοφοκλῆς Οἰδίπῃς. Τῆτο μὲν ἔν
 ἔξω τῷ δράματι· ἐν ὧ δὲ αὐτῇ τῇ τραγωδίᾳ· οἷον ὁ
⁶ Ἀλκμαίων ὁ Ἀσυδάμαντος, ἢ ὁ Τηλέγονος ὁ ἐν τῷ

° δέικνυσι: omittunt M. omnes. P. αὐ M. xiv. 1 ἀποκτείνει M. 16. 21.
 2 μέλλει M. 16. 21. 3 δρᾷν M. 14. 16. 21. & Ald. 4 ἀποθανοῦσαν omittit
 M. xiv. 5 εἰπόμεν M. 16. & Ald. 6 τὴν omittit M. 14. 7 αὐτῇ δὲ τῇ
 M. 21. corr. 8 Ἀλκμαίωνος Ἀσυδάμαντος M. xiv. 21. Ἀλκμαίωνος Ἀσυ-
 δάμαντος M. 16. & Ald. Alcmaeonis Aftydamantus Vall.

4 Ἡ μέλλῃ, ἢ τοιῶτον.] In
 textu Heinſiano; ut & in Edit.
 Parisiana, anno 1629, quæ
 Heinſium in omnibus ſecuta
 eſt, ita legitur, ἢ μέλλῃ τοιῶτον
 τι ἄλλο δρᾷν. Sed in verſione
 noſtram Heinſius agnoſcit lecti-
 onem: vel interfecturus videat-
 ur, aut tale aliquid agat.

5 Ἐριφύλην.] Notiffima fa-
 bula. Hom. vocat Odyſſ. λ.
 συζυγὴν τ' Ἐριφύλην. Virgilius
 Æneid. 6. v. 445. Mœſtam-
 que Eriphylem, Crudelis nati
 monſtrantem vulnera cernit.

6 Ἀλκμαίων ὁ Ἀσυδάμαντος.]
 Baſil. & Camot. Editiones hæ-
 bent ὁ Ἀλκμαίωνος Ἀσυδάμαντος.
 Sed

τραυματία Ὀδυσσεύ. Ἔτι δὲ ὁ τρίτον παρὰ ταῦτα, τὸ μέλλοντα ποιεῖν τι τῶν ἀνηκέστων δι' ἀγνοίαν, ἀναγνωρίσαι πρὶν ποιῆσαι· καὶ παρὰ ταῦτα ἐκ ἑσιν ἄλλως. Ἡ γὰρ πρᾶξαι ἢ ἀνάγκη, ἢ μή· καὶ εἰδότας, ἢ μὴ εἰδότας. Τῶν δὲ τὸ μὲν γνώσκοντα μελλῆσαι, καὶ μὴ πρᾶξαι, χείριστον. Τό, τε γὰρ ὁ μικρὸν ἔχει, καὶ ὁ τραγικὸν· ἀπαθεῖς γάρ. Διόπερ ὁδοὶ ποιεῖ ὁμοίως, εἰ μὴ ὀλιγάκις· οἷον, ἐν Ἀντιγόῃ τὸ Κρέοντα ὁ Αἴμων. Ὁ γὰρ πρᾶξαι δεύτερον. Βέλτιον δὲ τὸ ἀγνοῶντα μὲν παρὰξαι, πράξαντα δὲ ἀναγνωρίσαι. Τό, τε γὰρ ὁ μικρὸν ὁ πόρος, καὶ ἡ ἀναγνώρισις ἐκωληκλικόν. Κράτιστον δὲ τὸ τελευταῖον. Λέγω δὲ οἷον ἐν τῷ Κρεσφόντῃ ἢ Μερόπῃ μέλλει τὸ ὄν σποκλείνειν, ἀποκλείει δὲ ὁ, ἀλλ' ὁ ἀνεγνώρισε· καὶ ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἢ ἀδελφῇ τὸ ἀδελφόν· ἢ καὶ ἐν τῇ Ἑλλῇ ὁ υἱὸς τὴν μητέρα ἐκδιδόναι μέλλων, ἀνεγνώρισεν. ὁ Διὰ τῆτο, ὅπερ πάλαι εἴρηται, ὁ περὶ πολλὰ γένη ὁ αἰ τραγωδία εἰσι. Ζητῶντες γὰρ ἐκ ἀπὸ τέχνης, ἀλλ' ἀπὸ τύχης εὗρον τὸ τοῖτον παρασκευάζειν ἐν τοῖς μύθοις. Ἀναγκάζονται δὲ ἐπὶ ὁ ταύτας τὰς οἰκίας

a ἀνέκει M. 14. b μικρὸν M. xiv. c τὸ δὲ M. xiv. 21. d μικρὸν M. xiv. e ἀνεγνώρισεν· διὰ γὰρ τοῦτο ὅπερ πάλαι εἴρηται· καὶ M. 21. corr. f καὶ ἐν τῇ usque ad μέλλον, ἀνεγνώρισεν inclusive omittit M. xiv. g καὶ M. 16. h τὰς τοιαύτας οἰκίας M. xiv.

Sed veriore esse Victorii lectionem declarat Suidas, cum duos Aftydamantas tragicos memorat, patrem & filium, Atheniensem utrumque. Sylburgius.

7 Τεῖτον παρὰ ταῦτα.] Cam.

Ed. παρὰ ταῦτα. Sed verior nostra lectio: unde & Victorius, tertium præter hæc. Sylburgius.

8 Διὰ τῆτο.] Victorius, καὶ γὰρ τῆτο: propter hoc enim. Sylburgius.

τοιαῦτα

ἐπινηῶν, ὅσαις τὰ τοιαῦτα συμβέβηκε πάθῃ. Περὶ μὲν
 ἐν τῆς τῶν πραγμάτων συστάσεως, καὶ ⁹ ποίως καὶ τίνως
 εἶναι δεῖ τὰς μύθους, εἴρη) ἱκανῶς.

¹ et quales esse Val.

9 Ποίως καὶ τίνως.] Victorius sublatâ conjunctione καὶ : qui
 cum veteribus libris & Paccio modus apud hunc auctorem
 legendum monet ποίως τίνως, frequens sit. Sylburgius.

Κ Ε Φ. ιε.

ἽΩν σοχάζεσθαι δεῖ περὶ τὰ ἥθη.

ΠΕΡΙ δὲ τὰ ἥθη τέτταρά ἐστιν ὧν δεῖ σοχάζεσθαι· ἐν
 μὲν καὶ πρῶτον, ¹ ὅπως χρῆσθαι ἡ. Ἐξαι δὲ ἡθους
 μὲν, εἰάν, ὥσπερ ἐλέχθη, ποιῇ ^κ φανεράν ὁ λόγος, ἢ ἡ

^κ φανερόν M. omnes.

¹ Ὅπως χρῆσθαι ἡ.] Nondum
 inter Criticos satis convenit
 de sensu hujus loci. Poeticam
 quandam virtutem, moresque
 requiri Bossuius censet à Phi-
 losopho. Eosque mores, & bo-
 nos, & χρῆσθαι haberi posse,
 qui similes sibi semper fingun-
 tur, apteque iis, quibus affi-
 gimus personis, conveniunt in
 omni re, omnique tempore.
 Adeò ut, si quando dubiæ res
 inciderint, paulumque pertur-
 batae, ex iis statim, quæ de il-
 lo antea dicta factaque fue-
 rint, quid sit quisquam factu-
 rus, videamus. Et proinde,
 non Aeneæ magis pietate infig-

ni, quam Mezentio superum
 contemporari convenire hanc mo-
 rum bonitatem. Cui explica-
 tionem assentitur Dacierus, plu-
 ribusque fidem adstruit. Alii
 non ita Sed potius ubi per
 fabulam licuerit, nec quicquam
 aliud obtiterit, habendum ef-
 se rationem, ut mores in car-
 mine et boni, & ad regulam
 virtutis, exprimantur. Idque
 etiam, more Pictorum, qui li-
 neamenta vera quidem oris ex-
 primunt, sed quicquid in vultu
 aut vitiosum sit, aut deforme,
 id arte pigmentisque, quoad
 possunt, celant.

πρῶτος

πρᾶξις προαίρεσιν τινα. ¹ Φαῦλον μὲν, εἰς Φαύλην.
^m χρηστὸν δὲ, εἰς χρηστήν. Ἔστι δὲ ἐν ⁿ ἐκάστῳ γένει. Καὶ
 γὰρ γυνὴ ἐστὶ χρηστὴ καὶ δόλος. Καὶ τοὶ γε ἴσως τῶτων, τὸ
 μὲν χεῖρον, τὸ δὲ ^o ὅλως Φαῦλόν ἐστι. Δεύτερον δὲ, ² τὰ
 ἀρμόττοντα. Ἔστι γὰρ ἀνδρεῖον μὲν τὸ ἥθος, ἀλλ' ἔχ'
 ἀρμότιον γυναικί, τὸ ἀνδρείαν ἢ δεινὴν εἶναι. Τρίτον δὲ,
³ τὸ ὅμοιον. Τῆτο γὰρ ἕτερον τῶ χρηστὸν τὸ ἥθος καὶ ἀρ-
 μότιον ποιῆσαι, ὥστε εἶρηται. Τέταρτον δὲ, τὸ ὁμαλόν.
 Καὶ γὰρ ⁴ ἀνώμαλός τις ἦ, ὃ πλὴν μίμησιν παρέχων καὶ
 ποιῶτον ἥθος ὑποπτεῖς, ὅμως ⁵ ^p ὁμαλῶς ἀνώμαλον δεῖ
 εἶναι. Ἔστι δὲ παράδειγμα πονηρίας μὲν ἥθους ⁶ μὴ
 ἀναγκαῖον. οἷον, ὁ Μενέλαος ἐν τῷ Ὀρέσῃ. τῶ δὲ
 ἀπρεπὲς καὶ μὴ ἀρμότιον, ὃ, τε Θρήνος Ὀδυσσεὺς ἐν
 τῇ Σκύλλῃ, καὶ ⁷ ἡ ^q Μενελίππης ῥήσις. τῶ δὲ ἀνω-

¹ φαῦλον μὲν, εἰς φαύλην omittunt M. omnes, & Val. ^m ἡ χρηστὸν M. 16.
 21. ⁿ δ' ἐν ἐκάστῳ M. 21. ^o ὅλως omittit M. 14. ^p ὁμαλῶς
 omittit M. 14. ^q Μενελίππης M. 14. xiv. 16. & Vall.

² Τὰ ἀρμόττοντα.] Horat. in Arte, Convenientia finge.

³ Τὸ ὅμοιον.] Famam sequere.

⁴ Ἀνώμαλός τις ἦ.] Victorius non post ἦ sed post παρέχων distinguit, & locum sic vertit, quamvis enim inæquabilis quidam fuerit qui præbet imitationem, talique indole ac moribus fictus sit, tamen æquabiliter inæqualem oportet esse. Sylburgius.

⁵ Ὅμοιῶς ἀνώμαλον.] Sit

constans in levitate. Qualem depinxit Tigellium Horatius in Satyris: — Sardus babebat Ille Tigellius hoc.

⁶ Μὴ ἀναγκαῖον.] Heinsius in textu, ἀναγκαῖος. Et sic vertit: Est autem exemplum improbitatis non necessariæ in moribus.

⁷ Ἡ ^q Μενελίππης.] Μενελίππης habet etiam Victorius tam in Commentariis quam in textu. Sed verior esse videtur Camotiana Scriptura, Μενελίππης. Sylburgius.

μάλα, ἢ ἐν ᾧ Αὐλίδι Ἰφιγένεια· οὐδὲν γὰρ ἔοικεν ἢ
 ἰκελεύεσθαι τῇ ὕστερα. Χρὴ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἡθεσιν, ὥσπερ
 καὶ ἐν τῇ τῶν πραγμάτων συστάσει, αἰεὶ ζητεῖν, ἢ τὸ
 ἀναγκαῖον, ἢ τὸ εἰκός. ⁸ Ὡς τε τοῖς τὸν τοιαῦτα
 λέγειν ἢ πράττειν ἢ ἀναγκαῖον ἢ εἰκός· καὶ τὸ μὲν τὸ
 γίνεσθαι, ἢ ἀναγκαῖον, ἢ εἰκός. Φανερόν ἐστι ὅτι ἐπὶ τὰς
 λύσεις τῶν μύθων ἐξ αὐτοῦ δεῖ τοῦ μύθου συμβαίνειν, ἐπὶ
 μὴ ὥσπερ ἐν τῇ Μηδείᾳ ⁹ ἀπὸ μηχανῆς, καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι
¹⁰ πρὸς τὴν ἀπόπλυν· ἀλλὰ μηχανῇ ^x χρησέον ὅτι
 τὰ ἔξω τοῦ δράματος, ἢ ὅσα πρὸ τοῦ γέγονεν, ἀεὶ ἔχ'

⁷ τῇ Αὐλίδι M. xiv. ⁸ ὕστερα M. 14. ⁹ Ὡς τε τὸν τοιοῦτον usque ad verba
 φανερόν οὖν exclusive omittit M. 14. & Ald. Ὡς τε τὸν τοιοῦτον τοιάδε λέγειν ἢ ποιεῖν
 τὸ ἀναγκαῖον ὄν, ἢ τὸ εἰκός· φανερόν οὖν, &c. M. 16. ¹⁰ ἀπλοῦν M. xiv. 21. & Ald.
 simplicem Vall. πλοῦν M. 16. & in margine legitur hæc varia lectio αλλως· τὰ
 πρὸ τῆς πλεῖν δυσχέρειαν. ^x χρησέον· ἔπειτα M. 14. 16. 21. & Ald.

⁸ Ὡς τε τοῖς τὸν τοιαῦτα.] Basil. &
 Cam. Edit. omittunt hanc pe-
 riodum, ὥς τε τοῖς τὸν τοιαῦτα
 λέγειν ἢ πράττειν ἢ ἀναγκαῖον, ἢ
 εἰκός. Victorius se illa è ca-
 lamo exarato libro acceperisse
 testatur, nullâ immutatione
 factâ, legi tamen eadem etiam
 in altero exemplari, quanquam
 parum variata; verum ita ut
 pusilla varietas nihil mutet
 sententiam. Ut de veritate
 hujus lectionis non videatur
 dubitandum. Librario erroris
 ansam præbuisse tres compre-
 hensiones in eadem voce (εἰκός)
 definientes. Sylburgius.

⁹ Ἀπὸ μηχανῆς.] Horatius
 in arte,

Nec Deus interfit, nisi dignus

vindice nodus

Inciderit.—

Olim in fabulis, ubi se ex re-
 bus difficilibus extricari non
 poterant, ad numinis præsi-
 dium confugiebant, Deosque
 machinatos, hoc est, in ma-
 china constitutos, inducebant;
 qui Prologos narrarent, no-
 dumque, si quis incidisset, sol-
 verent. Unde, *Deus ex impro-
 viso apparens*, θεὸς ἀπὸ μηχανῆς.
 Nannius.

¹⁰ Τὰ πρὸς τὴν ἀπόπλυν.] Ba-
 sil. & Camot. sine articulo, τὰ
 πρὸς ἀπόπλυν. Sed Victorius
 similem Dionysii Longini lo-
 cum citat, in quo expressus est
 articulus, κατὰ τὴν ἀπόπλυν τῶν
 Ἑλλήνων. Sylburgius.

ὅσον τε ἄνθρωπον εἰδέναι, ἢ ὅσα ὑπερον, ἀ δέεται
 ὡραγορεύσεως ἐ ἀγελίας· ἅπαντα γὰρ ἀποδίδομεν
 τοῖς θεοῖς ὁρᾶν. Ἄλογον ᾗ μηδὲν εἶναι ἐν τοῖς πράγ-
 μασιν. Εἰ ᾗ μὴ, ἔξω τ' τραγωδίας· οἷον, ^a ¹¹ τὰ ἐν τῷ
 Οἰδίποδι τῷ Σοφοκλέως. Ἐπεὶ δὲ μίμησις ἐστὶν ἡ τρα-
 γωδία βελτιόνων, ἡμᾶς δεῖ μιμεῖσθαι τὰς ἀγαθὰς
 εἰκονογράφους· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἀποδίδοντες τῷ ^b οἰκείῳ
 μορφῇ, ὁμοίως ποιῶντες, καλλίως γράφουσιν. Οὕτω καὶ
 τ' ποιητὴν μιμῶμεν καὶ ὀργίλους καὶ ¹² ῥαθύμους, καὶ ἄλλα
 τὰ τοιαῦτα ἔχοντας ¹³ ὅτι τῶν ἡθῶν, ¹⁴ ^c ὅτι πεικείας

^y οἷον αἰνθ. M. 21. & Ald. ^z προσαγορεύσεως M. 14. 16. 21. corr. ^a εἰ
 qui in Oedipode Sophoclis. Vall. ^b ἰδίαν M. omnes. ^c ἐπεικεῖς· ποιῶν
 παράδειγμα σκληρότητος· οἷον M. omnes & Vall.

¹¹ Τὰ ἐν τῷ Οἰδίποδι.] Victorius singulari numero legendum ait, τὸ ἐν τῷ Οἰδίποδι: quod unum tantum absonum sit in ea fabula, non plura: eamque lectionem confirmari auctoritate scriptorum librorum. Sylburgius.

¹² Καὶ ῥαθύμους] Non segnem, neque vecordem, ut cæteri ferè omnes interpretes, sed iracundum maximè, stomachosumque Dacierus ῥαθυμον explicat: testemque exhibet Hesychium. ῥαθυμος, ὁ μὴ πονητικός, ἀλλὰ ἐκλυτός· ἄλλοι ἐπὶ τῷ μεγάλῳ θυμῷ κέχρηται τῇ λέξει. Additque etiam Dacierus τὴν ἐπεικειάν interdum, ut hoc in loco, probabilitatem significare.

¹³ Ἐπὶ τῶν ἡθῶν.] Victorius post τῶν ἡθῶν ἐ libris calamo

exaratis inserit τοιάυτας ὄντας: eaque verba hic necessaria esse affirmat. Sensum esse, poetam, imitantem & iracundos & inertes, aliaque hujusmodi in moribus habentes, tales existentes probitatis efficere exemplar, aut duritiei. Sylburgius.

¹⁴ Ἐπεικεῖας ποιεῖν.] Verba fere eadem occurrunt in Plutarcho, ubi agit de Menandri Gnomis, ἐ τῷ σκληρότατοι τῶν ἡθῶν, inquit, μαλάτιστα καὶ κάμπιστα πρὸς τὸ ἐπεικέσθαι. Petitus.

Ibid. Ἐπεικειάς ποιεῖν.] Ita fumo, quasi dictum esset, ἐπεικειάς μᾶλλον ποιεῖν παράδειγμα ἢ σκληρότητος· δεῖ. Quod imprimis Atticâ venustate viri, etiam in dicendo divini, & castigatissimi sermonis, est dignissimum. Heinsius.

H

ποιεῖν

πιεῖν παράδειγμα, ἢ σκληρότης δει· οἷον τ' Ἀχιλλέα
¹⁵ Ἀγάθων, καὶ Ὀμηρος. Ταῦτα ^e δὴ δει ^f διατηρεῖν, καὶ πρὸς
 τέτοις ¹⁶ τὰς παρὰ τὰ ἐξ ἀνάγκης ἀκολυθούσας αἰσθή-
 σεις τῇ ποιητικῇ. Καὶ γὰρ κατ' αὐτάς ἐσιν ἀμαρτάνειν
 πολλάκις. Εἰρηται δὲ περὶ αὐτῶν ἐν τοῖς ἐκδομομένοις
 λόγοις ἱκανῶς.

^d ἀγαθόν M. 16. bonum Val.
 M. xiv. ^e τὰ M. xiv.

^e δὴ omittunt M. omnes.

^f διατηρεῖ

¹⁵ Ἀγάθων.] Basil. & Cam.
 pro Ἀγάθων habent appella-
 tivum ἀγαθόν. Veram lectio-
 nem Victorius nobis restituit
 veteris exemplaris beneficio.
 Jam Agathonis tragici tum
 supra in Rhetoricis aliquoties

Philosophus noster meminit,
 tum in hoc ipso libro. Syl-
 burgius.

¹⁶ Τὰς παρὰ τὰ.] Lege τὰ
 παρὰ τὰς. Victorius ex libris
 scriptis. Goulstonus.

Κ Ε Φ. 17.

Ἀναγνωρίσεως εἶδη.

Αναγνώρισις δὲ τὶ μὲν ἐσιν, εἰρηται πρότερον. Εἶδη
 δὲ ἀναγνωρίσεως· πρώτη μὲν, ^h ἡ ἀτεχνοτάτη,
 καὶ ⁱ ἡ πλεῖστοι χρωῖνται δι' ἀπορίαν, ¹ ἡ διὰ ^k σημείων.
 Τέτων δὲ τὰ μὲν σύμφυτα· οἷον, Λόγχην, ἣν φορεῖ
 Γηγενεῖς· ² ἡ Ἀστέρας, οἷος ἐν τῷ Θυέση ¹ Καρκίνος·

^h ἡ omittit M. 21.
 σημείων M. 16.

ⁱ οἱ M. 14.

¹ ἡ M. 14. 16.

^k τὴν τῶν

¹ Καρκίνος omittit M. 14.

¹ ἡ διὰ σημείων.] Victo-
 rius cum articulo, διὰ τῶν ση-
 μείων: quod ex Cicerone in-

terpretatur per notas. Sylbur-
 gius.

² ἡ Ἀστέρας.] Robortellus
 legit

τὰ δὲ, ἐπίκνηται· καὶ τέτων, τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι, οἷον ἐλαί· τὰ δὲ ἐκτὸς, τὰ πειδέροια· καὶ ^m οἷον ἐν τῇ Τυροῖ Διὰ τὴν σκάφης. Ἔστι δὲ καὶ τέτοις χρησθῆναι ἢ βέλτιον, ἢ χεῖρον· οἷον, Ὀδυσσεὺς ³ Διὰ τὴν ἐλῆς, ἄλλως ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τὴν τροφῆς, ἢ ἄλλως ὑπὸ συβωτῶν. * Εἰσὶ γὰρ αἱ μὲν πίστεως ἕνεκα ἀτεχνότεραι, καὶ αἱ τοιαῦται πᾶσαι· αἱ δὲ ἐκ περιπέλειας, ὥσπερ ⁿ ἢ ⁵ ἐν τοῖς Νίπτροις, βελτίους. Δεύτεραι δὲ, αἱ πεποιημέναι ὑπὸ τῆς ποιητῆς,

^m οἱ M. 14. 16. οἱ M. 21. ⁿ οἱ M. 14. 16.

legit ὁ γέναι· & eburneum illum Pelopis humerum intelligit, qui & postea in familia ista mansisse fertur. — *Humeroque Pelops insignis eburno*. Dacierus.

3 Διὰ τὴν ἐλῆς.] Locus *Homeri* de *Ulyssē*, est *Odyss.* τ.

Ποτὶ τὸ σκοτὸν ἐτράπετ' αἴψα·

Αὐτῆκα γὰρ κατὰ θυμὸν οἶσατο, μή ἐλαβῆσαι

Οὐλὴν ἀμφοτέρωθεν.

4 Εἰσὶ γὰρ αἱ μὲν πίστεως ἕνεκα.] Expressi Latine trajectionem Philosopho familiarem, & qua mirum in modum Ἀπικῶτατος autor delectatur. Hoc enim vult, εἰσὶ γὰρ αἱ πίστεως ἕνεκα καὶ αἱ τοιαῦται πᾶσαι ἀτεχνότεραι. Ita singulari ratione, hoc ipso scripto, cum de mutatione Constitutionis in Tragedia agit; Διὸ καὶ οἱ Εὐριπίδῃ ἐγκαλῶντες, τὸ αὐτὸ ἀμαρτάνουσι, ὅτι τῆτο δρᾶ ἐν ταῖς τραγωδίαις. Voluit enim διὸ καὶ οἱ Εὐριπίδῃ ἐγκαλῶντες, ὅτι τῆτο δρᾶ ἐν ταῖς τραγωδίαις, τὸ αὐτὸ ἀμαρτάνουσι. Qualia nonnulla in Aristotelis

scriptis ad Theophrasti characteres notavit magnus Casaubonus. Quæ sint autem αἱ πίστεως ἕνεκα ἀνεγνωρίσεις, commentatores docent. *Hein-rius*.

5 Ἐν τοῖς Νίπτροις.] Intelligit *Odyss.* τ. sive locum supra citatum. Olim cum *Hesiodi*, tum *Homeri* poemata in partes discerpta, in unum corpus, prout nunc sunt, postea digesta: *Homerus* quidem, vel *Pisistrati* industriâ, vel jussu. Ita tamen, ut partes nonnullæ antiquis nominibus etiamnum gaudeant. Sic pars *Iliados* B, vocatur *Bæotia*, vel *Catalogus*. Γ', λιταί, *preces*; K, νυκτεγερσίαι, & Δολώνεαι; Π, Πατροκλείαι; Σ, ἁσπίς. Sic in *Odyss.* Λ, νεκῆαι, seu νεκρομαντεῖαι. Secundum Alphabeti Græci ab *Aristarcho Grammatico* primum divisos *Homeri* libros refert *Plutarchus*, *Langbænius*.

διὸ ὅσον ἄτεχνοι· οἷον, Ὀρέσης ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ^p ἀνεγνώ-
 ρισε τὴν ἀδελφὴν, ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ ἐκείνης. ^q ἐκείνη
 μὲν γὰρ Διὶ τῇ ἐπιστολῇ, ^r ἐκείνος δὲ ^s διὰ σημείων.
 Ταῦτα ἔν αὐτὸς λέγει, ἀ βέλεται ὁ ποιητής, ἀλλ' ἔχ ὁ
 μῦθος· ^t δι' ὃ ἐγγὺς τῆς εἰρημνύης ἀμαρτίας ἐστίν·
 ἐξελῶ γὰρ ἂν ^u ἓν ἑνία ^v ἐνεγκεῖν· καὶ ἐν τῷ Σοφο-
 κλέους Τηρεῖ ^w ἢ τῆς κερκίδος Φωνή. ^x Τρίτη δὲ, ἢ διὰ
 μνήμης, τὸ ^y αἰσθέσθαι τι ἰδόντα, ^z ὥσπερ ^{aa} οἱ ἐν Κυ-

^o οὐκ omittunt Ald. Vall. & Vict. ^p Pro ἀνεγνώρισε τὴν ἀδελφὴν usque ad
 ἐκείνης M. omnes & Vall. habent ἀνεγνώρισεν ὅτι Ὀρέσης tantum. ^q Ἐκείνη
 δὲ δι' ἐπιστολῆς M. 16. ^r Pro ἐκείνος δὲ usque ad λέγει inclusive M. omnes
 necnon Vall. & Ald. habent ἐκείνος δὲ αὐτὸς λέγει tantum. ^s διότι M. 14.
 xiv. 16. δι' ὅτι M. 21. ^t ἔννοιαν ἐνεγκεῖν M. 14. ^u ἢ τοι τῇ διὰ M. 14.
 16. 21. & Vall. ^w τὸ ἔσεσθαι M. 14. τῷ ἔσεσθαι M. 16. τῷ αἰσθεσθαι
 M. 21. ^x ἢ M. xiv. 21.

6 Διὰ σημείων.] Pro διὰ
 σημείων Basf. in margine ha-
 bet Διὰ λόγους. Victorius ad-
 notat, priorem illam lectio-
 nem, διὰ σημείων, extare qui-
 dem in antiquo libro: sed se
 illi non confidere. Ideoque
 omisâ utrâque illâ lectione,
 relinquit spatium vacuum. Syl-
 burgius.

7 Ἡ τῆς κερκίδος.] Basf.
 Κερκίδος scribit K majusculo.
 Sed rectius cum Victorio ap-
 pellative capiemus pro radio.
 In Tereo (inquit Jof. Scaliger,
 Conject. in Varr.) non dubium
 est quin ageretur μεταμύρφωσις
 Prognēs in Hirundinem; quare ad
 imitandam vocem hirundinis,
 dum ea metamorphosis agere-
 tur, adhibuerunt κερκίδα *radius*
textorium: quæ ob id dicta est
 παρὰ τὸ κρέκειν. Idcirco in Epi-

grammatis Græcis scribitur,
 Κερκίδας ὁρθρολάλοισι χειλιδόσιν
 εἰκελοφάνης. Apparet ætate So-
 phoclis hydraulica organa non
 fuisse. Nam postea usi sunt
 antiqui hydraulicis ad imitan-
 dam minuritionem avicula-
 rum, quæ Vitruvius vocat *En-
 gibata* & *Merulas*; si lectio
 mendo non caret. Hæc ibi
 Scaliger; ubi citat etiam ver-
 sum quendam ex Attii Tereo,
 in quo Latinus ille tragicus
conspiritum vocat Græcorum
συναυλία. Sylburgius.

8 Ὡσπερ οἱ ἐν Κυπρίοις.] Vic-
 torius, ὥσπερ ἢ ἐν Κυπρίοις,
 quemadmodum quæ in Cypriis;
 Subaudito ἀναγνώρισις: con-
 venientius. Idem adnotat se
 pro τὸ αἰσθέσθαι in scripto quo-
 dam exemplari invenisse τῷ
 αἰσθέσθαι, dandi casu. Valere
 autem

πρίοις ⁹ τοῖς ^γ Δικαιογένης • ἰδὼν γὰρ ^τ γραφὴν,
ἐκλαυτε. Καὶ ¹⁰ ἡ ^z ἐν Ἀλκινόω ^a ἀπολόγω • ¹¹ ἀκίων
γὰρ ^{τδ} κιθαρῖς, καὶ μνηστῆρες, ἐδάκρυσεν • ὅθεν
¹² ^b ἀνεγνωρίσθη. Τετάρτη δὲ, ἡ ἐκ συλλογισμῶ • οἷον
¹³ ἐν Χλοηφόροις, ὅτι ὁμοίος τις ἐλήλυθεν • ^c ὁμοίος δὲ
ἐστῆς, ἀλλ' ἡ Ὁρέσης • οὗτος ἄρα ἐλήλυθεν. Καὶ ἡ

^γ Διογένης M. 16. 21. Diogenis Vall. ^z ἐν omittit M. 14. ^a ἀπὸ
λόγων M. omnes & Vall. ^b ἀνεγνωρίσθησαν M. omnes. ^c ὁμοίος κ. τ. λ. usque
ad verba καὶ ἡ πολυΐδα exclusive omittunt M. xiv. 21. ^d ὁ M. 14. 16.

autem hic αἰδέσθαι, attendere, animadvertere. Sylburgius.

Ibid. Ὡς οἱ ἐν Κυπρίοις.] Scribe, ὥς οἱ ἐν Κυπρίοις Δικαιογένης. Quod ipsum etiam in nostra interpretatione expressimus; Sicut illa in Cypriis Dicæogenis. Heinsius.

⁹ Τοῖς Δικαιογένης.] Basil. in marg. pro τοῖς Δικαιογένης ponit τῶ Δικαιογένης subaudito forsan singulari μύθῳ: ea structura quæ Terentius dixit in *Eunuchum suam*. Sylburgius.

¹⁰ Ἡ ἐν Ἀλκινόω.] Victorius Ἀλκίω, pro incontracto Ἀλκινόω, concinnius. Sylburgius.

Ibid. Ἡ ἐν Ἀλκινόω.] In textu *Heinsiano*, ἡ ἐν Ἀλκινόω ἀπὸ λόγῳ. Vertit, Et in Alcinoi domo, è sermone.

¹¹ Ἀκίων γδ τδ κιθαρῖς.] In *Alcinoi* aula Demodocus, Trojæ expugnationem, & non pauca de *Ulyssæ*, quem non noverat, præsentē illo canit. Quæ res omnia, quæ olim erant

acta, in memoriam *Ulyssæ* revocat, mirisque in illius animo affectus ciet. Unde & agnoscitur. *Heinsius*. * Vid. *Odyss.* θ. ver. 83.

Ταῦτ' ἄρ' αἰδοῦς αἰεὶ περικλυτῷ • αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

Πορφύρεον μέγα φᾶρ ἐλάνχερσιν ἐσθάρησι

Κακκεφαλῆς εἴρουσε.

¹² Ἀνεγνωρίσθη.] Camot. Edit. plurali numero ἀνεγνωρίσθησαν. Cujus lectionis meminit etiam Victorius, & ad superiorem quoque agnitionem referri posse ait. Ipse tamen priorem in vetere exemplari inventam, sequi maluit. Sylburgius

¹³ Ἐν Χλοηφόροις.] Victorii Edit. pro Χλοηφόροις habet Χοοφόροις: sed rectius in versione & commentariis ejus legitur Χοηφόροις. Intelliguntur autem hic *Æschyli* Χοηφόροι: cujus fabulæ bona pars adhuc superest. Sylburgius.

Πολυΐδα

^c Πολυίδε τῷ σοφιστῷ πρὸς τῆς ¹⁴ Ἰφιγενείας ἦν· εἰκὸς γὰρ τὸ ὀρέσκειν συλλογίσασθαι, ὅτι ἢ τὴν ἀδελφὴν ἐτύθη, καὶ ^f αὐτῷ συμβαίνει θύεσθαι. Καὶ ^g ἢ ἐν τῷ ^h τῷ Θεοδόκτῳ Τυδεΐ, ὅτι ἐλθὼν ¹⁵ ὡς εὐρήσων υἱὸν, αὐτὸς ἀπέλλυται· ἢ ¹⁶ ἐν ταῖς ^k Φοινίσιν. Ἰδῶμεν γὰρ τὸν τόπον, συνελογίσαντο τὴν εἰμαρμένην, ὅτι ἐν τῷ ¹ εἰμαρτο ἀποθανεῖν αὐταῖς· καὶ γὰρ ἐξετέθησαν ἐνταῦθα. Ἔστι δὲ τις ^l συνθετός ἐκ παραλογισμῶν ⁿ καὶ θεάτρων· οἷον ἐν τῷ Ὀδυσσεὶ τῷ ψευδαγγέλῳ. ¹⁷ Ὁ μὲν γὰρ ^p τὸ τόξον ἔφη γνώσεσθαι, ὃ ἔχει ἐωράκει· ^q ὁ δὲ, ὡς δὲ ἐκείνους ἀναγνωρίζοντος, ¹⁸ διὰ τῶν ^r ἐποίησε παραλογισμὸν.

^c Πολυείδου M. 16. 21. necnon Vall. & Ald. ^f αὐτὸν M. 14. ^g ἢ omittunt M. 14. 16. 21. ^h τῷ omittunt M. 14. 16. 21. ⁱ ταῖς M. xiv. 16. 21. ^k φοινίδες M. 14. φοινίδαις M. xiv. 16. 21. & Vall. φίνισιν Ald. ^l τὸ ἥμαρ M. 14. ^m συνθετὴ M. omnes. ⁿ καὶ θεάτρων M. 14. ^o τῷ μὲν M. 14. τὸ μὲν M. xiv. 16. 21. ^p τὸ omittit M. xiv. ^q τῷ δὲ M. 14. το δὲ M. xiv. 16. 21. ^r τῶν M. xiv. ^s ποιῆσαι M. omnes.

¹⁴ Ἰφιγενείας ἦν.] Victorius, omittit ἦν, itidemque Camot. & Ald. Sylburgius.

¹⁵ ὡς εὐρήσων.] Basil. & Cam. ὡς εὐρήσων υἱὸν αὐτῆς, ἀπέλλυται; minus congruenter. Sylburgius.

¹⁶ Ἐν ταῖς Φοινίσιν.] Vict. sine diphthongo habet Φοίνισιν: & adnotat, in quibusdam calamo exaratis libris virili genere legi Φοινίδαις. A Phineo autem rege, qui oculis privatus fuit, personas natas, videri huic fabulæ nomen dedisse. Sylburgius.

¹⁷ Ὁ μὲν γάρ.] Pro ὁ μὲν & ὁ γ, adnotat Victorius, in

omnibus quos viderit calamo exaratis libris, neutro genere legi τὸ μὲν, & τὸ δέ. Quæ si referantur ad τὸ τόξον, sequens ὃ ἔχει ἐωράκει alio sensu ab auctore prolatum esse, & significare illius vanitatem qui pollicitus erat se id facturum, quod præstare non poterat. Adhæc in quibusdam exemplaribus pro σύνθετῳ legi συνθετή. Sylburgius.

¹⁸ Διὰ τῶν ἐποίησε.] Idem Victorius adnotat pro ἐποίησε in scriptis exemplaribus legi ποιῆσαι: Itidemque in Morell. Editione. Sylburgius.

Πασῶν

Πασῶν δὲ βελτίστη ἀναγνώρισις, ἡ ἐξ αὐτῶν τῶν πραγ-
μάτων, τῆς ἑκπλήξεως γιγνομένης ^u δι' εἰκότων· οἷον
^x ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Οἰδίποδι καὶ τῇ Ἰφιγενείᾳ. Ἐκὸς
ὃ βάλεσθαι ἐπιθεῖναι ^y γράμματα. Αἱ γὰρ ποιῶν
μόνα ¹⁹ ἀνδρῶν τῶν πεποιημένων σημείων καὶ ^z περιδεραίων·
δεύτεραι δὲ, αἱ ἐκ συλλογισμῶν.

^t πλήξεως M. omnes.

^u διηκόντων M. 14.

^x ὁ M. omnes.

^y τὰ

γράμματα M. 14.

^z περιδεραίων est in lacuna in M. 14. δεραιών M. xiv.

16. 21.

19 Ἄνδρ' τῶν πεποιημένων.]
Scribe, ἀνδρῶν τῶν πεποιημένων ση-
μείων, οἷον ὑφασμάτων καὶ περιδε-
ραίων. Heinsius. Quod in ver-

fione expressit: Tales enim solæ,
sine signis à poëta effictis, proce-
dunt, qualia vestes sunt & mo-
nilia.

Κ Ε Φ. ιζ.

Ὅτι δὲ πρὸ ὁμμάτων τίθεσθαι.

ΔΕΙ δὲ τῆς μύθου σωλίστα καὶ τῇ λέξει συναπερ-
γάζεσθαι, ὅτι μάλιστα πρὸ ὁμμάτων τίθεμενον·
οὕτω γὰρ ἂν ἐναργέστατα ^a ὁρῶν, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς
γινόμενος τοῖς δρατήμοις, ^b εὐρίσκοι τὸ πρέπον, καὶ
καὶ ἤκιστα ἂν λανθάνοιτο τὰ ὑπεναντία. Σημεῖον δὲ
τέττα ¹ ὁ ἐπιτιμᾶ τῷ Καρκίνῳ. Ὁ γὰρ Ἀμφιάραος

^a καὶ ὁ ὁρῶν M. 14. ὁ ὁρῶν M. 14. 16. 21. ^b εὐρίσκει τὸ M. 14. xiv. εὐρίσκοι
τὸ M. 16. ^c λανθάνοι τὸ M. xiv. 21 corr.

1 Ὁ ἐπιτιμᾶ] *Madius* legen-
dum putat, ὁ ἐπιτιμᾶται Καρ-
κίνῳ, ut adnotat idem Victo-

rius, qui addit, legi etiam
posse ἐπιτιμᾶτο: sicut infra non
longe ab extremo hujus libri,
ὅπερ

ἐξ ἱερῶ ἀνήψ, ὃ ² μὴ ὁρῶντα ἢ θεατῶν ἐλάνθανεν· ἐπὶ
 δὲ τῆς σκλῆς ἐξέπεσε, ³ δυχεραινόντων τῆτο τῶν θεα-
 τῶν. Ὅσαι δὲ διωατὸν, καὶ τοῖς χήμασι σωμαπεργαζό-
 μνον ⁴ ποιεῖν. ⁵ Πιθανώτατοι γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῆς
 φύσεως ⁶ οἱ ἐν τοῖς πάθεσιν εἰσι. ⁷ δι' ὃ καὶ χήμαίνε ὁ
 χήμαζόμενος, καὶ χαλεπαίνει ὁ ὀργιζόμενος ἀληθινώτατα.
 δι' ὃ εὐφύς ἢ ποιητικὴ ἐσιν ἢ μανικῶς. Τῶν γὰρ οἱ
 μὲν εὐπλάστοι, οἱ δὲ ἐξεταστικοί εἰσιν. ⁸ Τῶς τε λόγους
 τῶς πεποιημένους δὲ καὶ αὐτὸν ποιῶντα ἐκτίθεσθαι καθό-
 λω, εἴθ' οὕτως ἐπεσοδίζην ⁹ καὶ ¹⁰ παρενείρειν. Λέγω δὲ
 ἔτως ἂν θεωρεῖσθαι τὸ καθόλω· οἷον τῆς Ἰφιγενείας,
 τυθείσης τινὸς κόρης, καὶ ἀφανιοθείσης ἀδήλως τοῖς

^d ποιεῖν omittunt M. omnes. ^e πιθανώτατον M. 14. ^f οἱ ἐν τοῖς πά-
 θεσιν omittit M. 14. ^g περιλείπειν M. 14. περιλείπειν M. xiv. 16. 21.

ὅπερ καὶ Καλλιπιδῇ ἐπιτιμᾶτο. Nisi aliquis putet valere hic ἐπιτιμᾶ τῷ Καρκίνῳ, culpam ὅς
 reprehensionem Carcino affert: ut hoc nomine ipse vulgo in-
 simuletur. Sylburgius.

² Μὴ ὁρῶντα.] Hoc est, πρὸ
 ὀμμάτων μὴ τιθέμενον; Rem ip-
 sam suis non subjicientem oculis.
 Emendat Dacierus, & legit ὁ
 μὴ ὁρῶντα ἢ ποιητὴν ἐλάνθανε.

³ Δυχεραινόντων.] Victor. &
 Camot. & Ald. δυχεραινόντων,
 pro praesenti δυχεραίνοντων. Syl-
 burgius.

⁴ Ποιεῖν.] Adnotat Victorius
 verbum ποιεῖν abesse à plu-
 ribus libris scriptis. Quod si
 retineatur, valere pangere, ac
 versus condere. Sylburgius.

⁵ Δι' ὃ.] Idem Victorius

omittit δι' ὃ: secutus auctori-
 tatem plurium scriptorum li-
 brorum. Sylburgius.

⁶ Τῶς τε λόγους.] Idem Vic-
 torius, τῶς τε λόγους καὶ τῶς
 πεποιημένους, è scripto quodam
 libro: atque addit in alio
 legi, τῶς τε τῶς λόγους. Idem
 Victor. addit ibidem, pro ἐξ-
 τως in scripto quodam li-
 bro legi ἐκστατικός: sed verbum
 id locum hic habere non vide-
 ri. Sylburgius.

⁷ Καὶ παρενείρειν.] Idem
 Victor. pro παρενείρειν reponit
 παρατείνειν ex auctoritate scrip-
 torum exemplarium. Ac su-
 pra quoque similiter legi dicit
 παρὰ δυνάμιν παρατείνοντες μῦ-
 θον. Sylburgius.

θύσα-

^h θύσασιν, ἰδρυνθείσης δὲ εἰς ἄλλω χώραν, ἐν ᾗ νόμος ἦν τῆς ξένης θύῃ ⁱ τῇ θεῷ, ταύτῃ ἔχε τὴν ἱερωσύνην. Χρόνῳ δὲ ὑπερον τῷ ἀδελφῷ συνέβη εἰσελθεῖν τῆς ^k ἱερείας διὰ τί; ὅτι ἀνέειπεν ὁ θεὸς διὰ ⁱ τινὰ αἰτίαν, ἔξω τῆ καθόλου, εἰσελθεῖν ἐκεῖ, καὶ ἐφ' ὅτι δὲ ἔξω τῆ μύθου. Ἐλθὼν δὲ καὶ ληφθεὶς, θύεσθαι μέλλων ἀνεγνώρισεν. Εἶθ' ὡς Εὐριπίδης, εἶθ' ὡς ^m Πολυίδης ἐποίησε, κατὰ τὸ εἰκὸς εἰπὼν, ὅτι οὐκ ἄρα μόνον τὴν ἀδελφὴν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἔδει τυφῆναι· καὶ ἐνέευσεν ἡ σωτηρία. Μετὰ ⁿ δὲ ταῦτα ^o ἤδη ὑποθέντα τὰ ὀνόματα ^o ἐπεισοδιῶν. Ὅπως δὲ ἔσαι οἰκῆα τὰ ἐπεισόδια ^p σκοπεῖν· οἷον, ἐν τῷ Ὁρέσῃ ἡ μανία, δι' ἧς ἐλήφθη, καὶ ἡ σωτηρία διὰ τῆ καθάρσεως. Ἐν μὲν ἔν τοις ^q δράμασι τὰ ἐπεισόδια σύντομα, ἢ δὲ ἐποποιία τέτοις μηκύνει. Τῆς γὰρ Ὀδυσσεύς ^r μακρὸς ὁ λόγος ἐστίν, ἀποδημῶντός ^s τινος ἔτη πολλὰ, καὶ ὡραφυλατιμὸν ὑπὸ τῆ Ποσειδῶνος, καὶ μόνον ὄντος. ¹⁰ ^t Ἐτι δὲ τῶν οἴκων ἔτις ἐχόντων, ὥς τε τὰ χρήματα

^h θύσασιν M. 14. ⁱ τῷ M. 16. 21. cor. ^k ἱερείας τότε, ὅτι M. 14. ἱερείας τοδὲ, ὅτι M. xiv. ἱεραίας τότε ὅτι M. 16. ἱερείας τὸ δὲ ὅτι M. 21. & Vall. ^b τὴν M. 14. ^m Πολυίδης M. omnes & Vall. ⁿ ταῦτα δὲ M. omnes. ^o φέρειν τὸ ἐπεισόδιον M. 16. ^p σκοπεῖν omittunt M. xiv. 16. 21. ^q ἄσμασι M. 14. xiv. ἄσμασι M. 16. ἄσμασιν M. 21. corr. ἄσμασιν. modulatibus Vall. ^r μικρὸς M. 14. ^s τινος omittit M. xiv. ^t Ἐπεὶ M. omnes, necnon Ald. & Vall.

8 Ἦδη ὑποθέντα.] Scribe, prolixè disquirat Victorius. μετὰ ᾧ ταῦτα ἐπιθέντα ἤδη τὰ ὀνόματα. Heinsius. Sylburgius.

9 Μακρὸς ὁ λόγος.] Μακρὸς pro ἔτι ᾧ habet ἐπεὶ δέ. Quam scripturam Victorius mendosam esse suspicatur, ideoque legit ἔτι δέ. Sylburgius.

ὑπὸ μνηστῆρων ἀναλίσκεσθαι, καὶ τὸν υἱὸν ἐπιβλεύε-
σθαι, ¹¹ αὐτὸς ἀφικνεῖται) χήμαδεῖς, ὃ ἀναγνωρίσας
τινάς, ¹² αὐτοῖς ἐπιθέμενος, αὐτὸς μὲν ἐσώθη· τὰς
δὲ ἐχθρὰς διέφθρε. Τὸ μὲν ἔν ἴδιον τῷ, τὰ δὲ
ἄλλα ἐπὶ σόδια.

^u τινὰς αὐτὸς M. omnes.

¹¹ Αὐτὸς ἀφικνεῖται.] Idem
Victorius inter αὐτὸς & ἀφικνεῖ-
ται interferit conjunctionem
ἥ, secutus fidem consensum-
que plurium scriptorum libro-

rum. Sylburgius.

¹³ Αὐτοῖς ἐπιθέμενος.] Pro
αὐτοῖς posuit ἄλλοις in textu
Heinsius: vertit, reliquos vero
invadit.

Κ Ε Φ. ιη.

Περὶ δέσεως καὶ λύσεως τῆς τραγωδίας.

ΕΣΤΙ ἡ πάσης τραγωδίας, τὸ μὲν Δέσις, τὸ δὲ
Λύσις. Τὰ μὲν ἔξωθεν καὶ ἔνια τῶν ἐσώθεν πολ-
λάκις ἢ δέσις· τὸ δὲ λοιπὸν, ἢ λύσις. Λέγω δὲ δέσιν
μὲν εἶναι τὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέττα ἔ μέρους ὃ ἑκατὸν
ἐστίν, ἐξ ὃ μεταβαίνει ¹ εἰς ^w εὐτυχίαν· λύσιν δὲ, τὴν ἀπὸ
τῆς ἀρχῆς τῆς μεταβάσεως μέχρι τέλους· ὥστε ἐν τῷ
Λυγκῇ τῷ Θεοδέκτῃ, δέσις μὲν, ² τότε ^x πεπρωγμένα,
ὃ ἢ τῷ παιδὶ λῆψις· ^y λύσις δὲ, ἢ ἀπὸ τῆς αἰτιά-

^w infortunium Vall.
δὴ ἀπὸ M. omnes & Vall.

^x προπεπρωγμένα M. omnes.

^y καὶ πάλιν ἡ αὐτῶν

¹ Εἰς εὐτυχίαν.] Lege, εἰς
εὐτυχίαν. Goulstonus.

² Τότε πεπρωγμένα.] Victo-

rius, τὰ τε προπεπρωγμένα: quae
ante gesta sunt. Sylburgius.

σέως

σεως τῷ θανάτῳ μέχρι τῷ τέλει. Τραγωδίας δὲ εἶδη
εἰσὶ τέσσαρα· τοσαῦτα γὰρ καὶ τὰ μέρη ἐλέχθη. Ἡ μὲν,
πεπλεγμένη, ἥς τὸ ὅλον ἐστὶ περιπέτεια καὶ ἀναγνώρισις.
Ἡ δὲ, παθητική· οἷον, οἵτε Αἴαντες, καὶ οἱ Ἰζιονες.
Ἡ δὲ, ἡθική· οἷον, αἱ Φθιώτιδες καὶ ὁ Πηλεύς. ³ Τὸ
δὲ τέταρτον, ² οἷον, αἵτε Φόρκιδες καὶ Προμηθεὺς, καὶ ὅσα
⁴ ἐν ^a αἴθῃ. Μάλιστα μὲν ἔν ἀπαντα δεῖ περᾶν ἔχειν·
εἰ δὲ μὴ, τὰ μέγιστα καὶ πλεῖστα, ^b ἄλλως ^c τε καὶ ὥς
νῦν συκοφαντῶσι τὰς ποιητάς. Γεγονότων γὰρ καθ' ἑκάστην
μέρος ἀγαθῶν ποιητῶν, ⁵ ἐκάστῳ τῷ ἰδίῳ ἀγαθῷ ἀξιοῦσι
τὸν ἕνα ὑπερβάλλειν. Δίκαιον δὲ καὶ τραγωδίαν ἄλλω

² οἰκέϊον M. 14. & Vall. ὅς (sic) M. 16. οἷον M. xiv. 21. ^a αἴθῃ M. 16.
αἰδοῦ M. xiv. αἰδῶ M. 21. αἰδῶ M. 14. αἰδοῖ Ald. ^b ἄλλως M. 16. corr. ut
in 21. ἀλλ' ὥς M. 21. ^c γὰρ M. xiv. 16. 21.

3 Τὸ ἢ τέταρτον.] Scripsi
τὸ ἢ τέταρτον εἶδθ, οἷον αἵτε
Φόρκιδες, ἔς. Hæc enim quar-
ta Tragœdiæ species, cum tota
Constitutio & Personæ, meræ
sunt fabulosæ, ut siquis Cen-
tauros in Scenam inducat, aut
Phorcydas, & de talibus totum
conficiat Drama, aut quæ apud
inferos esse à poetis finguntur,
repræsentet. *Heinsius.*

Ibid. Τὸ ἢ τέταρτον.] Bas.
Editionis margo, τὸ ἢ τέταρ-
τον, ὃ οἷον αἵτε Φόρκιδες. Victo-
rius brevius, τὸ τέταρτον, οἷον.
Pro Φόρκιδες vero, quod in Vic-
toriana quoque Editione legi-
tur, analogia requirit Φορκίδες,
ab isofyllabo Φόρκεθ : Φορκυάδες
autem apud *Apollodorum* à pe-

rittofsyllabo Φόρκυς. *Sylburgius.*

4 Ἐν αἴθῃ.] Basil. Edit.
margo pro αἴθῃ habet ἄλλω :
parum apte. Victorius adno-
tat, codicem quendam habere
ἐν αἴθῃ : de qua scriptura plu-
ribus differit. *Sylburgius.*

5 Ἐκάστῳ τῷ.] ἐκάστην accu-
sandi casu, non generandi
ἐκάστῳ legi debere, cognoscitur
etiam testimonio omnium scrip-
torum librorum, inquit Victo-
rius. *Sylburgius.*

Ibid. Ἐκάστῳ τῷ.] Scribe
ἐκάστῳ τὸ ἰδίον ἀγαθὸν ἀξιοῦσι τὸ
ἕνα ὑπερβάλλειν. Ita vertit : in
quo singuli excellunt, unumquemque
superare volunt ; quod & Vic-
torio in mentem venit. *Heinsius.*

καὶ τὴν αὐτὴν λέγειν ἔδεν ἴσως τῷ μύθῳ· τῆτο δὲ, ὣν ἡ αὐτὴ παλοκὴ καὶ λύσις. Πολλοὶ δὲ πλέξαντες εὖ, λύσις κακῶς· δεῖ δὲ ἅμφω αἰεὶ ^d κροτεῖσθαι, ^e καὶ μὴ ποιεῖν ἐποποιικὸν σύστημα ⁷ τραγωδίαν. Ἐποποιικὸν δὲ λέγω, τὸ πολύμυθον· ^f οἷον εἴ τις τὴν τῆς Ἰλιάδος ὅλον ⁸ ποιῇ μῦθον· ἐκεῖ μὲν γὰρ διὰ τὸ μῆκος λαμβάνει τὰ μέρη τὰ πρέπον μέγεθος. Ἐν δὲ τοῖς δράμασι, πολὺ πλεονάζει τὴν ἐπισημάνειν ἀποβαίνει. Σημεῖον γὰρ, ὅσοι ^h ⁸ πέρσιν Ἰλίαν ὅλῳ ἐπίησαν, καὶ μὴ κατὰ μέρος, ὥσπερ Εὐριπίδης ⁹ Νιόβην, ⁹ ἢ Μήδειαν, καὶ μὴ ὥσπερ Αἰσχύλος, ἢ ἐκπίπτουσιν, ἢ κακῶς ἀγωνίζονται· ἐπεὶ καὶ Ἀγάθων ἐξέπεσεν ἐν

^d κροτεῖσθαι M. 16. ^e καὶ δὲ ὅπερ εἴρηται πολλάκις μεμνησθαι addunt M. xiv. 16. 21. ^f οἷον κ. τ. λ. usque ad verbum μῦθον inclusive omittit M. 14.

⁸ ποιῇ M. 16. ^h πέρσιν M. 16. ¹ Hecubam & non Vall.

6 Κροτεῖσθαι.] Post κροτεῖσθαι Victorius novam sectionem incipit, hoc modo, καὶ γὰρ, ὥσπερ εἴρηται πολλάκις, μεμνησθαι, καὶ μὴ ποιεῖν ἐποποιικὸν σύστημα. Oportet autem, quod dictum est saepe, recordari, & non facere Epopœicam coagmentationem Tragœdiam. Restituit autem ea verba è calamo exaratis libris: idemque à Madio quoque visum addit. Sylburgius.

7 Τραγωδίαν.] Edidi τραγωδίας, cum pessime vulgo ederet, τραγωδίαν. Heinsius.

9 Πέρσιν Ἰλίαν] Sunt plures libri calamo exarati, in quibus pro πέρσιν legitur πόρθησιν. Nec tamen puto commutandam cum hac esse receptam sectionem. Nam multo infra,

ad finem cap. 23. eodem nomine vocavit eandem fabulam: & πόρθησιν olim arbitror fuisse declarationem illius vocis, quæ postea in locum ejus repserit. Victorius. Eadem de re dictum apud Pausaniam “ ἐν Ἰλίᾳ περσίδι mendose pro πόρθησει, vel potius πέρσει. πέρσει autem recte legi posse “ cognoscitur ex Aristotelis loco de Poet. ubi fabulas è “ parva Iliade sumptas recenset.” Sylburgius. Consule Editionem Francof. 1583. pag. 477. lin. 31.

9 ἢ Μήδειαν.] Idem Victorius cum Madio & veteribus exemplaribus omittit commutationem istud, ἢ Μήδειαν. Sylburgius.

τῆτω

τέτω μόνῳ. Ἐν δὲ ταῖς πεπειθείαις καὶ ἐν τοῖς ἀπλοῖς
 πρᾶγμασι σχάζον), ¹⁰ ὧν βέλον), θαυμαστῶς. Τρα-
 γικὸν γὰρ τέτο καὶ Φιλάνθρωπον. Ἐστὶ δὲ τέτο, ὅταν ὁ
 σοφὸς μὲν, μὲν πονηρίας δὲ, ἐξαπατηθῇ, ὥσπερ Σίσυφος·
 καὶ ὁ ἀνδρεῖος μὲν, ἀδικος δὲ, ἡττηθῇ. Ἐστὶ δὲ τέτο εἰκὸς,
 ὥσπερ Ἀγάθων λέγει, εἰκὸς γὰρ γίνεσθαι πολλὰ καὶ πρὸς
 τὸ εἰκός. Καὶ τὸ χορὸν δὲ ἓνα δεῖ ὑπολαβεῖν τῶν ὑπο-
 κριτῶν, καὶ μῦθον εἶναι τῶν ὅλων, καὶ συναγωνίζεσθαι, μὴ
 ὥσπερ ^k παρ' Εὐριπίδῃ, ἀλλ' ὥσπερ ^l παρὰ Σοφοκλεῖ.
 Τοῖς δὲ λοιποῖς ¹¹ τὰ διδόμενα μᾶλλον τῶν μύθων, ἢ ἄλλης
 τραγωδίας ἐστὶ. δι' ὃ ἐμβόλιμα ἄδουσι, πρῶτον ἀρχαῖος
 Ἀγάθωνος τῶν ποιητῶν. Καί τοι τὸ διαφέρει, ἢ ἐμβόλι-
 μα ἄδου, ¹² ἢ ῥῆσιν ἐξ ἄλλων εἰς ἄλλο ⁿ ἀρμόττειν, ἢ
 ἐπεσόδιον ὅλον;

^k Εὐριπίδης M. 14. 16. omittit παρ' M. xiv. 21.

^l Σοφοκλῆς M. 14.

omittit παρὰ M. xiv. 16. 21.

^m εἰ ῥῆσιν M. omnes & Ald. Aut si Vall.

ⁿ ἀρμόττει M. xiv. 16. 21. & Ald. ἀρμόττει M. 14. ^o ὁ λόγος M. 16.

¹⁰ ὧν βέλονται.] Idem Vic-
 torius singulari numero legit
 βέλονται. Sylburgius.

Ibid. ὧν βέλονται.] Edidi,
 σχάζεται ὧν βέλεται θαυμαστῶς,
 cum vulgo σχάζον) & βέλονται
 legeretur, ut ad *Agathonem* hoc
 referatur. *Heinsius*.

¹¹ Τὰ διδόμενα.] Post διδό-
 μιν, interpone εἰδὲν μᾶλλον.
Madius ex ingenio: Acute &
 commodè. *Goulstonus*. *Heinsius*
 in textu post διδόμιν inferit εἰ.

¹² ἢ ῥῆσιν.] *Basil.* Edit.
 ῥῆσιν, ἢ ἐξ ἄλλων εἰς ἄλλο ἀρμόττει:

& in margine εἰ pro ἢ. Vic-
 torius quoque testatur particu-
 lam εἰ in pluribus scriptis ex-
 emplaribus inveniri, eamque
 hic necessariam videri; nec
 tamen illic suo loco positam
 esse. Sic enim habere illa ex-
 emplaria, ἢ εἰ ῥῆσιν ἐξ ἄλλων εἰς
 ἄλλο ἀρμόττει. Quare si cum
 verbo conjungatur hæc copula,
 utilem eam fore. *Sylburgius*.

Ibid. ἢ ῥῆσιν.] Scribe, ἢ εἰ
 ῥῆσιν. Et mox, ἀρμόττει pro ἀρ-
 μόττειν. *Victorii* codices scrip-
 ti. *Goulstonus*.

Κ Ε Φ. ΙΘ.

Περὶ Διανοίας καὶ αὐτῆς.

ΠΕΡΙ' μὲν ἔν τῶν ἄλλων ἤδη εἶρη). Λοιπὸν δὲ περὶ λέξεως ἢ Διανοίας εἰπεῖν. Τὰ μὲν ἔν περὶ τῆς Διανοίαν, ἐν τοῖς περὶ Ῥητορικῆς κείδω. Τῷ γὰρ ἴδιον μᾶλλον ἐκείνης τῆς μεθόδου. Ἔστι δὲ κατὰ τῆς Διανοίαν ταῦτα, ὅσα ὑπὸ τῆς λόγου δὲ παρασκευαζήσονται. Μέρη δὲ τῶν, τὸ, τε ἀποδεικνύναι, καὶ τὸ λύειν, καὶ τὸ πᾶσι παρασκευάζειν. εἶναι, ἔλκειν, ἢ φόβον, ἢ ἐργάνην, καὶ ὅσα τοιαῦτα, καὶ ἔτι μέγεθος, καὶ σμικρότητα. Δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐν τοῖς πράγμασιν ἀπὸ τῶν αὐτῶν εἰδῶν δὲ χρῆσθαι, ὅταν ἢ ἐλέφναι, ἢ δεινὰ, ἢ μεγάλα, ἢ εἰκότα δὲ παρασκευάζειν. Πλὴν ποσῶτον Διαφέρει,

p sententia Vall. q μικρότητας M. omnes. r ἰδεῶν M. omnes. s ἢ M. 14. γ' ἢ M. xiv. δ' ἢ M. 16. δεῖ M. 21.

1 Ἔστι ἡ κατὰ.] Scribe, ἔστι ἡ κατὰ τὴν διάνοιαν, &c. *Heinsius*.

2 Τοῖς πράγμασιν.] Malui, ἐν τοῖς δρώμεσιν. Et deinde scribe, ἐπὶ τῶν αὐτῶν εἰδῶν δεῖ χρῆσθαι. *Heinsius*.

3 Αὐτῶν εἰδῶν.] Affirmant quidam in libris calamo exaratis legi ἰδεῶν pro illo quod in excusis est, εἰδῶν. Quam scripturam ipse quoque in tribus exemplaribus inveni; nec tamen receptam lectionem hinc ejiciendam puto. Auctor certe

ipse in primo de arte dicendi, quo loco declarat quid intelligat hâc voce, εἶδη appellat non ἰδέας: neque etiam si ἰδέαι hic legeretur, idem valeret hoc nomen quod apud Hermogenem. Longe enim aliæ illæ ab his ἰδέαι sunt: *Victorius. Sylburgius*.

4 Δίη.] Quidam libri calamo exarati pro δίη habent γ' ἢ. Nec tamen cenſeo à communi lectione discedendum: *Victorius. Sylburgius*.

ὅτι τὰ μὲν δεῖ φαίνεσθαι ἀνδρὶ διδασκαλίας, τὰ δὲ ἐν τῷ λόγῳ ὑπὸ τῆς λέγοντος παρασκευάζεσθαι, καὶ παρὰ τὸν λόγον γίγνεσθαι. Τὶ γὰρ ἂν εἴη τῆς λέγοντος ἔργον, εἰ⁵ φανοῖτο ἡδέα καὶ μὴ διὰ τὸν λόγον; Τῶν δὲ περὶ τὴν λέξιν ἐν μὲν εἶδος θεωρίας τὰ σχήματα τῆς λέξεως, αὐτὰ ἐσιν εἰδέναι⁶ τῆς ὑποκριτικῆς καὶ τῆς τοιαύτης ἔχοντος ἀρχιτεκτονικὴν· οἷον τι ἐντολὴ, καὶ τί εὐχὴ, καὶ διήγησις, καὶ ἀπαγγελία, καὶ ἐρώτησις, καὶ ἀποκρίσις, καὶ⁷ ἢ τι ἄλλο ποιῆτον. Παρὰ γὰρ τὴν τέτων γνῶσιν, ἢ ἀγνοίαν, ἔδεν εἰς τὴν ποιητικὴν ἐπιτίμημα φέρεσθαι, ὅτι καὶ ἄξιον πεισθῆς. Τί γὰρ ἂν τις ὑπολάβοι ἡμαρτηῖσθαι ἀπὸ Πρωταγόρας ἐπιτιμᾶ; * ὅτι εὐχεσθαι οἰόμενος, ἐπιτίμῃσι εἰπῶν.

Μῆνιν ἀειδὲ θεά.

Τὸ γὰρ κελεύσασθαι (Φησι) ποιεῖν τι^γ ἢ μὴ, ἐπιτάξις ἐστίν. Διὸ παρείσθω ὡς ἄλλης καὶ ἐκ τῆς ποιητικῆς ὃν θεωρήμα.

¹ τὰ διὰ M. 14. ² ἐπὶ M. 16. & Ald. ³ ὅ, 1. M. 21. ⁴ ἢ μὴ ποιεῖν M. xiv.

5 Φανοῖτο ἡδέα.] Scripsi ἡιδέα. Quod & doctiss. Madius jam ante vidit. Frustra enim esset orator, nisi in hoc omne studium ponere illi liceret, ut orationis, quam exprimit, emineret forma. Hein-
sius.

6 Τῆς ὑποκριτικῆς.] “Quintilianus lib. 1. cap. 11. Debet etiam docere Comædus quomodo narrandum, qua sit auctoritate suadendum: qua concitatione consurgat ira qui flexus deceat miserationem, &c. Et ne illos quidem reprehendendos

“putem, qui paulum etiam palæ-
“stricis vacaverint: id nomen
“est iis, à quibus gestus motusque
“formantur, ut recta sint bra-
“chia, ne indocta rusticæve ma-
“nus, ne status indecorus, ne qua
“in proferendis pedibus inscitia,
“ne caput oculique ab alia cor-
“poris inclinatione diffideant.”
Notes etiam hunc locum Ari-
stot. ἐκ τῆς τὴν τοιαύτην ἔχοντος ἀρχιτεκτονικῆς, Quintilianum explicare per Palæstricos, sive Palæstritas, Masters of Exercise. Dacierus.

Κ Ε Φ. κ.

Περὶ λέξεως Ἑ τῶν αὐτῆς μερῶν.

ΤΗΣ ἣ λέξεως ἀπάσης τάδ' ἐστὶ τὰ μέρη· στοιχεῖον, συλλαβή, συνδεδεσμός, ὄνομα, ῥῆμα, ἄρθρον, πλῆσις, λόγος. Στοιχεῖον μὲν ἔν ἐστι φωνὴ ἀδιαίρετος· ἔ² πᾶσαι ἣ, ἀλλ' ἐξ ἧς πέφυκε σωετὴ γίνεσθαι φωνή· καὶ γὰρ τῶν θηρίων εἰσὶν ἀδιαίρετοι φωναί, ὧν ἑδεμίαν λέγω στοιχεῖον. Ταύτης δὲ μέρη, τό, τε φωνῆεν, καὶ τὸ ἡμίφωνον καὶ ἄφωνον. Ἔστι δὲ φωνῆεν μὲν, ἄνθρωπος πρὸς βολῆς ἔχον φωνὴν ἀκυστήν· ² οἷον, τὸ α καὶ ω. Ἡμίφωνον δὲ, τὸ μετὰ πρὸς βολῆς ἔχον φωνὴν ἀκυστήν. οἷον, τὸ σ, καὶ τὸ ⁶ ρ. Ἀφωνον δὲ, τὸ μετὰ πρὸς βολῆς καθ' αὐτὸ μὲν ἑδεμίαν ἔχον φωνὴν, μετὰ δὲ τῶν ἐχόντων τινὰ φωνὴν γινόμενον ἀκυστόν· οἷον, τὸ γ, καὶ τὸ δ. Ταῦτα δὲ διαφέρει σχήμασί τε ἔ³ σώματος, ¹ καὶ τόποις, καὶ δασύτητι, καὶ ψιλότητι, καὶ μήκει, καὶ ^ε βραχύτητι· ² ἔτι δὲ ^δ καὶ ὀξύτητι, καὶ βαρύτητι, καὶ τῷ μέσῳ· περὶ ὧν καθ' ἑκάστον ἐν τοῖς μετρικοῖς προσήκει θεωρεῖν. Συλλαβὴ δὲ ἐστὶ φωνὴ ἄσημος, ^ε σωετὴ ἐξ ἀφώνων καὶ

² πᾶσαι M. 14. 16. a οἷον τὸ α καὶ τὸ ω omittunt M. 14. 16. 21. necnon Ald. & Vall. b Ἑ M. 21. corr. c βραδύτητι M. 16. d omittunt ἣ M. omnes. e σύνδεσμος M. 14. συνέτις M. 21. corr.

¹ Καὶ τόποις.] Scribe, καὶ τόποις. Quod in nostro textu, secutus fui. *Heinsius.*

² ἔτι δὲ ὀξύτητι.] Baf. & Cam. ἔτι δὲ ὀξύτητι, fine καὶ. *Sylburgius.*

Φωνήν

Φωνὴν ἔχοντος. Καὶ γὰρ τὸ ^f γ ρ ³ ἀνδρ τῷ α συλλαβῇ,
 καὶ μετὰ ^g α ⁸ οἶον, τὸ ^h γρα. Ἀλλὰ ἐν τέττων θεω-
 ρῆσαι τὰς διαφορὰς τῆ μετρικῆς ἐστὶ. Σύνδεσμος δὲ ἐστὶ
ⁱ Φωνὴ ἄσημος, ⁴ ἢ ἔτε καλύει, ἔτε ποιεῖ Φωνὴν μίαν
 σημαντικὴν, ἐκ πλεονόντων ^k φωνῶν πεφυκῆσαν σωτίθεσθαι
⁵ ἐν ἐπὶ τῶν ἁκρων, καὶ ἐπὶ τῷ μέσῳ, ⁶ ἢ μὴ ^m ἀρμότῃ
 ἐν ἀρχῇ λόγου τίθεναι καθ' αὐτόν· οἶον, μὲν, ἦτοι, δὴ.
⁷ Ἡ Φωνὴ ⁿ ἄσημος ἐκ πλεονόντων μὲν φωνῶν ^o μιάς, ^p ση-

^f γ ρ ^g α M. xiv. ^g οἶον omittit M. 21. ^h γ ρ α M. 16. ⁱ φωνή
 ἄσημος omittit M. 21. ^k φωνῶν omittit M. xiv. ^l ἢ μὴ Ald.
^m ἀρμότῃ M. 14. 16. 21. ⁿ ἄσημος ἢ ἐκ M. 14. 16. ἄσημος ἢ ἐκ M. xiv. 21.
^o μία cum lacuna trium Syllaba-
 rum inter hanc & sequentem vocem M. 14. ^p σημαντικῶν M. 21.

3 Ἀνδρ τῷ α.] Quod *Robertellus* narrat, se in calamo exarato libro aliter scriptum hunc locum offendisse, legique in eo, ἀνδρ τῷ α ἐκ ἐπὶ συλλαβῇ, ἀλλὰ μετὰ τῷ α, οἶον τὸ γρα, de illius fide non dubito. Cum tamen vestigium nullum ejus lectionis invenerim in meis exemplaribus, receptam scripturam sequor. Si certe illo pacto legeretur, negare non possem quin omnia hic apertiora planioraque futura fuerint: *Victor. Sylburgius.*

4 Ἡ ἔτε καλύει.] Edidi ἐ Mss. ἢ ἔτε καλύει, cum vulgo καλύει legeretur. *Heinsius.*

5 Καὶ ἐπὶ τῶν ἁκρων.] Edidi, καὶ ἐπὶ τῶν ἁκρων, ἐ ἐπὶ τῷ μέσῳ, ἢ μὴ ἀρμότῃ ἐν ἀρχῇ λόγου, τίθεται καθ' αὐτό· ἐ libris Mss. *Robertelli* fidem secutus, cum ante legeretur, τίθεναι καθ' αὐ-

τό. Hæc enim si non vera ac genuina, certa perspicua est lectio. Non enim dico, quam probetur mihi. *Heinsius.*

6 Ἡ μὴ ἀρμότῃ.] Ἡ, quam, habet etiam *Camot.* Edit. Sed *Victoriana* convenientius ἢ: nisi congruerit. *Sylburgius.*

7 Σημαντικὴν.] Idem *Vict.* pro σημαντικὴν habet σημαντικῶν significativis. Idem adnotat, in libris calamo exaratis legi, ἢ ποιεῖν πέφυκε. *Sylburgius.*

Ibid. Σημαντικὴν.] Edidi ex optimis libris σημαντικῶν ῃ, cum antea vitiosissime edebatur, σημαντικὴν ῃ ποιεῖν πεφυκῆσθαι μίαν φωνήν. *Heinsius.*

Ibid. Σημαντικὴν.] Lege σημαντικῶν ὅτε ποιεῖν πεφυκῆσθαι μίαν φωνήν; cum distinctione interposita. *Victor.* ex Mss. *Goulstonus.*

K

μαντικὴν

μαντικὴν δὲ ποιεῖν ¹ πεφυκῆα μίαν ² Φωνήν. Ἄρθρον δὲ ἐστὶ Φωνὴ ἄσημος, ἢ λόγος ἀρχὴν, ἢ τέλος, ἢ διορισμὸν δηλοῖ· οἷον, τὸ ³ Φημί, καὶ τὸ ⁴ πῶς, καὶ τὰ ἄλλα. Ἡ Φωνὴ ἄσημος, ἢ ἔτε κωλύει, ἔτε ποιεῖ Φωνὴν μίαν σημαντικὴν, ἐκ πολλόνων Φωνῶν ⁵ πεφυκῆαν ⁶ σωτήδεα, καὶ ἐπὶ τῶν ἁκρῶν, καὶ ἐπὶ τῷ μέσῳ. Ὀνομα δὲ ἐστὶ Φωνὴ σωτήτης, σημαντικὴ ἀνδὲ χρόνος, ἥς μέρος ἐδὲν ἐστὶ ⁷ καθ' αὐτὸ σημαντικόν· ἐν γὰρ τοῖς διπλοῖς ⁸ χρώμεθα, ⁹ ὥς καὶ αὐτὸ καθ' αὐτὸ ¹⁰ σημαίνει· οἷον, ἐν τῷ Θεοδώρῳ, τὸ δῶρον ¹¹ σημαίνει. Ῥῆμα ὅτι Φωνὴ σωτήτης, σημαντικὴ μετὰ χρόνος, ἥς ἐδὲν μέρος σημαίνει καθ' αὐτὸ, ὥσπερ καὶ ἐπὶ ¹² τῶν ὀνομάτων. Τὸ μὲν γὰρ ἄνθρωπος ἢ λευκόν, ¹³ ἐ ¹⁴ προσσημαίνει τὸ πότε· τὸ δὲ ¹⁵ βαδίζει, ἢ βεβάδικε, προσσημαίνει, τὸ μὲν ¹⁶ τὸ παρόντα χρόνον, τὸ δὲ ¹⁷ τὸ παρεληλυθότα. ¹⁸ ¹⁹ Πῶσις δὲ ἐστὶν ὀνόματος ἢ ῥήματος·

¹ πέφυκε M. omnes.

² σημαντικὴν φωνήν M. omnes. unam, quæ sit significativa, vocem Vall.

³ φ. μ. ι. M. omnes. φ. μ. ι. M. xiv. φ. μ. ι. M. 16. p. m. i. Vall.

⁴ π. ε. ρ. ι. M. omnes. c e r i Vall. ⁵ πεφυκῆα M. xiv. 16. 21. vocibus, quæ poni et in extremis potest & in medio Vall.

⁶ σωταί M. omnes. ⁷ καὶ αὐτὸ omittit M. 16. ⁸ σημαῖνον M. omnes.

⁹ βαδίζειν M. omnes. ire Vall. ¹⁰ πλάσεως M. 14. 16. & Ald.

8 Ὡς καὶ αὐτὸ.] Scribe, ὥς καὶ αὐτὸ καθ' αὐτὸ σημαίνει. Verum aliquanto melius fortasse, quod olim in libro meo annotâram, ἐν γὰρ τοῖς διπλοῖς οἷς χρώμεθα, ἐδὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ σημαίνει. *Heinsius.*

9 Τῶν ὀνομάτων.] Post ὀνομάτων addidit *Heinsius* in textu, καὶ προσσημαίνει χρόνον: ὅ adsignificat tempus.

10 Προσσημαίνει.] Victor.

cum scriptis libris σημαίνει legit, non compositæ προσσημαίνει: quoniam adhuc de nomine sermo sit, cui præpositio tum demum addatur, cum id quod proprium est temporis, significatur. *Sylburgius.*

11 Πῶσις.] Basil. & Cam. pro πῶσις habent πλάσεως. Sed aptius cum Victorio, & melioribus libris scriptis retinebimus πῶσις, *Sylburgius.*

ἢ μὲν

ἢ μὲν τὸ κατὰ τέχην, ἢ τῷ ^a σημαίνουσα, ὅσα πιαῦ-
 τα· ἢ δὲ ^b τὸ κατὰ ^c τὸ, ἐνὶ, ἢ πολλοῖς· οἷον ^d ἄνθρω-
 ποι, ^e ἢ ^f ἄνθρωπος. Ἡ δὲ κατὰ ¹² τὰ ^g ὑποκριτὰ,
 οἷον κατ' ἐρωτησίν ἢ ἐπίταξιν· τὸ γὰρ ^h ἐβάδισεν, ἢ
ⁱ βάδιζε, πῶσις ῥημαίος, κατὰ ταῦτα τὰ εἶδη ἐστί.
 Λόγος δὲ φωνῇ σωθετῇ σημαντικῇ, ἥς ἑνία μέρη καθ'
 αὐτὰ σημαίνει τι· ὅ γὰρ ἅπας λόγος ἐκ ῥημάτων καὶ
 ὀνομάτων σύγκειται· οἷον, ὁ τῷ ἄνθρώπῳ ὁρισμός·
 ἀλλ' ἐνδέχεται ἄνευ ῥημάτων εἶναι λόγον. Μέρος μὲν τι
 αἰεὶ τι σημαίνει ἔξω· οἷον ἐν τῷ ¹³ ^k βαδίζει Κλέων, ὁ
 Κλέων. Εἰς δὲ ἐστὶ λόγος διχῶς· ἢ γὰρ ὁ ἐν σημαίνων,
 ἢ ὁ ἐκ παλόνων ¹⁴ συνδέσμων· οἷον, ἡ Ἰλιάς μὲν, σω-
 δέσμῳ εἰς· ^l ὁ δὲ τῷ ἄνθρώπῳ, τῷ ἐν σημαίνοντι.

^a σημαῖνον M. 14. 16. 21. ^b omittunt τὸ M. omnes. ^c τῷ ἐνὶ M. 14.
^d ἄνθρωπος M. xiv. ^e καὶ M. 21. ^f ἄνθρωποι M. xiv. ^g ὑποκριτικά M. omnes.
^h ἐβάδισεν M. 21. ⁱ ἐβάδισεν M. 21. ἐβάδισεν M. 14. xiv. 16. ἐβάδισεν ἢ
 ἐβάδιζε Ald. ^k βαδίζειν M. omnes, necnon Ald. & Vall. ^l τὸ M. 16.

¹² Τὰ ὑποκριτὰ.] Basil. edi-
 tionis margo pro ὑποκριτὰ re-
 ponit ὑποκριτικά. Quam lec-
 tionem sequitur & Victor.
 Sylburgius.

¹⁴ Βαδίζει Κλέων.] In Basil.
 Editionis margine indefinito
 verbi modo legitur βαδίζειν
 Κλέωνα: quam scripturam Vic-
 torius quoque affert ex Aldino

libro: sed addit, in ea lectione
 non contingere ut totum ali-
 quid indicet, nisi aliquid ad
 complendam sententiam ex-
 trinsecus sumatur. Sylburgius.

¹⁴ Συνδέσμων.] Camot. pro
 συνδέσμων habet συνδέσμων: ut
 in sequenti membro. In qua
 lectione subaudiendum erit par-
 ticipium aliquod. Sylburgius.

Κ Ε Φ. κα.

Περὶ ὀνόματος.

ΟΝΟΜΑΤΟΣ δὲ εἶδη, τὸ μὲν ἀπλῆν (ἀπλῆν δὲ λέγω, ὃ μὴ ¹ ἐκ σημαίνοντων ^m σύγκειται) τὸ δὲ, διπλῆν· τὰς δὲ τὸ μὲν ἐκ σημαίνοντος καὶ ⁿ ἀσήμε· τὸ δὲ ἐκ σημαίνοντων σύγκειται. ² Εἴη δὲ ἂν καὶ τριπλῆν καὶ ³ τετραπλῆν ὄνομα· ^o οἷον τὰ πολλὰ ⁴ τῶν Μεγαλιωτῶν, Ἑρμοκαϊκόξανθος. Ἄπαν δὲ ὀνομά ἐστιν, ἢ κύριον, ἢ γλῶττα, ἢ μεταφορὰ, ἢ κόσμος, ἢ πᾶν

^m σύγκειται· οἷον γὰρ M. omnes & Vall. ⁿ ἀσήμε· πλὴν ἔκ ἐν τῷ ὀνόματος σημαίνοντος καὶ ἀσήμε M. 16. & 21. in quo tamen pro τῷ legitur τῆ. ^o καὶ πολλαπλῆν habent M. omnes, & mox pro Μεγαλιωτῶν legit γαλιωτῶν τῶν M. 14.

1 Ἐκ σημαίνοντων.] Victorius veretur ne verior hic verborum ordo sit, ὃ ἐκ μὴ σημαίνοντων σύγκειται. Sylburgius.

Ibid. Ἐκ σημαίνοντων.] Aut legendum, ἐκ μὴ σημαίνοντων, aut pro eodem, subtili Græcismo dixit μὴ ἐκ σημαίνοντων. Goulstonus.

2 Ἐἴη δὲ ἂν καὶ τριπλῆν.] Poetæ Græci, & Dithyrambici præcipue, magna licentia, nec successu forte impari, usi sunt decompositis. Quam verò infeliciter id Latini tentarint, sciunt omnes. Quintilianus: Nam ex tribus nostræ utique linguæ non concesserim: ideoque illud Pacuvii reprehendit,—

Nerei repandirostrum, incurvi-

cervicum pecus. Dacierus.

3 Τετραπλῆν.] In pluribus calamo exaratis libris post τετραπλῆν ὄνομα, inveniri καὶ πολλαπλῆν: eamque lectionem Robertellum quoque vidisse, adnotat Victorius. Sylburgius.

4 Τῶν Μεγαλιωτῶν.] Desperant de hoc loco omnes. Neque ego tentandum puto; si quid corrigere est nefas. Hoc autem ab aliquo manu exarato codice forte expectandum fuerit. Heinsius.

Ibid. τῶν Μεγαλιωτῶν.] Corrigit hunc locum Dacierus, & legit pro Μεγαλιωτῶν, μεγαρίζοντων, quod ex Hesychio μεγάλη λεγόντων explicat, & poetæ Dithyrambicos intelligit.

ωοιη-

ποιημένον, ἢ ἐπεκτεταμένον, ⁵ ἢ ὑφηρημένον, ἢ ἐξηλλαγ-
 μένον. Λέγω δὲ κύριον μὲν, ὃ χρῶνται ἕκαστοι · γλῶτ-
 ταν δὲ, ⁶ ὃ ἕτεροι. Ὡς τε φανερόν, ὅτι καὶ γλῶτταν καὶ
 κύριον εἶναι διωατὸν τὸ αὐτὸ, μὴ τοῖς αὐτοῖς δέ. Τὸ
 γὰρ ⁶ Σίγυνον Κυπρίοις μὲν κύριον, ἡμῖν δὲ γλῶττα.
 Μεταφορὰ δὲ ἔστιν, ὀνόματος ἀλλοτρίᾳ ἐπιφορὰ, ⁷ ἢ ἀπὸ
 γένους ἐπὶ εἶδος, ἢ ἀπὸ εἶδος ἐπὶ γένος · ἢ ἀπὸ εἶδος
 ἐπὶ εἶδος, ἢ κατὰ τὸ ἀνάλογον. Λέγω δὲ, ἀπὸ γένους
 μὲν ἐπὶ εἶδος · οἶον,

⁷ Νῆϋς δὲ μοι ἦδ' ἔθηκε.

Τὸ γὰρ ὀρμεῖν ἐστὶν ἐστῆναί τι. Ἀπὸ εἶδος δὲ ἐπὶ γένος·

— ⁷ Ἡ δὲ μύρι' Ὀδυσσεὺς ἐδῶλα ἔοργε.

⁸ Τὸ γὰρ μυρίον πολὺ ἐστίν, ὃ νῦν ἀντὶ τῶ πολλῶ κέχρηται.

⁹ Ἀπ' εἶδος δὲ ἐπὶ εἶδος · οἶον,

⁹ Χαλκῶ ἀπὸ ¹⁰ ψυχῆν ⁸ x ἐρύσας·

P ὡς M. 21. q ἢ ἀπὸ γένους ἐπὶ εἶδος omittit M. 14. ἢ ἀπὸ τῶ γένους ἐπὶ
 εἶδος, ἢ ἀπὸ τῶ εἶδος ἐπὶ γένος, ἢ ἀπὸ τῶ εἶδος ἐπὶ εἶδος M. 14. & 21. in quo ta-
 men voci γένος & alteri εἶδος præfigitur articulus τὸ. Verba ἢ ἀπὸ γένους ἐπὶ εἶδος
 omittuntur in 16. qui in reliquis ita habet ἢ ἀπὸ τῶ εἶδος ἐπὶ τὸ γένος, ἢ ἀπὸ τῶ
 εἶδος ἐπὶ εἶδος. r ἦδη M. 14. 16. 21. s τὰ γὰρ μύρια, πολλὰ M. 14.
 t χαλκὸν M. 14. u ψυχῆς M. 14. x ἀερίσας (sic) μετ' ἐμῶν ἀτειρεῖ
 M. 14. ἀερίσασκε τεμῶν ἀτειρεῖ M. xiv. ἀερίσας μετ' ἐμῶν ἀτήρει M. 16. ἀερί-
 σας· καὶ τεμῶν ἀτειρεῖ M. 21. & Vall. αἰρύσας Ald.

5 Ἡ ὑφηρημένον.] Pro ὑφηρη-
 μένον infra legitur bis ἀφηρημέ-
 νον. Sylburgius.

6 Σίγυνον.] Sagitta, ex ferro
 tota. Hesychius, σίγυνοι, cum
 duplici γ, τὰ ζυγὰ δδραται, ἢ τὰς
 ὀλοσιδήρας ἀκόντας. Sed lis est,
 cujus gentis hæc vox fit pro-
 pria. Cypriis, Apollonii Scho-
 liaſtes, Suidas Macedonibus,
 Bæotis Eustathius assignat. Da-
 cterus.

7 Νῆϋς δὲ μοι.] Versus de-
 sumptus ex Odyss. ω. ver. 310.
 ut adnotant Hartungus & Vic-
 torius. Sylburgius. Occurrit
 etiam in primo Odyss. v. 181.

Νῆϋς δὲ μοι ἦδ' ἔθηκεν ἐπ' ἀγρῶ
 νόσφι πόληϊ.

8 Ἐρύσας.] Victorius adno-
 tat, pro ἐρύσας & πύμνευ, in
 antiquis libris ferè legi ἀερί-
 σασκε τεμῶν : nec se penitus
 statuere

⁹ Τάμνεν ἀτηρεῖ χαλκῷ.

Ἐνταῦθα γὰρ τὸ μὲν ὕ ἐρύσαι, ταμῆν· τὸ δὲ ταμῆν, ὕ ἐρύσαι εἴρηκεν· ἄμφω γὰρ ἀφελῆν τί ἐστι. Τὸ δὲ ἀνάλογον λέγω, ὅταν ὁμοίως ἔχη τὸ δεύτερον πρὸς τὸ πρῶτον, καὶ τὸ τέταρτον πρὸς τὸ τρίτον. Ἐρεῖ γὰρ ἀντὶ τῷ δυνάμει τὸ τέταρτον, ἢ ἀντὶ τῷ τετάρτῳ τὸ δεύτερον.

¹⁰ Καὶ ἐνίοτε προσιδέασιν, ἀνθ' ὃ λέγει, πρὸς ὃ ἐστι. Λέ-

ὑ αἰρύσαι Ald. ἀρύσαι M. omnes.

statuere posse quæ sit notio prioris vocis. Per priorem vero vocem intelligit (opinor) αἰρύσαι, quod non modo in Basil. et Camot. sed in ipsius etiam Victorii editione legitur pro ἐρύσαι: contra metri legem. Unde in suspicionem venio, antiquos codices, dum scripserunt ἀρύσαι, (ut modo ex Victorio docui) duplicem nobis scripturam indicare voluisse, ἐρύσαι, & ἀρύσαι: illud, ab ἐρύω traho: hoc, ab ἀρύω haurio: quorum utrique inest vis τῷ ἀφελῆν, adimendi: sicut etiam verbo τέμνειν. Imo Eustathius ἀρύειν ex ἐρύειν factum videri dicit, verso ε in α. Hesych. quoque ut ἐρύσαι affert pro κατελκύσαι. ἐκσπύσαι: sic affert etiam ἄρυνον pro εἰληρον. Sic Virg. non modo Æn. 9. Moriens animam abstulit hosti: & Æn. 10. Vocem animamque rapit trajecto gutture Sed etiam Æn. 2. Jam flammæ tulerint, inimicus ὅς hausserit ensis. Hartungus Decuriæ 1 cap. ultimo adnotat, sequens illud

hemistichium, τέμνειν ἀτηρεῖ (vel potius ἀταρεῖ) χαλκῷ, nusquam apud Hom. extare; nisi forte sit illud Iliad. ε. ver. 292.

Τῷ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν περὶ νῆν πάμει χαλκὸς ἀτειρής. Sylburg.

9 Τάμνεν.] Heinsius edidit, τέμ' ἀτειρεῖ χαλκῷ; duro dissecuit ferro.

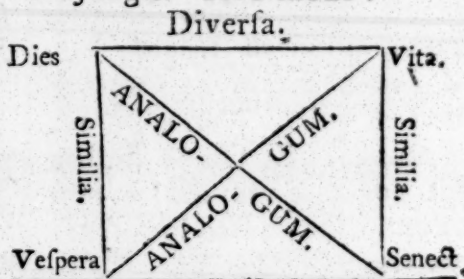
10 Καὶ ἐνίοτε προσιδέασιν.] Certum est, non esse locum, qui magis fatigavit interpretes. Sensus Philosophi talis est. In translationibus, inquit, addi nonnunquam illud solet ad quod aliquid proportionem refertur; sive, pro quo in translatione ponitur: nisi nomine destituatur. Exempli gratia, Phiala est Bacchi, Clypeus est Martis: quia autem phiala se habet ad Bacchum, sicut clypeus ad Martem, transferemus phialam ad Martem, clypeum ad Bacchum: aut potius, phialam pro clypeo, clypeum pro phiala ponemus. Hic est ὁνομα πρὸς ὃ ἐστι, sive ὁνομα ἀνάλογον, clypeus, qui est Martis, & phiala, quæ

γω δὲ, οἶον· ὁμοίως ἔχει Φιάλη πρὸς Διόνυσον, καὶ
ἀσπίς πρὸς Ἀρην. ² Ἐρεῖ τοίνυν καὶ τὴν ἀσπίδα Φιάλῃ

2 ἔρεῖ τοίνυν καὶ τὴν, &c. usque ad καὶ γῆρας πρὸς βίον inclusive omittit M. 14. ἔρεῖ τοίνυν καὶ τὴν φιάλην ἀσπίδα Διονύσου, καὶ τὴν ἀσπίδα φιάλην Ἀρεως· ἢ ὁ γῆρας πρὸς βίον καὶ ἡ ἑσπέρα πρὸς ἡμέραν· ἔρεῖ τοίνυν τὴν ἑσπέραν γῆρας ἡμέρας· ἢ ὡς περ Ἐμπεδοκλῆς, καὶ τὸ γῆρας ἑσπέραν βίου, ἢ δυσμὰς βίου M. xiv. 21. ἔρεῖ τοίνυν τὴν φιάλην ἀσπίδα Διονύσου, καὶ τὴν ἀσπίδα φιάλην Ἀρεως, ἢ ὁ γῆρας πρὸς βίον, καὶ ἑσπέρα πρὸς ἡμέραν· ἔρεῖ τοίνυν, &c. ut in xiv. καὶ τὸ γῆρας κ. λ. Hujus loci lectio similis est lectioni Codicum superiorum, in Cod. 14.

quæ est Bacchi. Ideoque utrinque procedit translatio. Utraque enim vox ἀνάλογος datur. Interdum, inquit postea, deest alterum proportionis nomen, & tantum una ex parte fit translatio. Sic agricola, cum fruges jacet, dicitur spargere: Sol autem, cum radios jacet aut lumen, proprium, quo id significetur, non habemus nomen. Ergo aliquid à frugibus transferetur ad Solem, nihil à Sole ad fruges potest transferri: sicut id, quo utitur Bacchus, refertur ad Martem, id quo Mars utitur, refertur ad Bacchum. Quare cum in eo se habeat secundum ad primum, sicut quartum se habet ad tertium, & quartum ponatur pro secundo, sicut secundum ponitur pro quarto, hic, ut proportio manet, ita tollitur translatio; non defectu rei quæ manet, verum vocis, quæ non datur. Scribe, καὶ ἐνίοτε προσθήσασιν, ἂν τὸν νομὰ ἔχῃ, ὡς ὁ ἐστίν. More Aristotelico, ἐκπληκῶς καὶ βραχυλόγως: & aliquantum inverso ordine. Pro, καὶ ἐνίοτε προσθήσασιν, τὸν νομὰ ὡς ὁ ἐστίν, ἂν ἔχῃ. Quia suavior est compositio. De quo supra di-

cebamus. Id autem plane convenit cum eo quod sequitur, ἐνίοις ὃ ἐκ ἑστίν ὄνομα κείμηνον τὸ ἀνάλογον, ἀλλ' ὁμοίως, &c. Exemplum hoc fit, quamvis valde festinemus, & quidem prius prioris, quod est perfectum. Dies, vita, senectus, vesper, quatuor sunt nomina, quorum ratio & natura, si seorsim consideres, est diversa. Proportio autem ea, quæ inter se non conveniebant seorsim, inter se, dum alterum alteri attribuit, conjungit. Hoc modo:

Diversa.

Dicam enim, vesperam esse senectutem diei, & senectutem esse vesperam vitæ. Alterum tale:

Ἄρεως, καὶ τὴν Φιάλῃ ἀσπίδα Διονύσῃ. Ἐτι ὁμοίως ἔχει
ἐσπέρα πρὸς ἡμέραν, καὶ γῆρας πρὸς βίον. Ἐρεῖ τοίνυν
τὴν ἐσπέραν, γῆρας ἡμέρας· καὶ τὸ γῆρας, ἐσπέραν βίῃ·
ἢ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίῃ. Ἐνίοις δὲ ὅτι
ἔστιν ὄνομα ^a κείμῃον ¹¹ τὸ ἀνάλογον, ἀλλ' ἔθεν ἡττον
ὁμοίως λεχθήσε¹²). οἷον, τὸ τὴν καρπὸν μὲν ἀφίεναι,
σπείρειν· ¹² τὸ δὲ τὴν φλόγα ἀπὸ ^b τῆς ἡλίου, ἀνώνυμον
ἀλλ' ὁμοίως ἔχει τῷ πρὸς τὴν ^c ἡλίον, καὶ τὸ σπείρειν
πρὸς τὴν καρπὸν. Διὸ εἴρηται

— ¹³ Σπείρων θεοκτίσαν φλόγα.

Ἐστὶ δὲ τῷ τρόπῳ τῷ τῷ μεταφορᾷ χρησθῆς ἑτέρας,
προσσυγορεύσαντα τὸ ἀλλότριον, ^d ἀποφῆσαι τῶν οἰκείων τι
οἷον, ¹⁴ εἰ τὴν ἀσπίδα εἶποι Φιάλην μὴ Ἄρεως, ¹⁵ ἀλλὰ

^a κύριον M. 21.

^b τῆς σελήνης M. 16.

^c σελήνην M. 16.

^d ἀποφῆσαι M. 16.

Dicam enim, Solem spargere
lumen, quod est frugum, ni-
hil autem dicam de frugibus
quod est Solis. Non enim ex-
tat nomen. Et tamen similia
sunt Sol & quod dicere non
possum, quemadmodum spar-
gere fruges. *Heinsius.*

¹¹ Τὸ ἀνάλογον.] Camot.
Edit. τῶν ἀνάλογον pro τὸ ἀνά-
λογον. *Sylburgius.*

¹² Τὸ ἢ τὴν.] Baf. & Cam.
pro τὸ ἢ τὴν, habet τὴν ἢ, omis-
so articulo τὸ. Nobis Victorii
sequi collibuit. *Sylburgius.*

¹³ Σπείρων.] *Virgilius* de
Aurora,

Et jam prima novo spargebat

lumine terras.

Lucretius de Sole,

Et lumine confert arva.

¹⁴ Εἰ τὴν ἀσπίδα.] Omnino
puto legendum, οἷον, ἀσπίδα
εἶποι τὴν Φιάλην, μὴ Ἄρεως, ἀλ-
λὰ οἷον. Quod & expressi:
*Quemadmodum si quis clypeum phi-
alam dicat, non Martis, sed vi-
ni.* *Heinsius.*

¹⁵ Ἀλλὰ οἷον.] Idem Vic-
tor. pro ἀλλὰ οἷον (quod in
scriptis quoque libris extare
ait) legit ἀλλ' οἷον, *sed sine*
vino: ejusque lectionis pro-
lixam ibi rationem reddit, &
similia aliunde affert exempla.
Sylburgius.

οἷον.

οἶνκ. ^e Πεπονημένον δὲ ἐστίν, ὃ ^f ὅλως μὴ ^g καλέμενον,
 ὑπὸ τινων αὐτὸς τίθε^h ὁ ποιητής· δοκεῖ γὰρ ἓν εἶναι
 τοιαῦτα· οἶον, τὰ κέρατα ¹⁶ Ἐρνύτας, καὶ τὰ ἱερέα Ἀρη-
 τήρα. Ἐπεκτεταμὲνον δὲ ἐστίν, ἢ ¹⁷ ἀφρημὲνον· τὸ μὲν,
 εἰάν Φωνήεντι μακροτέρῳ κεχρημὲνον, ἢ ¹⁸ τῷ οἰκείῳ, ἢ
 συλλαβῇ ἐμβεβλημὲν· τὸ δὲ, ἂν ^h ἀφρημὲνον ἢ τι,
⁹ ἢ αὐτῷ, ⁱ ἢ ἐμβεβλημὲν. Ἐπεκτεταμένον μὲν· οἶον,
 τὸ πόλεως, πόλῃος· καὶ τὸ ²⁰ ^k Πηλείδω, Πηληϊάδεω.
 Ἀφρημὲνον δὲ· οἶον, τὸ κεῖ, καὶ τὸ δῶ· καὶ,

^e πεπονημένον δὲ ἐστίν. omittit M. 14. ^f ὅλου M. 14. 16. ^g καλέμενον
 M. 14. ^h ἀφρημὲνον ὅντι ἢ αὐτῷ ἐπεκτεταμένον οἶον M. 14. 16. ἀφρημὲνον ὅντι ἢ
 αὐτῷ ἐπεκτεταμένον μὲν, οἶον M. 21. ὅντι ἢ M. xiv. ⁱ ἢ ἐμβεβλημὲν omittit
 M. xiv. ^k Πηλέος M. omnes & Vall. Πηλείδω Ald.

16 Ἐρνύτας.] Victorius pro
 Ἐρνύτας habet Ἐρνύτας. Nostrium
 Ἐρνύτας habet non solum Basil.
 & Camot. Edit. sed etiam He-
 sychius, qui exponit ἔρνη, βλα-
 σήματα, κλάδες. Victorius He-
 sychianam scripturam admit-
 tere noluit, quod metuit ne
 culpā typographi sit corrupta.
 Sylburgius.

17 Ἀφρημὲνον.] Pro ἀφρη-
 μένον, quod mox repetitur, ha-
 buimus supra ὑφρημὲνον. Stra-
 bo, ut paulo post exponetur pro-
 lixius, has sive ὑφαιρέσεις, sive
 ἀφαιρέσεις, nominat ἀποκοπὰς,
 vocabulo grammaticis usitati-
 ore: quin & ipse Aristoteles in-
 fra, cap. sequenti. Sylburgius.

18 Τῷ οἰκείῳ.] Idem Vic-
 torius, κεχρημὲνον ἢ τῷ οἰκείῳ,
 si vocali longiore usum fuerit

quam sua sit ac propria. Idem
 ibidem disquirat, an verba il-
 la, ἢ ἐμβεβλημὲν, quæ Robor-
 tellus quoque in nonnullis ma-
 nuscriptis libris narrat non in-
 veniri, quamvis retinenda om-
 nino censeat, necessaria hic
 sint, vel potius importune ir-
 repperint excusos libros. Nam
 se quoque plures vidisse codi-
 ces à quibus illa abessent. Syl-
 burgius.

19 Ἡ αὐτῷ.] Hæc verba,
 ἢ αὐτῷ ἢ ἐμβεβλημὲν, in Edi-
 tione Heiniana non apparent;
 neque in Versione: Illud vero,
 si ablatum sit aliquid ab eo.

20 Πηλείδω.] Idem Vic-
 torius legit καὶ τὸ Πηλειάδω, Πη-
 ληϊάδω: admodum convenien-
 ter. Sylburgius.

— Μία γίνε¹) ἀμφοτέρων ²¹ ὁψ.

Ἐξηλλαγμένον δὲ ἔστιν, ὅταν ὁνομαζόμενα, τὸ μὲν καταλείπη, τὸ δὲ ποιῇ· οἷον τὰ,

Δεξιτερόν κατὰ μαζόν·

Ἀντὶ ὁ δὲξίον. ²² Ἐτι τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν ἀρρένα, τὰ δὲ θήλεα, τὰ ἧ μεταξύ. Ἀρρένα μὲν, ὅσα τελευτᾷ εἰς ⁿ τὸ ν Ἐ ρ, καὶ ὅσα ²³ ἐκ τέτων ἀφώνων σύγκει¹)· ταῦτα δὲ ἔστι δύο, τὸ ^p ψ καὶ ξ. Θήλεα δὲ, ὅσα ἐκ τῶν φωνήεντων, εἰς τε τὰ ἀεὶ μακρὰ· οἷον, εἰς η καὶ ω· καὶ τῶν ἐπεκτείνωμένων εἰς α· ²⁴ ὥστε ἴσα συμβαίνει ^q πλή-

¹ οης M. omnes, necnon Ald. & Vall. ^m ἔτι τῶν omittit M. 14. qui post τῶν addit δὲ· ἔτι omittunt M. xiv. 16. 21. ⁿ τὸν M. 14. ^o ἐκ τῶν σύγκειται M. omnes, ἔκτε τῶν ἀφ. Ald. quæ ex hoc constant Vall. ^p τ' καὶ ζ' M. 14. τ' καὶ ξ M. 16. ^q πλήθη M. 14. corr. et 16.

21 ὁψ.] Basil. & Camot. Edit. pro ὁψ, quod à Victoriana Editione restitui, habent, ἑῷς, ἡς : & Basil. in margine, οἷς, οἷς. Nihil ad rem. Nec enim vel ad sententiam quidquam conferunt, vel *aphæresin* habent; sed potius aut *epectasin* habent, aut *cræsews* diæresin; qualis etiam est in poetico verbo ἑωσι pro ὦσι, aliisque sexcentis. Rectè autem à Victorio repositum esse ὁψις, perspicuum est ex *Strab.* lib. 8. pag. 419. ubi non tantum hoc *Empedoclis* hemistichium citat, sed etiam alium *Antimachi* versum confimilem, Δῆμητρος τοι ἑλδουσίης ἰερεῖ ὁψ. Affert ibidem etiam alia poeticæ apocopes exempla, ut sunt βεῖ, & κεῖ pro βριαρόν & κεῖμιον. Sic

λί, & ῥᾶ pro λίαν & ῥαῖδιον. Item ἀλφι, & ἔρι pro ἀλφιτον, & ἔριον. His addit alia confimilia, tum appellativa tum propria. *Sylburgius*.

22 Ἐτι τῶν ὀνομάτων.] Victorius, ἔτι αὐτῶν ἧ τῶν ὀνομάτων. *Adbuc ipsorum utique nominum.* *Sylburgius*.

23 Ἐκ τέτων ἀφώνων.] Scribe ἐκ τῶν τῶν ἀφώνων. Nisi magis placeat, quod *Madius* existimat: καὶ ὅσα ἐκ τέτων τῶν ἀφώνων. Neque dubitandum est, quin hic quædam desint. *Heinsius*.

Ibid. Ἐκ τέτων ἀφώνων.] Basil. Edit. margo post τέτων ἀφώνων addit π. κ. *Sylburgius*.

24 ὥστε ἴσα συμβαίνει.] Quæ hic prætermissa, vide doctissimum *Madium*, qui emendat:

ὥστε

Θη εἰς ὅσα τὰ ἄρρενα καὶ τὰ θήλεα. Τὸ γδ' ^τ ψ εἰς τὸ
 ζ ²⁵ αὐτὰ εἰσιν· εἰς ᾗ ἄφωνον ἔδεν ὄνομα τελευτᾷ, ἔδδ' εἰς
 φωνῆεν βραχύ. Εἰς ᾗ τὸ ι τρία ^ς μόνα, μέλι, κόμμι,
 πέπυρι. Εἰς δὲ τὸ υ, πέντε· ^τ τὸ πῶυ, τὸ νάπυ, τὸ
 γόνυ, τὸ δόρυ, τὸ ἄσυ. Τὰ ᾗ μεταξὺ εἰς ταῦτα,
 καὶ ν καὶ σ.

^τ τ' M. 14. 16. ^ς μόνον M. omnes. ^τ τὸ πῶυ, τὸ νάπυ, τὸ γόνυ, τὸ
 δόρυ, τὸ ἄσυ omittunt M. omnes.

ὥστε ἐκ ἴσα συμβαίνει πλήθ' εἰς
 ὅσα τὰ ἄρρενα εἰς τὰ θήλεα. Τὸ
 γδ' ψ καὶ τὸ ζ, εἰς ν, ρ, σ, ταῦτά
 εἰσιν. Verum iterum moneo,
 non esse dubitandum quin
 nonnulla, & fortasse complu-
 cula, in toto hoc loco desint.
 Itaque ἐπέγω. *Heinsius.*

25 Αὐτὰ εἰσιν.] Idem Victo-

rius è vetustis libris pro αὐτά
 ἐστὶ reponit ταῦτά εἰσιν. Eadem
 enim (inquit) sunt duplices
 literæ, in quas utriusque ge-
 neris nomina desinunt, id est
 ζ & ψ. Tam enim muliebris
 generis vocabula quam virilis
 inveniuntur quæ desinunt in
 ipsas. *Sylburgius.*

Κ Ε Φ. κβ.

Λέξεως ἀρετή.

ΛΕΞΕΩΣ δὲ ἀρετή, σαφὴ καὶ μὴ ταπεινὴν εἶναι.

Σαφεστάτη μὲν ὅν εἰσιν ἢ ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων,
 ἀλλὰ ταπεινή. Παράδειγμα δὲ ἡ Κλεοφῶντος ποίησις, καὶ
 ἡ Σθενέλκ. Σεμνὴ δὲ καὶ ἐξαλλάττεται τὸ ιδιωτικόν, ἢ
 τοῖς ξενικοῖς κεχρημένη. Ξενικόν δὲ λέγω, γλῶτταν, εἰς
 μεταφορὰν, καὶ ἐπέκλασιν, καὶ πᾶν τὸ ὡς τὸ κύριον.
 Ἀλλ' ἂν τις ^υ ἅμα ἅπαντα τὰ ^χ τοιαῦτα ποιήσῃ,

^υ ἅμα omittunt M. omnes.

^χ ταῦτα M. 21.

L 2

ἢ ἀνιγμα

¹ ἢ αἰνίγμα ἔστι, ἢ βαρβαρισμός. ^γ Ἄν μὲν ἔν ἐκ μεταφορῶν, αἰνίγμα· ἐὰν δὲ ἐκ γλωττῶν, ² καὶ βαρβαρισμός. ^δ Αἰνίγματος γὰρ ἰδέα ^ε αὕτη ἐστὶ, τὸ, λέγοντα ³ τὰ ὑπάρχοντα, ^δ ἀδύνατα σωάψαι. Κατὰ μὲν ἔν ⁴ τῶν ὀνομάτων σωήθουσιν, ἔχ' οἷον τε τῆτο ποιῆσαι· κατὰ δὲ πλὴν μεταφορᾶν, ἐνδέχεται· οἷον,

⁵ Ἄνδρ' εἶδον ^ε πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα· καὶ τὰ ^ε τοιαῦτα. Ἐκ δὲ τῶν γλωττῶν ὁ βαρβαρισμός· ⁶ δι' ὃ ἀνακέκρεται πῶς τέτοις. Τὸ μὲν ^h ἔν μὴ ἰδιωτι-

^γ Ἄν μὲν ἔν ἐκ μεταφορῶν, αἰνίγμα omittit M. 14. ^z Ἄν μὲν ἔν usque ad ἢ βαρβαρισμός inclusive omittit M. 16. ^a καὶ omittunt M. xiv. 21. ^b αἰνίγματος τε M. omnes. ^c αὕτη ἐστὶν omittit M. xiv. ^d τὰ λέγοντα ὑπάρχοντα M. 14. τὸ λέγον τὰ ὑπάρχοντα M. 16. ^e Ἄνδρα ἶδον M. xiv. 16. 21. ^f πυρὶ χαλκὸν M. omnes. ^g τοιαῦτα, ἐκ τῶν γλωττῶν· βαρβαρισμός δὲ ἀνακεκρίσθαι πῶς M. 14. τοιαῦτα, ἐκ τῶν γλωττῶν· βαρβαρισμός δὲ ἄρα κεκρίσθαι πῶς M. xiv. 21. τοιαῦτα ἐκ τῶν γλωττῶν· βαρβαρισμός δὲ ἀνακεκρίσθαι πῶς M. 16. barbarismus fere his adjudicandus est & Vall. ^h γὰρ M. omnes.

¹ Ἡ αἰνίγμα ἔστι.] Quale illud Stradæ Ænigma, Nox aderat tandem, & cælum ex Cyclope diurno Nocturnus tunc Argus erat.

² Καὶ βαρβαρισμός.] Copulativam καὶ ante βαρβαρισμός in quibusdam Editionibus omitti, adnotavit etiam Victorius. Sed innuit tamen, eam non sine emphasi retineri posse. Sylburgius.

³ Τὰ ὑπάρχοντα.] Camot. non ante, sed post ἀδύνατα distinguit. Nostram dictionem agnoscit etiam Victorii interpretatio, dicentem quæ insunt, impossibilia copulare. Sylburgius.

⁴ Τὴν τῶν ὀνομάτων.] Scribe,

quod nemo vidit, τὴν τῶν κυρίων ὀνομάτων σωήθουσιν. Opponit enim τὴν τῶν κυρίων ὀνομάτων σωήθουσιν, καὶ τὴν ἐκ μεταφορῶν συγκεκριμένην. Ex propriis nominibus ἔστι translatis compositionem. Sequitur enim, καὶ τὴν μεταφορᾶν, ἐνδέχεται. Heinsius.

⁵ Ἄνδρ' εἶδον.] Basil. & Cam. ἄνδρα ἶδον, fuit etiam in Rhetoricis, lib. 2. cap. 2. similiter etiam apud Athenæum, lib. 10. ubi & pentameter hic additur,

Οὕτω συγκόλλας, ὥς σωάψαι ποιεῖν. Sylburgius.

⁶ Δι' ὃ ἀνακέκρεται.] Victorius è corruptis scriptorum librorum vestigiis legendum putat, δι' ἃρα κεκρήσθαι πῶς

κὸν ποιήσῃ, μηδὲ ταπηνόν, ¹ ἢ γλῶττα, καὶ ἡ μεταφορὰ, καὶ ὁ κόσμος, καὶ τὰλλα τὰ εἰρημένα εἶδη· τὸ δὲ κύριον, πλὴν σαφὴν φαν. Οὐκ ἐλάχιστον δὲ μέρος ² συμβάλλον³ εἰς τὸ σαφὲς τῷ λέξεως, καὶ ^κ μὴ ιδιωτικὸν, αἷ ἐπεκτάσῃς καὶ ἀποκοπαί, καὶ ἐξαλλαγαὶ τῶν ὀνομάτων· ⁷ Διὰ μὲν γὰρ τὸ ἄλλως ἔχῃν, ἢ ὡς τὸ κύριον, παρὰ τὸ εἶωθός ¹ γιγνόμενον, τὸ μὴ ιδιωτικὸν ποιήσῃ. Διὰ δὲ τὸ κοινω-νεῖν τῷ εἶωθότος, τὸ σαφὲς ἔσται. Ὡς τε ἐκ ὁρθῶς ψεύσιν οἱ ἐπιτιμῶντες τῷ τοιαύτῳ τρόπῳ τῷ Διὰλέκτῳ, καὶ Διὰκωμῶδῶντες τῷ ποιητικῷ· οἷον, Εὐκλείδης ὁ ἀρχαῖος· ὡς ῥαδίον ποιεῖν, εἴ τις ^μ δώσῃ ἐκλείνῃ ἐφ' ὅπου βέλε³, Ἰαμβοποιήσας ἐν αὐτῇ τῇ λέξει· ^ν οἷον·

³ ὁ Ἡτίχαριν ^ρ εἶδον ² Μαθαθῶνα ¹ βαδίζοντα· καὶ,

¹ οἷον ἢ γλῶττα M. omnes. ² συμβάλλεται Ald. & Vall. ^κ τὸ M. 14.
¹ λεγόμενον M. xiv. ^μ δώσειεν M. 14. ^ν οἷον omittunt M. omnes. ^ο εἴ τι
 χάριεν M. 14. ἢ τει χάριν M. xiv. 21. ἢ τε χάριν M. 16. ^ρ εἶδον M. xiv. 21.
² Μαθαθῶνα δὲ M. omnes. ¹ καθίζοντα M. xiv.

τάτοις, ficut & infra in hoc cap. φαίνεσθαι πως χρωμένον τῷ τῷ τρόπῳ. Non tamen improbat eam lectionem quam è *Benedicti Lampridii* libro affert *Matthias*, δὲ ἄρα κικεῖσθαι. *Sylburgius*.

7 Διὰ μὲν γάρ.] *Basil.* & *Cam.* διὰ μὲν τὸ ἄλλως sine γάρ. Minus recte. *Sylburgius*.

8 Ἡτίχαριν.] In *Basil.* Editionis margine adnotatum, alias legi, Ἡ π. Χάριν. Ibid. posterior versus sic scriptus, ἐκ ἀν' ἐράμεινος τῶν ἐκείνῃς ἐξελέβερον. Exempla (inquit *Victorius*) quæ posuit diligens magister, fruc-

tum nullum ferunt: nam cum singuli tantum versus citati sint, nec sententia eorum explanetur ab auctore, aliove ullo in loco ipsi legantur, si integri etiam forent, & ab omni labe vacui, vix intelligerentur. Accedit huic malo, quod mendosi sunt, ac multis maculis inquinati, quod varietas lectionis declarat: aliter enim illi in aliis libris leguntur. Nam præter ea quæ discrepantia à pervulgata lectione commemorat se invenisse *Robertellus*, vidi etiam ipse duos codices à quibus abesset præpositio

Οὐκ ἂν ^ς γνάμενος ^τ ἡ ἐκείνῃ ^υ ἐξ ^κ ἐλλέβορον.
Τὸ μὲν ἔν φαίνεσθαι πως χρώμενον ^γ τῷ τῷ τρόπῳ,

^ς γ' ἐγάμενος M. 14. xiv. γεγάμενος M. 16. 21. muneratus Vall. ^τ τῶν M. xiv.
^υ ἐξ omittunt M. omnes. ^κ ἐλλέβορον (sic) M. 14. 16. ^γ τῷ τῷ τρόπῳ τοιάτῳ M. 21.

positio posita ante postremum nomen, ἐλλέβορον. Sed veritate desperata, nihil amplius curæ olim fuisse fidem fecerint, quæ ad fastidium usque à doctissimis viris sunt notata. Quorum nemo est, qui non potius conatum nobis suum quam successum probaverit. Ubique Homero acutissimus patrocinator doctor, qui cum vellet

Ibid. Ἡτίχῳ.] Totum hunc locum conclamatum jam olim fuisse fidem fecerint, quæ ad fastidium usque à doctissimis viris sunt notata. Quorum nemo est, qui non potius conatum nobis suum quam successum probaverit. Ubique Homero acutissimus patrocinator doctor, qui cum vellet ἐκείνῃ τῶν ἐν ἡδὲ καὶ τῷ λέγειν, h. e. à vulgo in vocibus recedere, summo judicio τὰς τῶν ὀνομάτων ἐπεκτάσεις καὶ ἐξαλλογίας, extensiones vocum ac mutationes adhibuerat. Quæ res poëtica orationi τὸ σεμνόν, & singularem illam majestatem addit, quam non sine stupore in HomERICA dictione admirantur eruditi. Parum æqui iudices dicebant, nihil facilius esse quam pedibus instruere versum, si utrumque liceret, & extendere pro libitu vocem, & mutare. Inter illos Socraticus Euclides erat, qui, quod in HomERICA poësi reprehenderat, ubi minus excusandum erat, in Dialogis suis commiserat. Nam & nunquam voces poëtarum mo-

re extendebat, ac κατακόρως & ad tædium usque, utpote in soluta oratione, ad poëticum dicendi modum deflectebat. Exempla hujus rei duo adfert. Alterum ita est scribendum: Ἡ τοι Χάρων εἶδον Μαράθωναδε βαδίζοντα. Alterum fortasse magis corruptè, minus tamen quam editur, hoc modo in manu exaratis legitur codicibus, Οὐκ ἂν γ' ἐρώμενος ἐκείνῃ ἐξεκεβόριζες cum interrogandi nota. Ut sit fortasse, ἡ ἐκείνῃ ἐν ἐξεκεβόριζες; Quæ verba è Dialogis illius sine dubio, non, ut eruditissimi viri vitiosa decepti lectione existimarunt, è poëmate aliquo desumpta sunt. Quippe, qui ἱαμβοποιήσας, in superioribus legerant. Quare totum locum, prout est scribendus, apponemus: ὥς ἐκ ὀρθῶς ψέγουσιν οἱ ἐπιτημῶντες τῷ τοιάτῳ τρόπῳ τὸ διαλέκτε, καὶ διακωμῶδῶντες τὸ ποιητικόν. Οἶον, Εὐκλείδης ὁ ἀρχαῖος, ὡς ῥαδίον ποιεῖν, εἰ τις δῶσθ' ἐκτείνῃ ἐξεκκῆπῃ ἐφ' ὅσον βέλεται, ἀμφω ποιήσας ἐν αὐτῇ λέξει. οἶον, ἡ τοι Χάρων εἶδον Μαράθωναδε βαδίζοντα. καὶ ἐκ ἂν εἰ ἐρώμενος ἡ ἐκείνῃ ἐν ἐξεκεβόριζες; Peculiariter autem hoc in toto isto libello evenit, ut interdum plures voculæ exciderint. Quæ

res

γελοῖον. Τὸ δὲ μέτρον, κοινὸν ἀπάντων ἐστὶ τῶν μερῶν.
καὶ γὰρ μεταφοραῖς καὶ γλώτταις, καὶ τοῖς ἄλλοις εἶδεσι

res sub Aristotelica dicendi brevitatem nonnunquam fallit, & acuto etiam homini imponit. Ut hoc loco ista, καὶ ἐξαλλάττειν. Quo posito, arcem erroris expugnabimus, qui omnes lufit. Sequitur enim, pro ἱαμβοποιήσας, ἀμφω ποιήσας, legendum. Nam quod optimus Victorius, cum versus non inveniat, ad mordacitatem hoc trahat, non est tanti, ut vel occupare nos debeat. Præterea, inter τὰς ἱαμβοποιήσας numerari Euclidem nusquam invenimus: quamvis Tragœdias fecisse sciamus: cum non ignoremus, quomodo ea voce Aristoteles utatur: qui, ut plurimum Comicis ac Tragicis τὰς ἱαμβοποιήσας opponit. Ut ecce supra: ἐπὶ μὲν ἔν τῃ κωμῳδίᾳ ἤδη τὸ δῆλον γέγραπται. Συστήσαντες γὰρ τὸ μῦθον ἀπὸ τῶν εἰκότων, ἔτω τὰ τυγχόντα ὀνόματα ἐπιπείσας, καὶ ἔχ' ὥσπερ οἱ ἱαμβοποιοὶ πρὸς τῶν κατὰ ἑκάστην ποιῶσιν. Ἐπὶ δὲ τῇ τραγωδίᾳ, τῶν ἡροδότων ὀνομάτων ἀντίχονται. Præterea neque dictio, nec structura, neque res conveniunt Tragœdiæ. Ut ex Tragœdiis illius sumpta esse existimemus. Ne interea dicam, nemini de ratione versuum constare. Verum enimvero, non potuit magis illustria, quibus probaret duo eodem in loco commisisse Euclidem, quæ in Homero reprehenderat, ex-

empla hic adducere Philosophus. Primo enim singulæ prope voces ἐξηλλαγμέναι sunt & poëticae. Secundo ἐπεκτάσεις manifestæ. Ut in voce Μακροθώναδε, & ἐξελαβεῖς. Adde, quod tota σωφροσύνη, quam Stoici τῶν τῆ λόγου μορίων dixerunt, ita est poëtica, ut in versum propè ignarus inciderit scriptor. Quod, cum vehementer à Rhetoribus damnetur, interdum evenire ipsis solet. Sicut Tullio & aliis. Non autem mirum est, Aristotelem, qui ex omnibus Euclidis libris eligeret quæ vellet, talia invenisse exempla. Nam ad dictionem quod attinet, cum Platone & Xenophonte commune hoc habuit: qui sæpe ποιητικώτεροι, ἢ καὶ τὴν πεζὴν λέξιν sunt. Quod jam ad tædium usque Græci notarunt. Tota autem reprehensionis vis in eo consistit: quod quæ in poëta Euclides damnaret, ea ipse ἐν αὐτῇ τῇ λέξει committeret. Ita nunc τὴν πεζὴν λέξιν dixit. Quæ res etiam glaucomam interpretum objecit oculis. Halcarnasseus Dionysius: ὧν μὲν ἔν τε χαρίζονται πάντες οἱ ἀπὸ δὴ γράφοντες μέτρον ἢ μέλος, ἢ τὴν λεγομένην λέξιν, ταῦτ' ἐστίν. Ubi ἡ λεγομένη λέξις, diserte τῷ μέτρῳ καὶ μέλῳ opponitur. Ita hic ab Aristotele est factum. Ut & infra, cum dicitur, τὸ ἱαμβεῖον μάλιστα τὴν λέξιν μιμεῖσθαι. Fieri

χρῶμμος ἀπερωῶς, καὶ ^z ἐπίτηδες ἐπὶ τὰ γελοῖα, τὸ αὐτὸ ἂν ἀπεργάσαιο. Τὸ δὲ ^a ἀρμότιον ὅσον ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τῶν ἐπῶν θεωρεῖσθαι, ^b ἐντιθεμένων τῶν ὀνομάτων εἰς τὸ μέτρον· καὶ ἐπὶ ^c γλώττης, καὶ ἐπὶ τῶν μεταφορῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ^c εἰδῶν μετατιθεῖς ἂν τις τὰ κύρια ὀνόματα, κατίδοι ὅτι ἀληθῆ λέγομεν· οἷον, τὸ αὐτὸ ποιήσαντος ἱαμβεῖον Αἰχύλῃ καὶ Εὐρυπίδῃ, ἐν δὲ μόνον ὄνομα ^d μεταθέντος, ^e ἀντὶ κυρίᾳ εἰωθότος, γλώττιαν· τὸ μὲν φαίνεται καλόν, τὸ δὲ εὐτελές. Αἰχύλος μὲν γὰρ ἐν τῷ φιλοκτήτῃ ἐποίησε,

φαγέδαινα, ἥ μὲν σάρκας ἐσθίει ποδός.

Ὁ δὲ ἀντὶ τῆς ^e ἐσθίει, τὸ θοινῶν ^f μετέθηκε. Καί,

Νῦν δὲ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ ἔτιδανός καὶ ^g ἄκιμος,

^z ἐπίτηδες· ἔπειτα M. 16. 21. necnon Ald. & Vall. ἐπίτηδες, ἐπὶ τὰ M. 14. ἐπίτηδες· ἔπειτα τὰ M. xiv. ^a ἀρμότιοντος M. 14. 16. 21. ^b ἀνατιθεμένων M. xiv. ^c ἰδεῖν M. omnes. ^d μετατιθέντος M. 14. xiv. 16. ἀντιθέντος corr. ut in 14. ^e ἐσθίειν M. 16. ^f μετέθηκε Ald. & Vict. ^g ἀηδὴς M. 14. ἀειδὴς M. xiv. 16. 21. necnon Ald. & Vall.

Fieri autem potest, ut postiora ex Euclidis Ἑρωτικῶν sint desumpta. Hæc mea est de toto hoc loco sententia. Si qui melius conjecerit, eum vatem perhibebo optimum. *Heinsius.*

Ibid. Ἡτίχαριν.] Hos Euclidis versus sic legit *Dacierus*:

Ἡτι χάριν εἶδον Μαραθῶναδε βυθίζοντα.

Et,

Οὐκ ἂν γούσάμενος ἐκείνῃ ἐλεβόροιο.

9 Ἀντὶ κυρίᾳ.] Post κυρίᾳ *Heinsius* inserit καί, & legit, ἀν-

τὶ κυρίᾳ & εἰωθότος *Proprio nomine*, vertit, ἔσ' *usitato*.

10 Ἀκιμος.] *Basil. & Cam.* pro ἄκιμος habent ἀειδὴς: cuius lectionis meminit etiam *Eustathius*. Sed ἄκιμος non modo in vulgaribus *Homeri* Editionibus reperitur, verum etiam magis est poeticum. Locus est Od. ι. alter qui sequitur Od. υ. *Sylburgius*.

Ibid. Ἀκιμος.] Non ἄκιμος tantum, sed & κίμος legitur, *Odyss.* λ. ver. 393.

Ἀλλ' ἔγδ' οἱ ἐτ' ἦν ἴς ἐμπεδος, ἔδ' ἐτι κίμος.

Agitur

Εἴ τις ^h λέγῃ τὰ κύρια μετατιθεῖς ·

Νῦν δέ μ' ἐὼν μικρός τε ⁱ καὶ ἀδενικός καὶ ^k ἀειδής.

Καί,

Δίφρον ἀεικέλιον καταθεῖς, ^l ὀλίγῳ τε τράπεζαν ·

Δίφρον μοχθηρὸν καταθεῖς, μικρὸν τε τράπεζαν.

Καὶ τὸ,

^{11 m} Ἡῖόνες βοῶσιν ·

Ἡῖόνες κράζουσιν.

Ἔτι γ' ⁿ Ἀρξφράδης τὰς τραγωδὰς ἐκωμῶδει, ὅτι αὐτοὶ
ἐδίδες αὐτῷ ἔπειτα ἐν τῇ Διαλέκτῳ, τέτοις χρώνται · οἷον
τὸ, Δωμάτων ἄπο, ^p ἀλλὰ μὴ Ἀπὸ δωμάτων · καὶ τὸ,
σέθεν · καὶ τὸ, ἐγὼ δέ νιν · καὶ τὸ, Ἀχιλλέως πέρι, ἀλλὰ
μὴ Περὶ Ἀχιλλέως, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Διὰ γὰρ τὸ
μὴ εἶναι ἐν τοῖς κυρίοις, ποιεῖ τὸ μὴ ἰδιωτικὸν ἐν τῇ λέξει

^h λέγοι M. 14. xiv. 21. ⁱ καὶ ἀτιδανός M. 14. ^k ἀειδής M. 14. ^l ὀλίγῳ
τε τράπεζαν · Δίφρον μοχθηρὸν καταθεῖς omittunt M. 14. 16. ^m Ἡῖόνες M. 14.
21. ἢ Ἡῖόνες M. xiv. 16. ⁿ Ἀνάφραδης M. 14. ^o εἴπη M. 16. 21. ^p γ
M. 21.

Agitur de Agamemnone apud
inferos mortuo. Versus aliter
occurrit, Odyss. v. ver. 279.
Sed pro καταθεῖς, legitur πα-
ραθεῖς.

¹¹ Ἡῖόνες] Basil. & Cam.
pro Ἡῖόνες habent ἱῶνες : per-
peram. Locus desumptus ex
Il. ε. ut Victorius quoque ad-
notat. Sylburgius.

Ibid. Ἡῖόνες.] Totus ita se
habet versus, Iliad. ε. ver.
265.

Ἡῖόνες βοῶσιν, ἐρδύγομυρης
ἁλὸς ἔξω.

“ Quo de versu, sic Tollius in
“ suis ad Longinum notis. Nec
“ prosâ tantum oratione, sed
“ etiam versâ ac legatâ, Ho-
“ merum æmulari studuit Plato.
“ Verum illo Homérico versu
“ deterritus, Ἡῖόνες βοῶσιν, ἔσ.
“ quo mirificè maris littora
“ fluctibus pulsantis sonus ex-
“ primitur, combussisse poe-
“ mata fertur.

M

ἅπαντα

ἅπαντα τὰ τοιαῦτα· ἐκείνος δὲ τῷτο ἡγνόει. Ἔστι δὲ μέγα μὲν τῷ ἐκάστῳ τῶν εἰρημένων πρεπόντως χρῆσθαι, καὶ διωλοῖς ὀνόμασι καὶ γλώτταις. ¹² Τὸ δὲ μέγιστον τὸ μεταφορικὸν εἶναι· μόνον γὰρ τῷτο, ὅτε παρ' ἄλλας ἐστὶ λαβεῖν, ὁφύϊας τε σημῆιον ἐστὶ· τὸ γὰρ ὅ μεταφέρειν, τὸ ὅμοιον θεωρεῖν ἐστὶ. Τῶν δὲ ὀνομάτων, τὰ μὲν διωλᾶ, μάλιστα ἀρμότῃ τοῖς διθυράμβοις· αἱ δὲ γλώτται, τοῖς ἡρωϊκοῖς· αἱ δὲ μεταφοραὶ, τοῖς ἱαμβείοις. Καὶ ἐν μὲν τοῖς ἡρωϊκοῖς ἅπαντα χρήσιμα τὰ εἰρημνῆα· ἐν δὲ τοῖς ἱαμβείοις, ἀλλὰ τὸ ὅτι μάλιστα λέξιν μιμεῖσθαι, ταῦτα ἀρμότῃ τῶν ὀνομάτων, ¹ ὅσοις καὶ ἐν λόγοις ¹ τίς ¹³ χρήσεται. Ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα, τὸ κύριον, καὶ μεταφορὰ, καὶ κόσμος. Περὶ μὲν ὅν τραγωδίας καὶ τ' ἐν τῷ πρᾶττειν μιμήσεως, ἔσω ἡμῖν ἱκανὰ τὰ εἰρημνῆα.

¹ ὅσοις λόγοις M. omnes.

¹ τί M. omnes.

³ χηῖσαιτο M. xiv. 21.

¹² Τὸ ὅ μέγιστον.] Idem Victorius, pro τὸ ὅ μέγιστον habet πολὺ ὅ μέγιστον, multo autem maxime. Sylburgius.

¹³ Χρήσεται.] Victorius, χηῖσαιτο pro χηῖσεται. Sylburgius.

Κ Ε Φ. κλ.

Περὶ τῆς διηγηματικῆς καὶ ἐν μέτρῳ ποιητικῆς.

ΠΕΡΙ δὲ τῆς διηγηματικῆς ¹ καὶ ² ἐν μέτρῳ μιμητικῆς, ὅτι δὲ τὰς μύθους καθάπερ ἐν ταῖς τραγωδίαις συνιστάται δραματικῆς, ἢ ὡς μίαν πρᾶξιν ὅλην καὶ τελείαν, ἔχουσιν ἀρχὴν καὶ ³ μέσον καὶ τέλος, ἢ ὡς ἅπαρ ζῶον ⁴ ἐν ὅλῳ, ποιῇ ⁵ οἰκείαν ἡδονὴν, δῆλον, καὶ ⁶ μὴ ὁμοίας ἱστορίας τὰς ⁷ συνήθους εἶναι, ἐν αἷς ἀνάγκη

¹ ἑμμέτρῳ M. 16. & Ald. ἑμμέτρῳ M. 14. ² μέσῳ M. 14. 16. μέσα M. 14. 21. ³ ὅλον ἐν ποιῇ M. 21. ⁴ μὴ δὲ μίας M. 16. ⁵ τὰ συνήθη M. 14. 16.

¹ Καὶ ἐν μέτρῳ.] Scribe, καὶ ἐν ἑμμέτρῳ μιμητικῆς. Quod est certissimum. Supra, Περὶ μὲν ἔν τῇ ἑμμέτρῳ μιμητικῆς. Vel, ut alii legunt, τῇ ἐν ἑμμέτροις μιμητικῆς. Porro nihil maiorem transpositionis, quæ in libro isto crebræ sunt, occasionem præbuit & ansam, quam quod in distinctione capitum, ea quæ cohærebant, à se mutuo divulsa sint, sicut hoc loco. Quæ ita conjunxerim: Περὶ μὲν ἔν τῇ τραγωδίᾳ, καὶ τῇ ἐν τῇ πρᾶξιν μιμήσεως, ἔστω ἡμῖν ἰκανὰ πρὸς εἰρημίαν. Περὶ δὲ τῇ διηγηματικῆς καὶ ἐν ἑμμέτρῳ μιμητικῆς, ὅτι δὲ τὰς μύθους καθάπερ ἐν ταῖς τραγωδίαις συνιστάται δραματικῆς, &c. Certe & hoc caput alienum occupasse

locum, vix est ut dubitem. Quomodo enim hætenus de Tragœdia egit? Profecto, πρὸς λέξεις ἢ πρὸς ὀνόματα, de quibus in superioribus, non seorsim in Tragœdia, verum simul & semel, prout in diversis imitandi speciebus se habent, consideravit. Vel illorum, quæ superiori capite circa finem habebamus, meminerit hic lector, τῶν δὲ ὀνομάτων τὰ μὲν διπλᾶ μάλιστα ἀρμόττει τοῖς διδυράμβοις· αἱ δὲ γλῶτται τοῖς ἡρωικοῖς· αἱ δὲ μεταφοραὶ τοῖς ἱαμβείοις. Et multa talia. Ut cum Homeri versus Æschyli item & Euripidis, simul consideravit; & quatenus singula singulis conveniant, ostendit. *Heinsius.*

ἐχὶ μιᾶς πράξεως ποιῶσθ' ἀλλ' ἐνὸς χρόνου,
 ὅσα ἐν τῷ σωέβῃ πρὸς ἓνα ἢ πλείους, ὧν ἕκαστον, ὡς
 ἔτυχεν ἔχει πρὸς ἄλληλα. Ὡς περ γὰρ ³ κατὰ τῶν αὐ-
 τῶν χρόνων, ² ἢ ἐν Σαλαμῖνι ἐγένετο ναυμαχία, καὶ ἢ ἐν
 Σικελίᾳ Καρχηδονίων μάχη, ἐδὲν πρὸς τὸ αὐτὸ ^b σω-
 τεύσθαι τέλος. ^c ἔτω καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς χρόνοις ἐνίοτε γί-
 νεται θάτερον μετὰ θάτερον, ἐξ ὧν ἐν ἐδὲν γίνεσθαι τέλος.
 Σχεδὸν δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ποιητῶν τῷτο δρῶσι. Διὸ,
 ὥς περ εἵπομεν ἤδη, ἐ ταύτῃ θεωρούμενος ἂν φανείη Ὅμηρος
 παρὰ τῶν ἄλλων, τῷ μὴδὲ τὸν πόλεμον καί περ ἔχοντα
 ἀρχὴν καὶ τέλος, ὅπως ἴσθαι ποιεῖν ὅλον. λίαν γὰρ ἂν
 μέγας, ἐπεὶ οὐκ εὐσύννοπος ἐμελλεν εἶσεσθαι. ἢ τῷ μεγέθει
 μετελάζοντα ^d καταπεπλεγμένον τῇ ποιικιλίᾳ. Νυνὶ δὲ

^a εἴτ' M. 16. 21. corr. ^b τεύεσθαι M. xiv. συντείνεσθαι M. 16. ^c ἔτω
 &c. usque ad verba γίνεται τέλος inclusive omittit M. 14. ^d καταπε-
 πλεγμένον M. xiv.

2 *Μὴ ὁμοίας.*] Idem Victo-
 rius ē scripto libro legit *μηδε-
 μιᾶς ἰστορίας τὰ σωήθη εἶναι.*
Sylburgius.

Ibid. *μη ὁμοίας.*] Hunc lo-
 cum optimè emendat *Dacie-
 rus*; pro *σωήθεις* reponens *σω-
 θέσεις.* Neque *similes Historiis*
compositiones esse. Quod & *Hein-
 sium* sensisse, ex illius ver-
 sione, constat, quamquam ve-
 terem in textu retinuit lectio-
 nem; sic transtulit: *Neque his-
 toriis similem ejus constitutionem*
esse debere.

Ibid. *μη ὁμοίας*] Pro *μη ὁμοίας* lege *μηδαμῶς*, ex con-
 jectura. *Goussionus.*

3 *Κατὰ τῶν αὐτῶν χρόνων.*] Per idem tempus, (ut testa-
 tur *Herodotus*) quo cum *Per-
 sis* maritimo prælio certavere
Græci, *Carthaginenses*, quos ad
 invadendam *Siciliam Xerxes* in-
 citaret, terra victi sunt ad
Himeram à Gelone. Aliter vero
Diodorus Siculus: quo die nem-
 pe ad *Thermopylas* dimica-
 tum est. Vid. *Diod. Sic. lib.*
xi. pag. 19. Edit. Hanov. 1604.

ἐν

ἐν μέρος ἀπολαβῶν, ἐπὶ σοδίοις ⁴ κέχρηται αὐτῶν πολ-
λοῖς· οἷον, Νεῶν καταλόγῳ, καὶ ἄλλοις ἐπὶ σοδίοις,
⁵ οἷς διαλαμβάνει τὴν ποιήσιν. Οἷδ' ἄλλοι περὶ ἓνα
ποιῶσι, ἔπειτα ἓνα χρόνον, καὶ μίαν πράξιν πολυμερῆ·
οἷον, ⁶ ὃ τὰ ^f Κυπριακά ποιήσας, καὶ τὴν ⁷ μικρὰν
Ἰλιάδα. Τοιγαρὲν ἔκ μὲν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύας μία
τραγωδία ποιεῖται ἑκατέρας, ἢ δύο ^h μόνα· ⁱ ἐκ δὲ Κυ-
πρίων, ^k πολλά· καὶ ἔκ τ' ^l μικρᾶς Ἰλιάδος πλεον ¹ ὀκτώ·
οἷον, Ὀπλων κρίσις, Φιλοκτήτης, Νεοπόλεμος, Εὐρύ-
πυλος, ⁸ Πτωχεία, ^m Λάκαινα, Ἰλίου Πέρσις, καὶ Ἀπό-
πλος, καὶ Σίνων, καὶ ⁿ Τρωάδες.

^e δὲ M. omnes (præter 21. in quo deest) necnon Ald. & Vall. ^f Κυπριακά
M. xiv. 16. 21. ^g μακρὰν M. 14. ^h μόνας M. omnes, sed in 21. corr.
ⁱ ἐκ δὲ omittunt M. omnes. ^k πολλὰς M. 21. ^l ὀκτὼ omittit M. 14.
^m Λάκαινα M. 14. 21. & Ald. ⁿ Τρωάδες M. omnes, nec non Ald. & Vall.

4 Κέχρηται αὐτῶν.] *Paccius*
pro αὐτῶν legit ἐν αὐτοῖς: Vic-
torius retinet αὐτῶν, & acci-
pit pro rerum gestarum in eo
bello, quæ extra partem illam
positæ sunt. *Sylburgius*.

5 Οἷς διαλαμβάνει.] Pro οἷς
perperam in Basil. est δὲ:
quod Victorius quoque mo-
nuit. *Sylburgius*.

9 Ὁ πὰ Κυπριακά.] Pro Κυ-
πριακά, in calamo exaratis le-
gi Κυπριακά, testatur idem Vic-
torius. *Sylburgius*.

7 Μικρὰν Ἰλιάδα.] Auctor
ille, qui *Homeri* vitam sub
Herodoti nomine scripsit, hoc
poema *Homero* assignat, quod

ita inceptit,

Ἰλιον ἀείδω, καὶ Δαρδανίην εὐ-
πῶλον,

ἥς πέρι πολλὰ πάθον Δαναοί,
θιράποντες Ἀχαιοί.

Opus vero ab *Aristotele*, &
plerisque aliis tanto indignum
poetâ judicatur. Parva, totum
licet Trojanum bellum com-
plexa, vocatur *Ilias*. *Homerus*
verò unam tantum pertractavit
partem: at ex tanto, ut ajunt,
ungue, qualis extabat *Leo*? Da-
cierus.

8 Πτωχεία, Λάκαινα.] Idem
suspiciatur conjunctè legendum
Πτωχεία Λάκαινα, *Mendicatio*
Lacæna. *Sylburgius*.

Κ Ε Φ. κδ.

Ἐποποιίας πρὸς τραγωδίαν διαφορά, καὶ πῶς
λέγειν χρῆτα ψαδῇ.

ἜΤΙ δὲ τὰ εἶδη ° ταῦτα δεῖ ἔχειν πλὴν ἐποποιίαν τῇ
τραγωδίᾳ. Ἡ γὰρ ἀπλήν, ἢ πεπλεγμένῳ, ἢ
ἠθικῇ, ἢ παθητικῇ^ρ δεῖ εἶναι, καὶ τὰ μέρη ἔξω μελο-
ποιίας καὶ ὄψεως ταῦτά. Καὶ γὰρ περιπετειῶν δεῖ καὶ
ἀναγνωρίσεων καὶ παθημάτων· ἔτι τὰς διανοίας καὶ
τὴν λέξιν ἔχον καλῶς· οἷς ἅπασιν Ὅμηρος κέχρηται,
καὶ πρῶτος καὶ ἰκανῶς. Καὶ γὰρ καὶ τῶν^ρ ποιημάτων
ἐκάτερον σωζέσθην· ἢ μὲν Ἰλιάς, ἀπλῆν καὶ παθητικόν· ἢ
δὲ Ὀδύσεια, πεπλεγμένον· ἀναγνώρισις γὰρ^τ διόλκ^ι καὶ
ἠθική. ² Πρὸς δὲ τέτοις λέξει καὶ διανοία πάντα^ο ὑπερ-
βέβληκε. Διαφέρει δὲ καὶ κατὰ τε συζάσεως τὸ μῆ-
κος ἢ ἐποποιία, καὶ τὸ μέτρον. Τῷ μὲν ἔν μήκει^ς ὅρος

° ταῦτα δεῖ omittit M. 16. ρ δεῖ εἶναι omittunt M. 14. xiv. 21. ἢ παθη-
τικὴν δεῖ εἶναι omittit M. 16. ρ ποιημάτων M. 14. 16. & 21. in quo corr.
τ δι' ὅλη M. xiv. 16. 21. σ ὑπερβέβηκεν M. xiv. 16.

1 Καὶ ἠθική.] Longinus ad fi-
nem Sectionis 9. ὅπως ἢ σοι
γνώριμον, ὡς ἢ ἀπακμὴ τῷ πά-
θους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι
καὶ ποιηταῖς εἰς ἠθος ἐκλύεται.
Dacierus. Vertit Tollius: Ut
hinc discas, quum concitatae ille
orationis vigor in praeclaris cum
solutae, tum ligatae orationis scrip-

toribus per aetatem elanguescit,
ac remittit, ad moratum illos di-
cendi genus plerumque declinare.

2 Πρὸς δὲ τέτοις.] Calamo
exarati libri habent πρὸς γδ'
τέτοις, ut adnotat Victorius.
Ipse tamen pervulgatam lecti-
onem retinet, ut planiorem.
Sylburgius.

ἰκα-

³ ἱκανὸς εἰρημένος. Διῶαθαι γὰρ δεῖ συνορᾶσθαι τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος. Εἴη δὲ ἂν τῆτο, ⁴ εἰ τῶν μὲν ἀρχαίων ἐλάττω αἱ συστάσεις εἴεν, ⁵ πρὸς τε τὸ πλῆθος τῶν τραγω-
διῶν τῶν εἰς μίαν ἀκρόασιν τιθεμένων παρήκοιεν. Ἐχθρὸν δὲ
πρὸς τὸ ⁶ ἐπεκτείνεισθαι τὸ μέγεθος πολὺ τι ἢ ἐποποιία
ἴδιον, διὰ τὸ ἐν μὲν τῇ τραγωδίᾳ μὴ ἐνδέχεσθαι ἅμα
⁷ πρᾶττόμενα ⁸ πολλὰ μιμεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς
καὶ τῶν ὑποκριτῶν μέρος μόνον. Ἐν δὲ τῇ ἐποποιίᾳ, διὰ
τὸ διήγησιν εἶναι, ⁹ ἐς πολλὰ μέρη ¹⁰ ἅμα ποιεῖν περαινό-
μενα, ὅφ' ὧν οἰκείων ὄντων, αὖτε ὁ τῆς ποιήματος ὄγκος.
¹¹ Ὡς τε τῆτο ἔχει τὸ ἀγαθὸν εἰς μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὸ
μεταβάλλειν τὰ ἀκρόατα, καὶ ἐπιδιορᾶν ἀνομοίοις ἐπεισο-
δίοις. Τὸ γὰρ ὅμοιον ταχὺ πλεονεξῶν, ἐκπῶτον ποιεῖ τὰς
τραγωδίας. Τὸ δὲ μέτρον τὸ ἡρωϊκὸν διὰ τῆς πέρας ¹² ἡρ-

³ πρόσθεν M. 14. 16. & Vall. πρὸς δὲ M. xiv. ⁴ tragædorum Vall. omit-
tunt τῶν M. omnes. ⁵ ἐκτείνεισθαι M. 21. ⁶ actas partes multas imitari
Vall. ⁷ ἐτι M. 14. ⁸ ποιεῖν περαινόμενα ἅμα M. 14.

3 ἱκανὸς εἰρημένος.] In Edi-
tione Heinſiana, itidemque in
illa Paris. edita 1629. & Vict.
post ἱκανὸς inferitur ὁ: ἱκανὸς ὁ
εἰρημένος.

4 Εἰ τῶν μὲν ἀρχαίων.] An-
tiqui poetæ, quales erant Cy-
priacorum, & Parvæ Iliados
auctores, longa nimis rerum
constitutione utebantur. Præ-
cipit igitur, ut arctiori poe-
mata compingantur forma;
adeoque ut infra duodecim,
aut eo plus minus, perlegantur
horas. Quod temporis spatium

inde colligit, quod *Athenienses*
Tragædiarum commissionibus
perquam delectati, in Thea-
tris sine tædio, ab ortu Solis
ad occasum usque federe sole-
bant. Nec dubitandum, quin
eo in spatio, facile perlegatur
Homeri Ilias. Dacierus.

5 Πολλὰ μιμεῖσθαι.] Idem
Victorius, πολλὰ μέρη μιμεῖσθαι.
multas partes imitari. Sylbur-
gius.

6 Ἡμοσειν.] Idem Victori-
us, ἡμοκεν pro ἡμοσειν. Syl-
burgius.

μοσειν *

μοσεν· εἰ γὰρ τις ἐν ἄλλῳ τινὶ μέτρῳ ^b διηγηματικὴν μίμησιν ποιῶτο, ἢ ἐν πολλοῖς ἀπρεπὲς ἀν^c φαίνοιτο. Τὸ γὰρ ἡρώϊκον, εἰσιμώτατον καὶ ὀγκωδέσατον τῶν μέτρων ἐστὶ· διὸ καὶ γλώττης καὶ μεταφορὰς δέχεται μάλιστα. Περιττὴ γὰρ καὶ ἡ διηγηματικὴ ^d μίμησις τῶν ἄλλων· τὸ δὲ ^e ἱαμβικὸν καὶ τετράμετρον, ^f κινητικὰ. τὸ μὲν, ὀρχησικόν· τὸ δὲ, πρακτικόν. Ἔτι δὲ ἀτοπώτερον εἰ ^g μιγνύοι τις αὐτὰ, ὥσπερ Χαιρήμων. Διὸ εἰς μακρὰν σύστασιν ἐν ἄλλῳ πεποίηκεν, ἢ τῷ ἡρώϊ, ἀλλ' ὥσπερ εἶπομεν, αὐτὴ ἡ φύσις διδάσκει τὸ ἀρμότιον ^h αὐτὸ διακρίσθαι. Ὅμηρος δὲ ἄλλα τε πολλὰ ἄξιός ἐπαινεῖσθαι, καὶ δὴ καὶ ὅτι μόνος τῶν ποιητῶν, ὅς κ' ἀγνοεῖ ⁱ ὃ δεῖ ποιεῖν αὐτόν. Αὐτὸν γὰρ δεῖ τὸ ποιητὴν ἐλάχιστα λέγειν· οὐ γὰρ ἐστὶ κατὰ ταῦ-

^b διηγηματικὴν M. 14. 16. 21. ^c ἀποφαίνειτο M. 21. ^d κίνησις M. 14. 16. 21. nec non Ald. & Vall. ^e ἱαμβεῖον M. xiv. 21: ^f κινητικὸν M. 14. 2 καὶ μὴ γνῶν M. 14. 21. μὴ γνῶν (sic) M. 16. ^h αὐτῇ M. omnes, ita Vall.

7 μίμησις.] Basil. κίνησις pro μίμησις: quomodo Victorius quoque in quibusdam calamo exaratis invenit: sed mavult cum Pacci & suo quodam libro μίμησις, ut in initio prioris cap. Idem Victorius veretur ne ibidem pro κινητικὰ legendum sit κινητὰ, mobilia: cum verbi κινητικὰ ea vis sit, ut notat ea quæ movendi alias res facultatem magnam habent, non quæ ipsa proclivia ad motum sunt; & mobile, non motivum, respondeat stabili. Sylburgius.

8 Κινητικὰ.] Lege, Κινητικὰ, passive, id est mobilia, seu, ut moveantur, apta: sic apud Plutarchum de primo frigido. Goulstonus.

9 Αὐτὸ διακρίσθαι.] Victorius è scriptis libris pro αὐτὸ reponit αὐτῇ, ipsi. Sylburgius.

10 Ὅ δεῖ ποιεῖν.] Secutus sum hanc lectionem, quæ & ferri potest. Tamen, nescio quomodo, magis arridet, ἐκ ἀγνοεῖ ὃ δεῖ εἰπεῖν αὐτόν. Et sequitur, αὐτὸν γὰρ δεῖ τὸ ποιητὴν ἐλάχιστα λέγειν. Heinsius.

τα μιμητής. Οἱ μὲν ἔν ἄλλοι, αὐτοὶ μὲν δὲ ὅλα ἀγωνίζον), μιμῶν) δὲ ὀλίγα καὶ ὀλιγάκις· ὁ δὲ ὀλίγα Φρομισιάμενος, εὐθὺς εἰσάγει ἄνδρα ἢ γυναικα, ¹¹ ἢ ἄλλο τι ἦθος, ¹² καὶ ἔδεν ἄηθες, ἀλλ' ^k ἔχον ἦθος. Δεῖ μὲν ἔν ἐν ταῖς τραγωδίαις ποιεῖν τὸ θαυμαστόν. Μᾶλλον δὲ ἐνδέχεσθαι ἐν τῇ ἐποποιίᾳ ¹³ τὸ ἀνάλογον. Διὰ συμβαίνει μάλιστα τὸ θαυμαστόν, διὰ τὸ μὴ ὁρᾶν εἰς ¹ τὸ πρᾶττοντα. ¹⁴ ^m Ἐπειτα τὰ περὶ τὸ ¹⁵ Ἐκτορος διώξιν ὅτι σκλήρης ὄντα, γελοῖα ἀν ⁿ φανείη, οἱ μὲν ἐσῶτες καὶ ἔδιώκοντες, ὁ δὲ ἀνανεύων. Ἐν δὲ ταῖς ἔπεσι ^o λανθανόν.

¹ ἔδεν ἄηθες M. xiv. ἔδεν ἡθες M. 21. ἔδεν ἄηθες M. 14. 16. ^k ἔχοντα ἡθες M. omnes. habentem mores Vall. ¹ quæ aguntur Vall. ^m ἐπεὶ τὰ M. xiv. ⁿ φανείη M. 16. ^o λανθάνειν M. 16. & Aid.

11 Ἡ ἄλλο π ἦθος.] Per hæc verba, aut numen aliquod, aut fictam personam significari vult *Bossuius*. Quæ quidem in se nullos licet habeant mores, morata tamen ut videatur fabula, adjumento sunt.

12 Καὶ ἔδεν ἄηθες.] In omnibus calamo exaratis libris, virili genere, accusandique casu legitur, καὶ ἔδεν ἄηθες, ἀλλ' ἔχοντα ἦθος, nullum vacuum a moribus, sed habentem mores: quæ lectio multo planior est: *Victorius. Sylburgius.*

13 Τὸ ἀνάλογον.] Idem *Victorius* pro ἀνάλογον legit ἀλόγον quod ratione caret. Et mox δι' ὅ, cujus operâ ac vi. *Sylburgius.*

Ibid. Τὸ ἀνάλογον.] Pro ἀνάλογον scribe ἀλόγον. Et mox δι' ὅ: *Victorius*. Nos etiam totum illud (διὸ συμβαίνει μάλιστα τὸ θαυμαστόν) Parenthesi inclusimus. *Goulstonus.*

14 Ἐπειτα.] *Victorius* ἐπεὶ, quia, pro ἔπειτα. *Sylburgius.*

Ibid. Ἐπειτα τὰ περὶ.] Scribe, ἐπεὶ τὰ περὶ τὴν Ἐκτορος διώξιν. *Heinsius.*

15 Ἐκτορος διώξιν.] Intelligit *Iliad. χ.* Ubi fugientem *Hectora* circa *Trojæ* muros *Achilles* persequitur:

Ἐκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἔλετρόμος, ἔδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη

Αὐτὶ μένειν, ὁπίσω δ' πύλας λίπε, βῆ δ' φοβηθείς.

Πηλείδης δ' ἐπὶ ἔρχετο.

N

τες,

Τὸ δὲ θαυμαστὸν, ἡδὺ· σημεῖον δέ· πάντες γὰρ προστιθέν-
τες, ἀπαγέλλασιν ὡς χαριζόμενοι. Δεδίδαχε δὲ μά-
λισα Ὅμηρος καὶ τὰς ἄλλας ¹⁶ ψαδῇ λέγειν ὡς δεῖ.
Ἔστι δὲ τῷ παραλογισμός· ¹⁷ οἷον γὰρ ἄνθρωποι,

¹⁶ ψαδῇ λέγειν.] Nihil me-
lius de *Homero* dici potest
quam quod ipse dicit de *Ulyssē*
cum *Penelope* confabulante :

Ἴσκει ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύ-
μοισιν ὁμοῖα. *Dacierus*.

¹⁷ Οἷονταί γὰρ ἄνθρωποι.]
Totus iste locus, mirum quan-
tum negotii, quantum mole-
stiae exhibuerit interpretibus.
Hoc inter eruditos constat,
eam intelligi fallaciam, quae
παρὰ τὸ ἐπὶ λόγον à Philosopho
in Elenchis vocatur : ὅταν, in-
nuit ibi τὰ δὲ ὄντος ἐξ ἀνάγκης τοῦ
ἢ, ὅτι τὰ δὲ ὄντος οἷονταί καὶ θάτερον
ἐξ ἀνάγκης εἶναι. Quae verba
cum loco plane conveniunt.
Quippe quae in reciprocatione
consequentiae consistit, cum id
non convertitur, quod con-
verti posse putamus. Variam
autem è codicibus manu exa-
ratis lectionem attulit doctis-
simus Madius. Quem qui vo-
let consulat. Frustra tamen,
nisi fallor. Qui & aliquid hic
aliter sola conjectura legen-
dum existimat. Quare, ne
quid eruditos amplius excru-
ciet, totum locum ita emen-
dent : οἷονταί γὰρ ἄνθρωποι, ὅταν
τὰ δὲ ὄντος ἢ γινόμενός τοῦ γίνεται,
εἰ τὸ ὑστέρων ἐστὶ, καὶ τὸ πρότερον εἶναι

ἢ γίνεσθαι. Τῷ δὲ ἐστὶ ψεῦδος.
Διὸ εἴη ἂν τὸ πρῶτον ψεῦδος. Ἀλ-
λα γὰρ τὰς ὄντος ἐκ ἀνάγκης εἶναι,
ἢ προσεῖναι τῷ. Sensus est
talis. Qui pallere hominem
videt, judicat eum amare,
quia posterius illud pallere se-
quitur illud prius, quod est
amare. Quia ergo posterius
illud evenit, ut palleat qui
amat, judicant, prius adesse
semper : & fieri, ut qui pal-
let, vice versa, amet. Aut
ubi pallor est, ibi sit amor.
Hoc autem falsum inquit.
Itaque prius illud ibi falsum
erit, amare eum semper, qui
pallet. Nam cum hoc sit aliud,
neque recte convertatur, hoc
aut esse aut fieri aut adesse non
necesse est. Non enim qui
pallet, necessario amat : quia
qui amat, is pallet. Sed, in-
quit, animus noster, quia hoc
verum esse novit, pallere ni-
mirum eum qui amat, quod
est posterius, illud, quod amo-
rem sequitur, etiam prius sem-
per verum esse male colligit :
ut, nimirum, amet, qui pal-
let. Eadem ratione Homerum
παραλογίζεσθαι, & venuste im-
ponere lectoribus ostendit.
Heinsius.

ὅταν

¹⁸ ὅταν ⁹ τῷδ' ὄντος ἢ γινομένης τοῦδ' γίνεται, εἰ τὸ ὑπερόν
 ἐστὶ, καὶ τὸ πρότερον εἶναι ἢ γίνεσθαι. Τῷτο δὲ ἐστὶ ψεύδους.
¹ Δι' ὃ δὴ, ἂν τὸ πρῶτον ψεύδους, ¹⁹ ἄλλ' δὲ τέττ' ὄντος,
 ἀνάγκη εἶναι ἢ γινέσθαι ἢ ¹ προσδεῖναι. Διὰ γὰρ τὸ
²⁰ εἶδεναι τῷτο ἀληθὲς ὄν, παραλογίζεται ἡμῶν ἡ ψυ-
 χὴ καὶ τὸ πρῶτον, ὡς ^u ὄν. ²¹ Προαιρεῖσθαι ^x τε ἀδύνατα
 καὶ εἰκότα, μᾶλλον ἢ δυνατὰ ^y καὶ ^z ἀπίθανα, τίς τε
 λόγος μὴ ^a συνίστασθαι ἐκ μερῶν ἀλόγων, ἀλλὰ ²² μάλι-
 στα μὲν ^b μηδὲν ^c ἔχειν ἄλογον. εἰ δὲ μὴ, ἔξω τῷ μυθεύ-

P ὅτ' ἂν M. 21. 9 τῷ δέοντος τὸ δ' ἢ γινομένης M. 14. 16. 21. 1 Διὸ
 M. 14. xiv. 16. 8 ἄλλ' ἔδδ M. 14. 16. 21. 1 προσθεῖναι M. 16. & Ald.
 u ὄν· παράδειγμα δὲ τῶτων ἐκ τῶν Νίπτρων. Προαιρεῖσθαι M. 14. ὄν· παράδειγ-
 μα δὲ τῷτο ἐκ τῶν Νίπτρων· προαιρ. M. xiv. 16. 21. id exemplum ex Niptis
 proponi liquet Vall. x τε ἀδύνατα, εἰκότα μᾶλλον M. 14. τε δὲ ἀδύνατα·
 εἰκότα μᾶλλον M. xiv. τε δ' ἀδύνατα· εἰκότα μ. M. 16. 21. y καὶ omittunt
 M. omnes. z quæ fidem faciant Vall. a ἐπίστασθαι M. 14. 16. b μηδὲν
 omittit M. 14. c ἔχει M. 14.

18 Ὅταν τῷδ' ὄντος.] Vic-
 torius è scriptis libris legit,
 ὅταν τῷδ' ὄντος τοῦδ' ἢ, ἢ γινο-
 μένης γίνεται: quando hoc existen-
 te, hoc fuerit; vel cum sit, fac-
 tum fuerit. Sylburgius.

19 Ἀλλ' ὃ τέττ'.] Idem è
 quibusdam calamo exaratis co-
 dicibus legit, ἀλλ' ἔδδ τέττ' ὄν-
 τος, sed neque hoc existente. Syl-
 burgius.

Ibid. Ἀλλ' ὃ τέττ'.] Disce-
 dit à recepta lectione Heinsius:
 atque ita in textu: ἀλλ' ὃ τέ-
 ττ' ὄντος, ἐκ ἀνάγκης εἶναι ἢ γινέ-
 σθαι ἢ προσδεῖναι. Vertit: Hoc
 enim cum sit aliud, non necesse est
 fieri hoc aut simul adesse.

20 Εἶδεναι τῷτο] Idem Vict.
 mutato verborum ordine legit
 τῷτο εἶδεναι ἀληθὲς. Sylburgius.

21 Προαιρεῖσθαι τε.] Quidam
 calamo exaratus liber post προ-
 αιρεῖσθαι τε addit δὲ. De quo
 dubitat Victorius. Eodem pac-
 to (inquit idem) conjunctio
 καὶ, quæ infra bis ponitur,
 abest à duobus libris. Sed
 hæc quoque fit ne, an non fit
 parvi omnino refert. Nam in-
 fra ubi eandem sententiam re-
 petit, semel posita est, semel
 vero relicta. Sylburgius.

22 Μάλιστε μὲν.] Basil. &
 Cam. omittunt μὲν post μάλι-
 στα: minus bellè. Sylburgius.

ματος, ὥσπερ Οἰδίπῳς τὸ μὴ εἰδέναι ²³ πῶς ^d ὁ ^e Λαῖος ἀπέθανεν. Ἀλλὰ μὴ ἐν τῷ δράματι, ὥσπερ ἐν Ἡλέκτρα οἱ τὰ Πύθια ἀπαγγέλλοντες· ἢ ἐν Μυσσοῖς, ὁ ἄφρωνος ἐκ Τεγέας εἰς τὴν ^f Μυσίαν ἦκων. Ὡς τὸ λέγειν ὅτι ^g ἀνήρητο ἂν ὁ μῦθος, γελοῖον. Ἐξ ἀρχῆς γὰρ & δεῖ σωῖσθαι ταῦτα. ²⁴ ^h ἂν δὲ θῇ, καὶ φαίνῃ ⁱ εὐλογώτερον, ^k ἐνδέχεσθαι ἢ ἄτοπον· ἐπεὶ καὶ τὰ ἐν Ὀδυσσεῖα ἄλογα, ²⁵ τὰ περὶ τ' ἐκθεσιν, ὡς ἐκ ἂν ἦν ἀνεκτὰ, δηλον ἂν γένοιτο, εἰ αὐτὰ Φαῦλος ποιητὴς ²⁶ ποιήσει. Νῦν δὲ τοῖς ἄλλοις ^l ἀγαθοῖς ὁ ποιητὴς ²⁷ ^m ἐμφανίζει ἡδύνων

^d ὁ omittit M. xiv. 21.

^e Ἰόλαος M. omnes. necnon Ald. & Vall.

^f Μυσίαν· εἰκότως τε M. 14. Μυσίαν ἦκωνος (sic) τε M. 16. & 21. ubi tamen corr.

^g ἀνήρητο M. 14. 16. ἀνείρητο M. 21. ^h ἂν δεθῇ M. 14. & Ald. si fiat Vall.

ⁱ εὐλογώτερος M. 16. ^k ἀποδέχεσθαι M. xiv. ^l bonus poeta Vall.

^m ἐμφανίζειν ἡδύνατο ἄτοπον M. 14. 16. ἀφανίζει, ἡδύνων τὸ ἄτοπον M. xiv. 21.

23 Πῶς ὁ Λαῖος.] Cam. & Basil. Edit. margo pro Λαῖος habet Ἰόλαος. Victorius retinet Λαῖος. Sylburgius.

24 Ἄν ᾗ θῇ.] Θῇ habet & Victorii editio. Sed cum verterit, si vero positum fuerit, significat se pro θῇ legisse passivum τεθῇ. Idem prætereā adnotat, se εὐλογώτερον in duobus scriptis exemplaribus invenisse mutatum in adverbium. Adhuc pro mendoso ἐνδέχεσθαι, quosdam libros veteres habere ἐκδέχεσθαι, quosdam ἀποδέχεσθαι: quorum prius magis sibi probari, cum ἐκδεχόμενος similiter usurpetur 8. Topi-
corum. Basil. etiam margo adnotat hoc ipsum ἐκδέχεσ-

θαι. Sylburgius.

25 Τὰ περὶ τὴν ἐκθεσιν.] Locum vide, Odyss. v. quo vix quicquam suavius reperiri potest. Crebris poeta similitudinibus, & carminum dulci modulatione currentium, celat id, quod maximè voluit. Et successu fatis felici, post tantos labores terra marique exhaustos, μαλακῶ διδμηρδρον ὕπνω Heroa in patrium exponit littus. Dacierus.

26 Ποιήσει.] In utraque Heinſii Editione, ποιήσει: si ineptus poeta fecisset.

27 Ἐμφανίζει.] Victorius pro ἐμφανίζει restituendum ait ἀφανίζει, delet; magno interpretum consensu. Sylburgius.

τὸ ἄτοπον. Τῇ δὲ λέξει δὲ διαπονεῖν ἐν τοῖς ἀργοῖς μέ-
ρεσι, καὶ μήτε ἠθικοῖς, μήτε διανοητικοῖς· ἀποκρύπτει
γὰρ πάλιν ἢ λίαν λαμπρὰ λέξεις τὰ ἥθη, καὶ τὰς
διανοίας.

Κ Ε Φ. κε.

Περὶ προβλημάτων καὶ λύσεων, ἐκ πόσων τε καὶ
ποίων εἰδῶν ἂν εἴη.

ΠΕΡΙ^η δὲ προβλημάτων καὶ λύσεων, ἐκ πόσων
τε καὶ^ι ποίων^ο ἂν εἰδῶν^ρ εἴη, ὥδε θεωρεῖται γέ-
νοιτ' ἂν φανερόν. Ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ μιμητῆς ὁ ποιητής,
ὥσπερ ἂν^ρ ἢ ζωγράφος,^ι ἢ τις ἄλλος εἰκονοποιός, ἀνάγκη
μιμεῖσθαι, τριῶν ὄντων^ς τ' ἀρεθμόν, ἐν τι αἰεὶ· ἢ γὰρ
οἷα ἦν, ἢ ἐσιν, ἢ οἷα φασὶ καὶ δοκεῖ, ἢ οἷα εἶναι
δεῖ. ² Ταῦτα δ' ἐξαγγέλλεται^γ λέξει, ἢ καὶ γλώτ-
ταις καὶ μεταφοραῖς. Καὶ πολλὰ πάθη τ' λέξεώς ἐστι·
δίδομεν γὰρ ταῦτα τοῖς ποιηταῖς. Πρὸς δὲ τέτοις ἔχῃ ἡ
αὐτὴ ὁρθότης ἐστὶ τ' πολιτικῆς καὶ τ' ποιητικῆς, ἔδὲ

^η προβλημάτων δὲ M. 14. ^ο ἂν omittit M. xiv. ^ρ ἐσιν M. xiv. 16.
21. ^ι εἰ ζωγράφος M. omnes. ^ι εἴ τις M. 16. & 21. in quo corr. necnon
Ald. ^ς τῶ ἀρεθμῷ M. xiv. ^γ ποιητικῆς M. xiv. ^δ πολιτικῆς M. 14.

1 Ποίων ἂν.] Basil. omisso
ἂν pro εἴη legit ἐσίν. Sylbur-
gius.

2 Ταῦτα δ' ἐξαγγέλλεται.]
Scio quid velint interpretes.
Ego vero nullus dubito scrip-
sisse Philosophum: ταῦτα δ'

ἐξαγγέλλεται κυρίᾳ λέξει ἢ καὶ
γλώτταις. Cum praesertim fa-
pius incuria librariorum inter-
ciderit in hoc libello vox ista.
Sic supra, τῶν ὀνομάτων σωθε-
σιν, pro τῶν τῶν κυρίων ὀνομά-
των σωθεσιν. Heinsius.

ἄλλης τέχνης ἢ ποιητικῆς. Αὐτῆς ᾗ τῆς ^x ποιητικῆς
διτλή ^y ἡ ἀμαρτία. ^z ἡ μὲν γὰρ ^a καθ' αὐτὴν, ἡ δὲ κατὰ
συμβεβηκός. ³ ἡ μὲν γὰρ προείλετο ⁴ μιμήσασθαι ἀδυ-
ναμίαν, ^b αὐτῆς ἡ ἀμαρτία. ἡ δὲ τὸ προελέσθαι μὴ ὀρ-
θῶς, ^c κατὰ συμβεβηκός. ἀλλὰ τ' ἴσῃ ἄμφω τὰ
δέξια ⁵ προβεβληκότα. ⁶ Ἡ τὸ καθ' ἐκάστῃ τέχνῃ
ἀμάρτημα. οἷον, τὸ κατὰ ἰατρικὴν ἢ ἄλλην τέχνην,
⁶ εἰ ἀδύνατα ^d πεποίηται. Ταῦτ' ἔν ὅποιᾳ ἂν ᾖ, &

^x πολιτικῆς M. 14. ^y ἡ omittunt M. omnes. ^z κατ' αὐτὴν M. 21.
^a ἡ μὲν M. 21. corr. εἰ μὲν. ^b αὐτῆς M. 16. αὐτῇ M. xiv. ^c κατὰ
συμβεβηκός omittunt M. omnes. ^d πεποίηται ὅποιαν ἔν ᾗ κατ' M. 14. xiv.
πεποίηται ὅποιαν ἔν ᾗ κατ' M. 16. 21.

3 Ἡ μὲν γὰρ προείλετο.] Vic-
torius pro ἡ μὲν & ἡ ᾗ, legit
εἰ μὲν, *siquidem*: & εἰ ᾗ, *si vero*.
Idem adnotat *Robertellum* pro
μὴ, quod in excusis est, pu-
tasse corrigendum μὲν: sed
sibi vulgatam lectionem videri
veriolem. Præterea non pa-
rum hac parte perturbare,
quod Philosophus antequam
sententiam absolvisset, in me-
diam illam conjecit hæc verba,
quæ naturam ejus peccati ape-
rissent, κατὰ συμβεβηκός: si vera
illa legitimaque auctoris sint.
Morellium sane in sua Editione
illa sustulisse: sed se, quia
nullum exemplar invenerit à
quo abessent, & præterea Phi-
losoφος quibusdam in locis
fit duriusculus, retinenda cen-
suisse. *Sylburgius*.

4 Μιμήσασθαι ἀδυναμίαν.]
Scribe, κατ' ἀδυναμίαν. Cæ-

terum, non ut vulgo pessime
editur, sed ut in manu exara-
to codice leguntur, quo usi
sunt viri docti, hæc edidi.
Certe Philosophus, ἀδυναμίαν in
poëta qui imitatur, τὸ ἀδύνα-
τον statuit in artibus, quas imi-
tatur. Neque modo recte sen-
tit, sed & accurate loquitur.
Vide, quæ περὶ ἀδυναμίας doc-
tissimus & ornatissimus huc
concessit Victorius. *Heinsius*.

5 Προβεβληκότα.] Post vo-
cem προβεβληκότα, distinguen-
dum est commate, non puncto.
Goulstonus.

6 Εἰ ἀδύνατα.] Idem Vic-
torius legit ἡ ἀδύνατοι πεποίη-
ται, *vel impossibilia in poesi trac-*
tavit. Idem non probat *Ro-*
bortellum, qui delenda censue-
rit verba illa, ταῦτ' ἔν ὅποιᾳ
ἂν ᾖ. *Sylburgius*,

καθ'

καθ' ἑαυτήν. Ὡς τε δὲ τὰ ἐπιτιμήματα ἐν τοῖς
 προβλήμασιν, ἐκ τῶν ἐπισκοπῶντα, λύειν. Πρῶτον μὲν
 γὰρ, ἂν τὰ πρὸς αὐτὴν τ' τέχνῳ ἀδύνατα πεποιήῃ,
 ἡμάρτη. ἀλλ' ὁρθῶς ἔχει, εἰ ὅτι τυγχάνοι ὅτι τέλος
 αὐτῆς. Τὸ γὰρ ὅτι τέλος εἴρη. ὅτι οἶον, εἰ ἔτις ἐκ-
 πηκτικώτερον ἢ αὐτὸ, ἢ ἄλλο ποιεῖ μέρος. Παράδειγ-
 μα ἢ ὅτι Ἐκτορος δῖωξις. ὅτι Η, μέντοι τὸ τέλος, ἢ μάλ-
 λον ἢ ἥτιον ἐνεδέχετο ὑπάρχῃν, ὅτι κατὰ τ' περὶ τούτων
 ὅτι τέχνην, ἢ ἡμάρτη ἐκ ὁρθῶς. Δεῖ γὰρ, εἰ ἐνδέχεται,
 ὅπως μηδαμῇ ἡμαρτῆσθαι. Ἐτι ὅτι ποτέρων ἐστὶ τὸ
 ἡμάρτημα, τῶν κατὰ τὴν τέχνην, ἢ κατ' ἄλλο συμ-

ε γὰρ, ἂν omittunt M. omnes. f ἔχει M. omnes. g τυγχάνει M. 14.
 xiv. 21. omiserat 16. addita deinde ut in 14. h οἶον omittunt M. omnes.
 i ἡμαρτῆσθαι M. omnes. k εἶδη M. 16. 21. & Vict.

7 Τῷ αὐτῆς.] Αὐτῆς primâ
 literâ aspiratâ scribi debere,
 non tenui, ut in prius excusis,
 adnotat Victorius. Idem sus-
 picatur in postrema istarum
 vocum, τὸ γὰρ τέλος εἴρηται, à
 librario peccatum esse, aut hic
 aliquid desiderari quod senten-
 tiam impleat: quia non satis
 idoneus sensus hinc colligatur.
 Ad suspicionem certe augen-
 dam facere, quod particula
 οἶον, quæ sequitur, à nonnul-
 lis libris absit, quæ tamen hic
 necessaria videatur. Sylburgius.

8 Τέλος εἴρηται.] Scribe, τὸ
 γὰρ τέλος εἴρηται. Graviter
 hic, tanquam in loco ἀνιάτω,

& qui nulla ope possit conva-
 lescere eruditissimus se torquet
 Victorius. Ita ut etiam ali-
 quid deesse suspicetur. Nul-
 lus enim, inquit, satis idone-
 us hinc sensus colligitur. Hein-
 sius.

9 ὅτι Η, μέντοι.] Idem Vic-
 torius pro ἢ μέντοι legit εἰ μέν-
 τοι, si sine. Sylburgius.

10 Τέχνην, ἡμάρτηται.] Di-
 stingue post ἡμάρτηται, non post
 τέχνην. Goulstonus.

11 Ποτέρων.] Idem Victo-
 rius probat receptam lectio-
 nem ποτέρων, seque calamo ex-
 aratos libros illi consentientes
 invenisse affirmat. Sylburgius.

βεβηκός

βεβηκός; ἔλαπτον γὰρ, εἰ μὴ * ἤδει ὅτι ¹² Ἐλαφος
θήλεια κέρατα ἐκ ἔχει, ¹³ ἢ ¹ εἰ κακομιμήτως ἔγραψε.
Πρὸς ᾧ τέτοις εἶν ἐπιτιμᾶται, ὅτι ἐκ ἀληθῆ, ¹⁴ ἀλλ'
^m οἷα δεῖ. ¹⁵ οἷον καὶ Σοφοκλῆς ἔφη, αὐτὸς μὲν οἷος δεῖ

¹ εἰ κακομιμήτως sunt in lacuna in M. 14. εἰ ἀμιμήτως M. xiv. ἡκα (sic)
μιμήτως M. 16. ἢ ἀμιμήτως M. 21. & videtur corr. ut in 16. ^m ἴσως
M. omnes.

¹² Ἐλαφος θήλεια.] *Pindarus*, ut & *Anacreon*, cervas
cornutas fecerant. In *Olymp.*
Od. 3. Χρυσοκίρων ἔλαφον θή-
λειαν. Sed & *Callimachus*, qui
longe post *Aristotelem* vixit:

Εὐρες ἐπὶ προμολῆς ὄρεος τῆ
Παρθενίῳ

Σκαυρῶσας ἐλάφας, μεγά τι
χρέος· αἳ μὲν ἐπ' ὄχθης

Αἰὲν ἐβυκολέοντο μελαμψήφι-
δος Ἀναύρας,

Μάσωνες ἢ ταῦροι· κεράων δ'
ἀπειλάμπετο χρυσός.

Cornua capitibus cervarum
poetas de industria affigere ve-
rissimum est: qua ratione &
nescio quæ incredibilia Phœ-
nici affinxerunt. Vid. quæ
annotavit *Anna Fabri Filia*
hunc in locum *Callimachi*.

¹³ ἢ εἰ κακομιμήτως.] *Victorius*
adnotat quosdam scriptos
libros habere, ἢ εἰ ἀμιμή-
τως: alios vero ἢ κακομιμήτως.
Ut non sine casu existimat ali-
quis priorem harum aut veram
esse, aut proximè ad illam ac-
cedere. Contra autem, quæ
irrepsit in excusos libros, vi-
deri è posteriore hac restitutâ
illi syllabâ quæ defecerat;

concinнатam fuisse: cum eti-
am secunda vox, quæ in priore
est, addi debuerit, id est con-
junctio εἰ, quæ prorsus neces-
saria videatur. *Sylburgius*.

¹⁴ Ἀλλ' οἷα δεῖ.] Idem *Victorius*
libros pro ἀλλ' οἷα δεῖ
habere ἀλλ' ἴσως δεῖ. Videri
tamen omnibus partibus me-
liorem receptam lectionem.
Sylburgius.

¹⁵ Οἷον καὶ Σοφοκλῆς.] Vel-
lem qui prolixissimos & erudi-
tissimos in libellum hunc com-
mentarios scripserunt, paulo
diligentius hunc locum excu-
tere suarum partium putassent.
Novum ab acutissimo doctore
problema, sive objectio, seu
tu reprehensionem malis, po-
nitur; cujus hic jam sequitur
exemplum & solutio. Si ver-
ba sequimur; mens erit talis.
Sophoclem accusabat imperi-
tus quidam, quod in imitan-
do sibi veritatem non propo-
neret: respondebat, se, qua-
les oporteret, *Euripidem*, qua-
les essent, introducere. Quâ
solutione, si recte concipitur,
non tam solvitur problema,
quam inane fuisse ostenditur.

Qui

ποιεῖν, Εὐριπίδης καὶ οἰοί εἰσι. ⁿ Δὲ οὐ ταύτῃ λυτέον. Εἰ
 ᾗ μηδετέρως, ὅτι ἔγω φασίν, οἷον τὰ παρὰ θεῶν. Ἴσως
 γὰρ ¹⁶ ἔτε βέλτιον ^p ἔγω λέγειν, ἔτ' ἀληθῆ, ¹⁷ ἀλλ'

ⁿ διὸ omittunt M. omnes. ^o τῶν θεῶν M. 14. ^p ἔτε M. omnes necnon
 Vall. & Ald.

Qui enim, quales oportet, re-
 præsentat; finem consecutus
 est. Item, qui non verè, quod
 in problemate erat, repræsen-
 tat, ne quidem ut oportet. Et
 si, ut oportet, jam verè. Si
 quis autem dicat: Sophoclem
 hoc voluisse; se meliores quam
 sunt nostro tempore, imitari,
 Euripidem autem similes; quis
 discrimen unquam hoc statuit?
 Tragedia enim omnis βελτί-
 ος βέλτεται μιμεῖσθαι τῶν νῦν,
 id est, *meliores quam sunt nunc*,
 ait ipse vir divinus, *imitari*
 vult: sicut χείρες, seu *deterio-
 res*, Comœdia. Certe Aga-
 memnonem imitatur Euripi-
 des, sicut Sophocles. Eodem
 modo τῇ προαίρεσι. Quamvis
 κατ' ἀδυναμίαν interdum aliter
 Euripides. Sic, exempli gra-
 tia, in Iphigenia in Aulide,
 multa heroi illi infra dignita-
 tem, ut alias, volente Deo,
 dicemus, tribuuntur. Sed ni-
 hil hic de illis Aristoteles.
 Totus locus ita est legendus:
 Πρὸς ᾗ ταῖς εἰς ἐπιτιμῶται,
 ὅτι ἐκ ἀληθῆ· ἀλλ' οἷα εἶναι θεῶν.
 Οἷον καὶ Σοφοκλῆς ἔφη, αὐτὸς μὲν
 οἷας εἶναι θεῶν ποιεῖν, Εὐριπίδῃ
 ᾗ οἷαί εἰσι. Euripidem μισόγυ-
 νον fuisse, certe in scena, nemo
 ignorare potest, qui aut fabu-
 las illius aut Aristophanis le-

pores legit unquam. Omnia
 enim fœminarum in apertum
 proferebat crimina, & ple-
 rumque introducebat pessimas.
 Ut Phædras, Medæas, Cly-
 temnestras, Hermionas, alias.
 Contra Sophocles, honestas
 fere aut graves: ut, Tecmes-
 sas, Electras, Antigonas. Cum
 vulgaris autem sit opinio, *Fœ-
 minas plerumque esse peiores*; qui-
 dam Sophocli objiciebant,
 quod in exprimendis fœmina-
 rum moribus à vero recederet,
 cum decorum observaret Euri-
 pides. Ille eleganter de utro-
 que respondit: ὅτι αὐτὸς, οἷας
 θεῶν εἶναι ποιεῖ, Εὐριπίδης ᾗ οἷαί
 εἰσι. Jam aliud est, οἷας θεῶν
 εἶναι, quam οἷας θεῶν. Alterum
 enim ejus est qui imitatur, al-
 terum vero ad subjectum imi-
 tationis refertur. *Heinsius.*

16 Οὐτὲ βέλτιον.] Basil. ἔτε
 βέλτερον, ἔτε λέγειν. Sed nostra
 scriptura Victorium & Cam.
 auctores habet. *Sylburgius.*

17 Ἀλλ' ἔτυχεν.] Satis con-
 stat, alterum ἀλλὰ à mala ma-
 nu esse. Hoc si ejiciatur, in
 reliquo Victorio assentior, le-
 gendum: Ἀλλ' ἔτυχεν, ὡς περ
 Ξενοφάνης, & σαφῆ ταῦτα. Ipsos
Xenophanis versus Victorius ad-
 ducit: qui videndi sunt, &
 lectio-

ἔτυχεν, ὥσπερ ⁹ Ξενοφάνης· ἀλλ' ἔφασι τάδε. ἴσως
¹ ἢ ἔβελτιον μὲν, ἀλλ' ἔτως ² εἶχεν, οἷον τὰ περὶ τῶν
 ὁσίων·

— ¹³ Ἐγχεα δέ σφιν

ὄρθ' ἵπτι σαυρωτῆρος.

Οὕτω γὰρ τότε ¹⁹ ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ νῦν ἱλλυριοί. Περὶ
 ἢ τῷ καλῶς ἢ μὴ καλῶς, ἢ εἰρητάι τινι, ἢ πέπρακται,
 καὶ μόνον σκεπτόμενον εἰς αὐτὸ τὸ πεπραγμένον ἢ εἰρημένον
 βλέποντα, ¹¹ εἰ σπαρδαῖον ἢ φαῦλον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ πρᾶτ-
 τonta ἢ λέγοντα πρὸς ὄν, ἢ ὅτε, ἢ ὅτω, ἢ ἔνεκεν· οἷον,
² ἢ μείζονος ἀγαθῶς, ἵνα γῆνη· ἢ μείζονος κακῶς, ἵνα
 ἀπογῆνηται. Τὰ δὲ πρὸς τὴν λέξιν, ὁρῶντα δὲ διαλύειν
 οἷον, γλῶττι.

²⁰ Οὐρῆας μὲν πρῶτον.

⁹ Ξενοφάνης M. 14. Ξενοφάνη M. 16. 21. ¹ ἢ omittunt M. omnes.
² ἔτυχεν M. 21. ¹ οἱ ἱλλυριοί M. xiv. ¹¹ ἢ σπαρδαῖον M. xiv. 16. 21. & Ald.
² ἢ omittunt M. 16. 21. ἢ μείζονος omittit M. 14. & Vall.

lectionem confirmant. *Heinsius*.
 Versus *Xenophanis*:

Καὶ τὸ μὲν ἐν σαφές ἔστι ἀνὴρ
 ἴδεν, ἔδεν πρὸς ἑσπέρην

Εἰδὼς ἀμφὶ θεῶντι, καὶ ὅσα λέ-
 γω παρὰ πάντων.

Εἰ γὰρ καὶ τὰ μάλιστα τύχοι τετε-
 λεσμένον εἰπὼν,

Αὐτὸς ὅμως ἐκ οἴδης, δόκος δ'
 ἐπὶ πᾶσι τέτυκται.

18 Ἐγχεα.] Versus petitus
 ex *Iliad.* x. ver. 153. Diu
 mansisse hunc morem destitu-
 endi hastas in terra, inter
 Græcos, ex *Eustathio* monet

Dacierus: donec hasta quæ-
 dam forte deturbata, repen-
 tino sonitu propinquos exci-
 tavit milites, & metu nocturni
 congressus tota implevit castra.

19 Ἐνόμιζον.] Ἐνόμιζον ag-
 noscit etiam *Victorii* versio,
*sic enim tunc instituto quodam fa-
 ciebant.* *Sylburgius*.

20 Οὐρῆας.] *Locus* petitus
 ex *Il.* α. ver. 50. eodem hæc
 vox occurrit sensu, *Il.* x. ver.
 85. quo posse intelligi ait
Aristoteles: "Ἡ τιν' ἐρήων διζήμε-
 νος, ἢ τιν' ἐταίρων;

ἴσως

Ἴσως γὰρ ὃ τὰς ἡμιόνας λέγει, ἀλλὰ τὰς Φύλακας.

Καὶ τὸ Δόλωνα,

— ²¹ γ Εἶδος μὲν ἔλω κακός.

Οὐ τὸ σῶμα ἀσύμμετρον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αἰχρόν.

Τὸ γὰρ εὐδὲς οἱ Κρήτες εὐπρόσωπον καλεῖσι. Καὶ τὸ,

²² Ζωρότερον δὲ κέραιρε,

ὃ τὸ ἄκρατον, ὡς οἰνόφλυξιν, ἀλλὰ τὸ θῆτον. Τὸ δὲ

κατὰ μεταφορὰν εἴρηται· οἶον,

²³ γ Ἄλλοι μὲν ῥὰ θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι

Εὐδὸν παννύχιοι.

² Καὶ τὸ,

Ἦτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθήσθεν.

² Καὶ,

²⁴ β Αὐλῶν συρίγωνθ' ὁμαδόν.

γ ὅς δὲ τοι ante εἶδος addit M. 14. ita tamen ut δήτοι in lacuna sit. ὅς ῥάτοι (sic) M. xiv. ὅς ῥήτοι (sic) M. 16. 21. ² pro καὶ τὸ habent ἅμα δὲ φησιν M. omnes & Vall. ² Omittunt καὶ M. 14. 16. 21. ^β Αὐλῶν τε M. xiv.

21 Εἶδος.] Victorius ante εἶδος μὲν addit, ὅς δὲ τοι. Quod initium est versus, ex II. κ. ver. 316. Sylburgius.

22 Ζωρότερον.] Hemistichium est, ex Iliad. ι. ver. 203. Sylburgius.

23 Ἄλλοι μὲν.] Locus ex II. β. in ipso statim principio. Qui vero sequitur, desumptus est ex II. κ. non procul ab initio. Sylburgius.

24 Αὐλῶν συρίγωνθ'.] Hemistichium hoc ex eodem loco petatum est, sed aliter in vulgatis Editionibus hic versus

legitur atque ab Aristotele hic citatur. ita scilicet,

Αὐλῶν συρίγων τ' ἐνοπήν, ὁμαδόν τ' ἀνθρώπων:

quam lectionem agnoscit non modo scholiastes, sed etiam Hesychius, dum innuit ὁμαδόν significare tumultum congregatæ multitudinis. Sylburgius.

Ibid. Αὐλῶν.] Ita brevitatis amans magister edidit, Αὐλῶν συρίγων τ'—ὁμαδόν τ'—Non totum Homeri versum, sed præcipuas citavit partes, alternis omisissis. Goulstonus.

Τὸ

²⁵ Τὸ γὰρ Πάντες, ἀντὶ ^c τῶ πολλοὶ κατὰ μεταφορὰν εἴρηται. Τὸ γὰρ πᾶν, πολὺ τι. Καὶ τὸ,

²⁶ Οἷη δ' ἄμμορος,

^d κατὰ μεταφορὰν. Τὸ γὰρ γνωριμώτατον μόνον.

Κατὰ δὲ προσωδίαν, ὥσπερ Ἰωπίας ἔλυσεν ὁ Θάσιος τὸ,

²⁷ Δίδομεν δέ οἱ.

Καί,

²⁸ Τὸ μὲν ἔ καταπύθεται ὄμβρῳ.

Τὰ δὲ Διαιρέσι· οἷον Ἐμπεδοκλῆς·

^c τῶ omittunt M. 16. 21.

^d κατὰ μεταφορὰν omittit M. xiv. & Vall.

²⁵ Τὸ γὰρ Πάντες.] Nihil tale in superioribus fuisse puer videt. Ergo certum est Homericum desiderari locum, in quo πάντες sint οἱ πολλοί. Ut, exempli gratia, Iliados primo, Jupiter cum ad Æthiopas cælo relicto proficisci fingitur, addit poëta:

—Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο. Hic cavillator aliquis objicere poëtæ posset: Si Dii omnes Jovem sunt secuti, ergo cælum sine Diis fuit. Hujus προσλήματος λύσιν nunc proponit magnus magister; & ostendit: ὅτι ἔ κεκοινοῦνται, ἀλλὰ μετρίως γὰρ ποιήσας, ut alibi loquitur: id est, non propria, sed translata usum voce. Omnes enim, inquit, sunt multi.

Et causam addit: τὸ γὰρ πᾶν πολὺ τι. Aliter Robortellus. Cui hic quidem nihil credo. *Heinsius.*

²⁶ Οἷη δ' ἄμμορος.] Locus ex Iliad. σ. ver. 489. & Odyss. *Sylburgius.*

²⁷ Δίδομεν.] Δίδομεν an δίδομαι (Ionice scilicet pro δίδομαι) legerit Hippias, disquirat Victorius. Locus est Il. β. *Sylburgius.* Sed jam iste versus (ut monet *Dacierus*) in textu nullibi apparet, *Piā*, ut loquuntur, *Fraude* subrafus.

²⁸ Τὸ μὲν ἔ.] Versus iste prolatus ex Il. ψ. ver. 328. in cujus scriptione Basil. & Camot. pro ἔ habent εἰ. Victorius quoque de illa diversitate disputat. *Sylburgius.*

Αἰψα

Αἴψα δὲ ^e θνήτ' ἐφύοντο, τὰ πρὶν μάθον ^{29 f} ἀθά-
νατ' εἶναι,

Ζωρά τε πρὶν κέκερτο.

Τὰ δὲ ἀμφιβολία.

³⁰ Παρώχηκεν δὲ πλέων νύξ.

Τὸ γδ Πλέων, ἀμφιβολόν ἐστι. Τὰ δὲ κατὰ τὸ ἔθος ^ε
^ε λέξεως · οἶον ^ε κεκραμένον οἶνόν φασιν εἶναι. Ὅθεν
πεποιήται.

³¹ Κνημὶς νεοτεύκτε κασιτέροιο.

Καὶ Χαλκέας, τὰς ^ε σίδηρον ἐργαζομένης. Ὅθεν εἴρη-
ται ὁ Γανυμήδης

Διὶ ^h οἰνοχοεύειν,

ὃ πινόντων οἶνον. ³² Εἴη δ' ἂν ὃ τῷ γε καὶ κατὰ με-
ταφοράν. Δεῖ δὲ καὶ ὅταν ὄνομά τι ^{33 i} ὑπεναντίωμά τι

^e θνήτὰ M. omnes. ^f ἀθάνατα · ζῶα τε M. omnes & Vall. ^ε λέξεως τῶν κε-
κραμένων · οἶον φασιν M. 14. xiv. λέξεως τῶν κεκραμένων οἶνον φασιν M. 16. 21.
^h οἰνοχοεῖ M. 16. 21. ⁱ ὑπεναντιώματι M. 14. 16. 21. & Vall.

29 Ἀθάνατ' εἶναι.] Basil. & Camot. ἀθάνατα ζῶα τε: lu-
xato metro. Nostra scriptura
est non modo apud Victorium,
sed etiam apud Athenæum, &
in poesi philosophica Henrici
Stephani, p. 24. ubi posterior
versus sic legitur

Ζωρά τε πρὶν ἀκρητα, διαλ-
λάττοντα κελεύθες. Sylburgius.

30 Παρώχηκεν.] Hemistichi-
um ex II. κ. ver. 252. Syl-
burgius.

31 Κνημὶς νεοτεύκτε.] He-
mistichium petatum ex II. φ.
Quod vero sequitur, depromp-

tum ex II. v. vers. 234.

—Γανυμήδης·

³² Ος δὲ κάλλιστος γένετο θνητῶν
ἀνθρώπων·

Τὸν δὲ ἀνῆρείψαντο θεοὶ, Διὶ
οἰνοχοεῖν.

32 Εἴη δ' ἂν.] Victorius,
εἴη δ' ἂν τῷ, omiffa nega-
tivâ: secutus ea in re vetera
exemplaria. Sylburgius.

33 Ὑπεναντίωμα.] Basil. ὑπ'
εναντιώματι. Sed Victorii &
Camotii scriptura, ὑπεναντίωμα
π, subcontrarietatem aliquam,
visa est magis consentanea.
Sylburgius.

^k δοκεῖ σημαίνειν, ἐπισκοπεῖν ποταχῶς ἂν ^l σημῆνδε ³⁴ τῷ
τὸ ἐν τῷ εἰρημένῳ · ^m οἷον,

³⁵ Τῇ ῥ' ⁿ ἔχετο χάλκεον ἔγχος,

· τῷ ταύτῃ κωλυθῆναι. ^p Τὸ δὲ, ποταχῶς ³⁶ ἐνδέχεται,
ὡδὶ πως · μάλισ' ἂν τις ὑπολάβοι κατὰ πλὴν κατ'
ἀντικρὺ, ἢ ὡς Γλαύκων ^q λέγει, ³⁷ ὅτι ἔνιοι ἀλόγως
προὔπολαμβάνουσι, ἐκ αὐτῶν ³⁸ καταψηφισάμενοι συλ-
λογίζονται, καὶ ³⁹ ὡς εἰρηκότες ὅτι δοκεῖ ἐπιτιμῶσιν, ἂν

^k σημαίνειν δοκεῖ ἐπισκοπεῖν M. 14. δοκεῖ Vict. ^l σημαίνει M. 14. ^m οἷον
τὸ τῷ M. omnes. ⁿ ἔσχε τὸ M. 14. ^o τὸ M. omnes. ^p δὲ τὸ omittunt
M. omnes. ^q λέγει τι M. 14. λέγει · τί τὸ M. xiv. 16. 21.

34 Τῷ.] In quodam libro, dandi casu legi τῷ, testatur Victorius: sed addit, ple-rosque calamo scriptos assen-tiri excusis. Idem disputat, nominandine an accusandi ca-su accipiendum sit τῷ. Sylburgius.

35 Τῇ ῥ' ἔχετο.] Hemisti-chium ex Il. v. ver. 272. Ibi-dem Basil. pro τῇ habet τό: minus apte. Sylburgius.

36 Ἐνδέχεται ὡδὶ πως.] Vic-torius adnotat, unum ἐ libris excusis, qui nuper in lucem prodierit, pro ὡδὶ πως habere ὡδὶ πως: in quibusdam calamo exaratis legi δικως. Sed ὡδὶ πως retinet in sua versione; sic quodammodo. Sylburgius.

37 Ὅτι ἔνιοι.] Victorius, & Camot. pro ἔνιοι habent ἔνιοι, nonnulla. Et adnotat Victo-rius extare libros qui habeant τι ἔνιοι: unde se factum arbi-trari ut Paccius emendarit ὅτι

ἔνιοι. Sed vidisse se etiam quendam omnium vetustissi-mum, in quo legatur ὁ ἔνιοι. In eodem codice locum supe-riorem non esse integrum, sed desiderari illic verbum, relicto spatio ipsius. Sic enim habe-re: Κατὰ τὴν — ὡς Γλαύκων λέ-γει. In margine tamen ejus-dem, alia manu repositum esse quod nunc in excusis illic le-gitur. Sylburgius.

38 Καταψηφισάμενοι.] Ope-ræ pretium est videre, quam misere hic eruditissimus hæreat Victorius, Riccobonus, & alii. Scribe καταψηφισάμενοι. Frustra quoque est Robortellus. Ver-sionem nostram cum illorum confer, Nullo opus erit com-mentario. Heinsius.

39 Ὡς εἰρηκότες.] Frustra hic quoque Italorum doctissimi, qui in hoc libello ætatem ege-runt, se torquent. Ac Victorii quidem ornatissimi doctissimi-
que

ὑπεναντίον ἢ τῇ αὐτῶν οἰήσει. Τὸτο δὲ πέπονθε τὰ παρὰ
 Ἰκάριον· οἷον) γὰρ αὐτὸν Λάκωνα εἶναι. Ἀποπον εἶναι,
 τὸ μὴ ἐντυχεῖν τῷ Τηλέμαχον ⁴⁰ αὐτῷ εἰς Λακεδαι-
 μονα ἐλθόντα. Τὸ δὲ ἴσως ἔχει ὥσπερ οἱ Κεφαλή-
 νες φασ· παρ' αὐτῶν γὰρ γῆμαι λέγῃσι τὴν Ὀδυσσεά·
 καὶ εἶναι Ἰκάδιον, ἀλλ' ἢ ἐκ Ἰκάριον. ⁴¹ Διαμάρτημα
 δὲ τὸ πρόβλημα εἰκὸς ἐστίν. Ὅλως δὲ τὸ ἀδύνατον μὲν,
 ἢ πρὸς τὴν ποίησιν, ἢ πρὸς τὸ βέλτιον, ἢ πρὸς τὴν δόξαν
 δεῖ ἀνάγχειν. Πρὸς τε γὰρ τὴν ποίησιν, αἰρετώτερον πιθανόν

τ' ἔκ' Ἰκάριον M. 14. xiv. - s. ἢ omittunt M. omnes.

que senis, cum præfertim ver-
 sionem ejus legimus, ex animo
 nos miseret. Alios miramur,
 qui cum neminem, ne in Ita-
 lia quidem orbis terrarum re-
 gina, & scientiarum omnium
 matre, secum conferendum esse
 sibi persuaderent, tamen toties
 scripserunt quæ nec ipsi intel-
 ligunt, cum præcipue verba
 Aristotelis Latine reddunt;
 nedum isti Flandri & eorum
 vicini Batavi ea capiant. Quos
 Robortellus pingue quid so-
 nare ait, cum Latine loquun-
 tur. Et ut

*Vervecum in patria crassoque
 sub aere natos,*
 in universum damnat. Quare
 non mirum erit, si quod illis
 evenit, quibus neque tempus
 defuit, ingenium vero etiam
 superfuit, nos quoque inter-
 dum labamur. Non enim men-
 tiendum est, omnia hæc uno

aut altero die nobis nata sunt,
 quo cum operis typographo-
 rum paria facere conati sumus.
 Sed ut viros doctissimos ab-
 solvamus, legendum est: καὶ
 ἐκ εἰρηκότι ὁ, π. δοκεῖ, &c. Et,
 quia non dixit quod ipsis videtur,
 accusat eum, si hoc pugnet cum
 opinione ipsorum. Heinsius.

⁴⁰ Αὐτῷ.] Basil. & Cam.
 pro αὐτῷ habent αὐτὸν, ipsum.
 Sylburgius.

⁴¹ Διαμάρτημα.] Victorius
 distinctis vocibus legendum
 monet δι' ἀμάρτημα, propter er-
 ratum, subaudito verbo εἶναι.
 Idem suspectum habet illud,
 πρόβλημα εἰκὸς ἐστίν: ac veretur
 ne locus corruptus mansue-
 rit. Sylburgius.

Ibid. Διαμάρτημα] In mar-
 gine Edit. Du-Vall. adnotatur,
 quosdam ita legere, 'ΑΚ' ἐκ
 Ἰκαριον διαμάρτημα. Τὸ δὲ πρό-
 βλημα.

αδύνατον,

ἀδύνατον, ἢ ἀπίθανον καὶ δυνατόν· τοιαύτας δὲ εἶναι, ὅας Ζεῦξίς ἔγραφεν, ἀλλὰ ἢ καὶ πρὸς τὸ βέλτιον. Τὸ γὰρ ᾠδόμενον δὲ ὑπερέχον⁴² πρὸς ἃ φασι τάλουα. Οὕτω τε καὶ ὅτι ποτὲ ἐκ ἀλογόν ἐστιν· εἰκὸς γὰρ ἔστι παρὰ τὸ εἰκὸς γίνεσθαι. ⁴³ Τὰ δὲ ὑπεναντία ὡς εἰρημνία ἔτω σκοπεῖν, ὥσπερ οἱ ἐν τοῖς λόγοις ἔλεγκοι, εἰ τὸ αὐτὸ καὶ πρὸς τὸ αὐτὸ, καὶ ὡσαύτως, ⁴⁴ ὡς τε καὶ αὐτὸν ἢ πρὸς ἃ αὐτὸς λέγει, ἢ ὁ ἀν^x φρόνιμος ⁴⁵ ὑπόδηται. Ὁρθὴ δὲ ἐπιτίμησις, ⁴⁶ καὶ ἀλογία καὶ μοχθηρία, ὅταν μὴ ἀνάγκης ἔσης, μηθεὶν χρήσεται τῷ ἀλόγῳ, ὥσπερ

^t οἶον M. omnes. ^u καὶ πρὸς τὸ omittunt M. omnes ^w ὑπερέχειν. Πρὸς Vict. ^x φρονιμὸν M. omnes.

42 Πρὸς ἃ φασι.] Scribe cum doctissimo Madio: πρὸς δόξαν ἃ φασι. Τὰ ἀλογα δὲ. Est enim tertius ^t λύσεως τῶν προβλημάτων modus, si ad opinionem referamus, id quod præter rationem à Poëta est scriptum, atque ea ratione excusamus. Ea autem sunt quæ vulgo dicuntur aut creduntur. *Heinsius.*

43 Τὰ δ' ὑπεναντία.] Viri eruditi fluctus in simpulo hic excitant. Et doctissimus Victorius ut interpretetur, quid sit illud ὡς εἰρημνία, multum se macerat. Scribendum, quo nihil simplicius pote, τὰ δ' ὡς ὑπεναντία εἰρημνία. Mirum est non tandem assuevisse libelli hujus mendis, qui nunquam eum è manibus deposuerunt. *Heinsius.*

44 Ὡς καὶ αὐτόν.] *Heinsius,*

in textu, ὥς ἐστι ταυτὸ. Puto geminatam esse vocem primam: quæ leviter postea immutata, sensum turbavit. Possem alia ingeniose excogitare, sed nihil est necesse. *Heinsius.*

45 Ὑπόδηται.] Victorius ὑποδηται: more verborum in μι. Sed reperiuntur etiam alterius generis exempla apud hunc ipsum Philosophum. *Sylburgius.*

46 Καὶ ἀλογία.] In utraque *Heinsii* Editione legitur καὶ ἀλογίας καὶ μοχθηρίας, gener. casu: & paulo post μηθεὶν, in Parisiana tantum retinetur. Locum sic vertit: Recte autem tum reprehenditur poeta, ἔστι præter rationem improbeque dicitur fecisse; cum sine ulla necessitate aliquid, quod est præter rationem, ponit.

Εὐελπίδης ⁴⁷ τῷ ὕ Αἰγείητος ² πονηρία, ὥσπερ ἐν Ὁρέση τῷ
Μενελάῳ. ⁴⁸ ² Ταῦτα μὲν ἔν ἐπιτιμήματα, ὅκ πέντε εἰδῶν
φέρουσιν· ἢ γὰρ ὡς ἀδιώατα, ἢ ὡς ἄλογα, ἢ ὡς
βλαβερά, ἢ ὡς ὑπεναντία, ἢ ὡς ἀπὸ πλὴν ὁρδότητα

ὕ Αἰγείητος est in lacuna in M. 14. αἰγινήτη M. xiv. αἰγείητη M. 16. 21.
² πονηρία M. 14. 16. 21. πονηρίας Ald. ² τὰ M. xiv. 16. 21.

47 Τῷ Αἰγείητος.] Αἰγείητος
habet etiam Victorii & Cam.
Edit. Sed adnotat Victorius,
discrepare hic inter se scriptos
codices. Quendam enim ha-
bere Αἰγινήτη πονηρία, alium,
τῷ Αἰγείητη πονηρία: nonnullos,
τῷ Αἰγείητη πονηρία καί. In cu-
jus exemplaris margine, emen-
datum esse τῇ Αἰγίδος. Id ve-
ro quod *Robertellus* excogitavit
ad maculam hanc delendam,
sibi non penitus satisfacere,
quia Tragœdia in qua fingitur
Ægeus repente in medias tur-
bas advolare, *Medea* vocatur,
non Αἰγεύς. Ἐν τῷ Αἰγείῳ vero,
videri fabulam indicare, cui
Ægeus ipse nomen imposue-
rit, ut statim auctor loquitur,
dum inquit ἐν τῷ Ὁρέση. In
Basil. etiam margine adnota-
tum vel Αἰγινήτος legendum
esse, vel Αἰγίδος: lectorque ad
Euripidis *Oresten* remittitur.
Victorius rem in dubio relin-
quit. *Sylburgius*.

Ibid. Τῷ Αἰγείητος.] Non
displicet, quod in margine
fui codicis invenisse se testatur
Victorius, Αἰγίδος: ut sit, τῷ
Αἰγίδος πονηρία, ὥσπερ, &c.

Quamvis non succurrat, in quo
Dramate ista tractaverit Euri-
pides, cum Stobæus ad LXXX.
plus minus passim laudet, qui
in hac parte longe Athenæum
antecedit. Superioribus ex An-
dromache Euripidis exemplum
summum addidisse poterat præ-
ceptor. Ubi non dissimilem
Menelai πονηρίαν exhibet, do-
nec à Peleo reprimitur: cum
nihil esset necesse. Sed de his,
volente Deo, multis, si ali-
quando opus nostrum pertexa-
mus; in quo omnia Græco-
rum ac Latinorum Tragico-
rum vitia excutiemus & virtu-
tes. Quod à Cæsare Scaligero
viro incomparabili est præter-
missum. *Heinsius*.

Ibid. Τῷ Αἰγείητος.] Scribe
haud dubitanter, τῷ ἐν Αἰγείῳ,
ἢ τῇ πονηρίᾳ. Victorius ex Mss.
Goulstonus.

8 Ταῦτα μὲν ἔν.] Idem Vic-
torius pro ταῦτα μὲν ἔν, habet
τὰ μὲν ἔν: & sic vertit, incre-
pationes quidem igitur. Ejus
mutationis auctores citat ca-
lamo exaratos libros. *Sylbur-
gius*.

τὴν κατὰ τέχνῳ. Αἱ δὲ λύσεις ἐκ τῶν εἰρημύων
 49 ἀριθμῶν σκεπτεῖται· εἰσὶ δὲ δώδεκα.

49 Ἀριθμῶν.] Nemo, nisi me animus fallit, ita Græce aut Latine loquatur, nedum Aristoteles. Quinque posuerat modos, è quibus poëtarum ducerentur reprehensiones. Duodecim postea solutionum ponet: id quod nondum fecit. Ergo, si Victorio & qui ubique eum sequitur, Riccobono credimus, illos solutionum modos, numeros vocavit. Et quidem, antequam numerum posuit. Nondum enim dixerat, quot essent. Hæc dubitatio notam illam eruditissimo feni

expressit, Ἀριθμῶν vocat illos: quia numerum eum quem significavit conficiunt. Atqui neque numerum significavit: neque quæ ad numerum rediguntur, ideo numerus vocantur. Aristoteles, exempli gratia, sex extra dictionem in Elenchis statuit fallacias. An propterea ego dicam, sex extra dictionem esse numeros? non morabimur lectorem. Legendum est, αἱ ᾧ λύσεις ἐκ τῶν εἰρημύων σκεπτεῖται. Εἰσὶ ᾧ ἀριθμῶν δώδεκα. *Heinsius.*

Κ Ε Φ. κς.

Ὅτι βελτίων ἡ τραγωδικὴ μίμησις ἢ ἡ ἐποποιητικὴ.

ΠΟΤΕΡΟΝ δὲ ^b βελτίων ἡ ἐποποιητικὴ μίμησις, ἢ ¹ ἡ ^c τραγωδική, διαπορήσκειν ἂν τις. Εἰ γὰρ ἡ ἥτιον ^d φορτικὴ, βελτίων· τοιαύτη δὲ ² ἡ πρὸς βελτίους θεατὰς ^e ἐστὶ, δῆλον ὅτι ἡ ἅπαντα μιμημένη φορτικὴ.

^b βέλτιον M. 14. 16. ^c τραγικὴ M. omnes, in 21. præterea deest articulus ἡ præmissus huic voci. ^d φορτικὴ τοιαύτη M. 14. ^e ἐστὶ δειλία, δῆλον M. omnes & Vall.

¹ Ἡ τραγωδική.] Non pauci libri scripti pro τραγωδικὴ habent τραγικὴ, ut paulo post, τὴν δὲ τραγικὴν: teste Vic-

torio. *Sylburgius.*

² Ἡ πρὸς βελτίους.] Victorius, Cam. & Ald. omittunt particulam ἡ ante πρὸς βελτίους. *Sylburg.*

Ἦς γὰρ ἐκ αἰσθανομένων, ἂν μὴ ³ αὐτὸς προσθῇ, πολλήν ⁴ κίνησιν ⁵ κινῶν. οἷον, οἱ Φαῦλοι ⁶ αὐληταὶ κυλιόμενοι, ἂν δίσκον δεῖ μιμεῖσθαι. Ἐλκοντες ⁷ κορυφαίων, ἂν σκύλλαν αὐλῶσιν. Ἡ μὲν ἔν ⁸ τραγωδία, τοιαύτη ἐστίν, ὡς καὶ οἱ πρότερον τὰς ὑμέρας αὐτῶν ὥντο ὑποκριτάς. Ἦς λίαν γὰρ ὑπερβάλλοντα, πίθηκον ⁹ ὁ ^h Μωῖσχος ^τ ⁷ ⁱ Καλλιπίδην ἐκάλει. Τοιαύτη δὲ

^f κινῶντα M. omnes.

^g αὐληταὶ omittit M. 21.

^h Μωῖσχος M. 14.

ⁱ Καλλιπίδην M. xiv. 21.

³ Αὐτός.] *Heinsius* in textu legit αὐτό: *quasi nihil, nisi hoc accederet sentirent spectatores.*

⁴ Κίνησιν κινῶντα.] *Victorius* adnotat, in pluribus calamo exaratis codicibus pro κινῶντα legi κινῶντα, *moventia*. Quam lectionem sibi non penitus contemnendam videri, si articulus πῶ, quem requirit hæc media inter nomen ac verbum vox, antea positus foret: cumque nullum ipsius illic sit vestigium, fieri posse ut negligentia librariorum id sit commissum. Si quis vero αὐτοῖς pro αὐτὸς emendat, uno fortasse tempore pluribus malis remedium adhiberi. Intelligi vero, *his qui audiunt*, quos supra θεατὰς appellavit. *Sylburgius*.

⁵ Τραγωδία, τοιαύτη ἐστίν.] Ne dubita fuisse scriptum: πρὸς τὴν ἐποποιῖαν τοιαύτη ἐστίν. *Heinsius*.

⁶ Ὁ Μωῖσχος.] *Μωῖσχος* per *v* habet etiam *Victorius*: at *Camot*. *Μωῖσχος*: haud scio

an rectius. *Sylburgius*.

⁷ Καλλιπίδην.] *Callippides* ille, quem & meminit *Plutarchus* in *Apothegm. Laconicis*, *Tragædiarum* fuit *histrion*, magni inter *Græcos* nominis, sed nimium corporis *gesticulationibus* deditus. Quibus cum permaxime utebatur, ea tamen id fecit agilitate, ut a loco discedere non videretur. Quo factum est, ut vulgo inde *Callippides* vocaretur, qui in *moliendis negotiis*, cum multa se facturum minaretur, nihil tamen conficeret. *Cicero ad Atticum*, XIII. 12. de *Varrone*, “*Biennium præterit, cum ille*” *Καλλιπιδῆς assiduo cursu cubitum nullum processerit*. Sic “& *Suetonius in Tiberio cap.*” 18. *Ad extremum vota pro* “*itu & reditu suo suscipi passus,*” “*ut vulgo jam per jocum Cal-*” “*lippides vocaretur: quem cur-*” “*sitare, ac ne cubiti quidem*” “*mensuram progredi, proverbio*” “*Græco notatum est.*” *Dacierus*.

δόξα καὶ ^κ περὶ Πινδάρου ἦν, ¹ ὡς ἔτοι ἔχουσι πρὸς αὐτὰς,
⁹ ἢ ὅλη τέχνη πρὸς τὴν ἐποποιίαν ἔχῃ. Τὴν μὲν ἔν ^μ περὶ
 τὰς θεατὰς ¹⁰ ἐπιφθεῖς φασιν εἶναι, ¹¹ ^ν δι' ὃ ἔδεν δέον
 τῶν σχημάτων τὴν δὲ τραγικὴν, πρὸς Φαύλους. ^ο Ἡ ἔν
 Φορτικῇ, ^ρ χείρων ¹² ^q δῆλον ὅτι ἂν εἴη. Πρῶτον μὲν ¹ ἔν ἔ
 τ ποιητικῆς ἢ κατηγορίας, ἀλλὰ ^τ ὑποκριτικῆς. ἐπεὶ
 ἐστὶ περὶ ἐργαζέας τοῖς σημείοις καὶ ῥαψωδῶντα, ὅπερ

^κ περιτινδαρία (sic) M. 14. περὶ τὴν δαρείαν M. 16. & Vall. ¹ ὡς δ' ἔτοι
 δ' ἔχουσι M. 14. 21. ^μ πρὸς θεατὰς M. xiv. & 21. in quo videtur corr. πρὸς
 τὰς θεατὰς. ^ν δι' ὃ omittunt M. omnes. ^ο εἰ M. xiv. ^ρ χείρων
 M. 16. ^q δηλονότι M. 14. xiv. ¹ ἔν omittunt M. omnes.

8 Καὶ περὶ Πινδάρου.] Victorius adnotat in scriptis quibusdam exemplaribus legi περὶ τὴν δαρείαν: sed in eorundem margine περὶ Πινδάρου. Verum cum *Pindarum* histrionem nulloibi legerit, siquis *Tyndarus* in hoc studio clarius aliquando lectus esset, facile se credere ex his vestigiis quæ restant, illum auctorem hunc nostrum intellexisse. Idem Victorius, finita post ἡ periodo, subjungit, ὡς δ' ἔτοι ἔχουσι: & mox ἢ ὅλη τέχνη. *Sylburgius*.

Ibid. Πινδάρου.] Lege *Τυνδάρεω* ἦν ὡς δ' ἔτοι, & mox, ἢ ὅλη. Victorius ex conjectura, & codicibus scriptis. *Goulstonus*.

9 Ἡ ὅλη τέχνη.] Scribe, ἢ ἄλλη τέχνη. Nam si ἢ ὅλη τέχνη, ejus pars *Epopoia* erit, quæ

genere est diversa: quod hic profitetur vir summus. Dramaticen autem intelligit: cujus diversæ rursus sunt species: quæ externo apparatu & histrionia fulciuntur. Ἡ ἄλλη, ἢ λοιπή. *Heinsius*.

10 Ἐπιφθεῖς.] Quibus ingenue educari contigit. Notum illud Ovidii:

—*Ingenuas didicisse fideliter artes
 Emollit mores: nec finit esse feros.*

11 Δι' ὃ ἔδεν.] Calamo exarati libri non habent particulam *δι*: quæ tamen requiri eo loco videtur; aut Articulus *οἱ* loco illius poni debet: ait Victorius. *Sylburgius*.

12 Δῆλον ὅτι.] *Basil.* & *Camot.* Edit. *δηλονότι*, conjuncte. *Sylburgius*.

ἐποίῃ

ἡ ἐποίησεν Σωσίφρατος· καὶ ¹³ τὰ δαδόντα, ὅπερ ἐποίησε Μνασίθεος ^u Ὀπέντιος. Εἴτα ἐδὲ κίνησις ἅπασαν ἀποδοκιμασία, ἔπερ μὴδ' ὀρχησις, ἀλλ' ἡ Φαύλων, ὅπερ καὶ ^v Καλλιπιδῆς ἐπετιμᾶτο, ¹⁴ καὶ νῦν ^w ἄλλοις, ὡς ἐκ ἐλευθέρως γυναικας μιμνήμενων. Ἔτι ἡ τραγωδία καὶ ἀνδρὶ κινήσεως ¹⁵ x ἐποίητο αὐτῆς, ὡς περ ἡ ἐποποιία· διὰ γὰρ τῶ ἀναγινώσκον φανερὰ ^y ὅποια τίς ἐστιν. Εἰ δὲν ἐστὶ ^z τὰλλα κρείττων, τῶτό γε ἐκ ἀναγκαῖον αὐτῇ ὑπάρχειν· ἔπειτα διότι πάντ' ^a ἔχει ὅσα περ ἡ ἐποποιία. Καὶ γὰρ τῷ μέτρῳ ἔχει χρῆσθαι, ¹⁶ καὶ ὅτι ἐ μικρὸν

^s ἐστὶ M. omnes. ^t διαδιδόντα M. 14. ^u ὁ Ὀπ. M. xiv. ^v Καλλιπιδῆς M. xiv. Καλλιπιδῆς M. 16. ^w ἄλλοι Ald. ^x ποιεῖ τὸ M. omnes necnon Ald. & Vall. ^y καὶ ὅποια M. xiv. 16. 21. ^z τὰ γ' ἄλλα M. 14. 16. 21. ^a ἔχει omittunt M. omnes.

13 Δαδόντα.] Camot. διαδιδόντα: Victorius longe aptius, δαδόντα, canentem. Sylburgius.

14 Καὶ νῦν ἄλλοις.] Basil. & Camot. pro ἄλλοις habent ἄλλοι. Videtur (inquit Victorius) hic à librariis necessario peccatum. Cum enim Callippidem dicat, & alios diversis temporibus eadem culpa exagitatos, verbumque idem sit, unde personæ hæ aptæ sunt, (ab ἐπετιμᾶτο enim omnes pendent) casus etiam ipsarum iidem esse debeant: cum tamen contra in excusis libris Callippidis nomen tertio casu positum sit; contra autem eorum quos aliorum nomine intellexit, nominandi. Idem erratum, con-

traria tamen ratione est in nonnullis calamo exaratis. Καλλιπιδῆς enim illi habent; & infra ἄλλοις. Quod si alterum horum reciperetur, alterum vero repudiaretur, res belle se haberet, nec quicquam maculæ hic restaret. Sylburgius.

15 Ἐποίητο αὐτῆς.] Victorius pro ἐποίητο αὐτῆς legit ποιεῖ τὸ αὐτῆς, facit quod ipsius est. Quo modo etiam in Magnis Moral. 64. 1. Philosophus dicit σωλεῖν τὸ αὐτῆς ἔργον. Sylburgius.

16 Καὶ ὅτι.] Victorius pro ὅτι & τὴν ὅψιν, legit ἔτι, & πᾶς ὅψις: scriptorum librorum auctoritatem secutus. Sylburgius.

μέρος

μέρος τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ὄψιν ἔχει, ¹⁷ δι' ἧς ^b τὰς ἡδονὰς ^c ἐπίστανται ἐναργέστατα. Εἴτα καὶ τὸ ἐναργὲς ἔχει καὶ ἐν ¹⁸ τῇ ἀναγνωρίσει, καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων. Ἐτι ^d τῷ ἐν ἐλάτῳ μήκει τὸ τέλος τῆς μιμήσεως εἶναι. τὸ γὰρ ἀθροώτερον, ¹⁹ ἢ ἡδίων ἢ πολλῷ κεκραμένον τῷ χρόνῳ. Λέγω δὲ οἷον εἴ τις τὸ Οἰδίπῳ θυμῷ, τὸ Σοφοκλέους, ἐν ἔπεσιν, ὅσους ἢ Ἰλιάς. Ἐτι ἡττον ^e μία ²⁰ ὅποιαν μίμησις ἢ τῶν ἐποποιῶν. Σημεῖον δέ. ὅτι γὰρ ^h ὅποιαν μίμησις, πλείους τραγωδίας γίνονται. Ὡς τε εἰ μὲν ἓνα μῦθον ποιῶσιν, ²¹ ἀνάγκη ἢ ^k βραχεία δὲ κινύμενον

^b αἱ ἡδοναὶ M. omnes.

^c συνίστανται M. xiv. 21.

^d τῶν M. 16.

^e ἡδονῇ M. omnes necnon Ald. & Vall.

^f ἢ μία M. omnes.

^g ὅποιαν μίμησιν

M. omnes & Ald.

^h ὅποιαν μίμησιν M. omnes.

ⁱ ἀνάγκη omittunt

M. omnes.

^k βραχεία

M. 14. βραχεία M. xiv. 16. 21.

17 Δι' ἧς τὰς ἡδονὰς.] Idem adnotat, se in quodam exemplari invenisse, δι' ἧς αἱ ἡδοναὶ σωίζονται ἐναργέστατα. Non male quadraturum videri, si in recepta lectione, mutato casu ejus vocis quæ præcedit, legatur σωίζονται: ut sensus sit, beneficio operaque harmoniæ fieri, ut conflentur gignanturque voluptates quæ perspicuæ sint, ac fallere non possint. Sylburgius.

18 Τῇ ἀναγνωρίσει.] Τῇ ἀναγνωρίσει lego (inquit Viët.) fequorque receptam lectionem, quæ constanter reperitur in omnibus scriptis exemplaribus, eamque valdè hic accommodatam esse puto. Sylburgius.

Ibid. Τῇ ἀναγνωρίσει.] Dacierus legit ἐν τῇ ἀναγνώσει. Quod & Heinsum vidisse, ex versione

constat: Deinde ὅτι evidentius quid in legendo, ὅτι in iis quæ aguntur, habet.

19 ἢ ἡδίων ἢ πολλῷ.] Basil. & Camot. pro ἢ ἡδίων ἢ, habent ἢ ἡδονή. Perperam. quod mendum à Madio quoque deprehensum ait Victorius. Sylburgius.

20 Ὅποιαν.] Idem Victorius, ὅποιαν μίμησιν pro ὅποιαν μίμησιν: & sic vertit; adhuc minus una qualiscunque imitatio est eorum qui condunt carmen Epicum. Sylburgius.

21 Ἀνάγκη.] Ἀνάγκη desiderari in pluribus libris antiquis, testatur Victorius: & in plerisque pro βραχεία legi βραχείως. Ibidem Camot. pro μύθον habet μέγρον. Nostram scripturam agnoscit etiam Victorius. Sylburgius.

μύθον

μύθρον φαίνεσθαι· ἢ ἀκολουθεῖντα τῷ τ᾽¹ μέτρῳ μήκει, ὑδαρῇ. ²² ^m Ἐὰν δὲ πλείους, λέγω δὲ οἷον, ἔαν ὅκω πλειόνων πρᾶξεων ἢ συγκειμήν, ⁿ ἢ μία· ὥσπερ ἡ Ἰλιάς ἔχει πολλὰ τοιαῦτα μέρη, καὶ ἡ Ὀδύσσεια, ^o ἃ καὶ καθ' ἑαυτὰ ἔχει μέγεθος· ²³ ^p καίτοι ταῦτα τὰ ποιήματα ^q συνέσκηκεν ὡς ἐνδέχεσθαι ἄριστα, καὶ ὅτι μάλιστα μιᾶς πρᾶξεως μίμησις ^r ἐστίν. Εἰ δὲ τῆτοις τε διαφέρει πᾶσι, καὶ ἐπὶ τῷ τῆς τέχνης ἔργῳ (δεῖ γὰρ ἢ πλὴν τυχεῖσιν ἡδονὴν ποιεῖν αὐτὰς, ἀλλὰ τὴν εἰρημικήν) φανερόν ὅτι ^s κρείττων ἂν εἴη μᾶλλον τ᾽ τέλος τυγχάνουσα τῆς ἐποποιΐας. Περὶ μὲν δὲ τραγωδίας, καὶ ἐποποιΐας, καὶ ^t αὐτῶν, καὶ τῶν εἰδῶν, καὶ τῶν μερῶν αὐτῶν, καὶ πόσει, καὶ ^u τί διαφέρει, καὶ τ᾽ εὖ ^x ἢ μὴ τίνες αἰτίαι, καὶ περὶ ἐπιτιμήσεων καὶ λύσεων, εἰρήδω ποσαῦτα.

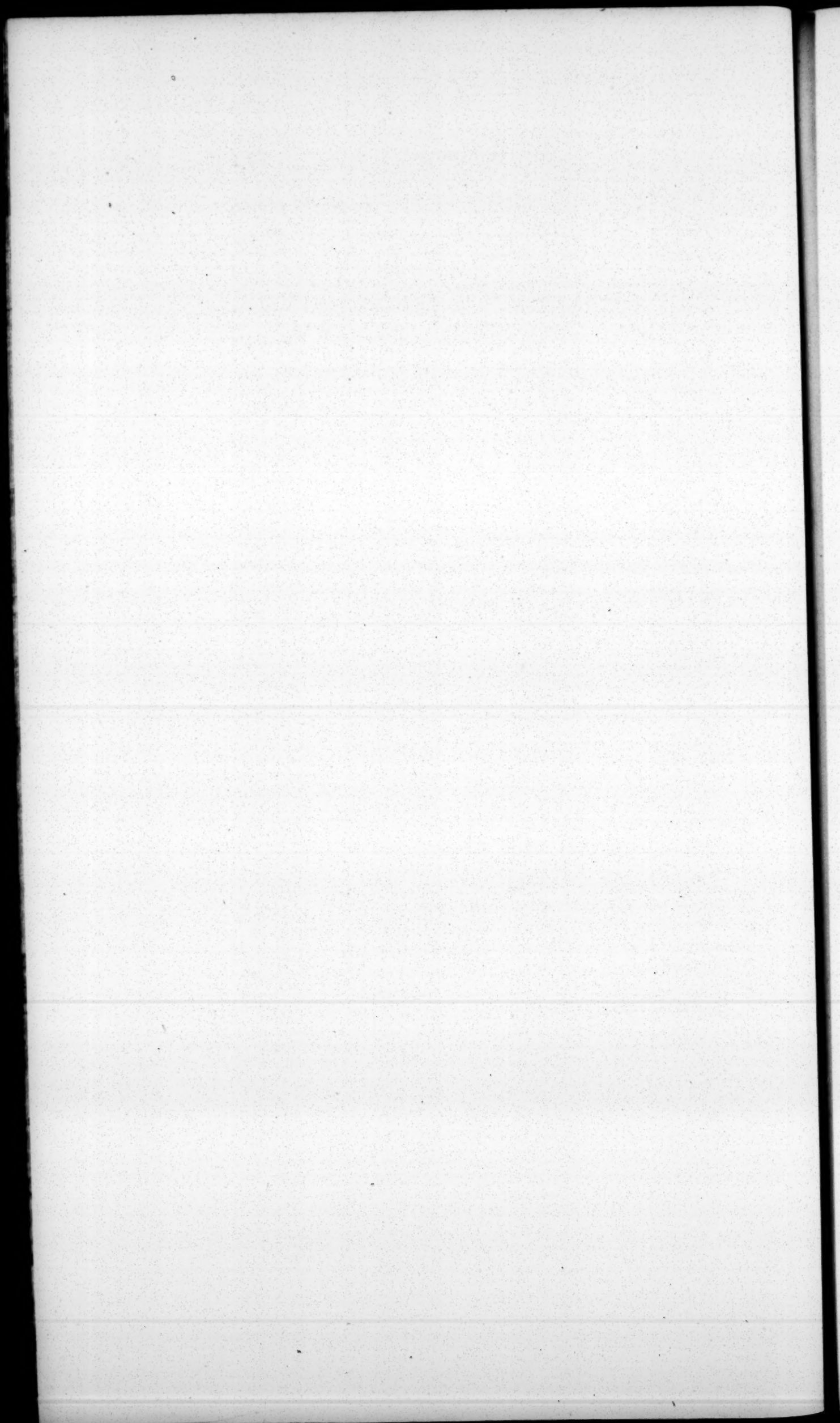
Υ Τέλος τῆς ποιητικῆς.

¹ λόγῳ M. 14. ^m Ἐὰν δὲ πλείους omittunt M. omnes. ⁿ ἢ μία omittunt M. omnes. ^o ἃ omittunt M. omnes. ^p καὶ τοιαῦτα ^q συνέσκηκεν M. 16. ^r ἐστίν omittunt M. omnes. ^s κρείττων M. 14. xiv. 16. ^t ἃ ἀπὸ αὐτῶν usque ad voces τί διαφέρει exclusive omittunt M. omnes. ^u διατὶ M. 14. ^x εἰ μὴ M. omnes sed in xiv. corr. ^y Hæc omittit M. xiv.

²² Ἐὰν δὲ πλείους.] Verba ista, ἔαν δὲ πλείους abesse à compluribus libris vetustis, adnotat idem Victorius; sed sine his sententiam prorsus imperfectam esse. Sylburgius.

²³ Καίτοι ταῦτα.] Pro illo,

Καίτοι ταῦτα τὰ ποιήματα, quod meo iudicio verum est, belleque se habet, in quodam calamo exarato libro perperam legitur, καὶ τοιαῦτα τὰ ποιήματα: Sylburgius.

INDEX VOCABULORUM,

QUÆ IN

ARISTOTELIS LIBRO DE POETICA

REPERIUNTUR, FERE OMNIUM.

A.

Αγαθόν 87, 11.
 ἀγαθὸν 59, 10. 98,
 11.
 ἀγαθὸς 49, 6.
 Ἀγάθων 50, 2. 60, 11. 61,
 6.
 ἀγαθῶν 21, 5. 32, 13. 59,
 10.
 Ἀγάθωνος 31, 13. 61, 12.
 ἀγελίας 49, 2.
 ἀγερωῶ 28, 9.
 ἀγνοεῖ 88, 13.
 ἀγνοίαν 45, 2. 63, 10.
 ἀγνοῦντα 45, 9.
 ἀγνοῦντας 44, 14.
 ἀγόμενος 35, 3.
 ἀγριωτάτων 11, 3.
 ἀγῶνας 26, 9.
 ἀγωνίζεσθαι 26, 11.
 ἀγωνίζονται 60, 11. 89, 1.
 ἀγωνίσματα 32, 13.
 ἀγῶνος 24, 11.

ἀγώνων 40, 17.
 ἄδειν 61, 13.
 ἀδελφὴ 45, 14. 54, 2.
 ἀδελφὴν 52, 2. 57, 8.
 ἀδελφὸν 44, 3. 45, 14.
 ἀδελφὸς 44, 3.
 ἀδελφῶ 57, 3.
 ἄδῃ 59, 7.
 ἀδῆλως 56, 12.
 ἀδιαίρετοι 64, 5.
 ἀδιαίρετος 64, 3.
 ἄδικος 61, 5.
 ἄδισι 61, 11.
 ἀδιωαμίαν 94, 3.
 ἀδυνάτα 31, 10. 76, 4. 91,
 6. 94, 8. 95, 3. 105, 3.
 ἀδύνατον 103, 7. 104, 1.
 αἰεὶ 6, 3. 27, 2. 48, 3.
 60, 3. 67, 10. 74, 9.
 93, 9.
 αἰεθε 63, 14.
 αἰεθὴς 81, 2.
 αἰκέλιον 81, 4.
 αἰήθεις 21, 2.

P

ἀηθεις

I N D E X

- ἄνδρες 89, 4.
 ἀθάνατ' 101, 1.
 Ἀθηναῖοι 10, 3.
 Ἀθηναίους 10, 6.
 Ἀθήνησιν 16, 9.
 ἀθρήσειν 99, 12.
 ἀθροώτερον 110, 5.
 Αἴαντες 59, 4.
 Αἰγιήτης 105, 1.
 Αἰγίδος 42, 1.
 Αἰμων 45, 8.
 αἰνίγμα 76, 1. 76, 2.
 αἰνίγματος 76, 3.
 αἰστανομένων 107, 1.
 αἰστέως 52, 8.
 αἰσθήσεις 50, 3.
 αἰσθῆσιν 26, 9.
 αἶψος 15, 16.
 αἶψον 15, 17. 99, 4.
 αἰσχύς 15, 15.
 Αἰσχύλος 14, 8. 60, 10. 80, 9.
 αἰσχύλα 80, 7.
 ἀπα 19, 2.
 ἀπαι 10, 9. 111, 13.
 αἰτία 11, 11. 57, 4.
 αἰτιάσεως 83, 13.
 αἴτιον 11, 3. 31, 7. 33, 7.
 ἄκικυς 80, 13.
 ἀκολεσιεῖ 6, 3.
 ἀκολουσίντα 111, 1.
 ἀκολεσιέσας 50, 3.
 ἀκολεσιεσι 41, 6.
 ἀκολουσῶν 35, 3.
 ἀκόνοντα 43, 2. 87, 12.
 ἀκουσῆν 64, 8. 64, 9.
 ἀκουσὸν 64, 12.
 ἀκέων 43, 3. 53, 2.
 ἄκρατον 99, 7.
 ἀκρεῖον 21, 13.
 ἀκρόασιν 87, 4.
 ἀκρων 65, 6. 66, 6.
 ἀληθῆς 91, 5.
 ἀληθινώτατα 56, 6.
 Ἀλκιβιάδης 31, 2.
 Ἀλκινόου 53, 2.
 Ἀλκμαίων 44, 17.
 Ἀλκμαίωνα 40, 10.
 Ἀλκμαίωνος 44, 8.
 ἄλλα 35, 10.
 ἄλλαις 29, 2.
 ἄλληλα 32, 10. 33, 2. 84, 3.
 ἄλλω 11, 10. 57, 1. 59,
 11. 94, 1.
 ἄλλης 36, 9. 61, 10. 63,
 16. 94, 7.
 ἄλλοι 85, 3. 89, 1. 99, 9.
 ἄλλοις 11, 5. 40, 11. 79,
 2. 85, 2. 92, 10. 109,
 4.
 ἄλλος 13, 9. 93, 8.
 ἄλλοτε 27, 1.
 ἄλλοτερίον 72, 12.
 ἄλλοτερίου 69, 6.
 ἄλλε 61, 13. 82, 4. 91, 3.
 ἄλλοις 84, 10. 90, 3.
 ἄλλω 88, 1. 88, 9.
 ἄλλων 1, 5. 3, 5. 10, 12.
 62, 1. 80, 5. 88, 6.
 ἄλλως 45, 3. 51, 4. 59, 8.
 72, 11. 77, 6.

VOCABULORUM.

ἄλογα 92, 8. 105, 3.	83, 6. 91, 4. 93, 8.
ἄλογία 104, 9.	110, 10.
ἄλογον 49, 3. 91, 9. 104, 4.	ἄνάγκης 18, 9. 25, 7. 34,
ἄλόγῳ 104, 10.	6. 50, 3. 104, 10.
ἄλόγων 91, 8.	ἄγνοίας 35, 6.
ἄλόγως 102, 6.	ἄναγνωριῶντος 54, 11.
ἄμα 5, 7. 26, 3. 35, 9.	ἄναγνωρίσαι 35, 13. 36, 7.
75, 13. 87, 6. 87, 9.	44, 14. 45, 2.
ἁμαρτάνειν 28, 2. 50, 4.	ἄναγνωρίσει 110, 3.
ἁμαρτάνουσιν 40, 14.	ἄναγνωρίσεις 21, 12. 35, 10.
ἁμαρτήματα 15, 16. 94, 7.	36, 5.
95, 11.	ἄναγνωριδίαις 52, 2.
ἁμαρτία 94, 2.	ἄναγνωρισμοῦ 34, 2.
ἁμαρτίαν 35, 15. 40, 5.	ἄναγνωρίσεων 86, 5.
ἁμαρτίας 52, 5.	ἄναγνωρίσεως 36, 9. 50, 8.
ἁμείνονθ' 42, 5.	ἄναγνωρίσις 35, 5. 35, 8.
ἁμέτεα 30, 5.	35, 14. 36, 4. 37, 2.
ἁμμορες 100, 3.	45, 11. 50, 7. 55, 1.
Ἀμφιάρατος 55, 12.	59, 3. 86, 9.
ἁμφιβολία 101, 4.	ἄναιδιται 26, 2.
ἁμφιβολὸν 101, 6.	ἁνακέκρται 76, 9.
ἁμφοῖν 34, 4.	ἁναλίσκειν 58, 1.
ἁμφοτέροις 36, 6.	ἁνέλορον 12, 16. 69, 8. 70,
ἁμφοτέρων 74, 1.	4. 72, 5. 89, 6.
ἁμφω 9, 5. 9, 7. 60, 3.	ἁνανεύων 89, 10.
70, 3. 94, 5.	ἁνάξιον 39, 9.
ἁναγεῖν 103, 9.	ἁναπαίστει 38, 2.
ἁναγνώσκειν 109, 7.	ἁνδρ' 76, 7.
ἁναγκαῖον 27, 5. 28, 10.	ἁνδρα 89, 3.
30, 3. 31, 1. 34, 11.	ἁνδρας 39, 1.
47, 12. 48, 4. 109, 8.	ἁνδρείαν 47, 6.
ἁναγκάζοντα 32, 15. 45, 19.	ἁνδρεῖον 47, 5.
ἁνάγκη 6, 1. 7, 1. 18, 15.	ἁνδρεῖος 61, 5.
19, 9. 32, 11. 33, 8.	ἁνδρες 40, 1.
40, 1. 43, 13. 45, 4.	ἁνδριάς 33, 6.

I N D E X

- ἀνεγνωρίσῃ 45, 13. 52, 1.
 ἀνεγνωρίσεν 45, 15. 57, 6.
 ἀνεγνωρίσθῃ 36, 7. 51, 5.
 53, 4.
 ἀνείλεν 57, 4.
 ἀνέκτα 92, 8.
 ἀνέρες 99, 9.
 ἀνείει 76, 7.
 ἀνέει 109, 6. &c.
 ἀνίει 56, 1.
 ἀνιέστων 45, 2.
 ἀνήρητο 92, 5.
 ἀνδρῶν 31, 13.
 ἀνδρωποι 3, 6. 67, 2. 90, 4.
 ἀνδρωποις 10, 11.
 ἀνδρωπων 49, 1.
 ἀνδρωπος 66, 12. 67, 3.
 ἀνδρώπου 67, 8. 67, 13.
 ἀνδρώπων 20, 4.
 ἀνομοίοις 87, 12.
 ἀνομοιότηας 7, 7.
 ἀντέχεται 31, 17.
 ἀντέχονται 31, 7.
 Ἀντιγόνη 45, 8.
 ἀντικρὺ 102, 6.
 ἀντιπυῖνται 9, 8.
 ἀνώδων 15, 16.
 ἀνώμαλον 47, 10.
 ἀνώματος 47, 9.
 ἀνωμάλου 47, 14.
 ἄξιον 63, 11.
 ἄξιος 88, 12.
 ἄξιον 59, 10.
 ἀρίστους 17, 3.
 ἀπαγγελίαν 16, 13.
 ἀπαγγέλλοντα 8, 7.
 ἀπαγγέλλοντες 92, 3.
 ἀπαγγέλλουσιν 90, 2.
 ἀπαθές 45, 7.
 ἀπαλλάζων 35, 1.
 ἅπαν 25, 15. 68, 6.
 ἅπαντα 4, 7. 28, 7. 49, 2.
 59, 7. 75, 13. 82, 1.
 106, 6.
 ἅπαντᾶν 46, 1.
 ἅπαντες 22, 2.
 ἅπαντων 5, 1. 20, 13. 37,
 10. 79, 1.
 ἅπας 67, 7.
 ἅπατα 109, 2.
 ἅπασαι 2, 7.
 ἁπάσης 64, 1.
 ἅπασιν 86, 6.
 ἀπέδωκεν 16, 5.
 ἀπέθανεν 92, 2.
 ἀπεικάζοντες 2, 4.
 ἀπειλή 63, 8.
 ἀπειρα 27, 9.
 ἀπέκτεινε 33, 6.
 ἀπεργάζεται 80, 2.
 ἀπεργασίαν 11, 10. 24, 12.
 ἀπεσεμνώθη 15, 2.
 ἀπηρίθμεν 40, 8.
 ἀπίθανα 91, 7.
 ἀπίθανον 104, 1.
 ἀπλὴν 33, 12. 38, 10. 86,
 2.
 ἀπλοῖ 33, 10.
 ἀπλοῖς 61, 1.
 ἀπλὴν 16, 13. 40, 2. 68, 1.
 86, 8.
 ἀπλῶν 32, 8.
 ἀπλῶς 27, 3.

VOCABULORUM.

ἀποβαίνει 60, 8.
 ἀπογένηται 98, 12.
 ἀποθιδόντες 49, 7.
 ἀποδεικνύει 62, 6.
 ἀποδεικνύει 19, 8. 24, 3.
 ἀποδημιῶντος 57, 15.
 ἀποδίδομεν 49, 2.
 ἀποδοκιμασία 109, 3.
 ἀποθανεῖν 35, 5. 54, 6.
 ἀποθανούμενος 35, 3.
 ἀποθανούσαν 44, 7.
 ἀποθνήσκει 42, 2.
 ἀποκοπὴ 77, 5.
 ἀπικεῖται 63, 8.
 ἀπικρύπτει 29, 2.
 ἀπικτείνει 45, 13.
 ἀπικτείνειν 45, 13.
 ἀπικτείνῃ 43, 15. 44, 4.
 ἀπικτείνουσα 44, 12.
 ἀπικτενῶν 35, 4.
 ἀπλασόντες 17, 11.
 ἀπλασῶν 85, 1.
 ἀπολλυται 54, 4.
 ἀπολύω 53, 2.
 ἀπόπλου 48, 9.
 ἀπόπλους 85, 11.
 ἀπορίαν 50, 9.
 ἀποτυγχάνουσι 19, 4.
 ἀποφαίνονται 19, 8. 24, 4.
 ἀπφῆσαι 72, 12.
 ἀπρεπές 88, 2.
 ἀπρεπές 47, 13.
 ἀπρεπώς 80, 1.
 Ἄργει 33, 6.
 ἀργοῖς 93, 1.

Ἀρειφραδής 81, 9.
 ἀρετῇ 6, 4. 75, 7.
 ἀρετῇ 29, 13.
 Ἄρεως 72, 1. 72, 13.
 Ἄρην 71, 2.
 ἀρητιῆρα 73, 3.
 ἄρδρον 64, 2. 66, 1.
 ἀειδμόν 93, 9.
 ἀριθμῶν 106, 2.
 αἶσα 111, 6.
 Ἀριστοφάνει 9, 6.
 ἀρμονία 2, 8. 2, 9.
 ἀρμονίαν 18, 6.
 ἀρμονίας 2, 12. 11, 12. 15.
 9.
 ἀρμότῃ 82, 7. 82, 11.
 ἀρμότῃν 61, 13.
 ἀρμότῃ 65, 6.
 ἀρμότῃν 12, 8. 47, 6. 80,
 2. 88, 11.
 ἀρμότῃντα 23, 5. 47, 5.
 ἀρμότῃντος 47, 13.
 ἀρξάνθρωποι 1, 6.
 ἀξάνθρωποις 12, 7.
 ἀξάντος 61, 11.
 ἀρρένα 74, 5. 74, 6. 75, 1.
 ἀρχαῖοι 23, 6.
 ἀρχαῖος 77, 11.
 Ἀχαιῶν 87, 2.
 ἀρχὰς 9, 3.
 ἀρχεῖται 25, 13.
 ἀρχὴ 22, 2. 25, 7.
 ἀρχῇ 65, 7.
 ἀρχὴν 15, 6. 66, 2. 83, 4.
 84, 11. 87, 1.

ἀρχῆς

I N D E X

ἀρχῆς 11, 13. 13, 9. 16, 2.
 16, 8. 58, 9. 58, 11.
 92, 5.
 ἀρχιτεκτονικὴν 63, 7.
 ἀρχων 16, 3.
 ἀσήμε 68, 4.
 ἀσημος 64, 17. 65, 4. 65,
 8. 66, 2.
 ἀδένειαν 41, 6.
 ἀδενικός 81, 2.
 ἀσπίδα 71, 2. 72, 1.
 ἀσπίς 71, 2.
 ἀσέρας 50, 11.
 ἀσεως, 10, 5.
 ἀστυ 75, 5.
 Ἀστυδάμαντος 44, 17.
 ἀσύμμετρον 99, 4.
 ἀτηρεῖ 70, 1.
 ἀτεχνοὶ 52, 1.
 ἀτεχνοτάτη 50, 8.
 ἀτεχνότατον 24, 9.
 ἀτεχνότεραι 51, 6.
 ἀτεχνότερον 43, 5.
 ἀπμαζομένοις 10, 4.
 ἀτοπον 92, 7. 93, 1. 103, 2.
 ἀτοπώτερον 88, 8.
 ἀτραγωδοτάτον 39, 4.
 ἀτλα 30, 12.
 ἀπυχεῖν 36, 3.
 ἀπυχίας 39, 3.
 αὐληται 107, 4.
 αὐλητικὴ 2, 10.
 αὐλητικῆς 1, 9.
 αὐλήσει 7, 6.
 Αὐλίδι 48, 1.
 αὐλῶν 99, 14.
 αὐλῶσιν 107, 4.

αὐξεται 87, 10.
 αὐτομάτου 33, 4.
 αὐτοχεδιασμάτων 12, 1.
 αὐτοχεδιαστικῆς 13, 9.
 ἀφαιρουμένου 29, 6.
 ἀφανιδείσης 56, 12.
 ἀφελῆν 70, 3.
 ἀφέμμος 16, 9.
 ἀφρημένον 73, 4. 73, 6. 73, 9.
 ἀφίεναι 72, 6.
 ἀφικνεῖται 58, 2.
 ἀφωνον 64, 7. 64, 10. 75, 2.
 ἀφωνος 92, 3.
 ἀφώνε 64, 17.
 ἀφώνων 74, 7.
 Ἀχλλέα 50, 1.
 Ἀχλλέως 81, 12. 81, 13.
 ἀψυχα 35, 11.

B.

Βάδιζε 67, 5.
 βαδίζει 66, 13. 67, 10.
 βαδίζοντα 77, 13.
 βαρβαεισμός 76, 1.
 βαρύτητι 64, 15.
 βεβάδιχε 66, 14.
 βέλπον 45, 9. 51, 3. 97, 3.
 98, 2. 103, 8. 104, 2.
 βελτίονας 6, 4.
 βελτίονος 40, 6.
 βελπίωνων 49, 6.
 βελπίσι 41, 5.
 βελπίους 7, 8. 8, 4. 51, 8.
 106, 5.

βελπίστη

VOCABULORUM.

βελπίστη 55, 1.
 βελπίων 106, 3. 106, 5.
 βίον 72, 2.
 βίς 20, 5. 72, 3. 72, 4.
 βλαβερὰ 105, 4.
 βλέποντα 98, 9.
 βοῶσιν 81, 7.
 βούλεται 55, 4.
 βούλεται 8, 4. 52, 4. 77,
 12.
 βέλονται 61, 2.
 βραχέα 110, 10.
 βραχὺ 11, 5. 75, 3.
 βραχύτητι 64, 14.

Γ.

γ 94, 12. 65, 1.
 Γανυμήδης 101, 11.
 γέγονεν 31, 3. 48, 10.
 γεγονέναι 33, 6.
 γεγονότων 59, 9.
 γενιάς 78, 1.
 γελοῖα 80, 1. 89, 9.
 γελοίας 15, 1.
 γελοῖον 12, 15. 15, 15. 15,
 17. 31, 17. 79, 1. 92.
 5.
 γένει 2, 11. 3, 1. 27, 9.
 47, 2.
 γένεως 7, 6. 28, 10. 32, 7.
 33, 8. 34, 4.
 γένη 45, 17.
 γένηται 33, 2. 98, 11.
 γυνῆσαι 10, 9.

γένοιτ' 21, 1. 93, 6.
 γένοιτο 21, 1. 26, 1. 30, 3.
 30, 8. 92, 9.
 γλυκύς 30, 8. 31, 8. 32, 5.
 γλυκύνης 9, 11. 13, 9. 15,
 5. 34, 1.
 γλυκύναι 42, 1.
 γλυκύου 28, 10.
 γλυκύνων 21, 7. 32, 6.
 γλύς 69, 7.
 γλύς 69, 7. 69, 8.
 γλῶν 40, 1.
 γληνῆς 50, 11.
 γλῆμαι 103, 5.
 γλῆρας 72, 2.
 γλῆρας 34, 7. 63, 3.
 γλῆρας 55, 2.
 γλῆρας 8, 8. 40, 7. 77, 7.
 γλῆρας 55, 10.
 γλῆρας 27, 5.
 γλῆρας 25, 8. 34, 7. 42, 4.
 44, 11. 48, 6. 61, 6.
 63, 3. 64, 4.
 γλῆρας 26, 3. 28, 1. 33, 1.
 34, 3. 74, 1. 84, 7.
 91, 1.
 γλῆρας 30, 2. 43, 2.
 γλῆρας 26, 2.
 γλῆρας 17, 11. 64, 12.
 γλῆρας 110, 9.
 γλῆρας 35, 9.
 γλῆρας 45, 5.
 γλῆρας 44, 12.
 Γλαύκων 102, 6.
 γλῶττα 68, 7. 69, 5. 77, 1.

γλῶττα

I N D E X

- γλῶτται 82, 7.
 γλῶτταις 79, 2. 82, 3. 93,
 11.
 γλῶτταν 69, 2. 69, 3. 75,
 11. 80, 8.
 γλῶττη 98, 13.
 γλῶττης 80, 4.
 γλῶττων 76, 2. 76, 8.
 γνώμην 19, 9.
 γνώριμων 31, 12.
 γνωριμώτατον 100, 4.
 γνώσεσθαι 54, 10.
 γνώσιν 35, 6. 63, 9.
 γόνυ 75, 5.
 γρα 65, 2.
 γραμματα 55, 4.
 γραφεῖς 7, 1.
 γραφίων 21, 3.
 γραφή 21, 5.
 γραφήν 53, 1.
 γραφικῆς 22, 4.
 γραφισιν 49, 8.
 γυναικα 89, 3.
 γυναικας 109, 5.
 γυναικί 47, 6.
 γυνή 47, 3.
- Δ.
- δ 64, 12.
 Δαναός 35, 3.
 δασύτητι 64, 14.
 δεδίδαχε 40, 2.
 δει 62, 11. 107, 3.
 δεικνύμενον 110, 10.
- δείκνυσσι 44, 1.
 δεινὰ 40, 12. 43, 12. 62,
 10.
 δεινὴν 47, 6.
 δεινὸν 44, 14.
 δέχεται 49, 1.
 δεξιὰ 94, 6.
 δεξιτερὸν 74, 4.
 δέομενον 43, 5.
 δέονται 108, 3.
 δέσιν 58, 8.
 δέσις 58, 6. 58, 8. 58, 12.
 δευτέρα 41, 2.
 δεύτεραι 51, 8. 55, 6.
 δευτερον 22, 3. 45, 9. 47,
 4. 70, 4. 70, 6.
 δευτέρου 70, 6.
 δέχεται 88, 5.
 Δηλιάδα 7, 10.
 δηλοῖ 23, 8. 66, 3.
 δῆλον 7, 3. 24, 1. 31, 3.
 32, 2. 38, 12. 62, 9.
 83, 5. 106, 6. 108, 5.
 δηλώσας 35, 1.
 δηλωσιν 84, 1.
 δημοκρατίας 9, 11.
 δήμους 10, 3.
 ἀφαιρέσθαι 88, 11.
 ἀφαιρείται 33, 7. 38, 5.
 ἀφαιρέσει 100, 10.
 ἀκωμωδῶντες 77, 10.
 ἀλαμβάνει 85, 3.
 ἀλέκτε 77, 9.
 ἀλέκτω 15, 7. 81, 10.
 ἀγλύειν 98, 12.
 ἀμαρτήματα 103, 6.

ἀγμένει

VOCABULORUM.

- ἀγόμενα 14, 3.
 ἀγνοητικοῖς 93, 2.
 ἀγνοία 19, 3. 19, 11. 23, 4. 24, 3. 86, 10.
 ἀγνοίαν 19, 1. 19, 7. 20, 2. 62, 3. 62, 5.
 ἀγνοίας 21, 7. 62, 2. 86, 5. 93, 4.
 ἀγπονεῖν 93, 1.
 ἀγπορήσειν 106, 4.
 ἀγσφένειν 32, 15.
 ἀγπνείν 50, 2.
 ἀάδοντα 109, 1.
 ἀγφέρει 17, 3. 28, 5. 30, 7. 34, 7. 61, 12. 62, 11. 64, 13. 80, 2. 86, 11. 111, 7. 111, 12.
 ἀγφέρεται 29, 6.
 ἀγφέρουσι 2, 1. 5, 6. 6, 4. 10, 12.
 ἀγφέρουσιν 16, 13. 30, 5.
 ἀαφέρων 39, 13.
 ἀαφορὰ 8, 5.
 ἀαφορᾶ 8, 2.
 ἀαφοραῖς 9, 3.
 ἀαφορὰς 5, 8. 7, 4. 65, 3.
 ἀαφορῶν 10, 7.
 ἀααααααα 63, 1.
 ἀαάααα 88, 11.
 ἀααααα 93, 13. 100, 7.
 ἀααααα 61, 10.
 ἀααααααααααα 1, 8.
 ἀαααααα 15, 12.
 ἀαααααα 12, 1.
 ἀααααα 8, 3.
 ἀααααααααα 15, 17.
 ἀαααααα 58, 4.
 ἀαααααα 88, 5.
 ἀαααααααα 88, 1.
 ἀααααααα 83, 1.
 ἀααααα 81, 9.
 ἀααααα 63, 8.
 ἀααααααααα 5, 5.
 ἀαααααααα 82, 7.
 ἀααααααα 14, 2.
 ἀαααααααα 7, 11.
 ἀαα 101, 12.
 ἀαααααααα 53, 1.
 ἀααααα 4, 5. 59, 11.
 ἀααααααα 39, 13.
 ἀαααα 86, 9.
 ἀααααααα 7, 3.
 ἀαααααα 71, 1.
 ἀααααααα 72, 1.
 ἀααααα 17, 6. 24, 2. 45, 7.
 ἀαααααααα 27, 4.
 ἀαααααααα 66, 2.
 ἀαααα 109, 9.
 ἀαααα 82, 6.
 ἀααααα 41, 3.
 ἀαααααα 66, 8. 82, 3.
 ἀααααα 40, 2. 68, 3.
 ἀααααα 107, 3.
 ἀαααα 94, 2.
 ἀααααα 81, 4. 81, 5.
 ἀααααα 67, 11.
 ἀααααααα 89, 10.
 ἀααααα 89, 8.
 ἀααααα 95, 7.
 ἀαααααα 5, 2.
 ἀααααααααααα 25, 1.

I N D E X

- δοκεῖ 33, 5. 41, 5. 73, 2.
 93, 10. 102, 1. 102, 8.
 δόλωνα 99, 2.
 δόξα 108, 1.
 δόξαν 33, 2. 103, 8.
 δόξη 39, 15.
 δόρυ 75, 5.
 δόλος 47, 3.
 δρᾷ 40, 15. 44, 5.
 δράμασι 57, 13. 60, 7.
 δράματα 9, 7.
 δραματι 92, 2.
 δραματικὰς 12, 14.
 δραματικὰς 83, 3.
 δραματοποιήσας 12, 16.
 δράματος 44, 16. 48, 10.
 δρᾶν 10, 5.
 δρώντας 9, 6. 9, 8.
 δρώντων 18, 3.
 δρώσι 84, 8.
 δυνάμιν 1, 2. 2, 11. 18,
 13. 24, 7. 32, 14.
 δύναμις 24, 11.
 δύνανται 21, 13.
 δύνασθαι 23, 4. 87, 1.
 δυνατὰ 30, 3. 31, 9. 32,
 7. 91, 7.
 δυνατὸν 31, 8. 56, 3. 69,
 4. 104, 1.
 δύο 10, 10. 14, 7. 19, 2.
 19, 12. 37, 1. 74, 8.
 85, 7.
 δυσμὰς 72, 4.
 δυσυχίαν 27, 6. 35, 8. 39,
 2, 7, 14. 40, 4. 40,
 15.
 δυσυχίας 27, 6. 40, 4.
 δυσυχῆνα 39, 9.
 δυσχεραίνοντων 56, 2.
 δῶ 73, 9.
 δώδεκα 106, 2.
 δωμάτων 18, 11.
 Δωριεῖς 9, 9.
 δῶρον 66, 10.
 δώσει 77, 11.

E

- ἑαυτὰ 111, 4.
 ἑαυτῷ 95, 1.
 ἑαυτῆς 14, 6.
 ἐβάδισεν 67, 4.
 ἐγέρηται 44, 2.
 ἐγγύς 26, 2. 55, 5.
 ἐγένετο 15, 3. 31, 10. 84,
 4.
 ἐγέννησαν 11, 14.
 ἐγγύοντο 12, 11. 13, 4. 16,
 1.
 ἐρίνητο 14, 4.
 ἐγκαλῆναι 40, 14.
 ἐγκώμια 12, 5.
 ἔγραφον 104, 2.
 ἔγραψεν 96, 2.
 ἔρχα 98, 4.
 ἐγχειρόντες 21, 12.
 ἔγχος 102, 3.
 ἐγὼ 81, 12.
 ἐδάκρυσεν 53, 3.
 ἔδει 26, 10. 36, 9. 57, 9.
 ἔδωκεν 16, 3.
 ἔην 99, 3.

ἐπιλογαὶ

VOCABULORUM.

εἰσελόνται 16, 3.
 εἶς 101, 6.
 εἰδέναι 49, 1. 63, 6. 91, 5.
 92, 1.
 εἶδεν 20, 1. 37, 6. 79, 2.
 εἶδον 13, 7.
 εἶδη 50, 7. 59, 1. 67, 5.
 68, 1. 77, 2. 86, 1.
 εἶδον 76, 7. 77, 13.
 εἶδος 63, 5. 69, 7. 99, 3.
 εἶδους 44, 11. 45, 4.
 εἶδους 69, 7. 69, 11. 69,
 14.
 εἶδων 1, 1. 93, 6.
 εἶεν 87, 3.
 εἶς 3, 1. 57, 7.
 εἶς 44, 14. 56, 10.
 εἶχε 7, 3.
 εἶκῃ 33, 8.
 εἰκόνα 23, 2.
 εἰκόνας 11, 1. 11, 6.
 εἰκονογράφος 49, 7.
 εἰκονοποιός 93, 8.
 εἶκος 30, 12. &c.
 εἰκότα 62, 11. 91, 7.
 εἰκότων 31, 4. 55, 2.
 εἰμαρμένῳ 54, 6.
 εἵμαρτο 54, 6.
 εἰπεῖν 12, 6. 19, 14. 27,
 4. 62, 2.
 εἶπε 109, 3.
 εἶποι 72, 13. 81, 10.
 εἶπομεν 9, 3. 15, 13. 37,
 7. 84, 9. 88, 10.
 εἶπωμεν 44, 10.
 εἰπὼν 57, 8. 63, 13.

εἶρηκεν 70, 3.
 εἰρηκότες 102, 8.
 εἰρημένα 15, 11. 77, 2. 82,
 9. 104, 5.
 εἰρημένους 2, 6. 25, 14.
 εἰρημένη 35, 14.
 εἰρημύη 111, 9.
 εἰρημύης 52, 5.
 εἰρημένοις 5, 3. 38, 8.
 εἰρημένον 98, 8.
 εἰρημένῳ 102, 2.
 εἰρημένων 17, 11. 30, 1. 82,
 2. 106, 1.
 εἰρήδω 10, 6. 111, 14.
 εἶρηται 34, 10.
 εἶς 27, 8. 28, 4. 67, 11.
 εἰσάγει 89, 3.
 εἶσι 32, 9.
 εἶσιν 28, 1. 31, 17. 33,
 12. 56, 3. 64, 5.
 εἴτα 18, 10. 109, 2. 110,
 2.
 εἴτε 2, 15.
 εἶχεν 98, 2.
 εἰώθασιν 4, 4.
 εἰώθως 77, 6.
 εἰωθότος 77, 8. 80, 8.
 εἵκατα 8, 5. 15, 10.
 εἵκατή 7, 4.
 εἵκστην 94, 6.
 εἵκατοι 69, 2.
 εἵκατον 1, 2. 11, 7. 30, 11.
 31, 2. 59, 9. 84, 2.
 εἵκατος 18, 3. 59, 10.
 εἵκτω 47, 2. 82, 2.
 εἵκατέρων 23, 2.

I N D E X

- ἑκατέρω 85, 7.
 ἑκάτερον 86, 8.
 ἑκατὸν 26, 10.
 ἑκαίνοντες 15, 8.
 ἑκδομένοις 50, 5.
 ἑκδιδύσαι 45, 15.
 ἑκεῖ 41, 9. 57, 5. 60, 6.
 ἑκεῖθεν 9, 12.
 ἑκείνη 52, 2.
 ἑκείνης 52, 2. 62, 4.
 ἑκείνο 25, 8. 25, 11.
 ἑκεῖνοι 49, 7.
 ἑκεῖν 11, 8. 32, 8. 52,
 3. 82, 1.
 ἑκεῖνε 12, 8. 54, 10. 78,
 I.
 ἑκεῖνω 36, 8.
 ἑκείνων 13, 6.
 ἑκδεσιν 92, 8.
 ἑκλαυσε 53, 2.
 ἑκπίπλειν 87, 13.
 ἑκπίπουσιν 60, 10.
 ἑκπληκτικὸν 34, 11.
 ἑκπληκτικώτερον 95, 6.
 ἑκπλήξεως 55, 2.
 ἑκτείνειν 77, 11.
 ἑκτίθεσθαι 56, 9.
 ἑκτορος 89, 8. 95, 7.
 ἑκτὸς 51, 2.
 ἑκφέρωσιν 4, 3.
 ἑκωμώδει 81, 9.
 ἑλαθεν 16, 2.
 ἑλάνθανεν 56, 1.
 ἑλαττον 96, 1.
 ἑλάττονι 110, 4.
 ἑλάττωις 87, 3.
 ἑλαφὺς 96, 1.
 ἑλάχιστα 88, 14.
 ἑλαχιστον 77, 3.
 ἑλεγμοποιεῖς 3, 7.
 ἑλεγείων 3, 5.
 ἑλεγχοι 104, 6.
 ἑλεῖν 43, 3.
 ἑλεεινὰ 62, 10.
 ἑλεεινὸν 39, 2. 39, 5. 39,
 11. 42, 3. 43, 15.
 ἑλεεινῶν 33, 1. 38, 11.
 ἑλεον 36, 1. 39, 8. 62, 7.
 ἑλέου 18, 4.
 ἑλέους 43, 9.
 ἑλευθέρας 109, 5.
 ἑλέχθη 46, 6. 59, 2.
 ἑλήλυθεν 53, 5. 53, 6.
 ἑλήφθη 57, 12.
 ἑλθεῖν 57, 3. 57, 5.
 ἑλδόντα 103, 4.
 ἑλθὼν 34, 12. 54, 4. 57,
 6.
 ἑλκοντες 107, 3.
 ἑλλέβορον 78, 1.
 ἑλλη 45, 15.
 ἑλυεν 100, 5.
 ἑμβεβλημένη 73, 6.
 ἑμβεβλημένου 73, 7.
 ἑμβόλιμα 61, 11. 61, 12.
 ἑμμελεν 84, 12.
 ἑμιμῶντο 12, 3.
 ἑμμετρα 30, 4.
 ἑμμέτρων 24, 6.
 ἑμπεδοκλεῖ 4, 4.
 ἑμπεδοκλῆς 72, 4. 100, 10.
 ἑμπεσὼν 33, 7.
 ἑμποιητέον

VOCABULORUM:

- ἐμποιήτεον 43, 11.
 ἐμφανίζει 92, 10.
 ἐν 26, 4. 27, 10. 46, 4.
 67, 11. 80, 7. 83, 5.
 84, 7. 85, 1. 93, 9.
 ἐνα 27, 9. 28, 4. 59, 11.
 61, 7. 84, 2. 85, 3.
 ἐναλείψει 22, 4.
 ἐναντίας 41, 5.
 ἐναντίον 110, 2.
 ἐναργέστατα 55, 9. 110, 2.
 ἐνδέχεται 87, 6. 92, 7.
 ἐνδέχεται 67, 9. 76, 6. 89,
 6. 95, 9. 102, 4. 111,
 6.
 ἐνεγκεῖν 52, 6.
 ἐνεδέχετο 95, 8.
 ἐνεκα 51, 6.
 ἐνεκεν 98, 10.
 ἐνεργῶντας 9, 2.
 ἐνί 3, 1. 67, 2.
 ἐνία 18, 7. 32, 6. 52, 6.
 58, 7. 67, 6. 73, 2.
 ἐνίαις 31, 11. 31, 13.
 ἐνιοι 10, 1. 24, 2. 102, 6.
 ἐνίοις 72, 4.
 ἐνίοτε 70, 7. 84, 6.
 ἐνίων 27, 10.
 ἐνόμιζον 98, 6.
 ἐνόοντα 23, 5.
 ἐνός 14, 7. 27, 10. 29, 3.
 84, 1.
 ἐνταῦθα 9, 10. 54, 7. 70,
 2.
 ἐντεῦθεν 57, 9.
 ἐντιδεμένων 80, 3.
 ἐνπιμπέρεα 13, 5.
 ἐντολή 63, 7.
 ἐντυχεῖν 103, 3.
 ἐξαγγέλλεται 93, 11.
 ἐξαλλαγαὶ 77, 5.
 ἐξαλλάττειν 17, 5.
 ἐξαλλάττουσα 75, 10.
 ἐξάμετρα 15, 8.
 ἐξαμέτρου 17, 9.
 ἐξαπατηθῆ 61, 4.
 ἐξαρχόντων 14, 2.
 ἐξει 7, 4. 33, 3. 36, 1.
 46, 5. 67, 10.
 ἐξεν 1, 4.
 ἐξέπεσε 56, 2.
 ἐξέπεσεν 60, 11.
 ἐξέρχοντο 42, 2.
 ἐξεί 109, 10.
 ἐξεταστικοὶ 56, 8.
 ἐξετέθησαν 54, 7.
 ἐξηλλαγμῶν 69, 1. 74, 2.
 ἐξήν 52, 6.
 ἐξοδος 37, 8. 37, 14.
 ἐξω 44, 16. 48, 10. 49,
 4. 57, 4. 86, 3. 91, 9.
 ἐξωθεν 58, 7.
 ἐοικασιν 13, 18.
 ἐοικε 28, 6. 33, 8.
 ἐοικεν 48, 1.
 ἐοργε 69, 12.
 ἐπαγγελίας 18, 4.
 ἐπαθεν 31, 2.
 ἐπαινεῖσθαι 88, 12.
 ἐπαύσατο 14, 6.
 ἐπὶ 108, 6. &c.

ἐπειδὴ

I N D E X

- ἐπειδὴ 25, 2. 36, 4. 38, 9.
 ἐπεισόδια 32, 10. 57, 11, 57, 13. 58, 5.
 ἐπεισόδοις 85, 1. 85, 2. 87, 12.
 ἐπεισόδιον 37, 8. 37, 12. 61, 14.
 ἐπεισοδίων 56, 10. 57, 10. 87, 12.
 ἐπεισοδιώδεις 32, 9.
 ἐπεισοδίωδι 32, 10.
 ἐπεισοδίων 15, 9.
 ἔπειτα 89, 8. 109, 9.
 ἐπεκτάσεις 77, 5.
 ἐπέκτασιν 75, 12.
 ἐπεκτείνεσθαι 87, 5.
 ἐπεκτεταμένον 69, 1. 73, 4. 73, 7.
 ἐπεκτεινομένων 74, 10.
 ἔπει 17, 5. 89, 10.
 ἔπειν 110, 7.
 ἐπεπμάτο 109, 4.
 ἐπβουλεύεσθαι 58, 1.
 ἐπεικείας 49, 10.
 ἐπιδείναι 55, 4.
 ἐπιδείνυν 58, 3.
 ἐπίκτητα 51, 1.
 ἐπισκοπεῖν 13, 6. 102, 1.
 ἐπισκοπεῖντα 95, 2.
 ἐπίσανται 110, 2.
 ἐπισολῆς 36, 7. 52, 3.
 ἐπίταξιν 67, 4.
 ἐπίταξις 63, 15.
 ἐπιτάττει 63, 13.
 ἐπίτηδες 33, 5. 80, 1.
 ἐπιτιδέασθαι 31, 5.
 ἐπιπδευμένη 31, 1.
 ἐπιπμά 55, 12. 63, 12.
 ἐπιπμάται 96, 3.
 ἐπιτίμημα 63, 10.
 ἐπιτιμήματα 95, 1. 105, 2.
 ἐπιτιμήσεων 111, 13.
 ἐπιτίμησις 104, 9.
 ἐπιπμώνεις 77, 9.
 ἐπιπμώνειν 102, 8.
 ἐπιτοπολὺ 25, 10.
 ἐπιφανείς 40, 1.
 ἐπιφορὰ 69, 6.
 Ἐπίχαρμος 9, 12. 16, 7.
 ἐπιχειρῆσαι 84, 11.
 ἐποίει 109, 1.
 ἐποιεῖτο 109, 6.
 ἐποίησαν 60, 9.
 ἐποίησε 35, 2. 54, 11. 57, 7. 80, 10.
 ἐποίησεν 4, 8. 12, 14. 28, 7. 44, 12.
 ἐποίησιν 17, 4. 23, 7. 44, 11.
 ἐποποιητικὴ 106, 3.
 ἐποποιία 1, 7. 2, 14. &c.
 ἐποποιίαν 86, 1. 108, 2.
 ἐποποιίας 111, 10. 111, 11.
 ἐποποιίχον 60, 4.
 ἐποποιῖς 3, 7.
 ἐποποιῶν 110, 8.
 ἐπραξεν 31, 2.
 ἐπών 13, 4. 17, 7. 80, 3.
 ἐργαζόμενοι 101, 10.
 ἔργον 15, 12. 21, 8. 23, 6. 30, 2. 38, 8. 63, 3.

VOCABULORUM.

ἔργω III, 8.
 ἔργων IO, 15. IIO, 3.
 ἔρει 70, 5. 71, 2. 72, 2.
 Ἐριφύλλω 44, 8.
 ἔρμηνείαν 24, 6.
 Ἐρμολογικὸν ξανθὸν 68, 6.
 ἔρνυται 73, 3.
 ἔρῃμεν 17, IO.
 ἔρύσαι 70, 2.
 ἔρύσας 69, 15.
 ἔρωτησιν 67, 4.
 ἔρώτησις 63, 8.
 ἔς 99, 12.
 ἔσσεως 84, 12.
 ἔσθι 80, II. 80, 12.
 ἔσθλα 69, 12.
 ἔσπερα 72, 2.
 ἔσπεραν 72, 3.
 ἔσται 38, 7. 57, II. 77, 8.
 ἔσθαι 69, II.
 ἔστηκε 76, IO.
 ἔστω 15, II. 82, 14.
 ἔστωτες 89, 9.
 ἔχατον 58, 9.
 ἔχε 14, 6. 57, 2.
 ἔχετο 102, 3.
 ἔσωνεν 58, 7.
 ἔσώθη 58, 3.
 ἔτερα 2, 3. 7, 5. 18, 8.
 ἔτερα 2, IO.
 ἔτεροι 3, 5. 12, 5. 69, 3.
 ἔτεροις 2, 2.
 ἔτερον 8, 8. 25, 8. 36, 5.
 47, 7.
 ἔτερος 36, 6.
 ἔτέρως 2, 3. 44, 2.

ἔτη 57, 15.
 ἔπ III, 7.
 ἔτυθη 54, 2.
 ἔπχε 25, 13.
 ἔπχεν 25, 12. 84, 3. 98,
 1.
 εὔ 60, 2. III, 13.
 εὐδαίμονος 20, 9.
 εὐδαιμονία 20, 6.
 εὐδαιμονίας 20, 5.
 εὐδον 99, IO.
 εὐειδὲς 99, 5.
 εὐεὶς 15, 17. 33, 12. 89,
 3.
 Εὐκλείδης 77, IO.
 εὐλαβεῖσθαι 38, 6.
 εὐλογώτερον 92, 6.
 εὐμνημόνουτον 26, 8.
 εὐπλαστοί 56, 8.
 εὐπρόσωπον 99, 5.
 εὐρε 15, 5.
 εὐρήσων 54, 4.
 Εὐειπίδη 40, 14. 61, 9.
 Εὐειπίδης 41, I. 44, 12.
 57, 7. 60, 9. 97, I.
 IO5, I.
 Εὐειπίδης 80, 7.
 εὐρίσκειν 44, 8.
 εὐρίσκοι 55, IO.
 εὐρον 45, 18.
 Εὐρύπυλον 85, 9.
 εὐσύνουτον 26, 7.
 εὐσύνουτος 84, 12.
 εὐτελὲς 80, 9.
 εὐτελέστεροι 12, 4.
 εὐτυχία 39, 16.

εὐτυχία

I N D E X

εὐτυχίαν 27, 5. 35, 7. 39,
 3. 40, 3. 58, 10.
 εὐτυχίας 27, 6. 39, 1. 40,
 4.
 εὐτυχεῖν 36, 3.
 εὐφραίνει 31, 15. 32, 2.
 εὐφράνεται 23, 2.
 εὐφρανῶν 34, 12.
 εὐφρῶς 56, 7.
 εὐχεῖσθαι 63, 12.
 εὐχή 63, 7.
 εὐχλὴ 41, 7.
 ἔφη 54, 10. 96, 4.
 ἐφεξῆς 21, 6. 27, 5. 32,
 15. 38, 8. 84, 6.
 ἐφύοντο 101, 1.
 ἔχει 1, 2. &c.
 ἔχεν 77, 6. 86, 1. 91, 9.
 ἔχη 70, 4.
 ἔχουσιν 41, 9.
 ἔχθραν 35, 7.
 ἔχθρὸν 43, 15.
 ἔχθρες 58, 4.
 ἔχθρων 43, 14.
 ἔχοι 39, 8. 95, 4.
 ἐχοίμεν 3, 2.
 ἔχομεν 12, 6.
 ἔχον 25, 5. 64, 8. 64, 9.
 64, 11. 89, 4.
 ἔχοντα 18, 6. 40, 2. 84,
 10.
 ἔχοντας 49, 10.
 ἔχοντες 44, 2.
 ἐχόντος 63, 7. 65, 1.
 ἐχόντων 57, 17. 64, 11.
 ἔχουσα 21, 9. 41, 4.

ἔχουσαν 83, 4.
 ἐχέσης 16, 4. 18, 2. 25, 5.
 ἔχουσι 108, 1.
 ἔχουσιν 24, 2.
 ἐχρῶντο 15, 3.
 ἐὼν 80, 13. 81, 2.
 ἐώρακει 54, 10.

Z.

Ζεύξιδος 21, 5.
 Ζεύξις 21, 3. 104, 2.
 ζητεῖν 31, 17. 43, 8. 48,
 3.
 ζητητέον 31, 16. 44, 5.
 ζητῆνες 45, 17.
 ζωγράφος 93, 8.
 ζῶον 25, 14. 26, 1. 83, 4.
 ζωρὰ 101, 3.
 ζωότροον 99, 6.
 ζώων 10, 12. 26, 6.

H.

ἥ 74, 9. 93, 10.
 ἦ 57, 1. 95, 7.
 ἦ 46, 5.
 ἦγαγε 14, 8.
 Ἡγήμων 7, 9.
 ἠγώγει 62, 1.
 ἠγνόνται 16, 7.
 ἠγωνίζοντο 26, 11.
 ἦδ' 69, 10.
 ἠδέα 63, 4.

VOCABULORUM.

ἡδεῖ 96, 1.
 ἡδῆ 5, 7. 13, 7. 16, 4.
 31, 3. 57, 10. 62, 1.
 84, 9.
 ἡδῖον 110, 5.
 ἡδῖον 11, 4.
 ἡδονὰς 110, 2,
 ἡδονὴ 41, 8.
 ἡδονὴν 11, 9. 43, 8. 43,
 10. 83, 5. 111, 8.
 ἡδὺ 90, 1.
 ἡδυών 92, 10.
 ἡδυσμάτων 24, 9.
 ἡδυσμένον 18, 5.
 ἡδυσμύω 18, 2.
 ἡδυσιν 21, 13. 48, 2.
 ἡδῆ 2, 14. 6, 3. 6, 4. 12,
 2. 19, 6. 19, 11. 20,
 8. 20, 10. 22, 3. 46,
 4. 93, 3.
 ἡδικὰς 21, 6.
 ἡδικὴ 59, 5. 86, 10.
 ἡδικοῖς 93, 2.
 ἡδυγράφος 21, 5.
 ἡδός 89, 4. &c.
 ἡδοῖς 47, 11.
 ἡδῶν 21, 1. 49, 10.
 ἡῖονες 81, 7. 81, 8.
 ἡκιστα 24, 10. 55, 11.
 ἡκολέθησεν 16, 12.
 ἡκειβωμένας 11, 1.
 ἡκων 92, 4.
 ἡλάτλωσε 14, 8.
 ἡλέκτεα 92, 2.
 ἡλθε 12, 9. 16, 8.

ἡλίου 17, 2. 72, 7.
 ἡμαρτηῶς 63, 11. 95, 10.
 ἡμαρτηται 95, 4. 95, 9.
 ἡμᾶς 7, 1. 49, 6.
 ἡμέρας 72, 3.
 ἡμῖν 11, 11. 15, 11. 25,
 4. 69, 5. 82, 14.
 ἡμῖνοις 99, 1.
 ἡμίφωνον 64, 7. 64, 8.
 ἡμῶν 91, 5.
 ἦν 9, 12. 108, 1.
 Ἡρακλῆϊδα 28, 2.
 Ἡρακλῆς 28, 4.
 ἡρμοσεν 88, 1.
 ἦρξαν 16, 8.
 ἦρξεν 16, 9.
 Ἡερδύτε 30, 5.
 ἡρωϊκοῖς 82, 8. 82, 9.
 ἡρωϊκὸν 87, 14. 88, 3.
 ἡρωϊκῶν 12, 11.
 ἡρώω 88, 10.
 ἦς 34, 1.
 ἦσαν 16, 4.
 ἦτ' 54, 2. 84, 4.
 ἦτε 2, 9. 5, 4.
 Ἡτίχαιεν 77, 13.
 ἦτοι 6, 4. 28, 6. 65, 7.
 99, 12.
 ἡπῆθη 61, 5.
 ἡτλον 30, 6. 31, 15. 32,
 5. 72, 5. 95, 8. 106,
 5. 110, 7.
 ἡυξήθη 14, 4.

R

Θάλαττα

I N D E X

Θ.

Θάνατοι 37, 5.
 Θανάτη 33, 7. 59, 1.
 Θάσις 7, 9. 100, 6.
 Θάτερον 28, 10. 84, 7.
 Θατέρον 28, 9. 36, 5. 84, 7.
 Θάτιον 99, 7.
 Θαυμασιώτατα 33, 5.
 Θαυμαστόν 33, 3. 89, 5. 89, 7. 90, 1.
 Θαυμαστός 61, 2.
 Θεά 63, 14.
 Θεαταίς 41, 7.
 Θεατάς 106, 6. 108, 3.
 Θεατίω 56, 1.
 Θεάτης 13, 8.
 Θεάτης 54, 8.
 Θεάτων 41, 6.
 Θεατών 56, 2.
 Θεήν 110, 6.
 Θεοδέκτη 54, 3. 58, 12.
 Θεοδώρω 66, 10.
 Θεοὶ 99, 9.
 Θεοῖς 49, 3.
 Θεοκτίσαν 72, 10.
 Θεός 57, 4.
 Θεωπέσιος 84, 9.
 Θεῶ 57, 2.
 Θεῶν 97, 2.
 Θεωρεῖν 64, 16. 82, 6.
 Θεωρεῖσθαι 56, 11.

Θεωρεῖσθαι 80, 3.
 Θεώρημα 63, 16.
 Θεωρήσαι 65, 3.
 Θεωρία 26, 2. 26, 3.
 Θεωρίας 63, 5. 26, 4.
 Θεωροῦντας 11, 7.
 Θεωροῦντες 11, 2.
 Θεωροῦντι 33, 7.
 Θεωροῦσι 26, 4. 93, 6.
 Θεῖ 21, 6. 92, 6.
 Θήλεια 74, 6. 74, 8. 75, 1.
 Θήλεια 96, 2.
 Θηρίων 11, 2. 64, 5.
 Θησιόδα 28, 3.
 Θνήτ' 101, 1.
 Θινᾶται 80, 12.
 Θρήνη 38, 2. 47, 13.
 Θύειν 57, 2.
 Θύεσθαι 54, 3. 57, 6.
 Θυέση 50, 11.
 Θυέσθην 40, 11.
 Θυέσης 39, 16.
 Θύσασιν 57, 1.

I.

I 75, 3.
 Ιαμβεῖα 15, 7.
 Ιαμβεῖοις 82, 8. 82, 10.
 Ιαμβεῖον 12, 9. 15, 2. 15, 6. 80, 7.
 Ιάμβιζον 12, 10.
 Ιαμβικῆς 16, 9.

ιαμβικῶς

VOCABULORUM.

ἱαμβικὸν 88, 6.
 ἱαμβοποίησας 77, 12.
 ἱαμβοποιοὶ 31, 5.
 ἱαμβων 12, 11. 13, 4.
 ἱατρικὴν 94, 7.
 ἱατρικὸν 4, 2.
 ἰδέα 76, 3.
 ἰδέαις 25, 14.
 ἰδέας 16, 10.
 ἰδεῖν 28, 6.
 ἰδιὰ 17, 5. 37, 10.
 ἰδιον 38, 11. 58, 4. 62, 3.
 87, 6.
 ἰδύε 59, 10.
 ἰδιωτικὸν 75, 10. 76, 9. 77,
 4. 77, 7. 81, 14.
 ἰδόντα 52, 8.
 ἰδοῦσαι 54, 5.
 ἰδρυθείσης 57, 1.
 ἰδῶν 53, 1.
 ἱερέα 73, 3.
 ἱερείας 57, 3.
 ἱεροῦ 56, 1.
 ἱερωσύνῳ 57, 2.
 ἱκάνδιον 103, 6.
 ἱκανὰ 82, 14.
 ἱκανὸς 27, 7. 87, 1.
 ἱκανῶς 13, 7. 46, 3. 50, 6.
 86, 7.
 ἱκέρειον 103, 2. 103, 6.
 ἱκετεύουσα 48, 2.
 ἱλιάδα 92, 1. 85, 6.
 ἱλιάδι 48, 8.
 ἱλιάδος 60, 5. 85, 6. 85,
 8.
 ἱλιάς 13, 1. 67, 12. 86,

8. 110, 7. 111, 3.
 ἱλίου 60, 8. 85, 10.
 ἱλλυριοὶ 98, 6.
 ἱνα 83, 4. 98, 11.
 ἱξίονες 59, 4.
 ἱππίας 100, 5.
 ἱπποκένταυρον 4, 8.
 ἱππον 94, 5.
 ἱσα 74, 10.
 ἱστορία 30, 6. 30, 10.
 ἱστορίας 30, 9. 83, 6.
 ἱσσευκὸς 30, 4.
 ἱσως 15, 12. 47, 3. 60,
 1. 97, 2. 98, 1. 99, 1.
 103, 4.
 ἱφιφρέα 36, 7. 45, 14. 48,
 1. 52, 1. 55, 3.
 ἱφιφρέαν 36, 9.
 ἱφιφρέας 54, 1. 56, 11.

K.

καθάπερ 4, 8. 26, 5. 29,
 2. 34, 10. 41, 4. 44,
 12. 83, 2.
 καθάρσεως 57, 13.
 καθάρσιν 18, 5.
 καθέκαστον 15, 12.
 καθύλα 16, 10. 24, 4. 30,
 40. 30, 11. 56, 9. 56,
 11. 57, 5.
 καίπερ 84, 10.
 καίτοι 47, 3. 111, 5.
 κακία 6, 3.

I N D E X

- κακίαν 15, 14. 39, 14.
κακοδαιμονίας 20, 6.
κακομιμήτως 96, 2.
κακός 99, 3.
κακοῦ 98, 11.
κακῶς 60, 3. 60, 11.
καλὰς 12, 3.
καλεῖν 4, 3. 4, 5. 10, 2.
καλεῖται 9, 7.
καλεῖται 12, 9.
καλλίους 33, 9. 49, 8.
Καλλιπίδη 109, 4.
Καλλιπίδω 107, 7.
καλλίστη 40, 9.
καλλίστη 35, 8. 40, 13.
καλλίστοις 23, 1.
καλλίων 27, 3.
καλὸν 25, 17. 26, 1. 80,
9.
καλέωμεν 73, 1.
καλέωσι 99, 5.
καλῶς 1, 3. 28, 6. 40, 2.
44, 9. 86, 6. 98, 7.
καὶ 2, 6. 2, 10. 4, 6. 32,
5. 47, 9.
Καρκίνος 50, 11.
Καρκίνω 55, 12.
καρπὸν 72, 6. 72, 9.
Καρχηδονίων 84, 5.
κασιπτέριο 101, 9.
καταδεστέροις 21, 8.
καταδύς 81, 4. 81, 5.
καταλείπει 74, 3.
καταλόγω 85, 2.
καταπεπλεγμένον 84, 13.
καταπύδεται 100, 9.
καταφροσιτάμνοι 102, 7.
κατηγορεία 108, 6.
κατίδοι 80, 6.
κατορδῶσι 40, 18.
κείδω 62, 3.
κείται 25, 3.
κεκραμένον 101, 7. 110, 5.
κέκειτο 101, 3.
κελεύσαι 63, 15.
κέραιε 99, 6.
κέρτα 73, 3. 96, 2.
κερκίδος 52, 7.
Κεφαλήνες 103, 4.
κεχρημένη 21, 9. 75, 11.
κεχρημένον 73, 5.
κεχρηῆται 25, 13.
κέχρηται 69, 13. 85, 1. 86,
6.
κεχωρισμένα 37, 8. 38, 5.
κισθαρίσει 7, 6.
κισθαριστική 2, 10.
κισθαριστικῆς 1, 9.
κινεῖται 29, 7.
κινήσεως 109, 6.
κίνησιν 107, 2.
κίνησις 109, 2.
κίνησις 88, 7.
κινούνται 107, 2.
Κλεοφῶν 7, 8.
Κλεοφῶντος 75, 9.
κλεψύδρας 26, 11.
Κλέων 67, 10.

Κλυταιμνήσταν

VOCABULORUM.

Κλυταιμνήσταν 44, 7.
 κοινὰ 37, 10.
 κοινῇ 4, 1.
 κοινόν 3, 3. 4, 4. 79, 1.
 κοινός 38, 2.
 κοινωνεῖν 77, 7.
 κοινωνῶσιν 11, 5. 43, 8.
 κολλήσαντα 76, 7.
 κόμμι 75, 3.
 κόμμοι 37, 11.
 κόμμος 38, 2.
 κόρης 56, 12.
 κορυφαῖον 107, 3.
 κοσμηθῆναι 15, 10.
 κόσμος 18, 10. 68, 7. 77,
 2. 82, 13.
 κράζουσιν 81, 8.
 κράπσον 45, 11.
 κρείττους 7, 2.
 κρείττων 109, 8. 111, 9.
 Κρέοντα 45, 8.
 Κρεσφόντη 45, 12.
 Κρήτες 99, 5.
 κρῖ 73, 9.
 κρινόμηνον 13, 8.
 κρίσις 85, 9.
 κροτῆϊδες 60, 3.
 Κύκλωπας 8, 1.
 κυλιόμενοι 107, 2.
 Κυπριακά 85, 5.
 Κυπρίοις 53, 1. 69, 5.
 κύβια 80, 5. 81, 1.
 κυρίως 81, 14.
 κύειον 68, 7. 69, 2. 69, 4.
 69, 5. 75, 12. 77, 2,
 77, 6. 82, 12.

κυείου 80, 8.
 κυείων 75, 8.
 κυειωτέρα 24, 12.
 κωλύει 32, 6. 65, 4. 66, 4.
 κωλυθῆναι 102, 4.
 κωμάζειν 10, 3.
 κώμας 10, 2. 10, 4.
 κωμωδία 1, 8. 5, 6. 14, 1.
 15, 13. 16, 1.
 κωμωδίαν 8, 3.
 κωμωδίας 9, 9. 12, 14. 13,
 2. 17, 10. 31, 3. 41,
 8.
 κωμωδὸς 10, 3.
 κωμωδῶν 16, 3.
 κωμωδοποιοὶ 13, 4.

Λ.

Λαβεῖν 82, 4.
 λάβωμεν 43, 13.
 Λαῖος 92, 1.
 Λάκαινα 85, 10.
 Λακεδαιμόνα 103, 3.
 Λάκωνα 103, 2.
 λαμβάνει 60, 6.
 λαμπρὰ 93, 3.
 λανθάνει 89, 10.
 λανθάνοιτο 55, 11.
 λέγει 30, 11. 52, 4. 61,
 6. 70, 7. 81, 1. 99, 1.
 102, 6. 104, 8.
 λέγειν 30, 2. 48, 5. 60, 1.
 88, 14. 90, 3. 92, 4.
 97, 3.

λέγεται

I N D E X

λέγεται 15, 10.
 λέγομεν 15, 7. 28, 11. 34,
 11. 44, 10. 80, 6.
 λεγομένη 41, 3.
 λεγόμενοι 16, 4.
 λέγοντα 76, 3. 98, 10.
 λέγοντας 23, 7.
 λέγοντες 19, 8.
 λέγοντος 63, 2. 63, 3.
 λέγουσι 103, 5.
 λέγω 111, 2. &c.
 λέγωμεν 1, 6. 17, 11. 25, 1.
 λέγων 14, 2.
 λεκτέον 38, 8.
 λεκτικῆς 15, 9.
 λεκτικὸν 15, 6.
 λεληθευσιν 16, 1.
 λέξει 21, 13. 55, 7. 77,
 12. 81, 14. 86, 10.
 93, 1. 93, 11.
 λέξεις 21, 6.
 λέξεως 15, 1. 15, 4. 62, 2.
 63, 5. 64, 1. 75, 7.
 77, 4. 93, 12. 101, 7.
 λέξιν 18, 12. 20, 2. 24,
 5. 63, 5. 82, 10. 86,
 6. 98, 12.
 λέξις 18, 11. 19, 11. 24,
 5. 38, 1. 93, 3.
 λευκογραφήσας 23, 2.
 λευκὸν 66, 13.
 λεχθεισῶν 7, 4.
 λεχθέντας 10, 4.
 λεχθήσεται 72, 6.
 λῆψις 58, 13.
 λίαν 84, 11. 93, 3. 107, 6.

λόγοις 2, 15. 50, 6. 82, 11.
 104, 6.
 λόγον 14, 8. 18, 6. 63, 3.
 63, 4. 67, 9.
 λόγῳ 46, 6. 57, 15. 64,
 3. 67, 6. 67, 7. 67,
 11.
 λόγου 16, 11. 62, 5. 65,
 7. 66, 2.
 λόγοις 3, 4. 7, 7. 16, 10.
 56, 8. 91, 8.
 λόγῳ 50, 10.
 λόγῳ 2, 7. 18, 2.
 λόγων 23, 5. 24, 2. 24, 4.
 λοιποῖς 61, 10.
 λοιπὸν 58, 8. 62, 1.
 λοιπῶν 24, 8.
 Λυγκεῖ 35, 2. 58, 12.
 λύειν 44, 6. 62, 6. 95, 2.
 λύσις 60, 2.
 λυπηρῶς 10, 15.
 λύσεις 48, 7. 106, 1.
 λύσεων 93, 5. 111, 13.
 λύσιν 58, 10.
 λύσις 58, 7. 58, 8. 58, 13.
 60, 2.
 λυτέον 97, 1.

M

Μάχητος 9, 13.
 μαζόν 74, 4.
 μαθήσεις 10, 13.
 μάδον 101, 1.

μακρὰ

VOCABULORUM.

μακρὰ 74, 9.
 μακρὰν 88, 9.
 μακρὸς 57, 15.
 μακροτέρῳ 73, 5.
 μάλιστα 33, 1. 82, 7. 102,
 5.
 μάλλον 4, 6. 21, 8. 30,
 10. 32, 3. 33, 2. 40,
 2. 41, 8. 61, 10. 62,
 4. 89, 5. 91, 7. 95, 7.
 111, 10.
 μαρῆναι 28, 9.
 μαρδάνειν 11, 4. 11, 7.
 μαρία 57, 12.
 μαρικῶ 56, 7.
 Μαργαδῶνα 77, 13.
 Μαργείτης 12, 8. 12, 16.
 μάχη 84, 5.
 μέγα 82, 2.
 μεγάλα 62, 10.
 μεγάλη 39, 15.
 μεγάλῳ 40, 5.
 Μεγαλιωτῶν 68, 6.
 μεγαλοπρέπειας 87, 10.
 Μεγαρεῖς 9, 10.
 μέγας 84, 12.
 μεγέθει 25, 17. 27, 4. 84,
 12.
 μέγεθος 14, 10. 18, 2. 25,
 5. 26, 6. 27, 3. 60,
 7. 62, 8. 87, 5. 111,
 5.
 μεγέδοις 27, 7.

μέγιστα 21, 10. 59, 8.
 μέγιστον 20, 3. 20, 12. 24.
 8. 25, 3. 40, 17. 82, 3.
 μεδόδε 1, 6. 62, 4.
 μείζονος 98, 11.
 μείζω 13, 5.
 μείζων 27, 2.
 Μελέαρον 40, 10.
 μέλι 75, 3.
 μέλει 45, 13.
 μέλλη 44, 4.
 μελλῆσαι 45, 5.
 μέλλοι 1, 3.
 μέλλοντα 45, 2.
 μέλλων 44, 1. 45, 15. 57,
 6.
 μελοποιία 18, 11. 19, 12.
 24, 8.
 μελοποιίαν 18, 13.
 μελοποιίας 86, 3.
 μέλθ 18, 6. 20, 2. 37,
 15. 38, 1.
 μέλους 18, 8.
 μελῶν 37, 14.
 μεμυγμύοις 2, 8.
 Μεναλίπτης 47, 14.
 Μενέλαος 47, 12.
 Μενελάου 105, 2.
 μῆδοι 15, 14. 95, 7.
 μέρεσι 93, 2.
 μέρη 17, 5. 19, 9. 19, 12.
 21, 11. 37, 1.
 Μερέπη 45, 12.

μέρθ

I N D E X

- μέρος* 37, 12. 87, 8. 95, 6.
μέρος 29, 6. 58, 9.
μερῶν 79, 1. 91, 8. 111, 12.
μέσση 25, 6. 25, 11. 83, 4.
μέσση 65, 6. 66, 6.
μέσση 64, 15.
μεταβαίνει 58, 10.
μεταβαλεῖν 15, 1.
μεταβάλλειν 27, 6. 40, 3. 67, 12.
μεταβάλλοντα 9, 1.
μεταβάλλοντες 39, 1.
μεταβάλλον 39, 14.
μεταβαλῶσα 14, 5.
μεταβάσεως 58, 11.
μεταβάσεως 15, 18.
μετάβασις 34, 2. 34, 4.
μεταβολὰς 14, 5.
μεταβολή 34, 10. 35, 6.
μεταθέντος 80, 8.
μεταξὺ 27, 13. 39, 12. 74, 6. 75, 5.
μεταπίπτειν 39, 7.
μεταπίπτει 80, 5. 81, 1.
μεταπίπτειν 29, 5.
μεταφέρειν 82, 5.
μεταφορά 68, 7. 69, 6. 77, 1. 82, 12.
μεταφοραί 82, 8.
μεταφοραῖς 79, 2. 93, 12.
μεταφορὰν 75, 12. 76, 6. 99, 8. 100, 1, 4. 101, 4.
μεταφορᾶς 72, 11.
μεταφορικόν 82, 4.
μεταφορῶν 76, 2. 88, 4.
μετέθηκε 80, 12.
μέτρα 4, 7. 11, 12. 30, 5.
μετρίάζοντα 84, 13.
μετρικῇ 65, 3.
μετρικοῖς 64, 16.
μέτροις 2, 15.
μέτρων 4, 2. 4, 5. 12, 9. 15, 2. 15, 5. 16, 12. 79, 1. 80, 4. 86, 12. 87, 14.
μέτρον 16, 11. 30, 6. 111, 1.
μέτρῳ 3, 6. 5, 4. 12, 10. 83, 1. 88, 1. 109, 10.
μέτρων 3, 1. 4, 3. 15, 6. 18, 7. 18, 12. 30, 7. 32, 3. 88, 3.
μέχει 3, 2. 16, 11. 27, 2. 58, 9. 38, 11. 59, 1.
μηδὲ 44, 2. 109, 3.
μηδαμῇ 95, 10.
μηδὲ 77, 1. 84, 10.
Μηδεία 48, 8.
Μήδειαν 44, 13. 60, 10.
μηδὲν 25, 5. 29, 7. 49, 3. 91, 9.
μηδετέρων 43, 14.
μηδετέρως 97, 2.
μήδ' 25, 12.
μηδὲν 104, 10.

VOCABULORUM.

μήκει 17, 1. 64, 14. 110,
4. 111, 1.

μήκη 26, 8. 60, 6. 86,
11.

μήκοις 26, 9. 86, 12.

μηκύνεται 57, 14.

μήνιν 63, 14.

μητέρα 35, 1. 44, 4. 45,
15.

μήτηρ 44, 4.

μηχανή 48, 9.

μηχανῆς 48, 8.

μία 28, 1. 29, 2. 74, 1.
85, 6. 110, 7. 111, 3.

μίαν 17, 2. 28, 11. 65,
4. 66, 1. 83, 3. 85, 4.
87, 4.

μῖας 29, 4. 34, 2. 65, 8.
84, 1. 111, 6.

μιαρὸν 39, 3. 45, 6. 45,
10.

μυῖοι 88, 8.

μυῖοις 2, 15.

μυῖων 4, 7.

μικρὰν 81, 5. 85, 5.

μικρὰς 85, 8.

μικρὸν 11, 14. 14, 4. 17,
2. 109, 10.

μικρὸς 81, 2.

μικρῶν 14, 10.

μικτῶ 4, 8.

μιμεῖται 2, 2. 7, 1. 8, 4.
8, 7. 10, 11. 11, 11.
49, 6. 82, 10. 87, 7.
93, 9.

μιμεῖται 32, 4.

μίμημα 11, 9.

μμήμασι 10, 14.

μμήσεως 110, 4.

μμήσωνται 20, 10.

μμήσταιτο 8, 2. 8, 6.

μμήταδαι 7, 5. 94, 3.

μμήσεις 2, 1. 33, 11.

μμήσεων 7, 4.

μμήσεως 10, 7. 10, 13. 38,
12. 43, 10. 82, 14.

μμήσιν 2, 7. 3, 6. 4, 1.
4, 7. 5, 8. 25, 4. 32,
4. 47, 9. 88, 2.

μμήσις 15, 13. 18, 14. 19,
5. 20, 4. 23, 2. 29,
3. 32, 16. 36, 2. 49,
5. 88, 6. 106, 3. 110,
8. 111, 6.

μμητής 9, 4. 89, 1. 93, 7.

μμητικάς 29, 2.

μμητικῶν 38, 11.

μμητικῆς 17, 9. 83, 2.

μμητικώτατον 10, 12.

μιμουμένη 106, 6.

μιμούμενοι 6, 1.

μιμούμενον 49, 9.

μιμνέμενοις 9, 2.

μιμούμενων 109, 5.

μιμνῆται 2, 4. 2, 12. 2,
14. 6, 1. 9, 5. 9, 6.
9, 8. 19, 12. 19, 13.

μίμοις 3, 3. 7, 11.

μίμων 5, 5.

Μίτωι 33, 7.

S

Μίμος

I N D E X

Μίππος 33, 6.
 Μυασίδεος 109, 2.
 μνήμης 52, 8.
 μνημονεύονται 16, 5.
 μνησέων 58, 1.
 μνηστές 53, 3.
 μόναι 75, 3.
 μόναι 55, 5. 85, 7.
 μόνους 6, 3.
 μόνον 2, 9. 2, 14. 11, 4.
 18, 7. 25, 15. 32, 16.
 36, 5. 43, 7. 57, 8.
 80, 7. 82, 4. 87, 8.
 98, 8. 100, 4.
 μόνος 12, 13. 88, 12.
 μόνος 16, 11. 57, 16.
 μόνος 61, 1.
 μούρα 11, 12.
 μούρις 18, 3.
 μούριον 15, 15. 18, 10. 29,
 8. 61, 8.
 μούριον 1, 5.
 μούρας 11, 2.
 μούριον 49, 8.
 μούρικον 110, 1.
 μούρικον 4, 3.
 μούρικον 194, 9.
 μούρικον 39, 14. 40, 5.
 μούρικον 81, 5.
 μούρικον 39, 3.
 μούρικον 91, 9.
 μούρις 33, 11.
 μούρις 45, 19.
 μούριον 19, 5. 20, 2. 21, 9.
 28, 4. 29, 3. 31, 4.

32, 10. 40, 2. 43, 7.
 60, 6. 110, 10.
 μύθος 19, 5. 19, 11. 20,
 12. 22, 2. 27, 8. 52,
 5.
 μύθος 21, 11. 34, 5. 35,
 13. 37, 1. 48, 7. 57,
 5. 61, 10.
 μύθος 1, 3. 16, 7. 16, 10.
 25, 12. 33, 9. 38, 7.
 40, 8. 44, 6. 46, 3.
 55, 7. 83, 2.
 μύθος 41, 9. 60, 1.
 μύθος 14, 10. 26, 7. 31,
 17. 32, 3. 32, 9. 33,
 10. 48, 7.
 Μυσικός 107, 7.
 μύθος 111, 1.
 μύθος 69, 12.
 μύθος 96, 13.
 μύθος 26, 5.
 Μυσία 92, 4.
 Μυσίς 92, 3.

N.

Νάπυ 75, 4.
 ναυμαχία 84, 4.
 Νεοπύλεμος 85, 9.
 νεοπύλεμος 101, 9.
 νέων 21, 2.
 νέων 85, 2.
 νέων 69, 10.

Νικοχαρίς

VOCABULORUM.

Νικόχαρις 7, 10.
 νιν 81, 12.
 Νιόβη 60, 10.
 νίπτερις 51, 7.
 νομιζόμενα 14, 3.
 νόμος 57, 1.
 νῦν 3, 2. 69, 13. 98, 6.
 νύξ 101, 5.

Ξ.

Ξ 74, 8. 75, 2.
 Ξεναρχου 3, 3.
 Ξενικοῖς 75, 11.
 Ξενικόν 75, 11.
 Ξένους 57, 2.
 Ξενοφάνης 98, 1.

Ο.

Ὀγκος 87, 10.
 ὀγκασέσαστον 88, 3.
 ὀδυνηρά 37, 4.
 ὀδύνης 15, 18.
 Ὀδυσσεά 103, 5.
 Ὀδυσσεῖ 35, 1. 54, 9.
 Ὀδυσσεῖα 13, 1. 41, 4. 86,
 9. 92, 7. 111, 4.
 Ὀδυσσειαν 28, 7. 29, 1.
 Ὀδυσσεΐας 57, 14. 85, 6.
 Ὀδυσσεύς 51, 4. 69, 12.
 Ὀδυσσεώς 47, 13.
 ὄσιν 9, 7. 53, 3. 101, 7.

101, 10.
 οἶαν 28, 11.
 οἶδε 17, 6. 17, 7.
 Οἰδίποδι 34, 12. 35, 9. 49,
 5. 55, 3.
 Οἰδίποδος 43, 4.
 Οἰδίπου 34, 12. 40, 10. 110,
 6.
 Οἰδίπους 39, 16. 44, 15. 92,
 1.
 οἶν 100, 3.
 οἶησεν 103, 1.
 οἰκεία 12, 2. 41, 9. 57,
 11.
 οἰκείαν 13, 3. 43, 9. 49, 7.
 83, 5.
 οἰκεῖον 15, 5. 24, 10.
 οἰκείω 73, 5.
 οἰκείων 72, 12. 87, 10.
 οἰκεται 26, 4.
 οἰκίας 40, 9. 45, 19.
 οἶκει 57, 17.
 οἰκονομεῖ 41, 1.
 οἰκτερὰ 43, 12.
 οἶνον 101, 7. 101, 13.
 οἶνου 73, 1.
 οἶνόφλυξιν 99, 7.
 οἶνοχρεῦειν 101, 12.
 οἶοι 97, 1.
 οἶδυμος 63, 11.
 οἶον 2, 9. &c.
 οἶοντα 27, 8. 28, 4. 90,
 4. 103, 2.
 οἶου 40, 5.

I N D E X

- εἰς 50, 11. 96, 4. 104,
 2.
 ἐκτὼ 85, 8.
 ἐλ 108, 2.
 ἐλῶ 60, 9. 83, 4.
 ἐλῆς 25, 4. 29, 4.
 ἐλίγα 89, 2.
 ἐλιγάκις 15, 8. 45, 7. 89,
 2.
 ἐλίγας 40, 8.
 ἐλίγῳ 81, 4.
 ἐλίγοι 19, 14.
 ἐλίγοις 32, 1.
 ἐλίγῳ 80, 13.
 ἐλον 25, 5. 26, 4. 29, 7.
 37, 12. 59, 3. 60, 5.
 61, 14. 83, 5. 84,
 11.
 ἐλου 38, 1. 61, 8. 89,
 1.
 ἐλων 37, 13.
 ἐλως 21, 2. 47, 4. 73, 1.
 95, 10. 103, 7.
 ἐμαδὸν 99, 14.
 ἐμαλὸν 47, 8.
 ἐμαλῶς 47, 10.
 ἐμῶ 100, 9.
 Ὀμηροῦ 7, 8. 8, 8. 12, 13.
 28, 5. 50, 2. 84, 9.
 86, 6. 88, 11. 90, 3.
 Ὀμήρου 12, 6. 12, 7.
 Ὀμήρω 4, 4. 9, 5.
 ὀμμάτων 55, 8.
 ὀμοίαι 83, 6.
- ὀμοιον 39, 10. 39, 11. 47,
 7. 82, 6. 87, 13.
 ὀμοιῶ 53, 5.
 ὀμοίοις 7, 3. 7, 9. 49, 8.
 ὀμοίως 1, 5. 7, 11. 11, 5.
 17, 4. 23, 1. 29, 1.
 31, 13. 45, 7. 70, 4.
 71, 1. 72, 1. 72, 6.
 72, 8.
 ὀμως 32, 1. 47, 10.
 ὄν 63, 16. 91, 5.
 ὄν 98, 10.
 ὄνομα 64, 2. 66, 6. 68, 5.
 72, 5. 75, 2. 80, 8.
 ὀνομαζομένου 74, 2.
 ὀνομάζουσι 3, 7.
 ὀνόμασι 82, 3.
 ὀνομασίας 24, 6.
 ὀνόματα 10, 1. 31, 1. 31,
 14. 57, 10. 80, 6.
 ὀνόματος 66, 15. 68, 1. 69,
 6.
 ὀνομάτων 31, 7. 66, 12. 67,
 8. 74, 5. 75, 8. 76,
 5. 77, 5. 80, 3. 82,
 6. 82, 11.
 ὄντα 89, 9.
 ὄντος 11, 11. 57, 16. 91,
 1. 91, 3.
 ὄντων 39, 16. 87, 10. 93,
 9.
 ὀξύτητι 64, 15.
 ὀπλων 85, 9. 98, 3.
 ὀπιδεν 25, 12.

ὀποῖα

VOCABULORUM.

ἐποία 23, 8. 94, 8. 109,
7.

ἐποιαῖν 110, 7.

ἐποιασοῦν 110, 8.

ἐπόσιν 77, 11.

ἔπου 25, 13.

Ὀπέντιος 109, 2.

ὅπως 20, 9. 46, 5. 57, 10.

ὅρῳ 43, 1. 49, 3. 89, 7.

ὀργήν 62, 7.

ὀργίζομαι 56, 6.

ὀργίλοις 49, 9.

Ὀρέση 36, 7. 47, 12. 57,
12. 105, 1.

Ὀρέσιν 40, 10. 54, 2.

Ὀρέσης 42, 1. 52, 1. 53, 6.

Ὀρέσου 44, 7. 105, 1.

ὀρθ' 98, 5.

ὀρθῇ 104, 8.

ὀρθόν 40, 16.

ὀρθότης 93, 14.

ὀρθότητα 105, 4.

ὀρθῶς 77, 8. 94, 4. 95, 4.
95, 9.

ὀεισμός 67, 8.

ὀρμεῖν 69, 11.

ὀρμῶντες 13, 3.

ὀρεν 18, 1.

ὅρ' 26, 9. 27, 2. 27, 7.
86, 12.

ὀρχήσει 7, 6.

ὀρχισις 109, 3.

ὀρχισικόν 88, 7.

ὀρχισικωτέραν 15, 4.

ὀρχισῶν 2, 13.

ὀρώμεν 11, 1.

ὀρῶν 55, 9.

ὀρῶντα 56, 1. 98, 12.

ὀρῶντες 11, 6.

ὅσα 1, 5. 28, 8. 33, 5.
62, 5. 81, 13. &c.

ὅσαις 46, 1.

ὅσαπερ 109, 9.

ὅσοι 28, 2. 60, 8.

ὅσοις 19, 8. 40, 11. 82, 11.
110, 7.

ὅσον 44, 4. 80, 2.

ὅσῳ 27, 4. 32, 4.

ὅταν 33, 2. 35, 8. 44, 2.
61, 3. 70, 4. 74, 2.

91, 1. 101, 14. 104, 9.

ὅτε 8, 7. 35, 11. 98, 10.

ὅτῳ 98, 10.

ὅδε 3, 4. 29, 8. 75, 2.
93, 14. 109, 2.

ὅδεῖς 42, 2. 45, 7. 81, 10.
88, 9.

ὅδεμία 28, 1.

ὅδεμίαν 64, 5. 64, 11.

ὅδεν 3, 2.

ὅδενοῦς 12, 6. 42, 2.

ὅδεῖς 53, 6.

ὅδεν 31, 13. 32, 5.

ὅλαῖ 51, 2.

ὅλῃς 51, 4.

ὅρῃας 98, 14.

ὅσαι 2, 1. 21, 11. 33, 12.

ὅσας 18, 1.

I N D E X

οὔτε 26, 1. 43, 15. 65, 4.
 82, 4. 97, 3. &c.
 οὐπιδανός 80, 13.
 ἔτοι 2, 13. 10, 2. 108, 1.
 ἔτος 11, 8. 13, 2. 53, 6.
 ἔτω 2, 6. 97, 2. 98, 6.
 &c.
 ἔως 29, 5. 33, 3. 56, 10.
 56, 11. 57, 17. 95, 5.
 98, 2.
 ὅψ 74, 1.
 ὅψε 15, 1. 16, 3.
 ὅψεων 24, 12.
 ὅψεως 18, 10. 42, 3. 43,
 4. 43, 6. 86, 4.
 ὅψιν 20, 1. 110, 1.
 ὅψις 19, 11. 24, 9.

Π.

Παθεῖν 40, 12.
 παθεῖσιν 56, 5.
 πάθη 2, 14. 44, 3. 46, 1.
 62, 7. 93, 12.
 παθημάτων 18, 5. 86, 5.
 παθητικῇ 59, 4.
 παθητικὴν 86, 3.
 παθητικὸν 78, 8.
 πάθοι 43, 3.
 πάθος 37, 2. 37, 3. 44, 1.
 παῖδας 44, 13.
 παιδίου 58, 13.
 παίδων 10, 11.
 πάλαι 45, 16.
 παλαιοὶ 44, 11.

παλαιῶν 12, 11.
 πάλιν 18, 8. 93, 3.
 παμμέγεθες 26, 3.
 πάμμιχρον 26, 1.
 πᾶν 20, 1. 75, 12. 100,
 2.
 παννύχοι 99, 10.
 πάντα 17, 8. 109, 9.
 πάντας 9, 1. 10, 14. 32,
 2. 86, 10.
 πάντες 6, 4. 19, 4. 28, 2.
 90, 1. 100, 1.
 πάντων 39, 4.
 πάντως 31, 15.
 παρὰδεδομένοις 44, 9.
 παρὰδεδομένων 31, 16.
 παράδειγμα 47, 11. 50, 1.
 75, 9. 95, 6. 104, 3.
 παρὰλληλυθότα 66, 15.
 παρὰλολίζεται 91, 5.
 παρὰλογισμὸν 54, 11.
 παρὰλογισμὸς 90, 4.
 παρὰλογισμῶ 54, 8.
 παρὰπλήσιον 22, 3.
 παρὰσकुάζειν 43, 5. 43, 10.
 45, 18. 62, 7. 62, 12.
 παρὰσकुάζεσθαι 63, 2.
 παρὰσकुάζοντες 43, 7.
 παρὰσकुαδῆναι 62, 5.
 παρατείναντες 32, 14.
 παραφυλαττομένου 57, 16.
 παρειλημμένοις 44, 6.
 παρείδω 63, 16.
 παρηνείρειν 56, 10.
 παρηνεύαζε 14, 9.

παρέχων

V O C A B U L O R U M.

παρέχων 47, 9.
 παρήκοιεν 87, 4.
 Παρνασσῷ 28, 8.
 πάροδοι 37, 9. 37, 15.
 παρόδος 37, 14.
 παρόντα 66, 12.
 παρωδίας 7, 9.
 παρώχηκεν 101, 5.
 πᾶσα 64, 4.
 πᾶσαι 1, 9. 5, 3. 51, 7.
 πᾶσαν 15, 14. 18, 13. 43, 8.
 πείσης 19, 9. 58, 6.
 πᾶσι 5, 3. 111, 7.
 πᾶσιν 5, 7.
 πασῶν 55, 1.
 πατέρες 44, 3.
 Παύσων 7, 2.
 πεδίον 99, 12.
 πείρας 87, 14.
 πείρασται 59, 7.
 πειράται 17, 1.
 Πελοποννήσῳ 10, 1.
 πέμψως 36, 8.
 πέντε 24, 8. 75, 4. 105, 2.
 πέπει 75, 4.
 πεπλεγμένη 59, 3.
 πεπλεγμένῳ 34, 3. 38, 10. 86, 2.
 πεπλεγμένοι 33, 10.
 πεπλεγμένον 86, 9.
 πεποίηχασιν 28, 3.
 πεποίηκεν 88, 9.
 πέποιημένα 31, 12.
 πεποιημέναι 51, 8.

πεποιημένας 21, 7.
 πεποιημένον 69, 1. 73, 1.
 πεποιημένοις 57, 9.
 πεποιημένων 55, 5.
 πεποίηται 31, 15. 94, 8. 95, 3. 101, 8.
 πέπονδε 103, 1.
 πέπονθεν 21, 4.
 πέπραγε 35, 12.
 πέπραγεν 35, 12.
 πεπραγμένα 58, 12.
 πεπραγμένον 98, 8.
 πεπραγμένων 35, 5.
 πέπρακται 98, 7.
 περαίνεσθαι 18, 8.
 περαινόμηναι 87, 9.
 περαίνουσα 18, 4.
 περδέραια 51, 2.
 περδεραίων 55, 5.
 περέρχεται 108, 7.
 περσοδον 17, 2.
 περσοκίδας 10, 2.
 περπέτεια 34, 9. 36, 1. 37, 1. 37, 3. 59, 3.
 περπέτεια 21, 11. 35, 9.
 περπέτειας 34, 2. 34, 4. 51, 7.
 περπέτειων 86, 4.
 περτήη 88, 5.
 περδωδωίαι 37, 5.
 Πέρσας 8, 1.
 πέρσιν 60, 8.
 πέρσις 85, 10.
 πέφυκε 64, 4.
 πέφυκεν 19, 2. 25, 8. 25, 9.

πεφυκότε

I N D E X

- πεφυκότες 11, 13.
 πεφυκῆα 66, 1.
 πεφυκῆαν 65, 5. 66, 5.
 Πηλείδης 73, 8.
 Πηλεὺς 59, 5.
 Πηληϊάδεω 73, 8.
 πιδανόν 31, 8. 103, 9.
 πιδανώτατοι 56, 4.
 πίδηκον 107, 6.
 Πινδάρου 108, 1.
 πινόντων 101, 13.
 πισεύομεν 31, 9.
 πίσεως 51, 6.
 πλάνη 10, 4.
 πλείους 84, 2. 110, 9. 111,
 2.
 πλειόνων 65, 5. 66, 5. 67,
 12. 111, 2.
 πλείστα 15, 7. 59, 8.
 πλείστη 1, 9.
 πλείστοι 50, 9.
 πλείστων 21, 2.
 πλέξαντες 60, 2.
 πλέον 85, 8.
 πλέων 101, 5.
 πληγῆναι 28, 8.
 πλήθει 74, 10.
 πλήθι 15, 9. 16, 6.
 πληθος 14, 7. 87, 3.
 πλώ 3, 6. 4, 5. 44, 1.
 62, 11.
 πληρῆν 87, 13.
 πλοκή 60, 2.
 ποδὸς 80, 11.
 πόθεν 38, 7.
- ποῖα 19, 10. 30, 11. 43,
 11. 43, 12.
 ποιὰν 25, 1.
 ποιὰς 19, 2.
 ποιῆ 8, 8. 29, 8. 45, 7.
 65, 4. 66, 4. 81, 14.
 87, 13. 95, 6.
 ποιεῖν 3, 7. 10, 5. 32, 5.
 45, 2. 50, 1. 56, 4.
 63, 15. 66, 1. 77, 11.
 88, 11. 87, 9. 88, 13.
 89, 5. 97, 1. 111, 8.
 ποιείω 10, 13. 85, 7.
 ποιῆ 46, 6. 74, 3. 83, 5.
 ποιήμα 12, 6.
 ποιήματα 28, 3. 111, 5.
 ποιήματων 86, 7.
 ποιῆσαι 40, 12. 45, 3. 47,
 8. 71, 5.
 ποιήσαντος 80, 7.
 ποιήσας 7, 9. 85, 5.
 ποιήσας 11, 9. 21, 7. 77,
 1. 92, 9.
 ποιήσῃ 75, 13.
 ποιήσιν 12, 1. 13, 3. 15, 4.
 85, 3. 103, 8.
 ποιήσις 1, 4. 1, 8. 5, 5.
 12, 2. 30, 9. 31, 1.
 75, 9.
 ποιηταὶ 12, 12. 16, 5. 21,
 3. 22, 1. 40, 7. 41, 7.
 ποιηταῖς 93, 13.
 ποιητὰς 4, 1. 59, 9.
 ποιητῶ 4, 5. 4, 6. 32, 2.
 43, 10. 49, 9. 88, 14.

ποιητῆς

VOCABULORUM.

ποιητῆς 9, 12. 12, 12. 30,
 4. 32, 4. 52, 4. 92,
 9. 93, 7.
 ποιητικῇ 50, 4.
 ποιητικῇ 56, 7.
 ποιητικῶν 10, 9. 63, 10.
 ποιητικῆς 1, 1. 24, 10. 63,
 16. 93, 14. 94, 1. 108,
 6. 111, 15.
 ποιητοῦ 30, 2. 42, 5. 51,
 8.
 ποιητῶν 24, 13. 28, 2. 32,
 12. 41, 2. 59, 10. 84,
 8. 88, 13.
 ποικιλία 84, 13.
 ποιοὶ 20, 8.
 ποιοῖτο 3, 5. 4, 7. 88, 2.
 ποιότης 20, 7.
 ποιῶμενοι 10, 1.
 ποιῶντα 56, 9.
 ποιῶνται 2, 7. 5, 8. 18, 9.
 18, 11. 32, 11.
 ποιῶντες 12, 5. 32, 14. 41,
 7. 49, 8.
 ποίοις 18, 15. 19, 7. 46,
 2.
 ποῖσι 31, 6. 85, 4.
 ποίω 30, 11.
 ποιῶν 28, 7. 43, 15.
 ποίων 1, 4. 93, 6.
 ποιῶσιν 110, 10.
 πόλεμον 84, 10.
 πόλεων 14, 3.
 πόλεως 73, 8.
 πόλησιν 73, 8.

πολιτικῆς 23, 6. 93, 14.
 πολιτικῶς 33, 7.
 πολλὰ 2, 4. 27, 9. 45, 16.
 57, 15. 61, 6. 68, 5.
 87, 7. 88, 12. 93, 12.
 111, 4.
 πολλαὶ 28, 1. 40, 15. 85,
 8.
 πολλαῖς 14, 3.
 πολλάκις 32, 15. 50, 5. 58,
 8.
 πολλὰς 14, 5.
 πολλὰν 107, 1.
 πολλοὶ 21, 3. 60, 2. 84,
 8. 100, 1.
 πολλοῖς 67, 2. 85, 1. 88,
 2.
 πολλοῦ 69, 13.
 πολλὰς 12, 7.
 πολλῶν 9, 12. 110, 5.
 πολὺ 15, 11. 21, 8. 34,
 7. 60, 7. 69, 13. 87,
 5. 100, 2.
 Πολύγνωτον 21, 4.
 Πολύγνωτος 7, 2. 21, 4.
 Πολυίδης 57, 7.
 Πολυίδε 54, 1.
 πολυμερῇ 85, 4.
 πολύμυθον 60, 5.
 πονηρία 105, 1.
 πονηρίας 47, 11. 61, 4.
 πονηρὸν 39, 6.
 πόσα 111, 12.
 πόσαι 10, 7.
 ποταχῶς 102, 1. 102, 4.

T

ποσειδῶν

I N D E X

- Ποσειδών 57, 16.
 ποσὸν 37, 7. 38, 4.
 πόντων 1, 4. 93, 5.
 πότε 16, 3. 27, 1. 66,
 13.
 πότερον 106, 3.
 ποτέρων 95, 10.
 πρᾶγμα 25, 15.
 πράγμασιν 43, 11. 49, 3.
 62, 2. 62, 9.
 πράγματα 20, 11. 22, 1.
 31, 14. 43, 2.
 πράγματις 27, 2.
 πραγμάτων 19, 6. 20, 3.
 21, 10. 25, 2. 29, 5.
 42, 5. 46, 2. 48, 3.
 55, 1.
 πραγμικὸν 88, 7.
 πράττειν 44, 13. 45, 4. 45,
 5. 45, 9.
 πράτταντα 45, 10.
 πράττει 20, 6.
 πράττεις 2, 14. 12, 3. 19,
 1. 20, 8. 20, 11. 27,
 10. 32, 5. 33, 11. 43,
 14.
 πράττειν 19, 2. 20, 5. 32,
 9. 36, 2. 111, 3.
 πράττειν 18, 1. 18, 14. 19.
 5. 20, 13. 23, 3. 25,
 4. 29, 3. 32, 16. 35,
 14. 84, 1. 111, 6.
 πράττειν 28, 11. 34, 1. 44,
 11. 83, 3. 85, 4.
- πράξις 20, 7. 28, 1. 37, 4.
 47, 1.
 πράττειν 10, 6. 30, 12. 48,
 5. 82, 13.
 πράττεται 18, 14.
 πράττομενα 87, 7.
 πράττομένοις 55, 10.
 πράττομένων 34, 10.
 πράττοντα 89, 8. 98, 9.
 πράττοντας 6, 1. 9, 1. 9, 6.
 19, 7.
 πράττοντες 18, 8.
 πράττοντων 18, 15. 23, 3.
 πράττεσθαι 20, 10.
 πράττειν 55, 10. 60, 7.
 πράττοντως 82, 2.
 πρὶν 45, 3. 101, 1. 101,
 3.
 πράττοντες 11, 14.
 πράττοντων 14, 4.
 πράττοντες 49, 2.
 πράττειν 91, 6.
 πράττειν 24, 1.
 πράττειν 23, 8. 47, 1.
 πράττειν 94, 6.
 πράττειν 103, 7.
 πράττειν 95, 2.
 πράττειν 93, 5.
 πράττειν 34, 6.
 πράττειν 94, 3.
 πράττειν 94, 4.
 πράττειν 11, 8.
 πράττειν 37, 8. 37, 11.

πρὸς τοὺς

VOCABULORUM.

παρολόγους 16, 6.
 Περιμηδὺς 59, 6.
 παροπαγορεύειν 10, 6.
 παροπαγορεύοντες 4, 2.
 παροπαγορεύσαντα 72, 12.
 παροπαγορευτέον 5, 2.
 παροσβολῆς 64, 7. 64, 9. 64,
 10.
 παρόσσει 45, 11.
 παρρήκει 64, 16.
 παροδεῖναι 91, 4.
 παροδῆ 107, 1.
 παροσόν 29, 7.
 παροσπίσσειν 28, 9.
 παροσημαίνει 66, 13. 66, 14.
 παροσιδέασιν 70, 7.
 παροσιδέντες 90, 1.
 παροσθίαν 100, 5.
 παρόσωπα 16, 5.
 παρόσωπον 15, 17. 99, 4.
 παρότερον 21, 13. 24, 5. 37,
 6. 38, 4. 42, 5. 50, 7.
 91, 2. 107, 5.
 παρότερος 9, 13.
 παροῦπολαμβάνουσι 102, 7.
 Πρωταγώγας 63, 12.
 παροπαγωνισήν 14, 9.
 παρόπας 10, 13.
 παρόπη 37, 15. 41, 3. 41,
 6. 50, 8.
 παρόποι 22, 1.
 παρόπον 1, 6. 12, 4. 15, 3.
 17, 4. 18, 9. 25, 3.
 38, 12. 46, 5. 70, 5.

91, 3. 95, 2. 98, 14.
 108, 5.
 παρόπος 7, 10. 12, 15. 14,
 7. 16, 9. 86, 7.
 παρότε 61, 11.
 παρόσις 64, 2. 66, 15. 67,
 5.
 παροχία 85, 10.
 Πύθια 92, 3.
 πυρί 76, 7.
 πῶν 75, 4.

P.

Ράδιον 77, 11.
 ραθύμοις 49, 9.
 ραφάδιαν 5, 1.
 ραφάδιντα 108, 7.
 ρήμα 64, 2. 66, 10.
 ρήματος 66, 15. 67, 5.
 ρημάτων 67, 7. 67, 9.
 ρήσεις 21, 6.
 ρήσιν 61, 13.
 ρήσις 47, 14.
 ρητοικῆς 23, 6. 62, 3.
 ρητοικῶς 23, 7.
 ρυθμόν 18, 6.
 ρυθμῆ 11, 12.
 ρυθμῶ 2, 7. 2, 9. 2, 12.
 5, 4.
 ρυθμῶν 2, 13. 11, 13.

T 2

Σ 64,

I N D E X

Σ.

Σ 64, 10. 75, 6.
 Σαλαμῖνι 84, 8.
 σάραξ 80, 11.
 σαπυεικλῶ 15, 4.
 σαπυρικῆ 15, 1.
 σαυρωτῆρ' 98, 5.
 σαφές 77, 4. 77, 8.
 σαφεστάτη 75, 8.
 σαφέστερον 44, 10.
 σαφῇ 75, 7.
 σαφήνειαν 77, 3.
 σέθεν 81, 12.
 σεμνή 75, 10.
 σεμνότεροι 12, 2.
 σημαίνει 35, 6. 66, 9. 66,
 10. 67, 7.
 σημαίνειν 67, 13. 102, 1.
 σημαῖνον 67, 10.
 σημαίνοντες 68, 3.
 σημαίνοντων 68, 2. 68, 4.
 σημαίνεσθαι 67, 1.
 σημαντική 66, 7. 66, 11.
 67, 6.
 σημαντικήν 65, 5. 66, 1.
 σημαντικὴν 66, 8.
 σημείοις 108, 7.
 σημαῖον 10, 1. 10, 14. 15,
 6. 21, 12. 40, 6. 55,
 11. 60, 8. 82, 5. 90,
 1. 110, 8.
 σημείων 50, 9. 52, 3. 55,
 5.
 σημῆναι 102, 1.

Σθενέλου 75, 10.
 σίγνον 69, 5.
 σίδηρον 101, 10.
 Σικελία 84, 5.
 Σικελίας 9, 11. 16, 8.
 Σίνων 85, 11.
 Σίσυφ' 61, 4.
 σχήφης 51, 3.
 σκεπῆαι 106, 2.
 σκεπῆον 98, 8.
 σκευοποιῆ 24, 13.
 σκηνῆς 37, 11. 38, 2. 56,
 2. 87, 7. 89, 9.
 σκηνῶν 40, 17.
 σκηνογραφίαν 14, 9.
 σκληρότης 50, 1.
 σκοπεῖν 57, 11. 104, 6.
 Σκύλλαν 107, 4.
 Σκύλλη 47, 14.
 σμικρότητα 62, 8.
 σφίσις 54, 1.
 Σοφοκλῆι 61, 9.
 Σοφοκλέους 44, 15. 49, 5.
 52, 6. 55, 3. 110, 6.
 Σοφοκλῆς 9, 5. 14, 10. 96,
 4.
 σφῶς 61, 4.
 σπείρειν 72, 7. 72, 8.
 σπείρων 72, 10.
 σπουδαίεσθαι 16, 2.
 σπουδαία 12, 12.
 σπουδαίας 17, 7. 18, 2.
 σπουδαῖον 98, 9.
 σπουδαίωτερον 30, 9.
 σπουδαίοις 6, 2. 9, 5.
 σπουδαίων 16, 12.

σπουδῆς

VOCABULORUM.

- αποδῆς 63, 11.
 σαδίων 26, 5.
 σάσιμον 37, 9. 38, 1.
 σασιμώτατον 88, 3.
 σοιχέον 64, 1. 64, 3. 64,
 6.
 σόματος 64, 13.
 σοχάζει 38, 6. 46, 4.
 σοχάζεται 31, 1.
 σοχάζονται 61, 1.
 σωωτών 51, 5.
 συγκειμένη 111, 3.
 σύγκειται 67, 8. 68, 2. 68,
 4. 74, 7.
 συγχέεται 26, 1.
 συκοφαντῆσι 59, 9.
 συλλαβή 64, 2. 64, 17. 65,
 1.
 συλλαβῇ 73, 6.
 συλλογίζεσθαι 11, 7.
 συλλογίζονται 102, 8.
 συλλογισμῶ 53, 4. 55, 6.
 συμβαίνει 11, 6. 27, 5. 27,
 9. 30, 12. 35, 12. 54,
 3. 74, 10. 89, 7.
 συμβαίνειν 34, 6. 48, 7.
 συμβαῖνον 10, 15. 39, 12.
 συμβαινόντων 43, 3.
 συμβάλλονται 77, 3.
 συμβέβηκε 46, 1.
 συμβέβηκεν 40, 11.
 συμβεβηκός 94, 3. 94, 5. 96,
 1.
 συμβῆ 32, 5.
 συμβήσεται 36, 3.
 συμπεριλαμβάνουσιν 20, 10.
 συμπιπνόντων 43, 12.
 σύμφυτα 50, 10.
 σύμφυτον 10, 11.
 συναγωνίζεσθαι 61, 8.
 συναπεργάζεσθαι 55, 7.
 συναπεργάζομενον 56, 3.
 συνάπτοντες 3, 6.
 συνάψαι 76, 4.
 συνδέσμος 64, 2. 65, 3.
 συνδέσμω 67, 13.
 συνδέσμων 67, 12.
 συνδελος 27, 2.
 συνέβη 28, 8. 35, 4. 57, 3.
 84, 2.
 συνελογίσαντο 54, 5.
 συνεστάναι 29, 5. 43, 1.
 σωέσηκεν 25, 15. 86, 8.
 111, 5.
 σωέσησαν 29, 1.
 σωεσώτας 25, 12.
 συνετή 64, 4.
 συνεχῶς 34, 1.
 συνηθείας 2, 5.
 συνήθειαι 83, 6.
 συνήθουσιν 18, 12. 19, 6. 38,
 9. 76, 5.
 σωθετή 64, 17. 66, 7. 66,
 10. 67, 6.
 συνήθετος 54, 8.
 σωιστάναι 55, 7. 83, 5.
 σωιστάνας 38, 6.
 σωίσταται 1, 3. 22, 1. 71,
 6. 92, 6.
 σύνολον 2, 1.
 σωορᾶσθαι 87, 1.
 σωτείνεσθαι 84, 6.

σωτίθεται

I N D E X

συντίθενται 40, 9.
 συντίθεσθαι 65, 5. 66, 5.
 σύντομα 57, 13.
 συνείργων 2, 11. 99, 14.
 συζάσει 48, 3.
 συζάσεις 87, 3.
 συζάσεως 34, 5. 40, 13. 42,
 4. 46, 2. 86, 11.
 σύσασιν 21, 9. 25, 2. 41,
 4. 88, 9.
 σύσασις 20, 4. 39, 8. 41,
 3.
 σύστημα 60, 4.
 συστήσαντες 31, 4.
 σφόδρα 39, 6.
 σχεδόν 6, 3. 22, 2. 84, 8.
 σήμασι 2, 4. 56, 3. 64,
 13.
 σήματα 12, 14. 13, 6. 16,
 4. 63, 5.
 σηματιζομένων 2, 13.
 σημάτων 108, 4.
 σπῆναι 35, 5.
 Σωκρατικῆς 3, 4.
 σῶμα 99, 4.
 σώματα 51, 1.
 σωμάτων 26, 6.
 Σωσίφρατος 109, 1.
 σωτηρία 57, 9. 57, 12.
 Σώφρονος 3, 3.

T.

ταμῆν 70, 2.
 τᾶμιν 70, 1.

τάξει 25, 17.
 ταπεινὴ 75, 9.
 ταπεινὴν 75, 7.
 ταπεινὸν 77, 1.
 ταῦτα 37, 1. 38, 5. 94, 8.
 111, 5.
 ταύταις 9, 2.
 ταύτας 5, 7. 7, 4. 7, 7.
 19, 3. 45, 19.
 ταύτη 16, 13. 84, 9. 97,
 1. 102, 4.
 ταύτῳ 23, 3. 38, 10. 57,
 2.
 ταύτης 29, 4. 40, 13. 64,
 6.
 ταχὺ 89, 13.
 Τεγέας 92, 4.
 τελείαν 83, 4.
 τελείας 18, 2. 25, 4. 32,
 16.
 τελευτᾷ 74, 6. 75, 2.
 τελευταῖον 45, 12.
 τελευτᾶν 25, 13.
 τελευτῇ 25, 9.
 τελευτῶ 25, 6.
 τελευτῆς 42, 1.
 τελευτῶσα 41, 4.
 τελευτῶσι 40, 16.
 τέλος 20, 7. 20, 12. 66,
 2. 83, 4. 84, 6. 87, 2.
 95, 4. 110, 4.
 τέλοισι 58, 11. 59, 1. 95,
 4. 111, 10.
 τερατῶδες 43, 7.
 τέσσαρα 59, 2.
 τεταγμένα 25, 16.

τετάξι

VOCABULORUM.

τετάρτη 53, 4.
 τέταρτον 24, 4. 47, 8. 59,
 6. 70, 5. 70, 6.
 τετάρτη 70, 6.
 τετραμέτρων 88, 6.
 τετραμέτρῳ 15, 3.
 τετραπλῶν 68, 5.
 τέσσαρα 46, 4.
 τέχναις 2, 6.
 τέχνῃ 24, 13. 108, 2.
 τέχνῳ 28, 6. 40, 12. 94,
 7. 95, 3. 106, 1.
 τέχνῃς 2, 5. 26, 10. 45,
 17. 94, 1. 111, 8.
 τεχνῶν 5, 8.
 Τηλέγονος 44, 17.
 Τηλέμαχον 103, 3.
 Τηλέφον 40, 11.
 Τηρεῖ 52, 7.
 πδέμνον 55, 8.
 πδεμένων 87, 4.
 πδέναι 30, 6. 65, 7.
 πδεταί 73, 2.
 Τιμόδεος 8, 1.
 πνὰ 1, 2. 11, 10. 16, 4.
 25, 2. 39, 15. 47, 1.
 57, 4. 64, 12.
 τίνας 18, 15. 19, 2. 19,
 7. 46, 2. 58, 3.
 τίνες 2, 4. 2, 10. 9, 7.
 10, 7. 10, 10. 20, 8.
 27, 8. 40, 3. 111, 13.
 πνὶ 3, 1. 88, 1. 98, 7.
 πνὸς 29, 6. 56, 12. 57,
 15.
 πνῶν 3, 5. 25, 15.

τινῶν 18, 14. 41, 3. 73,
 2.
 τοδὶ 91, 1.
 τοιαῦτα 28, 3. 32, 6. 33,
 1. 46, 1. 48, 4. 49,
 10. 62, 8. 67, 1. 75,
 13. 76, 8. 81, 13. 82,
 1. 111, 4.
 τοιαῦται 2, 11. 32, 11. 33,
 12. 40, 18. 51, 6. 55,
 4.
 τοιαύτης 43, 14.
 τοιαύτῃ 35, 14. 39, 8. 106,
 5. 107, 5. 107, 7.
 τοιαυτῶν 11, 10. 63, 6.
 τοιαύτης 38, 12.
 τοιχαροῦν 85, 6.
 τοίνυν 71, 2. 72, 2.
 τοιοῦτοι 21, 3.
 τοιοῦτον 12, 6. 23, 8. 44,
 5. 45, 18. 47, 10. 48,
 4. 63, 9.
 τοιοῦτος 39, 13.
 τοιέτε 61, 12.
 τοιαύτης 33, 9. 92, 6. 104,
 1.
 τοιέτω 77, 9.
 τοιέτων 3, 5. 12, 3. 18, 5.
 36, 3. 40, 1.
 τόξον 54, 9.
 τόποις 64, 13.
 τόπον 54, 5.
 τοσαῦτα 15, 11. 59, 2. 111,
 14.
 τοσῶτον 62, 11.
 τοδὶ 91, 1.

τέναντιον

I N D E X

- τάνανλιον 20, 9. 35, 9. 35,
 2. 40, 4.
 τῆτο 28, 6. 87, 11. 109,
 8.
 τέτοις 2, 8. 2, 15. 6, 3.
 18, 11. 19, 14. 21, 8.
 21, 10. 50, 3. 51, 3.
 57, 14. 76, 9.
 τοῦτον 5, 2. 7, 5. 19, 5.
 τέτρε 6, 2.
 τέτω 30, 7.
 τραγικόν 45, 6. 61, 3.
 τραγικῶν 108, 4.
 τραγικώταται 40, 18.
 τραγικώτατος 41, 2.
 τραγωδία 5, 6. 8, 2. 31, 6.
 36, 2. 107, 4.
 τραγωδίας 21, 2. 31, 16.
 40, 9. 45, 17. 110, 9.
 τραγωδίαις 31, 11. 40, 13.
 83, 3. 89, 5.
 τραγωδιαν 25, 4. 59, 11.
 60, 4.
 τραγωδίας 1, 7. 41, 8.
 τραγωδοδιδασκαλοι 13, 5.
 τραγωδικῶν 106, 3.
 τραγωδιῶν 87, 3.
 τραγωδῆς 81, 9.
 τραγίζαν 81, 4. 81, 5.
 τρεῖς 14, 9.
 τρία 19, 13. 75, 3.
 τειμέτρων 3, 4.
 τειπλοῦν 68, 5.
 τρισὶ 9, 2.
 τρισὶν 2, 2.
 τρίτη 8, 5. 52, 7.
- τρίτον 23, 4. 37, 2. 45, 1.
 47, 6. 70, 5.
 τριῶν 94, 9.
 τρόπον 2, 3. 5, 3. 7, 5.
 τρόπῳ 72, 11. 77, 9. 78,
 2.
 τροφοῦ 51, 5.
 τροχαίε 38, 2.
 τρωάδες 85, 11.
 τρωϊκόν 99, 12.
 τρώσεις 37, 5.
 τυγχάνοι 95, 4.
 τυγχάνουσα 3, 2. 111, 10.
 τυχάνουσι 19, 4.
 τυγχάνουσιν 2, 10.
 τυγχάνωσιν 2, 10.
 Τυδεῖ 54, 4.
 τυδείσης 56, 12.
 τυδεῖναι 57, 9.
 Τυροῖ 51, 3.
 τύχας 12, 3.
 τύχης 33, 4. 45, 18.
 πυχόνια 31, 5. 35, 11.
 πυχόντας 40, 8.
 πυχοῦσαν 111, 8.
- Τ
- Τ 75, 4.
 ὑδαρῆ 111, 2.
 ὑὸν 44, 4. 45, 13. 54, 4.
 58, 1.
 ὑὸς 44, 3. 44, 4. 45, 15.
 ὑμνοῖς 12, 5.
 ὑπάσχει 17, 8.

ὑπάσχειν

VOCABULORUM.

- ὑπάρχειν 17, 8.
 ὑπάρχειν 25, 16. 95, 8.
 109, 9.
 ὑπάρχοντα 76, 4.
 ὑπάρχουσιν 33, 12.
 ὑπέδειξεν 12, 15.
 ὑπεναντία 55, 11. 105, 4.
 ὑπεναντίον 103, 1.
 ὑπεναντίωμα 191, 14.
 ὑπερέαλλειν 59, 11.
 ὑπερέαλλοντα 197, 6.
 ὑπερέβληκε 86, 10.
 ὑπερέχειν 104, 3.
 ὑποδένειν 59, 10.
 ὑποδίνεται 104, 8.
 ὑποκείται 36, 2.
 ὑποκριτικῆς 63, 3.
 ὑποκριτὰ 67, 3.
 ὑποκριτὰς 32, 13. 107, 6.
 ὑποκριτῶν 14, 7. 16, 6.
 24, 11. 61, 7. 87, 8.
 ὑπολαβεῖν 61, 7.
 ὑπολάβοι 63, 11. 102, 5.
 ὑποπτεῖς 47, 10.
 ὑτέρα 48, 2.
 ὑσερον 17, 10. 44, 14. 49,
 1. 57, 3. 91, 1.
 ὑσέρως 107, 5.
 ὑφηρημένον 69, 1.

Φ.

- Φαγέδαινα 80, 11.
 φαίνεται 39, 1. 63, 1. 78,

2. 80, 9. 111, 1.
 φαίνεται 33, 5. 39, 11. 41,
 2. 43, 12. 80, 9.
 φαίνεσθαι 92, 6.
 φαίνοιτο 88, 3.
 φαίνονται 40, 18.
 Φαλλικά 14, 2.
 φαμέν 19, 2. 19, 7.
 φανείη 84, 9. 89, 9.
 φανερὰ 109, 7.
 φανεράν 18, 13. 47, 6.
 φανερόν 11, 13. 30, 1. 31,
 9. 43, 11. 48, 6. 69,
 3. 93, 7. 111, 9.
 φανερῶ 37, 4.
 φανοῖτο 63, 4.
 φαρμάκοις 23, 1.
 φασὶ 40, 3. 93, 10. 98, 1.
 103, 5. 104, 3. 9, 7.
 10, 2. 27, 1. 97, 2.
 101, 7. 108, 3.
 φαῦλον 47, 1.
 φαῦλης 17, 7.
 φαῖλοι 107, 2.
 φαῦλον 47, 1. 47, 4. 98,
 9.
 φαῦλος 93, 9.
 φαυλοτέρων 15, 14.
 φαύλοις 6, 2. 108, 4.
 φαύλων 12, 4. 32, 12. 109,
 3.
 φέρεται 63, 10.
 φέρεσιν 105, 3.
 φεύγει 24, 1.

U

Φημί

I N D E X

- φημί 66, 3.
 φησι 63, 15.
 φθαρτική 37, 4.
 φθαρτικόν 15, 16.
 Φθιώπιδες 59, 5.
 φίαλη 71, 1.
 φιάλλω 71, 2. 72, 1. 72, 13.
 φιλόανδρων 39, 5. 39, 7. 61, 3.
 φιλίας 44, 2.
 φιλίαν 35, 7. 44, 15.
 φίλοι 42, 1.
 Φιλοκτήτη 80, 10.
 Φιλοκτήτης 85, 9.
 Φιλόξενος 8, 1.
 φιλοσόφοις 11, 4.
 φιλοσφώτερον 30, 8.
 φίλων 43, 13.
 φλόγα 72, 7. 72, 10.
 φοβερὸν 39, 2. 42, 3. 43, 6.
 φοβεράν 33, 1. 38, 11.
 φόβον 36, 1. 39, 8. 62, 7.
 φόβος 59, 10.
 φόβω 18, 4. 35, 1. 43, 19.
 Φοινίσαν 54, 5.
 Φόρκιδες 59, 6.
 Φόρμις 16, 7.
 φορῶσι 50, 10.
 φορπκή 106, 5. 108, 5.
 φείπειν 43, 2.
 φερμασάμενος 89, 3.
 φρόνιμος 104, 8.
 φύλακας 99, 1.
 φύσεως 56, 5.
 φυσικαί 10, 10.
 φύσιν 1, 6. 11, 11. 13, 3. 14, 6. 27, 1. 28, 7.
 φυτολόγον 4, 6.
 φύσις 115, 5. 88, 10.
 φωναί 64, 5.
 φωνή 64, 3. 65, 4. 66, 2. 67, 6. 52, 7. 64, 4.
 φωνήεν 74, 6. 75, 3.
 φωνήεντι 73, 5.
 φωνήεντων 74, 9.
 φωνήν 64, 8. 65, 1. 66, 4.
 φωνῆς 2, 6.
 φωνῶν 65, 5. 66, 5.

X.

- Χαίρειν 10, 14.
 Χαιρήμων 4, 8. 88, 9.
 χαίρομεν 11, 2.
 χαίρουσι 11, 6.
 χαλεπαίνει 56, 6.
 χαλκίας 101, 10.
 χάλκεον 102, 3.
 χαλκόν 76, 7.
 χαλκῷ 60, 15. 70, 1.
 χαρίζομενοι 90, 2.
 χειμαζόμενος 56, 6.
 χειμαίνει 56, 6.

χειμαδίς

VOCABULORUM.

χειμαδεῖς 58, 2.
 χείριςται 32, 9.
 χείρισον 45, 6.
 χείρον 47, 4. 51, 4.
 χείρονας 7, 1.
 χείρονθ 40, 6.
 χείροσι 41, 5.
 χείροις 7, 2. 7, 10. 8, 3.
 χείρων 108, 5.
 Χλοφόροις 53, 5.
 χορηγίας 43, 5.
 χορικόν 37, 9.
 χορικῶν 37, 13.
 χορικοῦ 47, 15.
 χορὸν 16, 2. 61, 7.
 χοροῦ 14, 8. 37, 12. 37,
 15. 38, 1.
 χῆ 48, 2.
 χήσεται 82, 12.
 χήσεται 104, 10.
 χῆται 37, 6. 82, 2.
 χήσιμα 82, 9.
 χῆςα 46, 5.
 χῆςέον 48, 9.
 χῆση 47, 3.
 χρησὴν 47, 2.
 χρῆσόν 47, 2. 47, 7.
 χροῖαν 11, 10.
 χρόνοις 84, 6.
 χρόνον 66, 14. 85, 4.
 χρόνε 26, 2. 66, 7. 66,
 11, 74, 1.
 χρόνοις 84, 4.
 χρόνω 17, 3. 57, 3. 110,
 5.

χρώματι 3, 4.
 χρώματα 66, 9.
 χρώμεναι 2, 9.
 χρωμένη 3, 1.
 χρώμυον 78, 2.
 χρώμενθ 80, 1.
 χρώνται 5, 3. 50, 9. 69,
 2. 81, 12.
 χρώνται 5, 3. 50, 9. 69, 2.
 18, 12.
 χύδην 23, 1.
 Χωννίδε 9, 13.
 χώρον 57, 1.
 χωρίς 2, 8. 2, 12. 18, 3.
 18, 7.

Ψ.

Ψ 74, 8. 75, 1.
 ψέγωσιν 77, 9.
 ψευδαγγέλω 54, 9.
 ψευδῇ 90, 3.
 ψεύδεις 91, 2. 91, 3.
 ψιλοῖς 2, 15.
 ψιλομετρίαν 7, 8.
 ψιλότητι 64, 14.
 ψόγον 12, 15.
 ψόγος 12, 4.
 ψυχαιωγῆι 21, 10.
 ψυχαιωγικόν 24, 9.
 ψυχῇ 22, 2. 91, 5.
 ψυχῆν 69, 15.

Ω 64,

INDEX &c.

Ω

Ω 64, 8. 74, 9.
 Ω 93, 6.
 Ω 102, 5.

ὠρισμένων 35, 8.
 ὠρίσται 34, 1.
 ὠσαύτως 20, 3. 104, 7.
 ὠσιν 41, 9.
 ὠσπερ 2, 3.
 ὠσε 43, 1.

ARIS-

ARS
POETICA:
Actionum
Divinarum,
Humanarumve
Imitatrix.
Ejus

Juxtaque Origo, et Progreffus ;

[1 *Fabula*, [1

முது :

Kerum
Confite

quæ
principia

pars: Ac

...

Sentences

5. *Melodic*

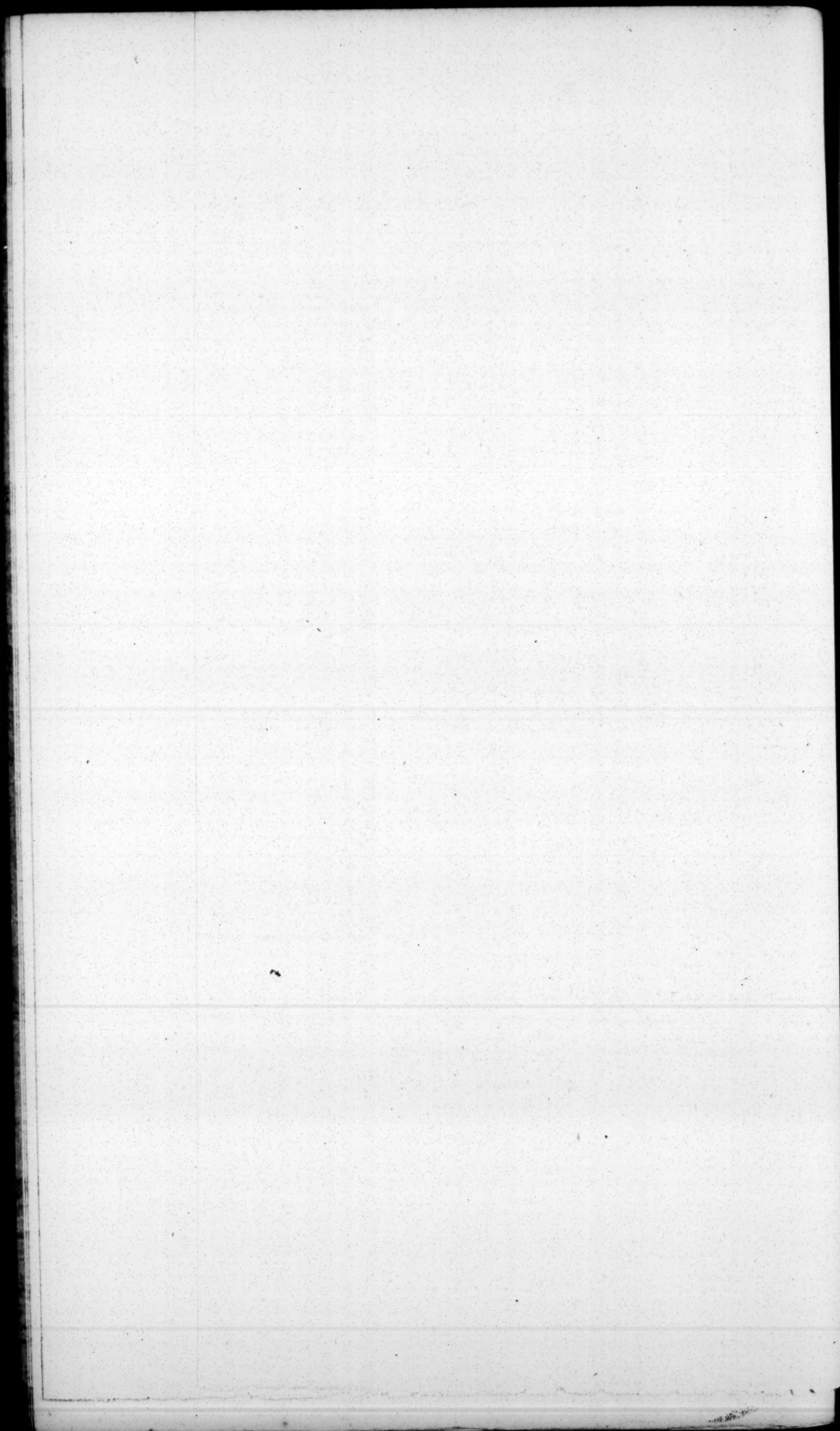
S P F-

S P E- C I E S duæ:	{	EPOPEIA, { Natura Generalis, elicitur ex Collatione cum i. e. Heroica Tragœdia; Poësis : Cu- jus	}	15.
		{ Constructio, et Methodus;		16.
		{ ** Apologia Poëtarum, seu de Problematicis eorumque Solutionibus;		17.
		{ ** Collatio Poëseos Epicæ cum Tragœdia;		18.
		HUMILIORES: COMÆDIA, &c.		

A tres de Poëtica libros conscripisse Aristotelem memorat Laërtius; quorum unum hunc habes reconditæ eruditionis atque elegantia plenum; reliquis duobus, non sine gravi literarum dispendio, vetustate absumptis. Primus iste, *Poëses* tibi *Grandiores* exposuit, Epicam ac Tragœdiam. *Humiles* ac *Ridiculæ*, materia fuere secundi libri; utpote Comœdia, Satyrice, &c. Id quod perspicuè intelligitur ex hujus cap. 1°, par. 3; et 2°, par. 37; necnon ex Rhet. lib. tertio cap. 8. p. 11. Tertium verò (cujus interitum dolemus maxime) *περὶ ὑψηλοῦς καὶ ἡμετέρας ἀρετῆς* ^a, sive *Emendatione Morum*. Quem quidem apud veteres, Poëtica Imitationis probè constitutæ præcipuum ac proprium fuisse finem, nil dubium est. Sed quia, propter multiplices vitiorum formas, complura *καὶ ὑψηλοῦς* illius capita, fusiores tractatum desiderarint; obiter illam sane, nec nisi verbo tetigit Philosophus in Politicis ^b, ejusque rationem ad hoc opus, tanquam ad latiore campum, fusiùs ac figillatim explicandam retulit.

^a *Vide*
cap. 3.
par. 3.

^b *Cap. 8.*
in fine.

ARISTOTELIS
ARTIS
POETICÆ
LIBER UNUS.

CAP. I.

*De natura universali Poëticæ, scil. Imitatione,
ejusque Differentiis.*

Πρόθεσις, seu exordium totius operis. par. 1. De Remoto Genere Poëticæ, scil. Imitatione, par. 3. Ejusque differentiis tribus; Unâ, ab Instrumentis, Quibus imitamur; a par. 4; (Digressio, de nomine Epopœiæ, a par. 9.) Alterâ, à rebus Quas imitamur; par. 16: Tertiâ, à modo imitandi, par. 23. Corollarium, de Convenientiâ Tragædiæ, Comædiæ, &c. par. 27.

DE Arte Poëticâ, et ^a Ipsâ in Universum, et privatim de ipsius SPECIEBUS,
¹ Quam Vim ad prave affectus expurgandos habeat unaquæque: Et ² Quomodò Quibusque legibus oporteat Componere Fabulas, si

Exordium: Dicend: ^a de Poëtica Imitatione. cap. 1. & 2.
^b De Poeticarum Artium singular. ¹ Definitione et Munere: ut cap. 3. & cap. 7. ² Argumentis extruendis, ut cap. 4. 5. &c.

P

habitura

habitura sit se rectè Poësis ex iisdem Fabulis conflata: ³ Prætereà verò, ex Quot, et Cujusmodi partibus constent *singulæ species*: ⁴ Similiter autem, et de Aliis quibuscunque, quæ hujusce sunt *Doctrinæ*, et Methodi dicamus. 2. Initio secundum rerum dicendarum Naturam ducto, primùm à primis. ¶ 3. ^c Jam ergo Epopœia, quæ heroas canit; et Tragœdiæ Poësis, quæ infælices Principum casus; prætereà, Comœdia, quæ Ridiculis utitur; et Dithyrambopœia, quæ canit Bacchum; Item Auleticæ artis, Citharisticæque major potiorque pars, omnes in eo conveniunt, ut sint IMITATIONES in universum: ¶ 4. ^d Differunt autem inter se tribus; Aut enim quòd Rebus tanquàm INSTRUMENTIS, genere Diversis imitentur; aut quòd Diversas RES, et Personas: aut quòd Diverso, et non eodem imitandi MODO. 5. ^e Ut enim aliqui (*Piçtores, Statuarii, &c.*) Multa (*aves, pecudes, plantas, &c.*) Coloribus imitantur, et Figuris, ita ut

³ Partibus: ut cap. 3. & 6. ⁴ Adnexis et Appendiculis, ut cap. 17.

^c Poëticar. aliarumque Artium Imitatricium (ut Auleticæ, Citharisticæ, &c.) Genus, Imitatio.

^d *Differentiæ*, seu distinctiones, tres:

^e Una, ab *Instrumentis*, seu reb. (*ois Quibus imitantur*;) genere dissidentibus. Ut enim in imitationibus inferioris notæ, expressio rerum fit per *Colores, Figuras, vel Vocem*: quorum singula genere dissentiunt;

effigiem

effigiem *eorum* exprimant, (partim per Artificium *summum* ; partim per Consuetudinem *et usum*.) Alii autem, i. e. *Phonasci*, imitantur per *Naturalem Vocem* : ^f Sic etiam in Artibus *Imitatricibus* iam dictis ; Omnes quidem illæ, faciunt Imitationem, *aliis atque aliis Instrumentis* ; ex gr. NUMERO, i. e. *Motu Rytbmico*, ORATIONE, et HARMONIA *vocum* ; ^g Atque istis aut *Sigillatim* seorsimque Sumptis, aut inter se Mixtis, *simulque temperatis*. 6. ^a Veluti Harmoniâ quidem et numero utuntur solæ, et Auletica, i. e. *Tibiam inflandi ars*, et Citharistica, *quæ nervos plectro pulsât* ; ⁱ et si quæ aliæ Artes, ejusmodi *imitandi* facultatem habeant. Velut, illa (*imperfectior licet*) ars Fistularum. 7. ^k Ipso autem eodem Numero, sine Harmoniâ, imitantur * ex Saltatorum genere nonnulli. Etenim isti, per Figuratos Numeros (*quos Gesticulatione effin-*

^f Ità in speciebus Imitationum supradict. per *Numerum*, *Sermonem*, *Harmoniam*.

^g Atque hæc vel separatim sumpta, vel in eodem opere connexa.

^h Aliæ enim Numero simplici, et Harmoniâ simul, utuntur, absque verbis : velut *Ars Tibiarum*, *Cithararum* ;

ⁱ Et quæ ex eodem genere : *Lyra*, *Sistrum*, *Cymbala*, &c.

^k Aliæ, solo Numero per gestum (prout res poscit) figurato ; velut *Ars Tripudiandi*

* Hoc ex mente *Heinsii* : corrige Saltatores. Vid. notas, pag. 2.

gunt) imitantur et Mores, et Affectus, et Actiones. 8. ^m Epopœia verò, nec Numero imitatur, nec Harmoniâ, sed solum Sermonibus Nudis, five *appellare malumus* Metris: ⁿ Et Metris, ità ut aut Plura eorum genera permiscuerit inter se, (quod aliæ Imitationes faciunt;) ^o aut Uno aliquo Metrorum genere usa sit, scil. Hexametro: quod, à priscis temporibus, ad nostrum usque factitatum est. ¶ 9. ^p Nisi enim Imitatio per Sermones vel Metra dicatur, nullum haberemus commune Nomen, quo appellari possent Sophronis atque Xenarchi Mimi, et Socratis Fabellæ alternis versibus conscriptæ; 10. ^q Neque, si quis per Trimetra, vel alia quædam ejusmodi genera Carminum, imitationem fecerit. 11. ^r Præterquàm quòd homines, vulgò adjungentes ipsi Metro, το ποιῆν, Fingere seu Pangere; ex istis, alios quidem, Elegorum-Fictores, alios verò Epi-

^m Aliæ, ut *Epopœia*, oratione simplici, vel metris, (absque harmoniâ, et numero)

ⁿ Iisque vel diversarum rationum, ad invicem mixtis.

^o Vel unius alicujus generis.

^p Digressio de *Appellatione Epopœia*. Quæ nisi ex hoc loco admittatur nulla reperietur communis vox ad mimos et fabulas.

^q Et ad opuscula Trimetris, Elegis, &c. confecta.

^r Atque huic nomenclaturæ adstipulatur vulgus; nisi quòd speciatim, alios Elegorum, alios Epicorum poetas vocent: Quasi poësim non Imitatione, ut par fuit, sed versificatione æstiment,

corum-

corum-Fiçtores nominant; tanquàm *ipfos* non secundum Imitationem, (*quod oportuit*;) sed communiter secundum Metrum, *quo utuntur*, appellent Poëtas. 12. * Etenim si quod *illi* Medicinæ aut Musicæ opus, *ubi nulla prorsus est Imitatio*, per Metra ediderint; sic *tamen* appellare consueverunt. † Nihil autem commune est Homero, *qui imitatur*, et Empedocli *qui res naturales exponit*, præter Metrum. Quamobrem illum quidem, Poëtam appellare, æquum est; hunc verò, Physiologum magis, quàm Poëtam; 13. † Similiter verò etiam, si quis omnia Metrorum genera *uno in opere* permiscens, Imitationem instituerit: (Quemadmodum Chærêmo Centaurum fecit, Rhapsodiam mixtam ex omni metrorum genere:)
 * non statim Poëtæ titulo, *ob Carmen*, sed *ob Imitationem*, insigniendus. Atque hæc quidem, hunc in modum explicata sint. 14.
 † Sunt autem nonnullæ IMITATRICES,

* Veluti Nicandri Theriaca, et similia, appellitant Poësés.

† Verùm hallucinantur nimis: quùm à solo carmine, poëta dicendus nemo:

Sive res, uno metri genere contextat: ut Empedocles Physicas.

† Sive cumulatim omnibus.

* Illud igitur liquet: Epopœiam, esse imitationem per metrum, ut cap. 15. p. 1.

† Aliæ denique imitantur Numero, Harmoniâ vocum, et oratione Metrica, ut et Dithyrambi, legunturque cantilenæ, &c.

quæ

quæ omnibus utuntur iis, quæ dicta sunt :
 Intellego autem, velut Numero, et Concentu,
 et Metro : sicut tùm Dithyramborum, et
 Nomorum Poësis, tùm etiam Tragœdia, atque
 Comœdia. 15. ^z Differunt verò hæ inter se,
 quòd illæ quidem, omnibus *istis utantur* Si-
 mùl ; ^a Hæ verò, singulis, secundum *quasdam*
suas Partes, cum ipsis commodum sit. Atque
 has quidem dico *Imitaticium* Artium diffe-
 rentias, * *eorum respectu*, IN QUIBUS faciunt
 imitationem.

C A P. II.

¶ 16. ^b Quandoquidem autem ii qui Imi-
 tantur, *factis dictisque* imitantur eos, qui *quid-*
piam Agunt. Atque his rursùs, qui agunt,
 necesse est, ut aut Honesti *et virtute præditi*
 sint, aut Pravi. (His namque semper ferè
 solis consequentes sunt Mores : Vitio enim,
 Virtuteque *imprimis, inter se* differunt Mores

^z Dissimilitèr tamen. Nam Dithyr. et Nomi, eodem tem-
 pore ; cunctis illis uno utuntur in opere.

^a Tragœd. et Comœd. in temporibus, aut partibus saltem
 scenæ diversis.

* *Heinsianam* secutus est lectionem, *ὅς οἱς ποιῶνται τὴν μίμνησιν.*

^b Secunda differ. ducitur à *Rebus*, seu *Personis*, (*ὅς ἢ ἄ*)
 Quas imitantur, sic. Cùm Imitatores exprimant eos, qui
 quidpiam gerunt : ii verò, quos imitantur, expressè boni vel
 mali esse debeant : quòd apta sint seges ad imitandum.

omnium ;

* omnium ;) ^e Idcirco aut Meliores, quàm qui nostrâ ætate vivunt, ut *Heröas* ; aut Peiores ; aut etiam Tales, *quales tempestas nostra fert* ; necesse est Imitari. 17. Ut ex Pictoribus, Polygnotus quidem, Meliores, † quàm verè essent ; Pauson verò, Deteriores ; at Dionysius, omninò Similes effingebat. 18. ^d Perspicuum autem est, quòd etiam ex iis, quæ in priore *Distinctione* dictæ sunt, Imitationibus, unaquæque, fortietur has differentias, quæ in hac *Posteriori* : planèque diversa evadet Imitatio, eò quòd *Res, Personæque* diversas exprefferit, hunc in modum ; *Imitando scil. Meliores, Deteriores, aut Pares.* 19. ^e Nam et in Saltandi arte, et ^f in Auleticâ ac Citharisticâ, fieri potest, ut ejuscemodi sint dissimilitudines. 20. ^g Et in *Epopœia herclè*, circa Orationem et Metra absque *Numero, et Harmoniâ* posita. Velut, Homerus quidem, Meliores, quàm tunc erant, imitatur : ut, *Ulyssæm,*

* Πάντων ex versione legisse videtur, non πάντες.

^e Sequitur, in omni Imitatione, Personas exprimi *Præstantiores*, quàm qui nunc vivunt, vel *Deteriores*, vel *Pares*.

† *Polit. 8. cap. 5.*

^d Corollar. quo, modi 2. differentiæ, adaptantur differentiæ 1. Nam meliores, peiores, &c. imitari licet.

^e Vel numero, (citra cæterorum usum) qui fuit 1. differ. modus 2.

^f Vel Numero, et Harmoniâ simul : qui fuit modus 1.

^g Vel Oratione Metricâ solâ, qui tertius.

Achillem ;

Achillem ; Cleopho verò, Similes ; At Hegemo Thafius, (qui *ridiculas Parodias de rebus vilibus* primus finxit,) et Nicocharis (qui * *Deiliaden i. e. Actiones Timidorum,*) Pejores. 21. ^h Similitèr verò etiam, circa Dithyrambos, et circa Nomos ; ut si Persas *Meliores quàm erant*, Timotheus *quis* ; *contraque Cyclopas, Saeviores*, † *Philoxenus aliquis*, imitatus effet. 22. ⁱ In hâc verò eâdem differentia, etiam Tragœdia et Comœdia, separantur à se *invicem*. Hæc enim Pejores ; illa verò, Meliores imitari studet, quàm ii sunt, qui eâ ætate vivunt.

C A P. III.

¶ 23. ^k Prætereà verò, *duabus* his differentiis, tertia *accedit*, QUO quisque Modo, singula horum imitari debeat. 24. ^l Iisdem *Instrumentis, juxta differentiam primam ; et (juxta secundam)* Eisdem Res, *Personasque*

* *Deiliaden*, aliâ nempe lectione ; Vid. Notas, pag. 7.

^h Vel Numero, Harmoniâ, et Oratione conjunctis. Qui fuit modus 4. ut in Dithyramb. et Nomis.

† *De quo Polit.* 8. *in fine*.

ⁱ Et in Tragœd. ac Comœdiâ : Sed ità, ut illa insignes imitetur ; hæc ignobiles.

^k Tertia differ. (quæ prioribus adhæret) ab Imitandi *Modo*, (*à quo*) Imitamur enim.

^l Vel modo *Composito* : Partim Narrativo sc. partim Activo seu Dramatico : ut in Epicâ, Poëta sæpè narrat ipse, sæpè personam induit alienam.

imitari

imitari licet, *sed Modis diversis*: Aut ut interdum *eas*, Exponat Poëta et interdum ipse, Aliud quid, i. e. *Alia Persona*, fiat; ut Homerus facit; 25. ² Aut ut Idem, *qui ab initio fuit Maneat*, nec mutetur in *Personam aliam*. 26. ³ Aut ut *Personæ*, sic omnia imitatione Exprimant, quasi Negotium Gerant, sedulòque in *ipsarum* rerum actu versentur. ¶ 27. ¹ Ergo in tribus his differentiis *omnis* Imitatio est, uti dicebamus à Principio; tùm quibus *Imitantur*; tùm Quas res; tùm etiam Quo- modo. ^m Quare unius respectu, idem erit Imitator cum Homero, Sophocles; quòd ambo, Præstantes imitentur. 28. ⁿ Alterius verò, cum Aristophane; Ambo enim Nego- tiando aliquid et Agendo imitantur: * Unde et ipsorum *Poësēs*, δράματα, quidam appellari dicunt eò quòd δράντες, i. e. *Agendo* imitentur. 29. ^o Quamobrem etiam sibi vendicant, et Tragœdiam et Comœdiam, Dorienfes, *Athe-*

² Vel modo *simplici Narrativo*: ubi perpetuò narrat ipse.

³ Vel *Simplici Dramatico*: ut in Tragœd. et in Comœd. lo- quentes personæ, suisque negotiis occupatæ finguntur.

¹ Ex dictis Colligitur 1. Cum tres sint Imitationum Dif- ferentiæ.

^m Tragœdiæ Convenire, Cum Epica; Quòd Imitetur Bonos.

ⁿ Cum Comœdia; Quòd Dramaticè imitetur.

* Undè, utræque Propriâ, et speciali voce, appellantur δράματα.

^o Ob hujus vocis Etymon. Dores (populi) se primos Dra- matum inventores, prædicant.

Q

nienfibus

nienſibus præreptam: ^p Comœdiam quidem illi, qui et Megarenſes; five ii, qui hanc *Doridis* regionem incolunt (tanquàm eo tempore *à ſe inventam*, quo ipſorum florebat Reſp. Popularis :) five ii, qui è Sicilia *oriundi*. Indè enim Epicharmus Poëta, multò priùs fuit, quàm *Antiquiſſimi Athenienſium Comici*, Chonides et Magnes. Et Tragœdiam, aliqui eorum *Dorienſium*, qui ſunt in Peloponneſo. 30. ^q Ducentes à nominibus ſignum. ^r Hi enim (*Dorienſes*,) Vicos *ſuburbanos* vocare ſe *κώμας* aiunt; cùm Athenienſes, *vocent* Δήμους; quaſi Comœdi, non à *κωμάζειν*, à *Comeſſando*, dicti eſſent; verùm eò quòd, qui à *ditioribus* ignominiâ eſſent notati, *κατὰ κώμας*, per vicos vagarentur ex urbe. 31. ^s Et Facere, ſeu *Poëma pangere*, ipſi quidem ſe *oſtendunt*, appellare *δρᾶν*; Athenienſes verò, *πράττειν*. Ac de differentiis quidem Imitationis, et Quot, et Quæ ſint, tot nobis dicta ſint; ex quibus, *Poëſewn ſingularum definitiones* facilè colligas.

^p Comœdiæ quidem, illi, qui et Megarenſes dicti.

^q Tragœdiæ verò, Doris ii, qui in Peloponneſo vivunt.

^r Comœdiam enim appellatam fuiſſe à Dorico vocabulo *κώμη*, non ab Attico *κωμάζειν*.

^s Et omnia quoque *δράματα*, à Dorica voce *δρᾶν*.

CAP. II.

CAP. IV.

Origo et Progressus Poëticæ.

De causis Poëseos, à par. 1. Historia, tam generalis de Poëticæ Origine, ac Distributione; Quo pacto in diversas partes abiit: à par. 7. Quàm peculiaris, tum de Ortu Progressuque Tragædiæ et Comædiæ Simul; à Quibus et Quomodo utræque mutatae fuerint; à par. 19. Tum Seorsim, de Tragædiâ; à par. 20. et de Comædiâ à par. 26. De Epopæiâ; à par. 33.

VIDENTUR autem genuisse Poëticam in universum, CAUSÆ duæ, atque hæ non hominum Studiis excogitatae, sed Naturâ insitæ. 2. Nam et *² IMITARI, innatum hominibus, ¹ A pueris est; ¶ 3. Atque ² hæc re differunt ipsi ab aliis animalibus, quod homo sit *Animal* maximè Aptum ad Imitandum; ³ Primasque rerum Perceptiones sibi ipse faciat per Imitationem, non magistrorum

Præmitt: *causæ*, quæ homines ad hoc studium impulere.

² Una Efficiens; Imitandi Desiderium: quod natura insêvit.

* Sect. 30. Problem. 7.

¹ Quoad ortum primum.

² Quoad perfectionem et essentiam.

³ Quoad effectum; Quia attendentes tantum quid alii gerant, res Imitando addiscimus.

Q 2

præceptis,

præceptis, sed exemplis aliorum ductus. 4. * Et
 †^b GAUDERE omnes rebus Imitatione ex-
 pressis, *naturale est; veluti Picturis, Sculpturis,*
et similibus. 5. ¹ Cui quidem rei, signo est
 id, quod contingit in Operibus *artificum:*
 Quæ enim ipsa *per se*, non sine molestia qua-
dam cernimus, horum Imagines exactissimè
 expressas dùm intuemur, gaudemus; veluti,
 et belluarum formas immaniissimarum, et ca-
 daverum; *in quibus nisi imitatio gigneret volup-*
tatem, nihil illic erat, quod oblectare posset.
 6. ² Causa verò, etiam hujus rei est, quòd
 DISCERE, non solùm Philosophis (*quod qui-*
dam censent) jucundissimum ‡^c est, sed etiam
 aliis, qui similiter *quidem*, tametsi minùs ex-
 actè, *jucunditatis* ejus participes fiunt. Ob
 hanc enim causam gaudio afficiuntur, dum
 cernunt imagines *rerum*; quia contingit, Spec-
 tando Perdiscere, et Quid unumquodque sit,

* Errat interpres neque enim hæc est illa altera causa. Vid.
Dacieri notam, pag. 10.

^b Altera, Imitandi *Finis*: voluptas aliorum ex Imitationi-
 bus percepta (quam quòd poetæ augerent huic Studio se gna-
 vitè applicuere.) Eam naturalem esse monstratur, 1. *ὅτι* à con-
 sequenti et signo.

† 1. *Rhet. ca. 11. p. 36.*

² *διόν*, ab ipsius causâ: scil. perceptione rerum, quæ cunctis
 Mortalibus (etsi aliis plus quàm aliis) jucunda.

^c Unde et Recognitio rei ex pictura, jucunditatem illam
 potiùs creat.

‡ 3. *Rhet. c. 10. p. 2, 3, 4.*

Ratioci-

Ratiocinari ; veluti, *Hanc imaginem, Illum Esse* : *^d Siquidem nisi tibi illum prius contingerit vidisse, *Tabula hæc*, non propter effigiem imitatione expressam, voluptatem feret, sed propter † artificis sedulitatem, aut colorem, aut ejusmodi aliquam aliam causam. ¶ 7.

* Cum verò secundum naturam nobis inest, ipsum IMITARI, et partes seu instrumenta ipsius ; scil. ‡ Harmonia, et Numerus latè acceptus ; (Nam Metra, particulas esse Numerorum, manifestum est :) 8. § Certè à principio, qui naturâ apti erant ad hæc ipsa maxime, paulatim promoventes, Poësin genuerunt ex iis, quæ Ex TEMPORE, non præmeditato protulerunt. 9. ² Quamvis autem ex hoc uno fonte manarit Poësis, dispersa tamen variè est secundum proprios Poëtarum Mores. 10. ³ Nam qui animo Excelsiores erant, Honestas splendidaque imitabantur Actiones, et ejus-

* *Metaph.* 12. & 18. *Problem.* 3.

^d Quàm industria artificis, aut coloris, aut alterius rei inspectio.

† Ex ipsa operis accuratione.

* His præmiss. sequitur *Generalis Historia.* 1 de Ortu Poëticae.

‡ Altera causa originis Poëticae. 3 *Rhet. ca.* 8. p. 2.

§ Is quorundam fuit (quorum benignior genius) *Extemporanea* dictio.

² De *Progressu* ac Distributione pro variâ poëtarum indole.

³ Qui enim Graves, contulerunt se ad honesta celebranda.

modi hominum Illustrium Fortunas : 11.

² Humiliores verò, Improborum *turpiumque*.

12. Ità ut primùm, *hi carmina, in aliorum Vituperium, pangerent*; quemadmodùm alteri illi, *Hymnos Deorum hominumque Encomia Versibus complexi sunt*. 13. ³ Ac eorum

quidem, qui Homerum *ætate* antecesserunt, haud possumus hujusmodi nominare Poëma, *quod Vituperia in se contineat*. Verisimile autem est, *qui tale condiderint*, extitisse multos.

⁴ Ab Homero autem exorsis, licet : velut, est illius Margites; et talia *nonnulla aliorum opera*.

14. In quibus insupèr, quòd *maledictis maxime* congrueret, Iambicum *suâ sponte* accessit Metrum. Quamobrem etiam Iambæum, i. *Convitiatorium*, vocatur nunc; quia in hoc Metro conviciis se invicem lacerare soliti sunt.

15. Atque ità ex Priscis illis, (*quò genera carminum, materiæ ipsorum convenirent*) facti sunt, alii quidem, Heroïcorum: alii verò, Iamborum poëtæ. 16. ⁵ Quemadmodùm au-

² Qui abjecti, flagitia agitârunt.

Undè duo genera : unum, Humile et Reprehensivum.

Alterum, Laudativum et Grave.

³ *Mutatio* grandiorum in *Epicos*: humiliorum in *Jambicos*. Nam Reprehensivi generis opuscula, quæ ante Homerum extabant, intercidere omnia.

⁴ Ab Homeri ætate supersunt plurima; sed variatis formis, ut Homeri Margites.

⁵ *Mutatio* Heroïcorum et Iambicorum, in *Dramaticos*: quorum formas 1°. Adumbravit parens *Homerus*; qui, dum veterum

rum

tem et in gravibus feriisque imitandis, maxime Poëta *appellandus fuit* Homerus: (Solut enim *veréque summus* fuit, non solum, quia Rectè *aptéque*, sed etiam quia Imitationes *grandiorum rerum*, Dramaticas fecit:) 1°. Sic et Comœdiæ Figuras (*quasi per nebulam*) submonstravit primus; non Vituperia et *Maledicentiam antiquorum*, sed *Ridiculum tantum*, Dramaticæ *Imitationis* formâ complexus. Nam Margites, proportionem *se* habet; ut Ilias et Odyssæa ad Tragœdias, sic et ipse, ad Comœdias. 17. * 2. Cum autem patefacta apparuisset Tragœdia et Comœdia; qui ad utramvis Poësin ferebantur, secundum proprium naturæ *cujusque instinctum*, ⁱ alii quidem, in *humili genere poëseos*, pro Iambicis, Comici Authores facti sunt; ^k alii verò, pro Epicis, Tragici Magistri; eò quod majores ac honoratiores Figuræ essent hæ, (*Tragœdia et Comœdia*,) quàm illæ, quibus antea dediti fuissent.

rum relicta viâ, personas quasi in scena confabulantes faceret; Per Iliada et Odyssæam, Tragœdiæ, formam; per Margiten, Comœdiæ, normam dedit.

2°. Post illum, poëtæ quoque alii, evasere Dramatici, pro naturæ *cujusque* impulsu.

* Hæc in Supplemento Victorii, παραφανείσης δὲ τῆς τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας.

ⁱ Alii, ex Iambicis ad Comœdiam delati.

^k Alii ex Epicis, ad Tragœdiam.

18. Ac

18. ¹ Ac considerare insupèr, an Tragœdia (*quam recentiorum perpolivit ætas*) ità quoad Formas suas *adhuc completa fit*, ut satis ipsi possit esse, necne; tùm si res ipsa *seorsim* per se, à *doctis viris* judicetur, tùm si ad eos, qui in Theatro sedent, *referatur*, alterius disputationis est. ¶ 19. * ¹ Cùm igitur *Poesis*, à Principio *Tenui illo* extemporaneoque orta fuisset; ^m postea *re longius perductâ*, et hæc ipsa, *Tragœdia*, et *Comœdia*, *adaucta est*; Tragœdia quidem, ab iis qui *Dithyrambum*, in *Bacchi aliorumque Deorum laudes*, solennitèr canebant: ⁿ Comœdia verò, ab iis, qui *Phallica*, *i. e. obscæna poëmata*, de *Diis Rusticis cantata* (quæ usque ad hoc etiam tempus multis in civitatibus, *tametsi non probentur*, restant tamen legibus constituta:) *ab iis*, *inquam*, paulatim aucta est; dùm *semper ulterius illud* producerent *Poëtæ*, quantum quan-

3°. Tragœdia, (perinde ac Comœdia) nunc tandem suis numeris absoluta est: que res (spectetur ne ad veritatis normam, an ponderetur ex opinione spectantium) inferiùs discutienda, cap. 7. pag. 7.

¹ *Historia specialis* 1. De *Tragœdia Comœdiâque* conjunctim. Quarum *Ortus* tenuis atque angustus; ut supra par. 7.

* *Infra cap. 7. p. 11.*

^m *Incrementa* verò, à poëmatis rudioribus. Illi quidem, à *Dithyramborum* apparatu et cantibus adjectis.

ⁿ *Comœdiæ* verò, à *Phallicis*, *i. e. incomptis rusticorum cantilenis*, *ἀπὸ τῶ φαλλῶ*, à *Priapo* dictis.

tum

tum ipsius *Comædiæ*, tunc fieret manifestum. ¶ 20. ° Et certè multas mutationes cùm subiisset *Tragœdia*, conquievit; quia suam ipsius naturam *jam* consecuta est. 21. Ac ° Numerum *Histrionum*, qui in scenam simul inducerentur (cùm apud *Priscos Tragicos*, Unus tantum, per se, vel cum *Choro* loqueretur;) ex uno, ad *Duos Interloquentes*, primus perduxit *Æschylus*; ° et partes *Chori* *Prolixiores* minuit; et ° orationem *Primarum Partium*, i. e. *Prologi ipsius*, ad aperiendam rem instituit. 22. ° Tres autem *Histriones* in scena colloquentes, et ° Scenæ Ornamentum, *picturasque* adjunxit *Sophocles*. 23. ° Præterea verò, Magnitudo ipsius, ex *Parvis profecta* *Fabellis*, et Locutione *Ridiculâ* (siquidem ex *Satyrico humili-que loquendi genere* mutationem accepit) serò majestatem suam nacta est. 24. ° Et Metrum quoque, ex *Tetrametro seu Octonario*,

° Seorsim; *Tragœdia*, discrepantibus poëtar. ingeniis huc illucque diù jactata, mox eò venit ubi commodè stetit.

° Ad dignitatem ejus; ab *Æschylo* Numerus *histrionum* auctus.

° *Chori* partes, contractæ.

° Prologium, perspicuitatis gratiâ excogitatum.

° Postea, à *Sophocle*, *histriones* inducti tres.

° Et *Scenographia* quoque.

° Fabula, quæ 1°. sæculo breviuscula et satyrica fuisset, jam grandior excelsiorque facta.

° Cui quidem granditati accessit metrum, quàm aptum? *Senarium* dico ex pedibus sex.

R

Iambicum

Iambicum seu Senarius evasit, ut granditati ejus magis aptum; [†] Nam primùm quidem, Tetrametro utebantur; ^{*} propterea quòd tunc Satyrica, magisque Saltatoria erat hæc Poësis. ^ⁱ Locutione autem natâ quæ Tragædiam de-
 ret; Natura ipsa, suâ vi proprium congruum-
 que adinvênit Metrûm: Ex omnibus enim
 Metris, Sermoni Quotidiano accommodatum
 † maximè est, Iambicum. Cui rei id signo
 est, quòd plurima nos Iambica proferamus
 imprudentes, in Collocutione mutuâ: Hexa-
 metra verò rarò, et tunc solùm, cùm Grandiore
 oratione usi, excedimus eam, quæ sermoni fa-
 miliari quadrat, harmoniam. 25. ^⁴ Prætereà
 verò, Episodiorum tandem Multitudines, et
 aliæ partes singulæ, à junioribus Tragicis ador-
 natæ esse perhibentur. Ac de his quidem,
 tot nobis jam dicta sint: Immensi enim operis
 fortasse fuerit, percensere singula.

[†] Priscis enim ob Satyricam ἀέζων, saltatorius numerus 3. octonarius seu trochæus, in usu fuit.

^{*} 3. Rhet. cap. 1. pag. 17.

^ⁱ Postquàm elocutio perpoliri cœpit, excogitatum est Iam-
 bicum metrum. Quod quidem, ob brevitatem interloquiis
 scenicis confert; sicut Tetrametrum, ob prolixitatem, sal-
 tationibus.

† 3. Rhet. cap. 8. pag. 5.

^⁴ Episodia denique seu digressiones, quæ veteribus una aut
 altera fuisset, juniorum studio confectæ sunt plures.

CAP. V.

¶ 26. Comœdia verò ¹ est, uti dicebamus,
 * Imitatio Deteriorum quidem, non tamen
 quoad Omne Vitii genus, *sed quoad ejusmodi*
TURPE, *quod Risum Movet*; siquidem par-
 ticula quædam ipsius Turpis, fit Ridiculum.
 Etenim ^x Ridiculum, est peccatum quoddam
 et turpitude, citra dolorem, nec vim habens
 interimendi *eum cujus animo corporive hæsit*:
^y Veluti (quod in promptu est) Ridicula ali-
 cujus Facies, est Turpe quiddam (*quod macu-*
lam in se magnam habet) ac distortum; sine
 hominis tamen dolore, *cruciatuve ullo.* 27.
² Ac Tragœdiæ quidem Migrationes *procef-*
susque, Quæ, et Quorum operâ factæ sint,
propter Poëmatis dignitatem haud latuere:
 Comœdia verò, quia in ipsa, *propter ejus hu-*
militatem, à principio positum diù studium
 non erat, *homines* latuit. 28. Etenim Cho-

Comœdia 1. *Definitur*, Imitatio Pejorum, non omnium, sed
 ejusmodi turpium, que non odium aut miserationem Tragi-
 cam, &c. sed risum cient.

* 1 Cap. 1. pag. 22.

^x Ridiculum, esse *τῷ* turpis speciem, ex ipsius definitione
 liquet.

^y Exempl. Ridiculi; distorta facies, nasus repandus, &c.

² *Origo* Comœdiæ, non perindè nota ut Tragœdiæ, 1^m.
 enim tempus, quo nasceretur, oblitteratum est: quia minimi
 illa olim pretii fuit, plerisque etiam ob maledicentiam invisa.

rum Comædorum; Magistratus, qui ludis præpositus fuit, serò Poëtis è sumptu publico dedit; sed à principio sponte, qui volebant, Chorum ingrediebantur, partesque ejus canendo sustinebant. 29. ^z Deinceps verò, cum Figuras quasdam, Comædia ipsa jam nacta esset, ii qui ipsius ferantur Poëtæ, commemorantur. 30. * Quis autem Personas seu Larvas assignaverit, aut Prologos separatos, aut Multitudines Histrionum, et quæcunque id genus, ignotum est. 31. ^a Fabulas autem Fingere, ad Comædiam constituendam, Epicharmus et Phormis † incæpère: Cùm igitur illi ambo, Siculi fuerint, à principio quidem, è Sicilia venit Fabula. 32. ^b Eorum verò qui Athenis orti sunt, Crates primus, cùm Iambicam formam abjecisset, cœpit absolutè, absque Singularis alicujus insectatione, Conficere Sermones, seu Fabulas. ¶ 33. ^c Ac Epopœia quidem, Tragœdiæ, (tanquàm ex eodem loco profecta,) solo

^z Postquàm figuris ornatior enituit: Authorum ejus Nomina, memoriâ retinentur.

* Opera atque inventa, non item. Nam de Larvar. Prologi &c. inventoribus meminit nemo.

^a Fabulam, ne singulos, ut antè viritim proscinderet, universalem fecisse perhibentur, Inter Siculos, Epicharmus, et Phormis.

† Ἡξαὺν ποιῆν, i. e. πρῶτοι ἐποίησαν.

^b Inter Athenienses, Crates.

^c Epopœia, quoad se Totam, Tragœdiæ par: quodd ambæ, imitentur metro: idque personas honestas.

Metro

Metro tenus, comitata est, *nempè* quòd per orationem *Metricam* Imitatio fit Studiosarum, *graviumque Personarum*. 34. ^d In eo autem, ¹ quòd *Epopœia*, Metrum Simplex habeat, *absque Harmoniâ Numeroque addito*; et ² Annuntiatio rerum fit, *non autem Actio*, hâc, *inquam*, ratione *inter se* discrepant: 35. ³ Prætereà verò, Longitudine *Operis*; cùm hâc quidem, quàm maximè *potest*, conetur sub Uno Solis Ambitu consistere, aut *saltèm* paulispèr variare *et excedere*: ^e *Epopœia* verò, Indefinita est Tempore: Et, *si quo temporis spatium definiatur* in hoc *etiam ab illa* differt: ^f Quanquam primis temporibus, similiter in Tragœdiis hoc *idem* faciebant; (*ut in longum tempus excurrerent,*) atque, in Carminibus Epicis. 36. ^g Partes autem, quædam, eædem sunt *utrisque*, quædam Tragœdiæ propriæ: Quocirca, quicumque Tragœdiæ eximiæ, *seu*

^d *Diversa* est: 1. Quòd hâc, puro fiat metro; Tragœdia, concentu numeroque adjunctis. 2. Illa, personis quid evenit, narrando; hâc, ipsas inducendo, ut agentes.

³ In longitudine Fabulæ: Hâc enim unius diei spatio res suas conficit.

^e Illa, excurret infinite: aut cancellis, saltèm qui latiores sint, clauditur.

^f Antiquorum Ergo Tragœdiæ, ob earum prolixitatem respuendæ.

^g *Partes Epicæ Essentiales*, Quædam, cum Tragœdia communes: (Fabula, Mores, &c.) Quædam Tragœdiæ solius: Melodia, et Apparatus.

perfectæ

perfectæ cognitionem attigit, et malæ; *idem* etiam attigerit Poëmatis Epici. Quæcunque enim Epopœia habet, ea Tragœdiæ insunt; quæ verò ipsi insunt, non omnia habet Epopœia.

C A P. VI.

37. Ac de Poësi *Epica*, quæ Imitationem Hexametris facit, nec non de Comœdiâ, posterius dixerò.

C A P. III.

Tragœdiæ Definitio, et Partes essentielles.

Definitio Tragœdiæ, à par. 1. Partes (quæ naturam ejus constituunt,) sex: Apparatus, par. 4. Melopœia, et Elocutio: par. 5. Mores, Sententia, et Fabula: par. 6. Harum omnium ordines, dignitatisque gradus explicantur, à par. 9.

DE Tragœdiâ *nunc* dicamus, si prius *Essentialem* ipsius Definitionem, ex antedictis enatam, assumpserimus. Est igitur Tragœdia, ^a Imitatio Actionis Studiosæ et

Tragœdia, quid: Ejus,

^a *Genus*, Imitatio Rei studiosæ. *Differentiæ* q^r. 1. a re Subiectâ.

Perfectæ,

* Perfectæ, Magnitudinem *idoneam* habentis, cum ² Sermone per Formas *quasdam* condito; ità ut singulæ illæ, in partibus Poëseos *singulis*, Separatim, ³ Agendo imitentur; et non per Enarrationem *rei*, sed per ⁴ Misericordiam, Metumque *factis expressum*, ⁵ ejusmodi *vehementes animorum Perturbationes* undiquaque Purgans, *expiansque*. 2. SERMONEM CONDITUM dico, cui *tria sunt condimenta*: Rhythmus, seu Numerus, Harmonia seu Cantus Musicus, et Metrum, seu Carmen. 3. ^c Illud autem, ut SINGULÆ FORMÆ SEPARATIM, intelligo, quod quædam Tragædiæ partes, solùm perficiantur per Metra †; ubi Chorus non canit: et rursus aliæ, tantùm per Melodiam; ubi accedit Chori Cantus: Cui interdum adjungitur Numerus: cum grex ille, movetur et Saltat. ¶ 4. ^d Quoniam autem Tragici, Agendo Imitationem faciunt, ¹ primùm quidem, Tragædiæ pars aliqua, *quæcunque illa sit*,

* Cap. 1. pag. 22. et 27.

² Ab Instrumentis imitandi.

³ Ab Imitandi Modo: Activo scil.

⁴ A proprio Tragædiæ Munere.

^b Finis externus Tragici: Animor. lustratio.

^c Voces obscuriusculæ in Differentiâ 2^a explanantur.

† Cap. 1. pag. 15.

^d Ex Præmiss. collig. *Partes Tragædiæ Formales*, sex. 1. Apparatus eorum, quæ spectantium oculis subjiciuntur: Histriones, Scena, Personæ, Vestimenta, &c.

ex necessitate, *Scenicorum erit APPARATUUM ORNATUS*; ¶ 5. ² Deindè, *MELOPOEIA, seu Musica*; et ³ *ELOCUTIO*: quia, cùm his *tanquam instrumentis utantur*, imitationem obeunt. Ac Elocutionem dico, ipsam Metrorum Compositionem; Melopœiam verò, idipsum quod *sensibus manifestam suam omnem vim habet*; *Ut in numero Saltationis, vocisque concentu.* ¶ 6. ⁴ Et quoniam Imitatio, *semper est Actionis cujusdam*; ⁵ Agitur verò quodque ab Agentibus quibusdam; * quos necesse est Cujusdammodi esse, et quoad Mores, (*bonos, malos, &c.*) et quoad Animi Sententiam; *suadentem, laudantem, &c.* (Nam propter hæc duo, etiam Actiones, *quæ inde nascuntur*; dicimus esse Cujusdammodi: *Quanto magis, indidem Cujusdammodi dicentur homines?*) ⁶ Certè à natura, duæ Actionum sunt Causæ; SENTENTIA ANIMI, et MORES; ⁷ Ac secundùm hos duos et asse-

² *Melopœia* vocalis: Cui interdùm accidit Motus Rhythmicus.

³ *Dictio Metrica*, quæ proprium est Instrumentum Poëtæ.

⁴ *Mores.* 5. *Sententia.* 6. et *Fabula.*

⁵ Cùm enim Imitatio, semper sit ipsarum Actionum: * Actiones autem, et qui eas agunt, à Moribus animique Sententiis dicantur ποιοι.

⁶ Sequitur in Poësi, Actionis Causas esse, Mores et Sententiam.

⁷ Morum, Sententiæque Finem esse Actionem.

quuntur

quuntur suum finem omnes et contrà, etiam indè depelluntur. ^h Est autem FABULA quidem, *ipsa* Actionis Imitatio: Dico enim Fabulam hanc, *quâ de hîc agitur*, esse Rerum Compositionem, *rectèque ordinatam Structuram*. ⁱ Mores verò, secundùm quos, (*quicumque illi sint*,) Cujusdammodi esse dicimus eos, qui agunt. ^k At Sententiam *animi*, ea omnia, quorum ope, qui verba faciunt, Demonstrant aliquid, vel etiam sententiam universalem Enunciant. 7. ^l Necesse igitur est, Omnis Tragœdiæ partes, esse Sex, secundùm quas cujusdammodi est, *essentiamque suam habet* Tragœdia: Atque hæ sunt; Fabula, et Mores, et Elocutio, et Sententia, et Apparatus, et Melopœia. ^m Ad *Instrumenta* enim QUIBUS Poëtæ imitantur, *pertinent* partes duæ: *Melopœia et Dictio*: Ad modum, QUO imitantur, una; *Apparatus*: Ad *Homines*, et RES, QUAS imitantur, tres; *Fabula, Mores et Sententia*: ⁿ Et præter has *invenitur* alia

^h Atqui Actionis Imitatio est Fabula.

ⁱ Mores sunt, quibus *μοῖαι* dicimur.

^k Sententia; quâ monstratur, vel enunciatur quidpiam.

^l Ex dict: a part. 4. nascuntur partes sex: Fabula, Mores, Elocutio, Sententia, Apparatus, Melodia.

^m Ratio Senarii, à Differentiis Imitationum, (de quibus cap. 1.) undè exortæ hæ Partes: ut sex ad minimum sint, non pauciores.

ⁿ Et (quâ nulla alia detur) sex ad summum, non plures.

nulla. 8. ° Atque his quidem, *velut* Formis (ut ità dicam,) usi sunt * *Poëtæ* plerique. Etenim et Apparatum habet cujusque *Drama*, et Mores, et Fabulam, et Dictionem, et Melos, et Sententiam, eodem pacto. 9. ° P Maximum verò horum est, *et in conficiendâ Tragædiâ præcipuum*, RERUM CONSTITUTIO.

¹ Tragædia enim, Imitatio est, non Hominum, sed Actionum; nimirum et vitæ *alicujus*; et fœlicitatis, atque Infœlicitatis. Etenim fœlicitas, in actione consistit; et finis *humanæ vitæ*, est actio quædam, non *animi* qualitas, *seu habitus*. ² Sunt autem homines, secundum Mores quidem, *Cujusdammodi seu Quales* quidam; At secundum Actiones, fœlices, vel contrà. ³ Itaque *poëtæ*, non ut Mores *postea* imitentur, Agunt, i. e. *Drama*

° Confirm. Exemplo Veterum: quorum plerique (quâ Tragici, quâ Comici) singulas Species dictas, saltèm adumbrârunt in operibus suis.

* Sequitur *Castelv.* qui ex conjectura, τῶν ποιητῶν legit. vid. Not. pag. 18.

° Collatio dict. Partium: ut aliis antecellant aliæ: *Fabula* enim præfertur reliquis, præsertim quia ipsis Morib. idque rat. tribus;

¹ A loco Topic. de Tragædiæ Fine. Ea enim rerum humanarum est, atque omninò Fœlicitatis ac infœlicitatis Expressio.

² Atqui Personas omnes, ex Actionibus, fœlices aut infœlices dicimus, non quoad Mores.

³ Ergo Tragædiam conficienti, non id quæritur, ut mores tantum, sed ut Mores exprimat, propter Actiones.

Componunt:

Componunt : sed Mores unâ operâ complec-
tuntur, propter (*id quod potissimum spectant,*)
Actiones. ^s Quare Actiones et Fabula, seu
Rerum Structura, sunt Finis Tragœdiæ: At
Finis, est omnium (*quoniam illuc omnia refe-
runtur*) Maximum. 10. ² Prætereà, sine Ac-
tione quidem, nullo modo fieri posset Tra-
gœdia; At sine Moribus poterit. ^t Nam
Recentiorum Tragœdiæ quàm plurimæ, sine
Personarum Moribus sunt; et omninò Poëtæ
plerique *cujuscunque generis, reperiuntur* hu-
juscemodi; ^u veluti etiam ex Pictoribus,
Zeuxis, ad Polygnotum se habet: Nam Po-
lygnotus, qui imitatur bonos, Descriptor Mo-
rum est; At Zeuxidis Pictura, Mores habet
nullos. 11. Prætereà, ^v (*ex diversis, putà,
Tragœdiis*) si quis *desumpserit*, seriatimque col-
locarit Sermones Moratos, Dictiones, Senten-
tiasque bellè confectas; nondùm *illud* effe-
cerit, quod Tragœdiæ est Opus: verùm, quæ

^s Quare, Tragœdiæ Finis, non Mores, sed Fabula. Ideo-
que omnium illa partium, præstantissima. Quod enim pro-
pinquius fini, id dignius. 3. Top. cap. 1. p. 15.

² Rat. Quòd sine Moribus scribi potest Tragœdia; at non
sine Fabulâ.

^t Id constat exemplo Poëtarum.

^u Et à Simili Pictorum.

^v Nec moribus solùm, superior est Fabula, sed et cæteris
universis. Id patet 1. ex Opere Tragœdiæ. i. e. Terribilium
ac Miserabilium Fictione. Cui Muneri exequendo, ut partes
cæteræ, parùm; ità Fabula, plurimum prodest.

his *partibus* * impolitiùs usa sit; modò Fabulam habeat, Rerumque Compositionem; multò potiùs *dicenda* erit Tragœdia. 12.

² Adhæc, maximæ res, quibus capit, † *atque allicit* animos Tragœdia, sunt Fabulæ partes; Peripetiæ, *inquam*, et Agnitiones. ‡ 13. ³ Prætereà, id signo est, quòd, etiam qui aggrediuntur Poëma conscribere, priùs Dictione et Moribus, cætera adamussim absolvere valeant; quàm Res *Fabulamque* coagmentare: veluti etiam primi Poëtæ ferè omnes, *quum nondum perfectæ esset Poësis*. Prima igitur pars, et velut anima Tragœdiæ, est *ipsa* Fabula. 14.

² Proximo autem loco, sunt MORES: ¹ *His* enim affimile *quiddam* est, etiam in re Pictoriâ. Siquis namque *tabulam*, pigmentis licet pulcherrimis, *temerè* fusimque illeverit; non perindè *spectantem* oblectet, § ac si, albo

* *Parcè, tenuitèrque.*

² Ex partibus Fabulæ. (Mutatione Rerum, atque Agnitione:) Quar. in permulcendis animis, Divina vis.

† *Rhet. 1. cap. 11. pag. 35.*

‡ *Infrà cap. 5. pag. 5.*

³ Ex scripturientium poëtarum factò: qui rem promptiùs adornare valent, quàm aptè componere. Hoc ergo præstantiam notat: siquidem quod majori negotio minùs acquiritur, palmam mereatur: *Rhet. 1. cap. 7. pag. 18.*

¹ Secundas esse *Morum* vices: 1. patet à simili: ut enim nuda Effigies, in Tabula, ad gratissimos colores se habet: Ità, Simplex Fabula, ad Mores.

§ *Cap. 2. par. 6. in fine.*

licet colore, imaginem delineârit certam: Pari modo, in Tragædiis, absque Constitutione Rerum, minus valent Mores, quàm Morum expers Fabula. ² Est etiam omnis Imitatio, propriè quidem, ipsius Actionis, et per hanc, eorum est maximè, qui Agunt; quibus primitùs hærent Mores. 15. ^b Tertium verò, est SENTENTIA: Id autem est, Dicere posse ea omnia, quæ Rei, quâ de agitur, insunt, apteque conveniunt. ^c Quod quidem, circa orationes perficere, et Politicæ Scientiæ Munus est, et facultatis Rhetoricæ. Nam vetustissimi Poëtæ, quos introducebant, Politicè faciebant loqui, i. e. ex Rationibus rei Propriis: ^d Qui verò nostri sunt temporis, Rhetoricè; i. e. ex Communibus. 16. ^e Sunt autem Mores * quidem, hujuscemodi quid, quod Prælectionem animi, qualis illa sit, aperiat; idque in iis rebus, in quibus, utrùm is, qui loquitur, eligat quidpiam, aut fugiat, nondùm fatis liquet; Quo fit, ut Mores non habeant, orationes

² Prob. ratione. Quia ab Imitatione rerum pendet Morum expressio.

^b Tertio gradu stat *Sententia*: Cujus vis est, ut verbis rationes exprimere possis, rei insitas atque aptas.

^c Tàm eas, quæ ipsius Rei Moralisque Philosophiæ, sunt Propriæ.

^d Quàm, quæ omnibus Quæstionibus Communes.

^e Mores quid. Eos enim, suprâ, par. 14. non nisi levitèr adumbravit.

* Supr. p. 6.

aliquæ :

aliquæ : in quibus scilicet non clàm, quid eligas fugiasve, insinues, (quod Moratæ orationes est :) sed palàm illud apertèque prodas. ^f Sententia * verò, est in iis rebus, quibus homines, perspicuè *Demonstrant* quidpiam, aut esse, aut non esse; vel universale aliquid Enunciant. 17. ^g Quartum autem, est *ipsarum* orationum ELOCUTIO : Elocutionem autem voco, (quemadmodum priùs dictum est, †) eam, quæ per Appellationem idoneam fit, *Animi* Interpretationem : Quod quidem utrobique, et in Metricis, et in Orationibus *Solutis*, eisdem instructum est viribus. 18. ^h Reliquas verò quinque partes MELOPOEIA, seu *Modulatio*, facile superat, ut maximum quoddam condimentum in *Tragædiis*. 19. ⁱ Apparatus autem, est quiddam, quod magnam in se allciendorum animorum vim habet, sed præ cæteris maximè est artis *hujus* expers; minimeque Poëtices proprius : cum non Poëtæ pareretur studio, sed adportetur foris. 20. ^k Siquidem *Tragædiæ Propria* Vis omnis, etiam abs-

^f Sententia, *διάνοια*, seu *ἔννοια*, quid.

^g *Supr. p. 6.*

^h Quartum dignitatis locum poscit *Diectio*.

† *Pag. 5.*

ⁱ Quinto gradu est, ars conficiendi melos, seu *Melodia*: quæ aliundé importata est, (ut et pars 6.) sed suavitate vincit omnes.

^j Sexta statio relinquitur *Apparatus*: De quo quid opus est plura dicere?

^k Cum et *Tragædia*, etiam sola lecta, faciat, quod suum est :
que

que Certamine et Histrionibus, *perfecta* fit.
21. ¹ Prætereà verò, in Apparatu concinnando;
illius qui Scenæ Instrumenta parat, plus potest
facultas, quàm ars Poëtarum.

¹ Et Apparatus, illius sit Artis, quæ Ornatum scenicum
parat: vestes, aulæa, &c.

CAP. IV.

CAP. VII.

Fabula, Quæ et Qualis.

*Fabula, seu Rerum Contextus, præcipua et
maximè necessaria Tragædiæ pars est: quæ, 1°. Qualis
debeat esse, constat ex ejus conditionibus
tribus; quarum 1^a, par. 2^a. Altera a par. 5^a.
Tertia, a par. 10. Corollarium de Poëtæ Mu-
nere, à part. 14. 2°. Comparantur Fabulæ
inter se, ut Scias, Quæ Deterrimæ sint, a. par.
25. et Quæ Optimæ, à par. 27.*

EXPLICATIS autem his, ^a dicamus
deinceps, Qualem esse oporteat Rerum
Constitutionem, *seu Fabulam*; quandoqui-
dè hoc, et primum et maximum * est in
Tragædiâ; *ut in eo ornando, plurimum sit operæ
ponendum.* 2. ¹ Positum autem nobis est,

^a Fabulæ Conditiones, tres.

* Cap. pag. 13.

¹ Ordo partium. Cùm enim Tragædia (c. 2. p. 1.) Imitatio sit, Actionis Perfectæ, seu Totius.

Tragædiam

† Tragœdiam esse PERFECTÆ atque TOTIUS Actionis IMITATIONEM, quæ Magnitudinem *in se* habeat aliquam : Est enim etiam Totum quidpiam, id, cui nulla Magnitudo *notatu digno* ; ut, *formica, pulex, &c.* 3. ^b Totum autem est, cui Principium, Medium, et Finis *seu ultimum* inest. ^c Principium verò est, quod ipsum quidem, aliud, ex necessitate non sequitur, (*quâ Principium est :*) post illud verò, alterum, naturâ comparatum est, esse aut fieri, *Necessariò vel in Plurimis* : ^d Finis autem, *seu ultimum*, contrà ; quod ipsum post aliud, naturâ comparatum est esse, aut ex necessitate, *et semper* aut plerùmque ; post hoc autem, aliud *est* nihil : ^e Medium verò, quod et ipsum post aliud est, et aliud post ipsum *Necessariò, vel ut Plurimum*. 4. ^f Oportet igitur benè Compositas Fabulas, neque Undecunque fors tulerit, incipere, neque *temerè* Ubilibet terminare ; sed Formis uti, *Principii, Medii, Finisque jam dic-*

† Cap. 3.

^b Et totum id sit cui Principium, Medium, Finis. [Plato in Parmenid.]

^c Ac Principium (quod Actionem hanc spectat) à priore nullo pendeat.

^d Finis ; contra.

^e Medium ; quod utriusque naturam sapit.

^f Requiritur, ut partes istæ (Principium, Medium, Finis) *seriatim* distincte locentur, non temere turpiterque confuse.

tis. ¶ 5. ² Prætereà verò, quoniam quod Pulchrum est, (et animal scil. et aliud quidvis, quod ex *partibus* quibusdam constiterit) non solum has *partes* Ordinatas habere oportet, ^g verum etiam ut MAGNITUDO *ipsis* adfit, ^h non Quælibet tamen: (Nam Pulchrum in Magnitudine et Ordine manet:) Quamobrem, ⁱ neque omnino Perexiguum Animal, esse poterit Pulchrum; (siquidem conspectio *ejus*, quum propè insensibili tempore fiat, confunditur: ne *partium Responsio mutua, distinctè appareat*;) ^k Neque omninò Permagnus: *Ipsa* enim *remotarum partium* Conspectio (*qualis esse unius corporis debet,*) haud simul fit; sed Unum ac Totum, quod ex eâ spectatione nasci debuit, spectantibus elabitur atque evanescit: veluti, si * decem-millium stadiorum esset Animal. 6. ¹ Proptereà oportet, quemadmodum in corporibus, ità et in animalibus, inesse quidem Magnitudinem; Hanc autem

² Condit. *Longitudo justa* totius. Cùm enim (quò pulchrior eluceat res) adjungenda sit Ordini partium, Magnitudo totius.

^g Et Magnitudo ea, quæ sit congrua;

^h Nec Indefinita: ex. gr. Animal pulchrum est (Plato in Phædro:) Si

ⁱ Neque perpusillum.

^k Neque nimio vastum,

* Innumerabilium. *Errorem ex Riccobono duxit.*

¹ Efficitur, ut Fabulam, quæ pulchritudine placeat, commendet Longitudo, et Justa scil. et talis, quam facile mandes Memoriae.

T

esse,

esse, quæ facilitè conspici queat, *si pulchra illa videri debeant*; Sic et in Fabulis, quò *Pulchræ sint*, habere quidem Longitudinem: hanc autem talem esse, quæ Facilitè retineri possit Memoriâ. 7. ^m Longitudinis autem Finitio, quæ ad *Poëtarum atque Actorum* Contentiones * *refertur*, atque ad *Speſtantium* Sensus, nequaquam illa, Artis est: Si enim centum Tragedias in Certaminibus *simul* agi oporteret, ad clepsydras, *i. e. horologiorum mensuras* utiquè agerentur; *unicuique, temporis portiunculâ datâ*; (quemadmodum quondam nec semel *factum* esse perhibent.) 8. ⁿ Verùm Finitio Rei Gestæ, quoad ipsius Naturam, semper quidem, quò major *est*, tantispèr dùm *Tota* simul Perspicua sit, eò pulchrior est, secundum Magnitudinem. 9. ^o Ut autem simpliciter definiendo dicam; in quantacunque Magnitudine *Rebus* secundum Verisimile vel Necessarium deinceps enascentibus, accidit *tandem* in Prosperam fortunam ex adversa, vel

^m At justæ Longitudinis Terminus quis? Non is quem horologii pulvis, vel aqua, dimensum dedit: (Is enim Externus est atque artis experts.)

* *Infrà pag. 26.*

ⁿ Sed qui ex ipsa Rei Gestæ naturâ: h. e. Ut *speciatim* loquar: ex Rerum Evidentiâ, Magnitudini non incommodæ conjunctâ.

^o Ut *Universim*: Ex idoneâ Fabricâ, seu Œconomiâ Rerum: Quæ necessario ubiquè cohæreat, aut saltem verisimili nexu.

ex

ex prospera in adversam mutari, idoneus is terminus erit Magnitudinis.

C A P. VIII.

¶ 10. ³ Fabula autem est UNA, non, ut quidam putant, si circa Unam *Personam* sit: Multa enim et infinita *attributa* etiam uni rei accidunt; ex quorum aliquibus (*accidentalibus scil.*) non conficitur aliquod Unum; *cùm, toto ipsa genere-dijuncta sint*: Sic verò, et *Actiones* Unius *hominis*, multæ sunt, ex quibus nulla *Actio* fit Una. 11. ^p Quamobrem peccare omnes visi sunt Poëtæ *illi*, quicunque *Herculeïda*, *i. e. Labores Herculis*, *Theseïda*, *i. e. Actiones Thesei*, et ejusmodi Poëmata fecerunt. *Falsò* enim putant, quoniam Unus erat Hercules, convenire, ut etiam *Herculis* Fabula, Una sit; *quantumvis Actiones ipsius essent Plures*. 12. ^q Homerus autem, quem-

³ Condit. [*Totius, partiumque Unitas.*] Fabulæ enim constitutio esto Una: non eo modulo, quasi in unâ permaneat eâdemque persona, &c.

Sed (*supple*) quia Unius Actionis est, cujus singulæ partes ad unum referantur Finem.

^p Undè; Mirum, quàm hallucinentur veteres: (quorum Poëmata, ex dijunctissimis Actionibus atque Eventis.)

^q Quàm solus Homerus sapuit! qui declinato Veterum scopulo; ne quilibet persequeretur, Unicâ Actione contentus fuit.

admodum et in aliis excellit, *sic* etiam, hoc, *quod reliquos omnes fefellerat*, videtur præclare vidisse; five propter artem *aliundè acceptam*, seu propter *bonitatem naturæ atque ingenii*: Odyssæam enim quum confingeret, non cecinit Omnia, quæcunque ipsi *Ulyssi anteaetate* acciderunt; (veluti, “ *Eum, dùm venaretur, ab apro accepisse Vulnus in Parnasso,* “ et *Simulasse Insaniam, in Collectione Exercitius;*” Ex quibus, quia alterum factum fuit, minimè Necessarium aut Verisimile fuit, alterum *ex consequenti*, factum iri: Sed quæ circa Unam solum Actionem, qualem Odyssæam dicimus, constitêrunt. ^s Similitèr verò, etiam *dùm conficeret Iliadem, i. e. Actionem adversus Trojam.* 13. ^t Oportet igitur, ut in aliis *Artibus Imitatricibus*, (*Citharisticè, Auleticè, &c.*) Una Imitatio, Unius Rei est; *putâ praelii, Naufragii, &c.* Sic et in *hâc arte*, Fabulam (quoniam est Actionis Imitatio) et Unius esse, et ^u hujus Totius; et ^{*} Partes Rerum, sic *Cobærentes* constitui, ut

^r Cùm in Odyssæâ: de Ulyssæ in patriam reduce:

^s Tùm in Iliad: de Achillis irâ.

^t Ex condit. 3, Præcept. Fabulam, nisi ex unâ Actione non confici: (quod innuitur par. 10.)

^u Ex prima condit. Præcept. Ut Tota integrâque sit Fabula (utî monuit p. 2.)

^{*} Atque ut omnes ei partes, suo justoque disponantur Ordine, utî p. 4.

si qua

fi qua transposita, vel ablata fuerit, Diversum reddatur, et moveatur Totum: Quod enim cùm adest, aut non adest, nihil, quod perspicuum sit, facit, id ne pars quidem *ejus* est.

CAP. IX.

¶ 14. ^y Manifestum autem *est*, etiam ex iis quæ dicta sunt, non esse Poëtæ MUNUS, * *ea* Quæ, *Singulatim* FIUNT, dicere; (*quippe quorum nihil intermediis hæret:*) ^z Sed *ea* memorare, Qualia factum iri contigerint, et Quæ POSSIBILIA fuerint, secundum Verisimile, vel Necessarium. 15. ^a Nam Historicus et Poëta, non eo, quòd hic, Numeris Adstricta dicat, ille Soluta, *in se* differunt: Licebit namque, Herodoti opus in Metra vertere; neque minùs Historia *jam* erit cum Metris, quàm *priùs* fuit sine illis; ^b Verùm in hoc Discrepantia est, quòd Hic (*Historicus*) QUÆ FACTA sint, dicit; Ille (*Poëta*)

^y Corollaria tria. primum, ex secunda Fabulæ conditione: de *Opere Poëtæ*; Ne exponat ea, quæ quotidie fiunt, seu Singularia.

* *Rem nudam.*

^z Sed *Qualia* fieri aliquandò possunt aut debent.

^a Id quod evincit collatio Poëtæ cum Historico: Neque enim illis, penes carmen (ut creditur) dissensio est: (Siquidem nec Prosa, historiam creat, nec versus poësin.)

^b Sed in eo; quòd hic, ea persequatur, quæ gesta sint: Poëta, illa tantùm, quæ geri debuerint, potuerintvè.

QUALIA

QUALIA facta esse contigerit. 16. ² Quamobrem Poësis, etiam magis Philosophica, magisque studiosa res est, quàm Historia: Nam Poësis, potius, Universalia, Historia, Singularia magis dicit. Est autem *in hisce rebus* UNIVERSALE, *nihil aliud, quàm* ^c QUALI Homini, ^d QUALIA Omnino, (*non, QUÆ Cuique*) accidant, dicere vel agere secundum Verisimile, vel Necessarium: ^e Id quod *apprimè* spectat Poësis, dùm Nomina *Personis* imponit: *Quippe quibus (cùm universales fictitiæque sint) nomen suum certaue natura defuit.* ^f SINGULARE verò, est; *veluti, Quid Mali Alcibiades, ingenio illo suo acri, Atheniensibus fecerit; aut Quid ab iisdem passus sit.* 17. ^g Ac in Comœdiâ quidem, jam hoc perspicuum *semper* fuit: ^h Postquàm enim Fabulam *sic* constituerint, ut ex Verisimilibus, *omnia videantur ducta*; sic deindè *Personis jam introductis*, Nomina *indiscriminatim*, hæc vel illa

² Corollar. ex priori. Poësis Philosophiæ similior, quàm historia. Siquidem Poëtæ Fabula, Universales ac Indefinitas captet.

^c Tàm Personas.

^d Quàm Res.

^e Quibus (quò planiorem Rem omnem faciat,) etiam *Comentitia* imponit Nomina.

^f Historicus verò, Singulares: ubi Impositione illa nihil est opus.

^g Nomina autem, Poëtar. generibus, aliis alia.

^h Comicis recentioribus, *Nova* et ficta.

imponunt;

imponunt; 18. Non autem, ut Iambici *veteres*, (*qui singulos viritim proscidère*) de Rebus Personisque certis Poema faciunt. 19. * In Tragœdia verò Nominibus iis, quæ priùs facta atque usitata, adhærent. Cujus rei causa est; quia, ^m quod Fieri Potest, idem Aptum ad Persuadendum est. ⁿ Ac quæ quidem Facta non sunt, nondùm fieri posse credimus: ità ut nec ad persuadendum sint apta: Quæ verò Facta sunt, manifestum est, ea posse fieri; Neque enim facta fuissent; si ex genere essent eorum, quæ Impossibilia sunt; ° Nunc igitur ipsorum eventus, dubitationem de illis tollit omnem. 20. ^p Nec tamen non in Tragœdiis, nonnullis quidem, unum aut duo adhibentur Nota Nomina; reliqua verò, *Excogitata et ficta*. 21. ^q In quibusdam autem, nullum: ut in Agathonis Flore: In hâc enim et Res Gestæ, juxtaque Personarum Nomina, Ficta sunt *minimèque priùs nota*; nihilòque minùs, *spec-*

* Tragicis, *usitata* omnia placuê e: Sic enim plus fidei procurare se credunt Fabulis.

(^m Quæ enim Possibilia, *πρὸς τὰς*.)

ⁿ Quæ haud dubiè Facta, Possibilia.

° Ergo quæ Facta, *πρὸς τὰς*.) ut neque à Pernotis heròum Casibus, neque à Nominibus deslectendum putent.

^p Quanquam hoc, illis minimè perpetuum est: Cùm in aliquibus Tragœdiis suis Nomen unum, alterumve usurpent vulgatum, fingant cætera.

^q In aliquibus, comminiscantur omnia.

tantes

tantes legentesque oblectant omnes. 22. ¹ Adeò ne id quidem usquequaque curandum est, ut Fabulis *antè* Traditis, de quibus Tragœdiæ extant, *omninò* hæreamus * : Hoc enim *anxiè* quærere, ridiculum *nimis* : Siquidem etiam *Personæ ac Nomina*, quæ *Antiquis* pernota fuerint, nunc paucis è *vulgo* innotescant ; tametsi oblectent universos. 23. ³ Perspicuum igitur ex his *est*, Poëtæ agendum esse illud, ut *tantò* potiùs Fabularum, quàm Metrorum, sit Artifex ; quantò magis, ex eo, Quòd imitetur, sit Poëta : Imitatur autem *nihil aliud*, quàm Actiones ipsas. 24. ⁵ Quamvis ergo acciderit, *ea* quæ Facta sunt, canere, nihilo-minùs Poëta est : Eorum enim quæ *Verè* Facta fuerint, nihil prohibet, quò minùs talia sint *nonnulla*, qualia verisimile est, vel fieri potest, ut *Verè* sint Facta ; quo nomine, ipso ille est Poëta. ¶ 25. ¹ Inter Simples

¹ Ex dict. à par. 17, præcept. Ne in Veterum retinendis Fabulis, sollicitum te habeas. Datur siquidem venia cudenti novas.

* *Cap. 7.*

³ Corollar. ex 2. prioribus emergit. Ne Poëta, tam *Carminum* sit *artifex*, quam *Fabularum* : Quippe quar. compositio sola, (seposito versu) Imitatorem te facit.

⁵ Sive res fictitias narres, seu etiam verè gestas : modò eas ità expresseris, uti debent fieri.

¹ Collatio Fabular. 2 : (è conditionibus 3bus ab initio capit.) 1. Quæ *Deterrinæ* ? Eæ scil. quæ non modò Simples, sed et Episodiis perperàm nexis refertæ.

autem

autem Actiones, * et Fabulas, (*quæ Implexis semper Sequiores;*) Episodicæ, sunt Deterri-
mæ. ^u *Fabulam* Episodicam dico, in qua Epi-
sodia (*i. e. ornamenta aliundè advecta,*) alia
post alia esse *seque consequi*, neque Verisimile,
neque Necessè est; ità ut nexum habeant nul-
lum. 26. ^x Ac tales *Fabulæ*, conficiuntur, à
Malis quidem Poëtis, ob ipsorum *Inscitiam*;
^y ab *Eruditis et Bonis*, interdum propter His-
trionum *studia*: In illorum enim gratiam, dum
Certamina quædam conscribunt, Fabulamque
extendunt supra id quod ferat, (*Episodio im-
portuniùs inserto*) sæpenumerò distorquere co-
guntur, quod ex ordine est. ¶ 27. ^z Quo-
niam verò *Imitatio Tragica*, non solum est
Perfectæ Actionis *Imitatio*, sed etiam Terri-
bilium et Miserabilium; ^z Hæc autem præ-
cipuè fiunt talia, cum Præter Opinionem;
† *et magis, cum Alia ex aliis facta fuerint, ut*

* *De quibus cap. 5. pag. 2.*

^u Episodica Fabula? Cui Egressiones, atque Additamenta
scil. sine debito nexu inserta.

^x Quales contextuntur poëtis, Tàm ineptis;

^y Quàm Probatis: Ab iis enim si histrio, certaminis causâ
longiorem Tragœdiam poscat; illi, Episodiis infarctis, illius,
gloriæ inserviunt, non Fabulæ suæ.

^z Collatio: Quæ Fabulæ *Pulcherrimæ*? Cum enim Tragœ-
dia, sit Actionum ear. quæ Misericordiam Terroremque cient.

^z Quales, illæ potissimum sunt, quæ inopinatò fiunt: mul-
tòque magis, si nexu se excipiant mutuo.

† *Rhet. cap. 10. pag. 14.*

ex suis causis. 28. Ità enim plus Admirationis in se habebunt, quàm si à Casu, et Fortunâ fierent: * Siquidem et inter ea, quæ Fortunâ fiunt, hæc maxime Admirabilia videntur, quæcunque tanquàm ex Industriâ consilioque, apparent fuisse facta (veluti, quòd statua Mityis, virtutis ergò, Argis erecta, Improbum eum, qui causa interitûs Mityi fuit, lapsa interfecit; cùm in ejus caput, tunc intuentis, incideret. Videntur enim talia, non Temerè sed Consilio Deorum, ac Ratione esse facta.) ^a Quare necesse est, tales Fabulas, ex talibus Formidolosis Miserandisque contextas, Pulchriores esse.

* (Si enim fortuita quædam, admirationem pariant; præfertim quæ quasi ex proposito videbantur facta: Quantò magis illa? quorum certa series, consilium callidum?)

^a Efficitur, Pulcherrimam nasci Fabulam: si res illæ, sic opinatò evenerint, ut quæ extremæ sunt, respondeant hæreantque Primis.

CAP. V.

CAP. X.

De Fabularum generibus; Simplici et Perplexâ.

Fabularum (i. e. Actionum, quæ Fabulis exprimuntur) genera duo: Una, Simplex; par. 2. Alia, Perplexa, Quæ Peripetiam habet, vel Agnitionem; à par. 3. Ex his, colliguntur Speciales Fabulæ Partes tres: Quarum duæ, sunt Implexarum Fabularum propriæ, Agnitio et Peripetia: à par. 4^a: 3^a, est omnium communis; scil. Perpeſſio; à part. 13.

FABULARUM autem, ^a aliæ Simples apertæque sunt; aliæ contrà, Implexæ atque impeditæ: Etenim Actiones, (quarum Imitationes sunt, ipsæ Fabulæ,) statim suâ vi, absque Poëtæ studio, sunt tales. ¶ 2. ^b Appello SIMPLICEM Actionem, cui quidem, (cùm Continua *, uti definitum est, et Una facta fit;) Transitus, seu Progressus in Bonam seu Malam Fortunam fit, sine admirabili Peri-

Fabular. Formæ, ^a duæ: (idque Actionum respectu, quar. est Imitatio:)

^b Una, Simplex, seu Explicata: in qua nihil præter propositum accidit, ab initio ad extremum usquè, &c.

* Cap. 4.

petiâ (*i. e. subitâ Rerum Mutatione in contrarium,*) vel *Personæ diu Ignoratæ Agnitione*: ¶ 3. ° IMPLEXAM verò, ex quâ Transitus *Rerum in alium statum*, cum Agnitione fit, aut Peripetiâ, aut (*quod sæpè fit*) ambabus: ità ut longè alitèr desinant, quàm ab initio iudicassès. ¶ 4. ° Has autem, (¹ *Agnitionem et Peripetiam, &c.*) factas exortasque esse oportet, non Fortuitò, sed ex ipsa Constitutione Fabulæ, adeò ut ex Antefactis, aut Necessario vinculo, aut secundum Verisimile, accidat, easdem fieri: Multum enim interest, utrum Hæc PROPTER Hæc, * *ut effecta ex causis*; an POST Hæc absque nexu aliquo, fiant.

C A P. XI.

5°. ° Est autem PERIPETIA, *Admirabilis ac Subita* eorum, quæ aguntur, in contrarium Mutatio, ità facta, ut dictum est; † *scil. An-*

^c Altera, *Perplexæ*, seu Implicata: Cui eventus, præter opinionem obvenerint: ¹ Cum admirabili Agnitione; ² vel cum Peripetia; ³ vel cum utrisque conjunctis.

^d Quar. trium singulas cognoscere opus est: et undè illæ nasci debeant:

Et Quomodò, Quòque poëtæ studio:

* 2. *Rhet. cap. 26. pag. 15.*

° Primùm ergo; *Peripetia*, quid? Ingens rerum conversio: quæ vulgò *Catastrophe*.

† *Par. præced.*

tecedentium

tecedentium Rerum Vi; Atque hoc quidem, uti dicimus, * secundum Verisimile, aut Necessarium: 6. ^f velut, ⁱ in Oedipode; “*cum venisset Nuncius, tanquam lætitiā allaturus Oedipodi, regem illum à Corinthiis designatum; eumque matris incestandæ metu (quod ob Oraculo accepisset) liberaturus;*” simulatque aperiret, Quisnam esset, et Quo pacto educatus; contrarium ejus, quod proposuerat, effecit. 7. ² Et in Lynceo; cum Lynceus *Hypermnestræ maritus*, duceretur ut moriturus; Danaus *socer*, prosequeretur, ut interfectorus; ex Fabulæ Rebus Gestis, huic quidem accidit, *repentina mors*; illi, *inopinata salus*. 8. ³ AGNITIO autem est, ut etiam nomen significat, ex Ignorantiâ, in Cognitionem Mutatio, aut ^b ad Amicitiam *contrabendam* tendens, aut ad Simultatem inter eos, ⁱ qui à Poëtâ, ab initio, ad Prosperam demum Fortu-

* *Ibid.*

^f Species ejus. ⁱ *Simplex*; Cum una eademque persona, ex felici sit infelix; ut in Sophoclis Œdipode Tyranno: *vel contrâ*:

² *Gemina* est: Cum mirificè mutetur status hominum duorum; velut in Lynceo Theodectis: Lynceus, uxoris operâ, incolumis: Danaus, à Lynceo interfectus: vide Pindar. Ode 10. Nemœ.

Dein. ³ *Agnitio*, quid. Ejus genus.

^b Differentiæ, duæ: una, ex proximo fine:

ⁱ Altera, ex remotiore.

nam,

nam, vel Adversam determinati sunt. 9. ^k Pulcherrima verò Agnitio est, cùm Peripetiæ, Simul, non Post aliquod Spatium fiunt; nempe eo modò, quo illa in Oedipode, Qui simul atque agnosceret Laium patrem, unâ se intellexit, esse miserrimum. 10. ^l Ac sunt quidem etiam aliæ, præter jam explicatam, Agnitiones: Etenim et Res Inanimatas, atque alia quælibet, uti dictum est †, Agnitio consequi solet, * Et si quæ Fecit quis, aut Non Fecit; ea quoque licet Agnoscere: ⁿ Sed, quæ maximè pertineant ad Fabulam atque Actionem, est ea Personarum Agnitio, quæ dicta est. ‡ ^l Talis namque Agnitio ac Peripetia, et Misericordiam excitabit et Metum: Qualium Actionum (quæ Metu scil. et Miseratione dignæ) Tragœdia esse Imitatio, supposita fuit. ^h ² Prætereà verò, ejusmodi Personis, quæ Agnitioni

^k Deniquè, Agnitio Peripetiæ conjuncta, reliquar. omnium multò suavissima.

^l Atque Agnitionem hanc, ^r Fabulis nimiooperè convenire, *ἡγὴν δὲ ἀνάγκη* intellige: Nam,

^m Reperiuntur, etiam aliæ species, sequioris notæ: velut, Lapidum, vestium, monilium, &c.

† Par. 8.

* Item factorum rerumque in memoriam redactarum.

ⁿ Verùm, hanc 3^m, (quam p. 8. dixi.) imprimis quadrare Fabulis, monstratur,

^l A fine Tragœdiæ: Miseratione spectantium et Metu.

‡ Par. 8.

² A Personis; quarum contigit fieri Agnitio.

^h Cap. 3.
huic

huic idoneæ sunt, id accidit, ut Adversâ Fortunâ utantur, et Prospera; cum id in aliis usu non veniat. 11. ° Quandoquidè igitur Agnitio, (*ut nomen indicat*) quorundam est Agnitio; Agnitionum aliæ quidem, erunt Alterutrîus *Personæ* ad Alterum solùm agnosendum; cùm, Alter ille, Quis fit; antea perspicuum notumque fuerit: 12. ° Aliquandò verò Ambos oportet, *se Invicem* Agnoscere: velut Iphigenia, quæ *Dianæ Sacerdos jam erat*, ab Oreste fratre agnita est ex Missione Epistolæ, quam dabat illi ferendam in Græciam: Illi autem, versûs Iphigeniam, aliâ opus fuit Agnitione; *Argumentis scil. à Poëta Fictis.*

C A P. XII.

¶ 13. ° Duæ igitur Fabulæ partes, circa hæc, quæ geruntur, sunt Peripetiæ, et Agnitio: ° Tertia verò, est PERPESSIO: * Atque ex his quidem, Peripetia et Agnitio, expositæ sunt: 14. ° PERPESSIO verò, est ac-

° 2. Agnitionem eandem doceo, duobus tractari modis: Nunc enim Simplicem esse, cum alterâ personâ agnitâ:

° Nunc, quasi 2^{cc}, cum utriusque cognitione mutuâ.

° Partes (quæ in Fabulis,) observantur tres. Duæ in Perplexis tantum: quas huc usque expeditivimus.

° Tertia, tam Simplicib. quàm implexis conjuncta; *Perpessio*:

* 2. *Rhet. cap. 10. à par, 22.*

° Perpessio, quid.

tio

tio quædam, vim habens Interimendi, aut graves Dolores afferendi: veluti, * quæ in Aperto, et Manifestè fiunt; et Mortes scil. allatæ quibusdam, et Cruciatu acerrimi, et Vulnera imposita, et quæcunque id genus.

* Apertæ coram omnibus, indictæque mortes.

C A P. VI.

De Partibus Tragædiæ Integralibus, seu Quantis.

Tragædiæ partes, quoad ejus Quantitatem spectatæ, duplices, aliæ sunt omnium Tragædiarum Communes: Aliæ, quarundam duntaxat Propriæ: De Communibus, a par. 4. De Propriis, p. 9.

PARTES ^a autem Tragædiæ, quibus tanquàm Formis *Essentialibus*, utendum est, priùs diximus: At secundum Quantitatem, et in quas ipsa dividitur, Loco Seperatas, hæ sunt: ^b Prologus, Episodium, Exodus, Choricum, i. e. Locutio, vel Cantus Chori uni-

^a Formas (quæ Corpus Tragædiæ permeant,) proposui cap. 3. Jam *Partes Quantæ*, (quibus magnitudo ipsius extenditur;)

^b Aliæ, *Communes* omni sunt Tragædiæ, nisi mancæ.

versi.

versi. 2. Et hujus *Chorici*, una quidem pars *Mobilis*, dicitur *Parodus*; altera verò, *Stabilis*, *Stafimon*. Atque hæ quidem, communes sunt *Tragædiarum* omnium: 3. ^c *Propriæ* verò *quarundam*, sunt *Histrionum* è *Scenâ lugentium*, et *Chori juxta scenam sedentis*, *Commi*.

Quarum quidem partium luculentissima suppetunt exempla, ex Oedipode Tyranno Sophoclis: Quam cæteris Tragædiis unam præposuisse videtur Aristoteles.

¶ ^d 4. Ac ¹ *PROLOGUS*, est pars integra *Tragædiæ*, collocata ante *Parodum*, i. e. *primum ingressum Chori*.

In Prologo, Creon (ad aperiendam fabulam) sciscitatur de cæde Laii: Quæ, quia pestilentie causa Thebis esset, ex oraculi monitu, expianda fuit.

Κρε. ³ Ἡν ἤμῃν, ὦ νᾶξ, Λαῖος ποθ' ἠγερμένον.

Finito autem Prologo, succedit Parodus; de quo infra. p. 7.

5. ² *EPISODIUM*, est pars integra *Tragædiæ*, interjecta inter plenos *Choricos cantus*; qui scil. ab universo fiebant *Choro*.

^c *Aliæ, Quarundam (Patheticar. scil.) Propriæ*: ut *Commus*, i. e. *Lamentatio histrionum, et Collugentis Chori*.

^d *Ex Communibus partib.*

¹ *Antesignanus est Prologus*; quo aperitur *Argumentum Fabulæ*; Ejus locum, apud Latinos, occupat *Ætus primus*.

² *Episodium*, producendæ *Fabulæ* gratiâ aliundè advehitur. Ejus vicem, Latinis, obeunt *Ætus* 2. 3. & 4.

X

Incipit

Incipit hæc pars, ab eo Parodi loco, ubi Tiresiam vatem, (cujus Persona, adscititia est) alloquitur Oedipus,

Οιδ. ὦ πάντα νόμων Τειρεσία. — ver. 303.

Et protenditur usque ad illud cantantis chori,

Χορ. ὦ γενεὰ βροτῶν. — ver. 1190.

Ut omne illud, quicquid duobus istis, quasi extremis, interjacet, exceptis cantibus Chori, pro Episodio habeatur.

6. ³ EXODUS est pars integra Tragædiæ, post quam non est Chori cantus ;

Incipit autem, ubi Nuntius, sic :

Ἀγγ. ὦ γῆς μέγιστα τῆς δ' αἰὲ τιμώμενοι. ver. 1227.

Desinitque unâ cum Tragædia.

7. ⁴ Chorici autem, PARODUS quidem, est prima dictio Chori totius.

Initium Parodi est ubi Chorus, qui constat ex senioribus, affatur Oedipodem :

Χορ. ὦσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες. — ver. 280.

Mox cantum celebrat trochaicum, ex Anapaesto et Trochæo, qui Saltationum erant Numeri;

Χορ. τίς οὐτιν' ἀ θεσπέπεια; — ver. 467.

³ Exodus, Exitus : quandò exit Chorus in propinquum Scenæ locum.

⁴ Chori partes duæ : ¹ Parodus, ingressus : Ubi Cuncti descendentes in scenam, fabulari occipiunt ; idque semper absque cantu.

8^a. STASIMON

8^a. ² STASIMON verò, est Cantus, totius Chori, (quem eodem loco stantes canebant) sine Anapæsto Trochæo.

Cui parti initium facit ille cantus:

Χορ. ὦ γενναὶ βροτῶν. ——— ver. 1190.

¶ 9. ^e At COMMUS, est communis lamentatio Chori juxtà assidentis, et Voces Histrionum, quæ prodeunt è scena.

Sic plangit Chorus extra scenam, in Exodo:

Χορ. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πᾶθος ἀνθρώποις ver. 1300.

Cui Oedipus, miserabili ejulatu respondet in scena.

Οἰδ. Αἰ αἰ αἰ αἰ. ——— ver. 1311.

Ac Partes Tragædiæ (inquam) quibus, ut Formis, utendum est, priùs sunt expositæ * ; Quæ verò penes Quantitatem sumuntur, et in quas ipsa dividitur, Separatas, hæ sunt.

² *Stasimon*: quo grex ille, infortunium, quod evenerit, narrat: ideòque absistit à motu: præsertim cum exitus subsequatur tristis.

^e Inter Proprias partes, est *Commus*. i. e. histrionum ejulatus: idque semper in Exodo. Περὶ τὸ χεῖν: Quòd in eo frontem femurque percellerent.

* Cap. 3.

CAP. VII.

CAP. XIII.

*De Scopis in Fabula texenda observandis :
Déque Opere Tragædiæ.*

Poëta, quò Tragædiam pulcherrimam det, meditati, curandum id, ut quasdam, quasi METAS, quibus progrediendum, observet. Ità enim præclarum Tragædiæ OPUS, Quod quæritur, ad umbilicum rectè perducet. Metæ, quas attingas declinesve, spectantur in eo, si Personas eliges, casusque peridoneos Fabulæ. OPUS Tragædiæ, est, ut Casus illos, (quanto potest, studio) Terribiles efficias, ac Miserandos. Primum ergo de Personarum Casibus ac Fortunis ; a par. 2^a. undè Præceptum, de Optima Structurâ Fabulæ : à part. 7. et Theorema, de Argumento Optatissimæ Tragædiæ, à part. 11. Deindè, Terribile et Miserabile, docet, 1°, Non ex Apparatu Scenico, sed ex ipsâ Fabulæ Structurâ perfici : à part. 15. 2°, In Rebus Fabulæ Gestis, artificiosè inseri, atque intexi oportere ; à par. 19.

QUÆ verò oportet, ut Scopos spectare ; et Quæ oportet, ut Scopulos, cavere, dùm constituimus Fabulas ; et ^a Undè perficietur

Propositio, una, de *Metis*, in Fabulæ textu, persequendis, declinandisve. Vid. par. 2. ^a Altera, de *Opere Tragædiæ*. vid. par. 15.

Tragædiæ

Tragœdiæ Opus, (*in re Miserabili et Terribili Fingendâ positum*) Sequitur, ut dicamus, post illa, quæ *ad huc* dicta sunt. ¶ 2. ^b Quoniam igitur ¹ Constitutionem Pulcherrimæ Tragœdiæ oportet esse, non Simplicem, sed Implexam; ² eamque, Terribilium et Miserabilium Imitationem: (Hoc enim, proprium hujusmodi est Imitationis, *minimeque cum cæteris Poëseon generibus commune*;) ^c Primùm quidem, perspicuum est, *in scena*, Neque egre-
giè PROBOS viros, *et pietate insigni præstantes*, Mutatos, lapsosque apparere oportere, ex Fortuna valdè Prosperâ, in Res Maximè Adversas: ^d Id enim non tam Terribile est aut Miserabile, (*quod Tragœdia spectat*) quàm Consceleratum ac Impium. 3. ^e Neque IMPROBOS, ex gravi Infortunio, in Prosperam Fortunam provectos: (Id enim maximè omnium à Tragœdiæ studio alienum est; quia

^b Quod ad *Metas*: Cùm laudatissima sit Fabula, 1. Quæ Fortunæ tenorem variat, non eundem retinet (ut cap. 4. p. 25.) 2. Quæ Formidolosas res docet ac Miserabiles: (ex cap. 4. par. 27.)

^c De *Metis* (*i. e. Casibus Personarum exhibendis, respuendisve*) res constat. Neque enim Persona *Valdè Proba* et innocens placet, quæ conflictetur Maximis Malis:

^d Hinc enim non Miseratio, (quæ Tragœdiæ scopus:) Sed horror diraque execratio fortunæ; quæ viri integri, præter quàm decebat, incolumitati defuit.

^e Neque *Valdè Prava*, quæ transmigret è Maximè Malis, in Maximè Bonas;

nihil

nihil habet eorum, quæ *Optimæ Constitutioni inesse* oportet : Neque enim quod Humanitatis Sensu Tangat, *ibi inest, cùm improbi præter modum ornentur* ; Neque Miserabile aut Terribile :) 4. ^f Neque rursus valdè Pravum, ex Prosperâ Fortunâ in Adversam incidere : Nam quod Humanitatis Sensu Tangat, *id quidem* forsàn tali Constitutioni inerit ; sed neque Misericordia *inest*, nec Metus ; Illa enim est erga eum, qui Indignè * *et contra fas*, Adversâ Fortunâ utatur ; Hic verò, circa Personam, *ipsis spectatoribus conditione* Similem †. Erga eum, *inquam*, qui Indignè Affligitur, Misericordia ; circa Similem verò, Metus. Quare quia Pravi homines, omni supplicio digni vivunt, probisque prorsus absumiles : Nec Miserabile, nec Terribile erit id, quod *iisdem* accidit. 5. [§] Reliquis igitur, *quis maximè idoneus habendus, est* inter hos INTERJECTUS. Est autem talis, ¹ qui neque Virtute insigni eminet, et iustitiâ ; *siquidem facinus admisit ultione dignum* : ² Neque propter animi Vitium, et pravitatem, mutatur, *caditque* in Adversam For-

^f Aut è nimio Secundis, in summè Adversas.

* 2. Rhet. cap. 10. par. 1. † 2. Rhet. cap. 12. par. 2.

§ Sed ea Persona introducenda, quæ inter dictas Medioxima ; viz.

¹ Ut quæ inter Pravos integrosque, Aliqualiter Bona.

² Neque ex animi pravitate, sed præ inscitiâ, infelicitèr agat.

tunam : Sed propter Erratum aliquod *humanum*, et proinde *Pravus* prorsus dici nequit.

6. ³ *Neque est Unus è Populo, sed ex eorum numero, qui apud vulgus, in Magnâ Existimatione, et fortunati habentur: quò major appareat Mutatio: veluti, Oedipus, et Thyestes, et qui ex talibus familiis, potentiâ opibusque fuere illustres viri.* ¶ 7. ^h Necessè ergo est,

egregiè se habentem Fabulam, ¹ esse magis *Exitu* Simplicem, quæ scil. *Unum unius Personæ Casum* exprimat, quàm (sicut quidam aiunt,) *Duplicem, quæ Duarum Duos.* 8.

² Nec Mutari in Prosperam Fortunam ex Adversa, sed contrà, ex Prospera in Adversam : 9. ³ Non propter Improbitalatem, sed propter **ERROREM** Magnum: *Eumque*, aut talis *Personæ Illustris*, qualem dixi ; *id est, inter Bonos Pravosque Mediæ* ; aut, *si recedat à medio, Melioris viri potius, quàm Pejoris.*

³ Neque sit homo plebeius. (Quales calamitati obnoxii :) Sed *Vir illustris*, vulgique Opinione *Fœlix* : cujus ex infortunio Mutatio major, miseratio indulgentior.

^h Ex dictis primo *Universum*, liquet Laudatissimæ Structura Fabulæ :

¹ Cui Exitus unus, Unius hominis sit, non Duorum duo :

² Et Casus, infœlix.

³ Et Causa Facinoris, non Malitia, sed Imprudentia :

⁴ Et Persona ipsa Opulenti, vel Principis viri : qui Meliori propior sit, quàm Sequiori.

10. Signo

10. ⁱ Signo autem *est*, etiam id, quod *Poëtis* usu venit: Nam ab initio quidem illi, Quas-
cunque Fabulas nacti essent, in numerum
Tragædiarum referebant; Nunc verò, (*usu*
rectius docente) circa Paucas Domos Pulcher-
rimæ componuntur Tragædiæ: ^k velut, circa
Alcmæonem, ^{*} *Tragædia Theodætis*; et Oedi-
podem, *Sophoclis*; et Orestem, *Euripidis*; et
Meleagrum, *Antiphontis*; et Thyestem, *Car-*
cini; et Telephum, *Agathonis*; et quibus-
cunque aliis accidit, aut *Gravia et Atrocia*, ab
aliis Pati, aut *in seipsos, crudeliter, vel in alios,*
ex Perturbatione vehementi, aut per Inscitiam
Facere. ¶ 11. ¹ Atque ex hac quidem Con-
stitutione, quoad Artis Normam, Pulcher-
rima [†] *et perfectissima* est Tragædia: ^m Quam-
obrem etiam qui infimulant Euripidem, *eàdem*
ratione peccant *ipsi*: Quòd hoc in plerisque
faciat Tragædiis *suis*; (*casum, unius scil. per-*

ⁱ Hinc est, quòd Poëtæ, quibus olim quilibet arrisère Ca-
sus; Nunc, errore agnito, pauculis se addîcant familiis, quæ
probitate Mediocres, Principes dignitate.

^k Quarum Nomina extant aliquot; Fabulæ ipsæ, vetustate
intercidere.

^{*} 2. *Rhet. cap. 24. p. 11.*

¹ *Speciatim* autem, constat: Celeberrimam quidem Tragæ-
diam, de *Unius personæ Calamitate* confici:

[†] *Cap. 2. p. 18.*

^m Undè, quod Euripidi vitio dant: (Fabulis ejus, non nisi
Unicam Personam, eamque Misellam inesse:)

sonæ,

sonæ, seu familiæ, non Duarum) Quodque multæ ipsius *Tragædiæ*, in Adversas res definant, *non in Lætas*: ⁿ Illud enim, Rectum atque ex arte est, uti diximus. ^o Cui rei id signo vel maximè est, quòd in Scenis et Certaminibus, tales *Tragædiæ*, (*in quibus Transitus illiusmodi fit*) vel maximè apparent *Tragicæ*; * modò alijs optatum exitum nactæ fuerint. ^p Et sanè Euripides, tametsi alioqui, *Partes Fabulæ, Resque ipsas Gestas*, parùm rectè, aptâque *Oeconomîâ* disponat †, hâc tamen in parte, (*quùm Unius Personæ, seu familiæ Rebus, finem Lugubrem imponat*) inter Poëtas reliquos, maximè apparet *Tragicus*. 12. ^q Secunda verò *Constitutio*, quæ à quibusdam Prima dicitur, est quæ et Duplicem habet *Constitutionem*, i. e. *Diversorum hominum Actiones Duas*; (sicut *Homeri Odyssæa*) ^r et definit ex *Fortunarum Contrarietate*; quâ *Personæ Meliores sint Prosperitate*; et *Peiores*,

ⁿ Id quidem artificiosum, vel maximè.

^o Cui suffragatur acerrimum populi iudicium, in Contentionibus Scenicis.

* Recte modo in scena ab histrionibus agantur.

^p Et, quamvis Euripides, Fabularum ferè *Oeconomîâ* labitur, hoc uno tamen bono, cæteris fecit, ut superior esset.

† *Infr. cap. 10.*

^q Proxima censenda *Tragædiæ σύνθεσις*: quæ ex *Duorum hominum factis*.

^r Eventisque contrariis:

Y

Infortunia

Infortunio affectæ. 13. * Videtur autem *in-*
scitioribus Tragicis esse Prima, propter Thea-
 trorum seu *Speſtantium* imbecillitatem; quos
hujusmodi Constitutio capit maximè: Nam Poë-
 tæ *deteriores*, Speſtatoribus se accommodant,
 ad vota *delectationemque eorum* Poëmata con-
 scribentes: 14. † Hæc autem, *quæ capitur è*
Fabulæ parte Felici, non ea est, quæ à Tra-
 gœdia *expectatur*, Voluptas, † sed potius Co-
 mœdiæ propria: Ibì enim (*in Comœdia*) si
 qui Inimicissimi fuerint in Fabula; velut *ipse*
 Orestes, atque Ægisthus: Amici tandem facti,
 è Scena exeunt, neque ab alio quisquam con-
 fossus occumbit.

* Eam, *inſcitiores Poëtæ*, priori præferunt: iique Speſtan-
 tium desideriiis ducti: Quibus ut morem gererent, *ſœlicem*
 semper ex alterâ Fabulæ parte, quærunt Exitum.

† Et quidem, voluptas, hînc aliqua, fateor: Non tamen
 ea, quæ Tragicæ Lustrationi adhæret:

‡ Sed Quam Comicorum adferunt joci, nuptiæ, commessa-
 tiones, &c. Quibus Cantor: "Vos, Plaudite, dicat."

C A P. XIV.

Tabula fequentium.

Opus Tra- gædiæ, aliter posu- ère a- lii :	Plerisq; est, τὸ φοβερὸν καὶ ἐλκεῖν ὁνίμιτα- tione expref- sum : idque 2 ^b . modis.	1 Per Appara- tum Luctuosum histrionis et sce- næ ; &c.	} Par. 15.
		2 Per Constitu- tionem Rerum, feu Fabulam.	
		Ineptioribus Poëtis, est τὸ τε- ραῖωδες ; idque Apparatu Monstrofo ostensum.	

¶ 15. * Ac TERRIBILE quidem et MI-
SERABILE, ¹ ex Aspectu seu Apparatu fieri
licet ; cùm neces, vulnera, tormenta, promantur
in Scenam, &c. Licet verò, etiam ² ex ipsa
Rerum Constitutione, citra Adspectum, et so-
lummodò pronunciata : 16. ³ Id quod prius est,

* Opus Tragœdiæ, 1. Universim ; Poëtarum Plerisque, ex
eo, quod miserandum terrificumque, expresse, constat : idque
2bus modis.

¹ Per Apparatum scenæ, vestes, picturas luctuosas, &c.

² Ex Constitutione ingeniosâ Fabulæ.

³ Quorum posterior, antecellit priori ;

et Poëtæ melioris * : Oportet enim, (etiam sublato Spectaculo) Fabulam sic Constitutam esse, ut qui tantum audit res, quæ aguntur, et horreat et Misereatur, ex iis Casibus, qui illuc accidunt : In quas utique Perturbationes pænè necessario cadet, quicumque Oedipodis Tyranni Fabulam audiat. 17. ^z Hoc autem Terrificum et Miserabile, per Aspectus seu Apparatus interventum velle efficere ; et ^a artificii magis expers est †, et ^b Choragi sumptus magnos, ac præparationes requirit ‡. 18. ^c Qui verò, per Apparatum, non Terribile nobis, sed Monstruosum tantum spectaculo exhibent ; velut, Hydras, Polyphemos, &c. nihil commune habent cum Tragœdia ; tametsi hæc, suo more Delectent. ^d Neque enim omnem à Tragœdia oportet Voluptatem quæri, sed propriam et suam. ¶ 19. ^e Quoniam verò ^f Poë-

* Cap. 3. & infra c. 18.

^z Prior autem, improbandus ;

^a Cùm propter ipsius vitium.

^b Tùm ob incommodam pecuniarum effusionem.

† Cap. 3. & cap. 12.

‡ Cap. 3.

^c Alii scriptores perridiculè : Tragicum Opus, ex eo quod miraculosum est ciunt, idque Apparatu monstruoso ostensum.

^d Quid inquis : Nulla ex prodigiis voluptas ? Fateor hercle : Sed quæ admirationis Epicæ sit propria, non perturbationis Tragicæ.

^e Jam Speciatim, demonstrat διόν.

^f Cur τὸ ἐλεῖν καὶ φοβεῖν (quod Tragœdiæ Opus esse dicimus) Rebus ipsis inferenda sint.

ta, eam quæ ex Miseratione Metuque oritur, conficere Imitando Voluptatem debet; manifestum est, hoc *imitandi Opus, Fabulæ seu Rebus Gestis imprimendum esse; quò Terribiles ipsæ videantur, et Miserabiles.* 20. ² Ex iis igitur, quæ accidunt, Qualia *tolerantibus* Gravia *, quæ *hominibus Timorem*: et Qualia *Lugenda, quæ Miserationem movent*; jam sumere aggrediamur. Necesse autem est, hujusmodi facta, aut ^f Amicorum esse *hominum* inter sese, aut Inimicorum, aut Neutorum, i. e. *inter hos Mediorum.* ^g Si igitur Inimicus, Inimicum occiderit, *vel alio gravi malo affecerit*, nihil Miserabile (neque dùm hoc facit, neque dùm mox facturum est) ostendit: præterquàm in ipsa Perpeffione; *quæ postquàm peracta sit, atrox esse desinit*: ^h Neque si se Neutro modo habentes, *occiderent, &c.* 21. ⁱ Quandò au-

² Quo pacto Res ipsæ ad Luctum Terroremque formentur: idque hoc Præmissio: *τὸ δεινὸν καὶ οἰκτρὸν*, i. e. Res Actionesque (que Fabulis insunt) Acerbas et Luctuosas.

* *Rhet. cap. 10. p. 19.*

^f Ejusmodi Personarum esse, quæ 1. Charæ sibi invicem:

2. Vel Odiis accensæ: 3. Vel quæ Medio modo.

^g Atqui, si Neque Inimicorum dici queant: (Eos enim si confeceris, Egregium censetur facinus, nedum miserandum, seu Tragicum.)

^h Nec eorum, qui Interjecti:

ⁱ Efficitur, ut Atrocia illa in Fabulis, Amicorum esse debeant, i. e. summâ Charitate ac præsertim Sanguine junctorum.

tem

tem in Amicitiiis, et consanguinitatibus inferantur hujusmodi Perpeffiones, et injuriæ atroces; velut si Frater, Fratrem; ut Eteocles Polynicen; aut Filius, Patrem; ut Oedipus Laïum: aut Mater, Filium; ut Merope Cresphontem: aut Filius Matrem; ut Orestes Clytemnestram; per ignorantiam occiderit, vel paulò post occisurus fuerit, vel tale quid aliud fecerit, quod pietatem violet; hæc sedulo, è Veteri Memoriâ quærere, et capeffere oportebit. * 22.

¹ Ac Receptas quidem Fabulas Dissolvere*, i. e. præcipuum earum Eventum (quo perpeffiones tales continentur.) Mutare, non licet: (Dico autem, veluti, “Clytemnestram Occisam ab Oreste, et Eriphilen ab Alcmaëone;”) ^m Sed ipsum Poëtam, vel Novas, his Similes, de suo Invenire; vel ⁿ Traditis illis Pulchrè uti, atque emendare oportet. 23. ° Quid autem vocemus PULCHRE, apertiùs exponamus. ¹ Licet enim sic Actionem fieri, uti

¹ Ex præmiss. Præcipitur: Quò ipsum [τὸ ἐλεεινὸν καὶ φοβερόν] effingas, ut cupis: Ne Fabulas, quæ à majoribus Relictæ, extant, temerè dissipes:

• Cap. 4.

^m Sed vel ipse, per te excogites Novas:

ⁿ Vel Veteres illas, (ni plurimâ emendatione opus sit,) quantum potest, rectè ordineque pertractes.

° Hic autem Gradus, 4. sunt: quibus possint ea Melius vel Deterius administrari:

¹ Cùm, quod quispiam inceptat, Facinus, ejus satagit Sciens.

antiqui,

antiqui, (*quibus impolita res;*) faciebant: ut *scelus scil. Patrent homines* Scientes, et cognoscentes, *quid agant*: Quemadmodum etiam Euripides, occidentem liberos Medeam * facit, *quam tamen nihil tale molientem induxisset Carcinus*: 24. ² Licet verò, etiam ut Agant quidem, verum Ignorantes, rem Agant atrocem: postea verò *eorum, in quos patratum est scelus, Amicitiam et propinquitatem Agnoscant*; ut *fecit Sophoclis Oedipus, qui patrem Laium interemit*. ^p Atque hoc quidem, Extra ipsum Drama; *Siquidem in eo, non Patratur facinus, sed ut ante illum diem, gestum Commemoratur*: ^q In ipsa verò Tragœdia, *dum Actio repræsentatur, atrocem rem agunt*: veluti, Alcmaeon Poëtæ Aftydamantis: ^r vel Telegonus, in Ulyssæ Vulnerato. 25. ³ Quinetiam præter hæc, tertium datur: *cum quis sævum aliquod facinus per Ignorantiam facturus erat*; et

* 2. *Rhet. cap. 25. p. 9.*

² Cum quod *Insciens* fecerit, postea, conjunctione agnitâ, doleat factum.

^p Quod quidem, vel Extra Fabulam fit: ut in *Œdipode Tyranno, cædes Laii*.

^q Vel in ipsâ Actione introducitur: ut *matricidium Alcmaeonis*:

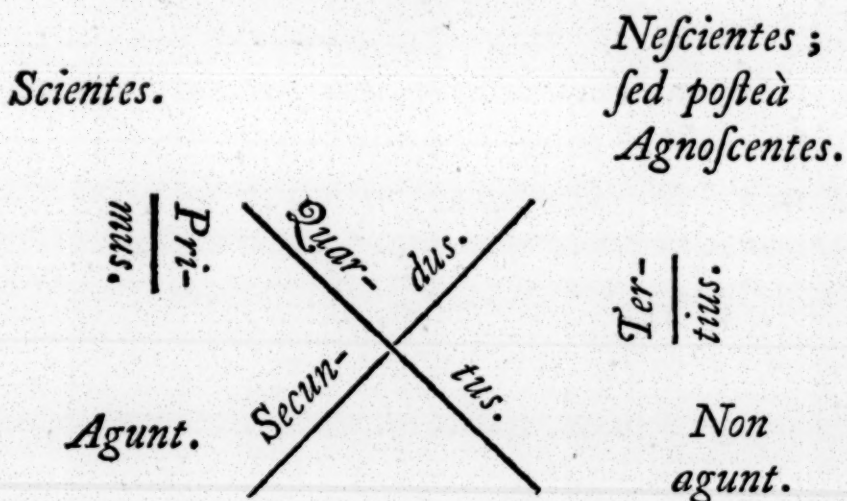
^r Et Telegoni patricidium, apud Anonym.

³ Ut, si *Insciens* aggreditur scelus, quod, Agnitione interveniente, missum facit.

priusquam

priusquàm faceret, Agnovit. ⁴ *Quibus insuper adjungi posset modus quartus, cùm Sciens facturus, non fecit.* 26. ⁵ Et præter isthæc quatuor; aliter fieri non licet: Aut enim Facere necesse est, aut Non Facere; et Scientes, aut Nescientes.

Modi Quatuor.

27. ⁶ Ex his autem, pessimè contextum est illud, cùm quis personam Sciens, Facturus jam erat nec tamen Fecit: ⁷ Etenim et Consceleratum quid habet, (propter voluntatem; quia

⁴ Grad. (suppl.) Tragœdiæ ineptus: ut sponte mutet, quod decreverat Sciens.

⁵ Nascuntur hi quatuor Gradus, ex Divisione per Opposita Membra: quorum conjugationes quatuor hoc typo vides.

⁶ Collatio dictorum Modorum: Maximè enim damnandus est. 4. quia,

⁷ Et Scelus habet; quod Misericordiâ minimè dignum est.

per ipsum non stetit; quàm expleret) ^x et minimè Tragicum; utpotè, quia Perpeffione careat; *Morte, Vulnere, &c.* Quamobrem, *licet à Priscis frequentata sit hæc coagmentandi ratio; Poëtarum tamen Recentium nemo, similiter facit, nisi admodum rarò; velut, in Antigona Sophoclis, Creontem patrem Æmon Sciens, perimere conatus est, nec perfecit tamen.* 28. ^y Nam proximum est, *cùm quis Sciens nefariè Facturus fuit, Effecisse:* 29. ^z Melius autem est, *eum Ignarum quidem, rem Fecisse; cùm verò fecerit, Amicitiam vel consanguinitatem Agnovisse: Quippe ei facinori Sceleratum non adest: quia, Personam sibi conjunctam esse Ignorans, fecit:* ^a et *Personarum Agnitio, Stuporem spectantibus inducit.* 30. ^b Optimum verò est, postremum. Dico autem, velut, in Cresphonte Euripidis, Merope interfectura quidem filium erat, *ut hostem;* verùm non interfecit; *cùm filium suum esse agnovisset;* Et in ejusdem Iphigenia in Tauris: Soror, Ores-

^x Et πῦρ i. e. Perpeffionem exhibet nullam.

^y Proximâ vice, improbandus est 1. quoniam Perpeffio licet ibi adfit, haud placet Scelus.

^z Commendatior 2. quippe, Et vacuus omni scelere:

^a Et ex Agnitione, stuporis plenus.

^b Tertium præpono cæteris; siquidem spectantes percellit, interimque consulit pietati. Sicuti de Cresphonte traditur, de Iphigenia, de Phrixo: cujusmodi casus, non nisi paucis accidere familiis.

tem immolatura, Agnovit esse fratrem: Et in ejusdem Helle, Filius Phrixus, cum matrem in manus hostium dediturus esset, agnovit: Similique modo, in Similibus familiarum illustrium Perpeffionibus. 31. ^c Ob hanc enim causam, Tragœdiæ, (quod pridem dictum est *) Non circa Multas conflantur Familias: Hujusmodi enim Constitutiones in Fabulis dum quærent *Poëtæ veteres*; non *Arte et doctrinâ* (cujus *expertes erant*) sed Fortè fortunâ *ipsas* invenerunt. Itaque conferre se coguntur ad hujusmodi Domos, quibuscunque tales acciderint Perpeffiones. ^d Ac de Rerum Constitutione *in Tragœdia*, Quales, ^e Quasque Fabulas esse oporteat, &c. satis dictum est.

^c Atque hoc est, quod Poëtis perpaucae Domus Tragœdiis, (quæ ad hanc scribantur normam,) patefactæ sint. Ut quoniam, exactiore ratione quod confingant, non suppetit, in easdem familias, iterum iterumquæ divertì, necesse sit.

* *Par. 10.*

^d Epilog. dictorum à cap. 4. ad hunc locum.

^e Et à cap. 4. ad cap. 7^m.

CAP. VIII.

CAP. XV.

De Moribus Personæ Tragicæ conformandis.

De Moribus, quibus, præditæ finguntur Personæ (prout, in vita colenda, hi, ad hanc rem proclives esse solent; illi, ad aliam:) primùm notat, Quæ, Poëtis Custodienda sint, in Moribus bonis, à par. 1^a; et Quæ Fugienda in contrariis, à par. 7. Deindè Methodum, et Regulas quasdam proponit de Moribus aptè politèque exprimendis, à par. 10.

CÆTERUM, de *Indole, ac Moribus eorum*, ^a qui introducuntur, quatuor sunt, quæ spectare oportet. 2. ¹ Unum quidem, et primum; ut **BONI** commodique sint. ^b Exhibet autem *Persona* Mores; cujus, ut dixi *, oratio vel actio, manifestum reddat *consilium*, seu prælectionem quandam: Pravos quidem, si pravam; Bonos, si bonam. 3. ^c Sunt au-

^a Ingeniis *Moribusque* Personarum, conditiones tres: 1. Sint *Frugi et Boni*.

^b Mores, tam boni, quàm mali, universim, Qui sint: Et

* *Cap. 3.*

^c Quibus differentiis distincti. Quoad Sexus scil. et Fortunas.

tem isti, (*Boni et Pravi*,) in quoque genere ; (*Fortunâ, et Sexu*.) Nam et Vir, et (*quam rariùs*) Mulier, est in suo genere, bona ; et Servus, in suo. Tametsi ex his, fortassè Illa, naturâ est pejus quid Viro ; Hic autem (*Servus*) omninò et undiquè malus ; verum ex malis, minimum, pro bono habendum*. 4. ² Secundum est, ut personis CONGRUENTES sint ; in quo multis potest modis peccari : Fortem enim esse in rebus gerendis, vel Terribilem et Gravem, Viriles quidem sunt laudatque mores : Mulieri si affingas, nihil minùs congruet, nihil sequiùs. 5. ³ Tertium verò, † ut præsentì sint sæculo PER quàm SIMILES ‡ ; Hoc enim aliud quiddam est ab eo, quod antè dixi^d : “ [Bonos fecisse vel Congruentes Mores.]” 6. ⁴ Quartum autem, ÆQUABILES ; tenore eodem servato, ne dissentiant sibiipsis : ^d Quamvis enim Persona, Inæquabilis sit, quæ præbet imitationem sui, ta-

* 3. *Rhet. cap. 7.*

² Lex : Sint cuique *Congruentes* : sexui, ætati, nationi, &c.

³ Condit. *Respondeant* ei tempori, quando introducuntur.

† *Ut exprimantur, quales fuisse eos memoriæ traditum est.*

‡ *Cap. 1.* ^d *P. 2.*

⁴ Ut sint *Æquabiles*, i. e. ab unâ formâ exorfi, in eandem definant : Sive Constantis animi fuerint :

^d Sive Inconstantis sceminæ : Cujus mutabilitas, qualis semel inducta, talis perpetuetur ad extremum. Quânto magis naturâ stabilis, par sibi esse debet, ac jugis ?

lesque Mores *ſpectanti* ſubjiciat, *modò ut harum ſit partium, modò illarum*; Tamen in omni ſuo factò, *Æquabiliter Inæquabilem* decet eſſe quò perpetuò ſibi conſtet. ¶ 7. ^e Improbitatis autem Morum, quæ minimè Neceſſaria eſt, (*neque ſatis juſtam ob cauſam introducta*) exemplum habes, in Oreſte Euripidis: ubi Menelaus, *inſignitèr Nequam ſit*; quùm ſine tanta clari viri macula, ad Exitum Res commodè perducì poſſet. 8. ^f Eorum verò, qui Minimè Deceant, nec *Perſonæ tantisper congruunt*, eſt et *Muliebris Ejulatio Ulyſſis, aliòqui viri fortis*, in Scylla: ^g Et *Subtilis atque accurata puellæ Melanippes* Dictio, ex opinione Anaxagoræ. 9. ^h At Inæquabilium exemplum, eſt Iphigenia in Aulide: Dùm enim primùm timidè, ut virgo, pro ſe Supplicat, nullatenùs ei, quæ mox apparet, conſimilis eſt; ubi, magnâ Naturæ Mutatione, *Morti ſe lubens Offert pro ſalute Græcorum*. ¶ 10. * Opus verò eſt, etiam ⁱ in

^e Mores ſupradictis contrarii: in quibus prævaricantur poëtæ, cùm alii, tùm præſertim Euripides: cui exempla non deſunt Tùm *Improborum* morum;

^f Tùm *Parum Convenientium*: Sive deteriores feceris, quàm addeciuit:

^g Sive exquiſitiores.

^h Tùm *Inæquabilium*: qui mutato tenore, diſſentiant à ſemetipſis.

* De moribus (*κατὰ τὸ ἀκριβές*) præcepta duo: 1^m. Ut in illis (non minùs quàm in Fabulâ) *cohæreant cuncta*, i. e. Ut aliis alii tribuantur Mores:

Moribus,

Moribus, sicut, et in Rerum Constitutione *, semper quærere, *quod Seriatim Cohæreat, ut Necessarium scil. aut verisimile*: ita, ut, et Personam *tali indole præditam*, talia † Dicere vel Agere, Verisimile, aut Necesse sit. * Et in omnibus (*tàm Moribus, quàm quæ exindè elucent, Dictis, &c.*) HOC POST HOC fieri, Necessarium quoquè sit, aut Verisimile.

11. ¹ Hinc igitur manifestum est, et Solutiones Fabularum (*quæ Nodum expediant*) ¹ ex ipsa oportere Fabula evenire, *seminibus rei prius jactis*; non autem aliundè à Machina: ^m Sicut in Euripidis Medea; *quæ, cùm è Corintho elabi non posset, Solaris Vehiculi auxilio, Mariti superfugit vim*: et ⁿ in Tragœdia Iliade, *fiuntur illa, circa Renavigationem à Troja*;

12. ² Sed Machinâ utendum est, ad ea quæ Extra Drama, (*i. e. Actionem Illius Diei*) *manent*; quæcunque scil. ^o vel antea erant Facta,

* Cap. 5.

† Qualia supra innuit pa. 2.

^k Et Dicta, Factaque singula, quasi ordine consequantur suo.

¹ Corollar. de Solutione Nodi in Fabulis.

¹ Pars. Ut eam ex Rerum Coagmentatione, desumas; non (ut ineptè quidam) à Machina.

Idque

^m Sive illa fine Deo fingatur.

ⁿ Sive, cùm Dea Deusve imponitur Machinæ.

² Pars: Machinam alicubi esse usui: In iis scil. quæ cùm extra Drama evenerint, vel

^o Enunciantur in scena; ut ante facta; vel

ut

ut nemo illa posset assequi; ^p aut postea Futura sunt; si quæ Prædictione egeant, ac Nunciatione *divinâ*. Nam omnia Videre, *tâm Sequentia, quàm Antegressa, ex omnium consensu,* tribuimus Diis; *qui quæ libuerit, mortalibus patefaciunt.* 13. ^q In ipsis autem *Fabulæ* Rebus, nihil Absque Ratione*, aut *supra fidem* inesse volumus. ^r Sin minùs, *eâ in parte ponatur, quæ Extra Tragœdiam est;* Velut, illud in Oedipode Sophoclis; *ubi fingitur Tyrannus, modum, quo periisset Laius, nescivisse.* 14. ² Quoniam autem Tragœdia, Meliorum Imitatio est: (*ut Comœdia, Sequiorum*) ^s Fictores imaginum Bonos imitari debemus: qui, *cùm singulis suam* propriamque dent formam, faciendo similes; *quantum res patitur,* Pulchriores Fingunt: Ita et *Poëta,* dùm imitatur iracundos, Socordes, aliisque id genus Moribus imbutos; *summum potius* Probitatis

^p Ut Futura, præmonentur.

^q Nusquàm autem in iis, quæ intra Fabulam sunt, et in scena dramaticè aguntur. Siquidem illuc nihil quicquam Absoni ut repræsentantes, liceat.

^r Cap. 17.

^s Aut siquid istiusmodi maculæ necessarium sit: (ut in *Ædipode*, *Cædes Laii*, &c.) idem, ut extra Actionem gestum, narrari, non coràm agi oporteat.

² Præcept. pars prior: In Morib. delineandis: ut singula, quantum potest, perducantur *ad summam*: quò exemplar quoddam et quasi Idea procedat Morum:

^s Idque exemplo pictorum patet; apud Platon. in *Sophista*.

Exemplar

Exemplar faciet, quàm Asperitatis Morum :
 velut, Achillem *non Iracundum &c.* Sed *Magnanimitatis Exemplar quoddam finxere*, Agatho,
 et Homerus. 15. ^t Ergo hæc *ut in Rebus,*
ità in Moribus observanda sunt; et adhæc,
Doctrinæ illæ, quæ Sensus attingunt *oculorum*
auriumque; quos Poëtico studio Comitari ne-
 cesse est; *ut ne quid spectandum, audiendumve*
præbeatur, quod non responderit Sententiis. Et-
 enim secundum ipsas, *nisi acriter animadversæ*
fuertint, sæpenumerò peccare solent, *existima-*
tionisque jacturam facere. Dictum autem est
 satis de ipsis, in editis earundem libris.

^t Pars posterior: Quemadmodum in Fabulâ ità, et in Mo-
 ribus, ut nequid Absoni, oscitanter inculces; quod spectan-
 tium repugnet oculis auribusque.

CAP. IX.

CAP. XVI.

De Agnitionum Speciebus.

Agnitio, (quæ Perplexæ Fabulæ pars fuit;) Generali ratione superius definita est, cap. 5. Differentias ejus complures, quia nec breviter ibidem, nec alibi importune potuit interponere, (ne confusio rem redderet Methodum;) hic tandem seorsim explicare maluit. Cum igitur multum illæ honoris Poëmati adjungant; præsertim ea, quæ maximè ingeniosa Agnitio est, artisque plena; Idcirco, expositis Differentiis singulis, à par. 1^a; Quæ omnium potissimæ; Quæque huic succedanea sit; habes à part. 14: ut posthabitis cæteris, cum id facere possis, eam potissimum consecræ, quam voles.

PERSONA verò, quæ diù fefellit, Agnitio, quid sit, dictum est prius. ^a Species autem Agnitionis, hæ sunt: ¹ Prima quidem, (quæ minimè artificiosa est; et quâ plerique, præ subtilioris viæ penuria, utuntur) est illa,

^a Agnoscendi eum, quem diu nescias, sicut et cognoscendi, viæ quatuor.

¹ Simplex (eorum scil. qui procudere meliora nesciunt) per Visibiles Notas:

A a

quæ

quæ per SIGNA fit: 2. ^b Quorum alia, sunt Innata; veluti, Lancea, quam *Thebis*, Ter-rigenarum familia, *in cute gestat, tanquàm In-dicium Originis suæ*: Aut Stellulæ à primo ortu impressæ; quales in *Fabulâ Thyeste*, fingit Carcinus: ^c Alia Adventitia, atque assumpta: et ex his, ² quædam, In Corpore sita; veluti cicatrices, ex ictu: ³ Quædam, Extra; ut tor-ques in collo: Et, velut, in *Tragœdia Tyrone*, per Cunabulum, in quo infans cubuit. 3. ^d Licet autem, his omnibus, aliàs Meliùs uti, aliàs Deteriùs; veluti, *Ulysses ab apro in crure vulneratus*; per cicatricem, alitèr agni-tus est ab *Euryclæa* Nutrice, quæ Casu eum re-perit; ^e alitèr à subulcis; quibus credere nolen-tibus Ipse Aperuit se. 4. ^f Nam illæ quæ Fi-dei adhibentur Faciendæ causâ, Artificii Ex-pertes sunt nimis: ut, quæ ab *Ulysse*, Subul-cis; et cæteræ id genus universæ. 5^a. ^g Quæ

^b Quarum differentia 3:

² Aliæ nobiscum Natæ, seu *Ingenitæ*.

^c Aliæ, postea partæ: ex quibus, 2. Quædam, subindè in-hærent corpori;

³ Quædam, extrinsecus advenêre.

^d Harum omnium usus atque exercitatio, poëtis, 2^x: Potest enim fieri, ut, qui ignoratur, vel Fortuitò, præterque opinio-nem ipsius, agnoscatur: ut *Ulysses*, ab *Euryclæa*; *Odyss.* 20.

^e Vel consultò, se palàm faciat: ut *Ulysses*, subulcis; *Odyss.* 8.

^f Quarum posterior, parùm artificiosa ratio:

^g Prior illa, peringeniosè adhibita.

vero

vero ex Peripetia, non meditatò adducuntur, (ut quæ ab Euryclæa in Niptris) Meliores. 6. ² Secundo loco sunt illæ, quæ ipsius Poëtæ studio FACTÆ. Ideoque non penitus artificii expertes: velut, Orestes, in Iphigenia, fororem agnovit ex *Commento Poëtæ*, et mox agnitus est ab ipsa, *Deteriore viâ*: Hæc quidem, per Epistolam, quam dederat illi portandam in Græciam: 7. ¹ Ille, per Signorum Concursum, *Poëtæ arbitrato Fictum*. Itaque Orestes, sorori suæ, quæ Jubet Poëta, dicit; non quæ *Textus Rerum cogit*, et Fabula: 8. ^k Quamobrem, nè valdè probetur hæc Ratio, ab eo, (quod dixi *) Peccato non longè abest: Ex iis enim quibus se indicavit Orestes, quædam licebat ponere ante oculos, sororique memoriam refricare. 9. ¹ Et in Sophoclis Tereo; Radii Textorii Vox in tela depicta, Philomelæ

² Species; Poëtæ Arbitrato Confuta; ex signis aliisve rebus: quarum

^h Exemplum 1^m. est ex Euripide; ubi Agnitio una, est Iphigeniæ apud Orestem: quæ, quia insperatò fit, plena est artis:

ⁱ Altera, est hujus apud illam; poëtæ fabricata arbitrio, non inopinatò edita:

^k Ideoque hæc proximè abest à vitioso agnoscendi modo; par. 3.

* Par. 3.

¹ Secundum exemplum ex Sophoclis Tereo. Ubi Philomela, querelam suam acu depingens, (versib. tamen à Poëta confictis,) Agnitionem facit.

elinguis calamitatem enarrat. 10. ³ Tertia Agnitio est quæ per MEMORIAM fit; cum, qui Agnosci debet, rem aliquam nunc Spectando, aliud quid Prius Senferit, i. e. in Memoriam revocet: ^m ut, quæ in Cypriis, Tragedia Di-cæogenis: Dùm enim picturam videret, in fletum prorupit. 11. ⁿ Et quæ in Alcinoi Apologo per Auditum fit: cum enim Citharædus Trojanum bellum caneret, Ulysses id Audiens, suarumque rerum recordatus, Lacrymavit; undè Agnitus est ab Alcinoos. 12. ⁴ Quarta est, quæ ex SYLLOGISMO existit: velut, ¹ in Choëphoris Æschyli; Electra, cum fratris Orestis cæsarlem, sui similem invenisset, argumentata est; “ Quod sui Similis quidam venit: “ Atqui similis nemo, quàm Orestes: Ergo, Iste “ venit.” ² Et illa Polyidæ Sophistæ, de Iphigenia Dianæ jam Sacerdote, cui frater, ex Syllogismo agnitus fuit: Verisimile namque erat Orestem, cum ad aram duceretur, ratiocinatum esse: “ In illis terris, et sororem immolatam

³ Species, usu venit interventu *memoriæ*: Cum quis exindè agnoscitur, quòd præteritorum recordatione ploret, rideat, &c. interim scil. dùm rem præsentem aliquam

^m Vel coràm cernat:

ⁿ Vel recitatam audiat: ut Ulysses Odyss. 8.

⁴ Species, *Ratiocinationis* operâ nititur: quam dùm adducit quispiam, eâdem operâ Agnitionem sui præbet. Ut,

¹ Orestes, ab Electra agnoscitur ad Agamemnonis bustum: Argumento scil. à similitudine vultus:

“ fuisse,

“fuisse, et *Ipsi quoque, ut immoletur, accidere.*”
³ Et in Tydeo Theodectis: *ubi pater quidam, hoc Syllogismo questus est: “Quòd, cùm venisset, ut inventurus filium, ipse periit.”* ⁴ Et quæ in Phinidibus *Æschyli*: Cùm enim locum illæ vidissent, ratiocinando collegere Fati Vim: “*Ibì ut morerentur, statutum esse: quoniam ibidem olìm infantes fuissent expositæ.*” 13. ° Est etiam quædam Composita *Agnitio*, quæ una fit ex PARALOGISMO Theatri: Velut in Ulyssæ Falso Nuncio; Hic enim “*Illum (si verus sit Ulysses) cogniturum esse dixit, Ulyssis arcum, quem nondùm viderat.*” Ille verò, quasi per arcum, se agniturus esset; hoc ipso Paralogismum fecit. ¶ 14. ° Omnium autem Præstantissima *Agnitio* est, quæ paulatim

² Orestes ab Iphigenia: Is enim cùm aris Dianæ, cui illa ministrabat, admoveretur; exclamat: (“O fatum nostræ ini-quum familiæ: Soror mactata est, &c.”) Argumentum, ex communibus ipsorum fortunis.

³ Sic pater filium quæritans, cùm periclitaretur ipse, in-clamat. “Veni, salutem filio daturus, amisi propriam. Argu-mento, ab insperato eventu.”

⁴ Et filiæ Phinei regis, (ejus qui oculis orbatus fuit &c.) argumentantur à loco.

° Huc refer Agnitionem, quæ Syllogismo Vero nititur, jux-taque Falso. Ut, si quis quòd Ulyssæm dignoscat, syllogismum proposuerit de illius Arcu: (Alter autem, se Ulyssæm esse, affirmet: quia illius Arcum novit :) Fallacia est, ex Omissione Modi, qui adjiciendus erat: [*Novit, etiamsi non videat.*]

° Collatio specier. dict. Cæteris anteponimus eam, quæ ex Actione ducitur: modò illic unâ insit Peripetia, &c. (Qualis fuit

ex Ipsis Rebus enascitur; cùm ex Verisimilibus *seriatim ductis*, magna fit et illius, qui *Agnoscit*, et eorum, qui *Audiunt*, consternatio: ^a *velut* in Sophoclis Oedipode Tyranno; ^r et Euripidis Iphigenia. Nam literas eam mittere voluisse Verisimile fuit, cùm *occasionem naçta esset*: *Hæc inquam, Omnium Optima.*
 15. ^k Tales enim solæ, sine Signis à Poëta Factis *procedunt*; et sine Torquibus *in collo, reliquisque Externis.* 16. ^r Secundæ ab his *consensendæ*, quæ Syllogismo fiunt; quæ tametsi Signis aliquatenus utantur, ex Rerum tamen Serie, *ultrà quàm Species Tertia, videntur accidere.*

fuit prior modus Speciei Secundæ, par. 6. Nec non speciei primæ tractatio prior: par. 5.)

^a Cur autem talis præferenda? Quia longissimè abest à pessimis: i. e. Signis Excogitatis, par. 7^a. vel Ineptè Adhibitis, par. quarta.

^r Speciei quartæ secundas damus: (Quia quodammodò ex Rerum Serie pendet:) tertias tertiæ. Deniquè infimum locum fictitiis illis speciei secundæ, et futilibus primæ.

CAP. X.

CAP. XVII.

De Norma, seu Praxi Tragica.

Hujusque Principia, seu Θεωρία Tragica. Restat Exercitatio, quam Praxin dicimus: quâ Poëta in Cellula sedens, priusquam se in Theatrum det, ad Exarandum Opus accingat sese. Præceptionum igitur, quarum se cancellis circumscribere oportet, Duo spectamus Genera. Unum, de Fabula et Moribus: in quibus concinnandis, bina tempora, imprimis notanda; Primum, quo Poëta ad Fabulam Extruendam se parat. à part. 1. Secundum, In ipsa Extructione, atque Episodiorum Adjectione; à par. 4. Alterum Præceptionum genus, est de Tragædia ipsa: Ubi primo, Præmissis ejus partibus, à part. 10; et Speciebus, à part. 14; Alia; De Speciebus præcepta dat, part. 19; Alia, ex Partibus ducit, à part. 20. Deindè, Locos quosdam Tragædiæ percurrit adnotatu dignos: unum, de Episodiis, à part. 22; Alterum, de Verisimili in Tragædiis, à part. 24; tertium, de Choro, à part. 26.

OPORTET autem * Fabulas tuas Constituere, atque Elocutionis ornatu Al-

* *A principio fabulam texenti verbisque expolienti, Præcept. duo:*

laborare,

laborare, ¹ quàm maximè *ipsas* Ante Oculos Ponendo : Per hanc enim *Collocationem*, evidentissimè perspiciens, tanquàm Rebus ipsis, dùm geruntur, intersis ; invenies *planè* id, quod *ubiquè* Decet : minimequè te fallent Subcontraria. ^b Atque huic rei signo est, quod Carcino datur vitio *in Fabula*. Amphiarus enim è templo, *ubi se occulisset, secretò* exhibat : * Quod *quidem*, cùm spectatorum nemo videret, *Extra Theatrum* facilè latere potuit : In Scena verò, *id faciens*, lapsus *atque explosus* est, quippè ægrè ferentibus id Spectatoribus. 2. ² Quantum autem potest, etiam Figuris Actionis *apud teipsum* Allaborando *et agendo*, Fabulam Fingas ; *ut in personas eas, quas imitaris conversus, tanquàm illi ipsi fias*. ^c Eorum enim qui pari naturâ inge-

¹ Ut Re tibi integrâ, Personisque *ante oculos* subjectis, Spectator tibi ipsi intersis, vitiaque omnia detegas, quasi iudex acerrimus tui.

^b Itaque, (hoc operæ neglecto,) commentum Carcini, quamvis domi elegantè contextum, in theatro jacuit, pessimeque acceptum fuit.

* Quod poetam Carcinum latuit, cum rem suis ipse non subiciebat oculis.

² Præcept. Ne verbis tantùm, (dùm scribis,) sed et *corporis Gestu*, singulos Motus ipse apud te excites et propè inustos habeas : adeoque illuc te totum transferas, ut quasi tui oblitus, vere te illum putes esse.

^c Rat. quia id, quod Spectantem maximoperè moveat, perficiunt animi tui motus.

nioque

nioque præditi, ad persuadendum accedunt; qui Perturbationibus Moti, persuadendo plus valent quàm qui Sedato Animo dicunt: ^d Unde et fluctuare res facit, is qui ipse fluctuat; ^e et ad iram concitat is, qui excandescit ipse, veracissimâ viâ. 3. ^f Quamobrem Poëtica, ingeniosi * est hominis, vel saltèm (ut Plato) Furore Correpti. Ex his enim illi, ut cera, formas scenicas induere apti sunt; hi verò, ob Phantasiæ vim, in aliena persona, extra sese positi. ¶ 4. ^g Et ¹ Argumenta, tùm quibus Antea Factis utitur, tùm quæ Denuò Confin- git ipse, Exponere Universim † oportet; ² atque ità mox Episodia, (quæ adventitia sunt) suis locis accommodare atque inferere. 5. ^h Dico verò, Universale, ab omni circumstantia sejunctum, ità spectari: velut, in Iphige-

^d Sive Res ipsas oratione imitère:

^e Sive Personarum Mores et Adfectus.

^f Corollar. Poëticam arripiunt alii ex acumine; alii, furore divino: Quippè illos ingenii dexteritas, quidlibet imitari facit: hi, (non quia sapientiâ ducti) suis exuti, in alienis sensibus vivunt.

* 3. Rhet. cap. 7. pa. 12.

^g Inter extruendam Fabulam, atque Episodia; præcept. geminum: ut

¹ Universale Argumentum, summaque Fabulæ, quasi primis lineamentis ducatur.

† Cap. 7. cap. 22.

² Mox egressionibus insertis, extendatur Fabulæ Corpus.

^h Prior pars, illustr. exemplo Iphigeniæ in Tauris. Cujus Summaria Constitutio, (omnibus locorum, personarum, adeo-

nia : “ *Cùm ante aras constituta esset quædam*
 “ *virgo, ut immolaretur; clanculumque ex im-*
 “ *molantium conspectu surrepta; subindè compor-*
 “ *tata in aliam Regionem, in qua lex erat, hos-*
 “ *pites Deæ immolare; ejus Sacri ministerio*
 “ *præposita est. Procedente tempore contigit,*
 “ *ut Sacerdotis eò se conferret Frater.* ² *Quam*
 “ *ob causam? Quia responsum dedit Deus, ut*
 “ *propter quandam certè illuc accederet. Ea*
 “ *verò, Extra Universale est.*” ³ *At cur ita*
insupèr; Id quidem omninò est Extra Fabulam.
 “ *Cùm verò venisset, et captivus factus esset;*
 “ *dùm jam immolandus duceretur,* ¹ *eum Soror*
 “ *Agnovit:*” sive eo modo, quo Euripides
 agnoscere fecit, (*ex Literis Datis*) ^m sive eo, quo
 Polyides * ; dùm, Frater, ex verisimili : in-
 quit “ *Non solùm, Sorori, sed et sibi, ut immo-*
 “ *letur, fatale esse:*” ⁿ *ex quo utriquè affulsit*

que causarum, consiliorum, cæterisque circumstantiis nudata,) perinde se hîc habet, ac apud Rhetoras *θίσις*, i. e. Infinita Quæstio.

ⁱ In hâc Generali *καθόλου* : Causa veniendi (ut expiaret infamiam,) postea videnda : quia peculiare Episodjum est.

^k Causa, cur infanus? (ob cædem maternam :) nusquam attingenda : ne Multiplex, pluriumque dierum fiat Actio.

^l Agnitio, utroque modo confingi potest, vel ut Frater, Sororem agnoscat :

^m Vel ut illa, Fratrem.

* Cap. 9.

ⁿ Peripetia est, Utriusque Salus.

“ *salus*

“*salus ac felicitas.*” 6. ° Post hanc autem *Generalem Expositionem*, cum *Personarum* jam Nomina imposueris *, *Episodia statim inferere oportet.* 7. ° Atque hæc imprimis, Quo Pacto *Propria* † sint, *Actionique Conjuncta*, considerandum est: ° velut in *Persona Orestis est*, ° et *Insania*, ob quam à *pastoribus* captus, et ad *Thoantem regem*, ut *immolaretur*, ductus fuit; ° et *Salus ei comparata*, per *simulachri* expiationem, quam *Iphigenia astute commenta est*: 8. ° Ac in *Dramatibus* quidem, *Episodia Concisa brevique sunt*: 9. ° *Epopœia contra*, horum *Longitudine* producitur ‡. ° *Odyssæ*

° Posterior præcepti pars: ut *Nominibus Personarum* impositis, subinde *Episodia* intexas.

* *Cap. 4.*

° Qualia (ut *universim* agam,) non captanda è longinquo, sed è propriis rerum circumstantiis figillatim ducenda: Ità ut proximè præcedant vel subsequantur ipsas.

† *Cap. 4.*

° Sic in exemplo: *Episodia*, duo sunt, *personæ Orestis conjuncta*:

Primum. Secundum.

° *Speciatim*, In *Poëmatis* unius diei (*Tragicis, Comicis, &c.*) brevia illa esse par est:

° In *Epicis* (quæ in plures dies excurrunt) plura et prolixiora.

‡ *De Longitud. Epicæ, c. 2. & cap. 15.*

° Ex. gr. *Odyssæ* ° *Argumentum* seu *Fabula Nuda*, elicitur ex *Odyss. lib. primo, Secundo, Quarto, Sexto-decimo, Vicesimo tertio.*

namque Argumentum, *ut suâ vi, itâ amplius etiam Episodiorum operâ, longum est.* “ *Cùm* “ *quidam multos per annos peregrè profectus es-* “ *set, à Neptuno, quasi insidiante, observatus;* “ *et Sociis vario exitio extinctis, solus superstes;* “ ² *Adhæc, Cùm sic se haberent res domi, ⁴ ut* “ *opes omnes absumerentur à Procis, et Filius* “ *insidiis peteretur;* “ ⁵ *in hoc statu suarum re-* “ *rum, ipse tempestatibus actus domum venit;* “ ³ *Cùmque aliquos è suis Agnovisset, Procos vi* “ *adortus, ipse evasit sospes, inimicos exitio per-* “ *didit.”* Atque hoc quidem Argumentum, *Fabulæ ejus peculiare est; quod paucis hisce absolvitur;* ² *Reliqua verò, sunt Episodia; ut in tanto Poëmate, Multa illa quidem et Prolixa.*

C A P. XVIII.

¶ 10. ¹ *Omnis autem Tragœdiæ, (Complicatæ an Simplicis?) una quidem Pars est Nexus; (quæ Connexio, Confusioque rerum dicitur) Altera, Nodi illius paulatim facta SOLUTIO. Ac ea quidem, quæ ut Extra Actionem Facta, supponuntur, et pars etiam eo-*

² *Episodia verò, illa sunt, quæ per totam Odyss. sparsim disseminata.*

³ *In Tragœdia totâ, (ne, Quid Agendum, nescias) prælibanda duo.*

⁴ *Partes ejus Integrantes esse duas: Quarum una, Connexio rerum, (quæ et πλοκή, Plicatio;) Altera, difficultatum Solutio-*
rum,

rum, quæ Intra eandem continentur, plerum-
quæ sunt Nexus; Reliquum verò omne, (sive
Factum seu Faciendum) est Solutio. 11. ^x Dico
autem Nexum esse eum, qui à Principio, ad
hanc usquæ deducitur Partem, quæ Postrema
est; ex qua Mutatio Fortunæ, fit in Prospe-
ram, vel Adversam; cùm priùs contrà res esset:
12. ^y Solutionem verò, quæ à Principio illius
Mutationis, seu Transitus, pertingit usque ad
Finem Fabulæ: 13. ^z Ut in Lynceo * Theo-
dectis; Nexus sunt, ea quæ Extra Scenam
priùs gesta sunt; et pueri Ityös Acceptio, seu
deprehensio, à Philomela et Progne. ^a Solutio
verò, incipit à Crimine Cædis, (quod Dryanti
Tereï fratri objectum fuit) et protrahitur usquæ
ad Fabulæ Finem: ¶ 14. ^z Tragædiæ verò
Species †, sunt quatuor: (Tot enim etiam
Partes, seu res Præcipuæ, in Tragædia superiùs
dictæ sunt) 15. ⁱ Una quidem IMPLEXA,

^x Nexus, quid: ^y Solutio, quid:

^z Exemplo (quæ Lynceus periit) sit Œdipus tyrannus: Cui
Nexus procedit usque ad Jocastæ narrationem de cæde Laii:

“Οἷον μὲν ἀκέρωνι ἀρπύης.” * Cap. 5.

^a Solutio exinde orditur, mutatâ jam fortunâ Œdip. Tan-
demque est Exodus: Ubi se excæcat Œdipus, Jocasta suspen-
dit, &c.

^a Species Tragædiæ, (ratione Fabulæ et Morum) quatuor
sunt: Ad quarum aliquam, dùm scribis, te referas necesse est.

† Cap. 15. ‡ Cap. 5. § cap. 8.

ⁱ Præstantissima quidem, Implexa: Cui Peripetia atque Ag-
nitio inest: De quib. cap. 5.

cujus

cujus Totum Summaque vis est Peripetia, et Agnitio: 16. ² Altera verò, PATHETICA, *cujus Summa vis et elegantia, est in Perpeſſionibus acerbis*: velut Ajaces, et Ixiones, *Sophoclis, Euripidis, et aliorum*. 17. ³ Tertia, MORALIS, *quæ magna ex parte Mores Bonos egregiè exprimit*: velut *Fabula Phthiotides*; *quæ mulieres fuere caſtæ*; et *Peleus, qui vir ſanctus, et diis charus*. 18. ⁴ Quarta ſpecies, [SIMPLEX] *Et eodem tenore, ab initio ad exitum perducta*: velut *Æſchyli Phorcides, i. e. tres Gorgones ſorores*; et *Prometheus: in quibus Dii colloquentes inducuntur*. Et quæcunque ſunt de *Personis, et Rebus* apud inferos. ¶ 19. ^b Ac Omnia quidem hæc maximoperè enitendum, ut habeas in promptu, paritèrque excellas in Singulis: Sin minùs, ſaltèm Maxima et Plurima, ſi quâ poſſis: ^c idque cùm in aliis, tùm præſertim, quòd ætate hâc maledicâ arri-

² *Pathetica*: cui πῦρ, i. e. Calamitates atroces: De quib. cap. 5.

³ *Moralis*: quæ tota eſt in Moribus bonis. De quib. c. 8.

⁴ *Simplex*, eaque deterrima: quippè *cujus Fabula nuda eſt, abſque Agnitione et Peripetiâ*: De quâ, cap. 5.

^b *Ex Specieb.* Tragœdiæ præcept. Poëtæ id operæ navandum; Ne unicâ Tragœdiæ Specie: ſed (quod ſummi ingenii eſt,) in ſingulis, aut quàm plurimis ſuperior ſit.

^c Neque enim id hodiè tam palmâ dignum; quàm his moribus neceſſarium. Quem enim unquam alliciet is, qui uno tantùm gloriatur genere? Niſi triumphet adæquè in ſingulis, ecquis putet eſſe tantilli?

piant homines, quæ possunt, ad criminandos Poëtæ. Cùm enim secundùm quamque Speciem probati jam existant Poëtæ; quo singuli excellunt bono, eo nisi singulos superet unusquisque, haud satis dignum putant. ¶ 20. ^a Tragœdiam verò etiam Diversam Eandemvè appellare par est, nihil fortassè ob Fabulam: (quippe quæ, Eadem potest esse, Tragœdiis interim Diversis.) Verùm hoc, (ut Eadem sit) contingit in iis, quarum eadem Plicatio * ac Solutio; -contraquè Diversa in iis, quarum Nexus, Solutioque Diversa. 21. ² Multi autem, cùm Fabulam Benè Plicârint, postea remissis ingenii viribus, Solvunt Malè. Verùm Ambas adæquè (Solutionem ac Nexum) summâ perpoliri diligentia, semperque cum plausu oportet excipi. ¶ 22. ^c Opus autem est recordari, quod sæpè monui; nec committere ut

^a Ex partib. Tragœdiæ præcept.

¹ Cum alii Poëtæ, confimilem antehâc tractârint fabulam; (Ajacem, Ixionem, &c.) Potes tu exindè, vel eandem Tragœdiam recudere vel diversam. Eandem si eodem nexu ac solutione retentis; Diversam, si demutatis.

* De qua supr.

² Præcept. Industrii poëtæ est, non modò ut Nexu Faciendo, sed et Nodo Expediando, excellat; Qui verò, laboris fugâ, in extremâ parte, i. e. Solutione defecerit; Inertisnè id veriùs sic, an Insipidi atque Inepti?

^c De locis quibusc. Tragœdiæ, Præcept. Tria: primum, de Fabula. Ne Tragœdiæ tuæ Constitutio, sit Prolixa et multiplex, i. e. ex pluribus insertis Fabulis conflata.

Tragœdia,

Tragœdia, Constitutio fiat Epica*: Epicam dico eam, quæ ex Multis Fabulis constat; veluti, si quis ex tota Iliadis Fabula, (*cui Tragicæ Actiones insunt multæ*) Tragœdiam concinnârit Unam. Illic enim, ob Longitudinem Operis, congruentem quoquæ magnitudinem sibi Singulæ assumunt Partes, quo et inter sese, et cum toto mirificè quadrent. In Dramatibus, longè præter existimationem accidet; Siquis tam Angustis Terminis, tam grandes putet partes coërceri. 23. ^f Cui rei signum est, quòd quicunque Totum Ilii Exidum †, (non singulas partes) in Unâ fecêre Tragœdia (*singulis, quæ illuc accidere enumeratis*) Sicut Euripides, qui Nioben Integram Fecit; non ut Æschylus, qui Sejunxit; vel medio in opere exploduntur è Scenâ; vel, si in contentionem res venerit, infelicitè, et sine laude certant. ^g Siquidem etiam Agatho, qui reliquis abstinere vitiis potuit, ob hoc solùm aliquando explosus est. ¶ 24. ² In Peripetiis

* Cap. 2. & cap. 4. & infra.

^f Rat. dict. à Poëtarum fortunâ in Contentionibus Theatricis: Quibus Tragœdiæ prolixitas, fabularumque varietas; quotiès usuvenerit, totiès ipsi spectantium omnium iudicio improbat, cecidêre.

† Cap. 5. & cap. 18.

^g Quorum, ut culpam, ità et aleam subiit, etiam acutissimus Agatho: Cui eo nomine, non “*recto steterit Fabula talo.*”

² Præcept. de Admirabili: In Peripetiis, casibusque acerbis, Consternatio spectatorum, per Verisimile semper fit: (cap. 5.)

Interdum

autem, (*quibus Ingentes Mutationes insunt*)
 atque in Actionibus Simplicibus, affectant
Poëtæ, quæ volunt, per Admirabile : *Siqui-*
dè et *hæc ratio*, Tragicum sapit ; et Sensum
 Tangit Humanitatis communis. ^h Est autem
 hoc (quod *Admirabile* dico) ut, quandò *quis*
Astutè Sapiens, sed vitio *affinis*, ab *Inscito* de-
 ceptus fuerit ; ut Sisyphus *Æschyli* : ⁱ et For-
 tis quidem, sed *idem* injustus, ab homine ig-
 navo superatus sit ; ut *Oenomaus*. 25. ^k At-
 que *Admirabile* hoc, *tametsi Verisimili* pugnare
 credas, est tamen etiam Verisimile : non aliàs,
 quàm ut Agatho dicit :

“ *Verisimile enim est, multa fieri, etiam Præ-*
 “ *ter Verisimile.*”

¶ 26. ³ Quin et ¹ Chorus, *quantumvis po-*
pulum repræsentet, de Histrionibus censetur
 Unus ; ² nec *adventitium* quid esse, sed ut Pars

Interdum (quod eodem redit) per Miraculosum et Admira-
 bile.

^h Velut : si fraudetur Callidus :

ⁱ Fortis superetur.

^k Quanquam enim τὸ θαυμαστὸν, adversari videatur τῷ εἰκότι :
 Id tamen secùs fit : cùm et id (quod Admirabile) verisimile
 dicamus. Non Simpliciter quidem, (quale plerumque solet
 fieri) sed verisimile quoddam, seu secundùm quid.

³ Præcept. de Choro, trimembri.

¹ Ut, quamvis Grex quidam numerosus sit, pro histrione ta-
 men habeatur uno :

² Nihilque fabuletur, quod à Fabula disjunctum sit :

C c

totius

totius *Fabulæ* ; ³ atque *Actiōe*, (*quò Fabula ad Finem veniat*) Unà Contendere: non, ut apud Euripidem, *qui interdum ea dicit, quæ alius quivis posset*; sed ut apud Sophoclem, *ubi semper ea, quæ ipsum decent.*

27. ¹ Reliquis autem *Tragicis*, (*quorum alia ratio*) *Partes Chori*, quæ à *Magistratu* datæ, nihilo magis sunt *Fabulæ illius*, quàm alterius *cujusvis Tragædiæ*. ^m Quamobrem ætate nostrâ, *Embolima, i. e. Inserta quædam*, canunt: quorum quidem primus inventor fuit Agatho. Quamquam, Quid interest, si quis *Embolima* cantet, an ex uno *Poëmate* in aliud *Disceptationem aliquam* transmoveat, aut etiam *Episodium Integrum*? *Quæ quàm absurda sint, nemo ignorat.*

³ Ut reliquis actoribus operam det, lugendo, favendo, consilium dando, &c. quò *Fabula* perducatur ad exitum suum.

¹ Explodenda ergo veterum ratio; quorum *Choris* is sermo aliquandò datus, qui à re proposita alienus, idemque communis.

^m Nec ab simili exemplo lapsi sunt hodierni poëtæ: Qui *Sermonis* illius loco, inducunt *cantilenæ Choricæ* genus (quod *Intercalare* appellant) de extrinsecis rebus, atque ab *Actiōe* sejunctis.

CAP. XIX.

Tractatus de Sententia et Elocutione.

CAP. XI.

De Sententia.

Sententia, (quæ Græcè, δίαυσις, non γνώμη,) Quid sit, par. 2^a: et Quæ ejus Munera, ac Partes, à par. 2^a. Theorema, de Rebus, quæ in Scenam veniunt; et de Sententiis, par. 3^a.

AC de aliis quidem (*Fabulâ scil. Moribusque*) Jam dictum est. Superest porrò de Elocutione, *animique* Sententia dicere. ¶ 2. ^a Ac quæ Sententiam attingunt, Rhetoricis libris *comprehensa, nunc* Posita Sunto: Hæc enim *disceptare*, illius proprium est potiùs, *quàm hujus* Methodi. ^b Sententiæ autem adjudicantur * ea, quæ per Orationem *Poëtæ confici, ac comparari* opus est. 3. ^a Eorum verò Partes sunt, tùm *Obscura* Demon-

^a Sententia, seu Ratiocinatio Enthymematica, Rhetor. lib. 1. & 2. copiosè tractata est:

^b Nunc, paucis attingenda: viz. 1. Sententia, quid.

* Cap. 3.

² Officia et partes ejus, quæ.

strare, et *Adversantia* Dissolvere ; tùm Affectus *Movere* ; ut Misericordiam, metum, iram, et id genus alia ; tùm porrò Amplificare *exilia*, magna Diminuere. ¶ 4. ° Perस्पicum autem est, etiam in Rebus seu *Fabulâ*, non minùs, quàm in *Sententiis*, ab iisdem Formis *Locisque*, id quod usui sit, sumendum esse ; quandò ea, quæ proposueris, Miserabilia, Gravia, Magna, aut Verisimilia efficere, opus fuerit : ° Id solum Discriminis inest, quòd *Res* quidem ipsas, *Formarum vi*, (sine Docentis opera) Tales Apparere oportet ; ° Quæ verò in Oratione posita sunt, à Dicente Tales Comparari, et per Orationem fieri : Quod enim Dicenti foret munus, si solo *Formarum usu* Apparerent illi jucunda, nec per Orationem (*i. e. Inventionem*) *efficerentur talia* ?

° Theorem. de Sententiarum Formis, seu Communibus Locis. Eisdem scil. tam Rebus ipsis, quàm Sententiis Poëticis inservire :

° Differre, penes earum Inventionem et Usus, Res ex solo Formarum Usu, Magna illicò apparet, Miseranda, Verisimilis, ut Inventionem nil egeat.

° Sermo poëtarum contrà. Non simplici formarum Usu, sed et Inventionem nititur : Cujus vi, quicquid ad Fidem usui fit è propriis eruatur Locis.

De

De Elocutione Tabula.

Elocutionis Poëticae 2 ^x :	[Una, Figuris ejus: Indicandi, Imperandi, Optandi, &c. Quæ petendæ sunt ex Histrionica, vel Pronunciandi Arte.] Op.		
	] C. 12.		
	Altera, de Natura ipsius 2 ^{cl} . scil. et	Materia, quæ	1 ^o Quæ sint Elocutionis Partes: Elementum, Syll. &c.]
		Grammaticorum præceptis innotescit: ubi	2 ^o Quot partium (scil. Nominum) Differentiæ:] C. 13.
			3 ^o Ex Quib. Nominum Differentiis constet Elocutionis Poëtæ Virt.] C. 14.
	Formis seu Ideis: De quibus dictum fuit Rhet. lib. 3 ^o .		

C A P. XII.

*De Partibus Elocutionis, Literis, Syllabis, Con-
junctione, Articulo, &c.*

*Elocutionis Figuræ, ex Arte Pronunciandi
censentur; à par. prima; Natura verò, ex
Grammaticorum institutis. Ex iis enim defi-
niuntur ipsius tùm Elementa Simplicissima; Li-
teræ et Syllabæ; à par. tertia; Tùm Partes
exindè Compositæ; Conjunctio, Articulus, No-
men, et Verbum; à par. 9; Tùm Perfectissima
pars, Oratio; à part. 16.*

COntemplationis eorum, quæ Locutionem
spectant, unum genus, est de Pronun-
ciandi Figuris: Quas quidem *minutè* scire, est
Artis Histrionicæ, aut ejus qui in hoc genere
Architectonicam habet: veluti, *Quid sit* Man-
datio; *Quid* Precatio, Narratio, Commina-
tio, Interrogatio, Responsio; et siquid aliud
id genus. 2. ^z Ex harum enim Cognitione,

*Pronunciandi Figuræ, (Indicandi, precandi, imperandi, &c.)
Dicentis Vocem Vultumque immutant. Itaque ab Histrionicâ
tractandæ potiùs, (quâ, variè pronuncianti variè fingitur cor-
pus) à poëtarum studio haud postulandæ.*

^z Illarum enim siquam nescias, siquâ offendas: ne id qui-
dem, quæstiunculæ in te esse debet, nedùm crimini.

vel

vel Ignorantiâ, in *artem* Poëticam Reprehensio expetit nulla; quæ etiam feriò curanda sit. ^b Quid enim est; cur in *iis* erratum esse quis putet, quæ Protagoras *Sophista*, in *Homero* vellicat? quòd v. g. cùm Precari se ille putet, Præcipiat *potiùs*; ubi dixit:

“ *Iram Diva cane.* ”——

Nam Jubere, inquit, ut faciat quid, aut ne faciat, Præceptio est: et Personæ Jubentis præstantiam notat. Quamobrem omittatur *hoc*, ut *Artis ejus, quæ vocem Format*, non Poëticae Theorema.

C A P. XX.

¶ 3. ^c Locutionis autem omnis, ¹ hæ sunt Partes, Elementum, Syllaba, Conjunctio, Nomen, Verbum, Articulus, Casus, Oratio. 4. ^d Ac Elementum quidem, Vox Individua est: 5. Non omnis *illa* quidem, sed ex qua *commodè* conflari queat Vox; quæ, *nisi quid obstitit*, *ab aliquo* intelligi potest: Etenim bel-

^b Itaque Perridicula certè illa, nec Responsione digna, Protagoræ vox: “ Dormitasse Homerum scil. *Iliad.* primo. Quasi “ gestu figurâque inscitâ, non precetur Divam, ut par erât, “ sed eidem superbè imperet:

“ *Μῆνιν ἄειδε, θεά.* ”——

^c Elocutionis naturam quò sapias;

¹ *Partes ejus Simplites*, sunt elementa et Syllabæ.

^d *Elementum*, seu *Litera*, quid.

luarum,

luarum, Individuæ sunt voces; quarum *tamen* nullam Elementum voco; *quòd neque significant quidquam, neque certâ ratione intelligantur.* 6. ° Hujus verò *Elementi* Species, sunt Vocale, Semivocale, et Mutum. ° Vocale, est quod sine allisu *ad partes oris*, vocem habet *per se* exauditu facilem: velut, α et ω. ° Semivocale, quod cum ictu *et incurfu ad partes oris*, vocem habet, quæ *etiam* exaudiri potest: velut, σ et ρ. ° Mutum, quod, cum percussione *allisuque illo*, Per Se quidem, (*etiam Mutæ adjuncta*) vocem nullam habet, sed Cum Vocalibus, (*quæ vocem edunt*) hujusmodi fit, ut exaudiri possit; velut γ et δ. 7. ° Atque hæc, *inter se* differunt, cum ° Figuris oris, *hoc vel illo scil. modo formati*; et locis, (*labiis, dentibus, faucibus, &c.*) tùm ° Densitate *Aspirationis*, et Tenuitate; tùm ° Longitudine *Temporis*, et Brevitate: prætereà verò, ° Accentus *etiam* Acumine, et Gravitate; et eo, *quod supradictis differentiis medium est*; Circumflexo *scil.* De quibus singulis, in Arte

° Literarum differentia, tres.

f Vocales: g Semivocales:

h Mutæ, seu Quietæ:

i Harum trium distinctiones, variæ.

° Quoad Oris pronunciantis formam, et locos.

° Quoad Spiritum.

° Quoad Dimensionem; quam Scanfionem vocant.

° Quoad Accentum.

Condendorum

Condendorum Carminum contemplari decet.

8. ^k Syllaba verò, vox est significationis expers, composita ex Muta, et Vocem habente, *i. e. Vocali*, Etenim γρ sine α, Syllaba non est, sed cum α : velut, γρα. ¹ Cæterum et horum intueri differentias, *quoad formam oris, quoad Spiritum, &c.* Metricæ artis est. ¶ 9. ^m Conjunctio autem, et Vox significationis expers, quæ neque *abjētiā sui* impedit, nec *præsentia* facit Vocem Unam significativam; talem scil. quæ ex pluribus *Nominibus* componi apta est : et ⁿ vel in Finibus *Periodorum*, ^o vel in Medio (nisi *potius* ^p in Principio poni conveniat,) *collocatur* : velut, μὲν, ἤτοι, δὲ : vel, ^q Est vox significationis expers, quæ ex Vocibus quidem Pluribus, quàm Una, verum Significativis *illis*, idonea est, quæ *nectendo* faciat Vocem Unam. 10. ^r Articulus, est vox significationis expers, quæ Orationis ¹ Initium, aut

^k Syllabæ, quæ.

¹ Earum (ut et literarum,) Differentiæ, variæ.

^m *Partes ex Literis Syllabisque compositæ*, quatuor. Quarum duæ, orationem vinciunt, Conjunctio et Articulus, *Conjunctionis* definitio una à proprietate : [Quòd neque significationem det sententiæ, nec demat :] Itâ, ex modernorum opinione, 3^x est :

ⁿ Subsequens.

^o Media.

^p Principalis.

^q Altera; ex eo; [quòd ex pluribus vocibus unam faciat,]

^r *Articuli* paritèr, Definitio, Una est, [quòd justo ordine disponat sententias.] Undè, Articuli (apud Grammat.) indicant,

¹ Vel Initium; προτιχησις, Præpositivi.

D d

Finem,

² Finem, aut ³ Distinctionem à cæteris indicat; velut, τὸ, cum dico τὸ Φημί, τὸ περὶ, &c. Significat, has voces ab aliis distinctas esse; vel ⁴ Est vox significationis expers, quæ neque *Discessu suo* impedit, nec *Adventu* facit Vocem Unam Significativam, (talem scil. quæ ex pluribus Nominibus Componi idonea fit:)
¹ Et, vel in Finibus Periodorum ponitur, vel in Medio. 11. ^u Nomen, est ¹ vox ex Syllabis, Literisvè Composita, Significandi vim habens, sine Tempore; cuius pars nulla, est Per Se Significativa. 12. Nam in Duplicibus, seu Compositis Nominibus, nullâ Parte eo utimur pacto, quo etiam ipsa Per Se Separataque significat: veluti, in Nomine; “Theodoro, pars Doron nihil significat: tametsi
 “in sententiis significet, cum Separata sit.” 13. ² Verbum, est vox Composita, Significativa cum Tempore, cuius vocis pars nulla Per Se posita, significat: quemadmodum etiam in

² Vel Finem: ὑποτακτικῶς, Subjunctivi.

³ Vel Rei Distinctionem.

⁴ Altera; [quod nec addat significatum orationi, nec detrahat:]

¹ Et rem ipsam (quam refert) vel subsequatur; ut Subjunctivi: vel antecedit; ut Præpositivi.]

^u Reliquæ duæ partes, significativæ sunt:

¹ Nomen; quod rem aliquam in Categoria contentam, simpliciter notat.

² Verbum, quod Actionem significat rei, unâ cum tempore, quo illa fit.

Nominibus.

Nominibus. 14. Nam v. g. *Nomen* “ Homo, vel “ Album, non adsignificat Quando, seu *Actionem in Tempore*; At *verbum* “ Ambulat, vel “ ambulavit, adsignificat; alterum quidem, Præsens Tempus, *quandò res est*: alterum verò Præteritum, *quando fuit*. 15. * Casus autem est Nominis aut Verbi; ¹ Unus quidem, qui in *Nominibus*, significat *aliquid* de hoc (*i. e. Genitivo, apud Græcos, Casu*) dici; vel huic, *i. e. Dativo tribui*: et quæcunque talia; ^γ In *verbis* autem, is qui significat *Personas*; velut, “ Amo, “ Amas: ² Alter verò, qui significat hoc *Nomen*, Uni, (*in Numero Singulari*) vel multis, (*in Plurali*) inesse, &c. veluti, “ Homines, aut “ Homo: ³ *Similiterquè in verbis*. Alius autem Casus, Verborum *proprius*; qui significat ea, quæ ad *Gestum Actionemque* pertinent: velut, *quæ ad Interrogationem*, vel *Præceptionem*: Nam *Indicativum*, “ Ambulavitne? et *Imperativum*, “ Ambula, sunt Casus Verbi, secundum has *Actio-*

* Nomini aut verbo, accidit Casus, isque (apud Grammat.) 3^x.

¹ Inflexio seu levis immutatio: In Nominibus, Declinatio datur.

^γ In Verbis, Personæ variatio.

² Numerus, i. e. variatio quoad ipsarum rerum Numerum, quæ nomine aut verbo illa significantur.

³ Conjugatio Verbi per Modos: quæ vultum, partesque corporis, aliter aliterquè pronunciando conformat.

num Species ac Modos. ¶ 16. ^z Oratio, est Vox ex Nominibus aliisque partibus Composita, Significativa, cujus nonnullæ partes significant aliquid Per Se. 17. ^a Nec enim omnis Oratio, ex Verbis et Nominibus constat, (veluti Hominis Definitio; “*Animal Rationale Mortale; est Oratio quædam, quæ ex verbo non constat*”) Sed contingit, sine Verbis esse “*Orationem aliquam*”; ^b verumtamen Oratio, partem semper quampiam significantem habebit; velut in illo, “*Ambulat Cleo: vox Cleo, significans est.*” 18. ^c Una autem est ^a, Oratio duobus modis: Aut enim, quæ Unum Significat; ^d aut quæ ex pluribus partibus per Conjunctionem Copulantem, Una fit: veluti, Poëma “*Ilias*, est Conjunctione seu aggregatione Una.” Hominis verò definitio, una est, eo quòd Unum Significet.

^z *Perfèctissima Elocutionis pars, Oratio: quam sic definit.*

^a Ut prior definitionis pars non sufficiat:

^b Nisi adjiciatur etiam posterior.

^c Oratio Una d'. vel Absolutè et propriè.

* *Lib. πρὸς ἑρμ. cap. 5. Post Analyt. cap. 10.*

^d Vel Secundùm quid: cùm per se multiplex fit, sed conjunctionis beneficio evadit una.

CAP. XIII.

CAP. XXI.

De Generibus Nominum variis.

Nominum Verborumque (quatenus Poëticæ facultati conducunt) Divisiones tres: una, in Simplicia et Composita, à par. 1^a. Altera, est Subdistingtio in Propria, Linguas, Translata, &c. à par. 4^a. Tertia est Nominum tantum, in Masculina, Fæminina, et Neutra, à par. 21.

NOMINIS autem latè accepti ¹ Species, (*quæ in Ufu frequentiori*) duæ sunt: ² Unum quidem, Simplex est; quod (*ut definiam*) constat ex Partibus Non Significantibus; scil. Literis, vel Syllabis; ut “flos, terra:” 2. ^b Alterum verò, Duplex è Duobus Compositum; atque hoc vel ex partibus dissimilibus, ex significante scil. et non significante; ut “de-mirror;” vel ex utrisque significantibus constat; ut “Altitonans.” 3. ^c Potest verò etiam

Nominis, (ut sub eo continetur et verbum,) distinctiones, tres. 1^a, quoad partes eas, ex quibus constat:

^a Alia, *Simplicia* sunt:

^b Alia, *Duplicia*, i. e. Composita, seu Juncta:

^c Alia, *Triplicia*, &c. quæ Grammaticis inferioris ætatis, Decomposita.

esse,

esse, et Triplex, et Quadruplex Nomen *et Multiplex*; velut, multa *sunt* Megaliotarum *vocabula*: v. g. “Hermo Caïco Xanthus, è tribus *Fluviorum Asiæ Nominibus junctus*: ¶ 4. ² Omne autem Nomen, (*Simplex, seu Compositum*) est aut proprium; aut Lingua, *seu Peregrinum*, aut Translatio, aut Ornatus, aut Factum, aut Protractum, vel Subtractum, vel Immutatum. 5. ¹ Voco Proprium, quo *populi hujus gentis* utuntur singuli: 6. ² Linguam autem, *id quo homines, gentesque diversæ*. 7. Ex quo manifestum est, fieri posse, ut idem sit, et Lingua et Proprium; non autem *Nationibus iisdem*: Nam “*Σίγρονον, i. e. lanceola,*” Cypriorum sermone est proprium; nobis, (*Atheniensibus*) Lingua, *seu Peregrinum*. 8. ³ Translatio, est Nominis Alieni, *ex sua in hanc sedem Illatio*; *eaque* aut à Genere ad *indicandum Speciem*, aut *contrà*, à Specie ad Genus; aut à Specie ad Speciem; aut secundum id quod ex Proportione est. 9. ¹ Dico

² Est, subdistinctio prioris. Vocabulorum enim tam Simplicium, quàm Compositorum, genera 8.

¹ *Proprium* et suum: *κύριον*. Cui reliqua omnia opponuntur, ut peregrina.

² *Lingua* alterius gentis: Cui opponitur proprium Nativum i. e. cum re ipsâ natum.

³ *Translatio*, *μεταφορά*: qua unum nomen transfertur in locum alterius: idque modis quatuor.

¹ Vel cùm nomen *generis* transit in locum speciei. (Ut Odyss.

comportari Nomen à Genere ad Speciem :
velut,

“ *Tunc navis stetit ista mihi* ” — Nam
“ *In Portu Esse,* ” “ *Stare quoddam est,* ” seu
“ *in statione esse.* ” 10. ² A Specie ad Genus ;
velut :

“ — *Jam mille decem bona fecit Ulysses.* ”

Nam “ *Decem Millia, Multum quiddam*
“ *sunt ; eoque nomine nunc usus est Homerus*
“ *pro Multis.* ” 11. ³ A Specie ad Speciem ;
velut :

“ — *Ære animam postquàm hauserat : et mox ;*
“ — *Immiti inciderat ære,* ”

Hic enim “ *Haurire,* ” pro “ *Incidere ;* ” et
“ *Incidere,* ” pro “ *Haurire dixit :* ” Ambo e-
nim, “ *Auferre quiddam sunt.* ” 12. ⁴ Ex
Proportione esse dico, ¹ quando (*quatuor No-*
minibus sumptis) similiter se habuerit Secun-
dum ad Primum, ac Quartum ad Tertium.

Odyss. ultima, Ulysses ad patrem pro “ *ἔστηκε, In portu fuit*
“ *navis, generali voce dixit : ἔστηκε, stetit.* ”)

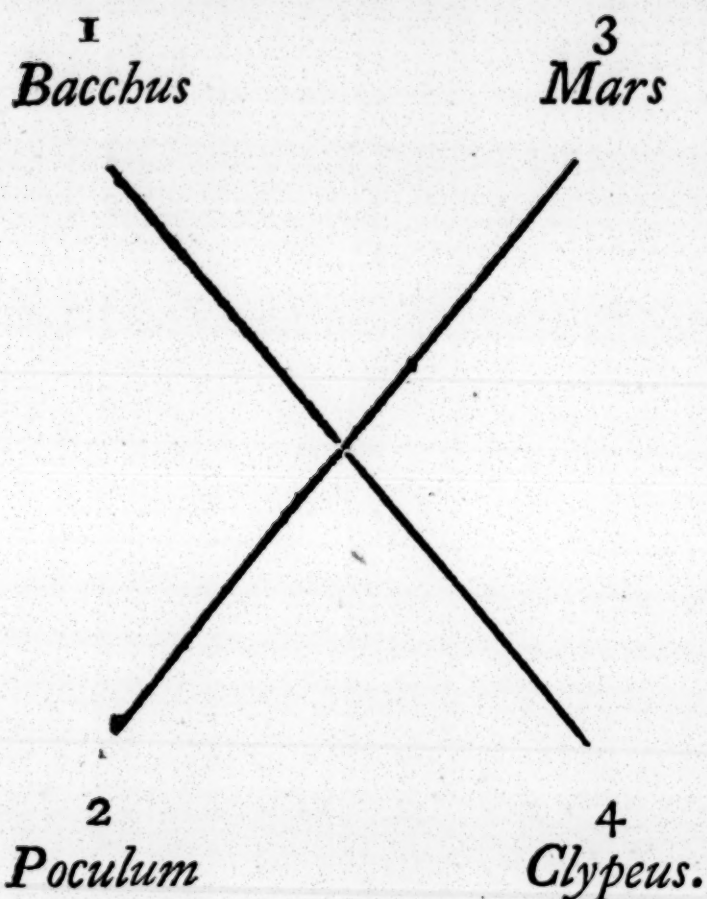
² Vel Speciei in locum generis. (Ut Iliad. 2. Græci Ulysses
prædicant, decem millia rectè gessisse, i. e. multa.)

³ Vel Speciei unius, in locum alterius. (Ut “ *Haurire ani-*
“ *am, pro Incidere, et vice versâ : Hæc enim ambo conti-*
“ *nentur sub eodem genere, scil. Auferre.* ”)

⁴ Vel cùm Analoga Nomina, (quæ ex Proportionem se ha-
bent) mutuò inter sese commutant locum. Cujus Metaphoræ
ut sis sciens :

¹ Præmittit, Analoga, quæ.

Bacchus

² *Per Metaphoram* enim ¹ *simpliciter* dicet *quis*, pro Secundo Quartum, aut pro Quarto Secundum. 13. ² Et interdum, *ei nomini*, quod *simpliciter*, PRO HOC IPSO pronunciat, adponit *quoque* illud, AD QUOD, Hoc ipsum se habet; ⁴ Dico autem ex. gr. Simi-

² Exinde docet: In istis, Metaphoram proferri 2bus modis:

¹ Cum unum nomen vice unius ponitur; ut pro secundo quartum; vel contrà.

² Compositè: cum quarto nomini jungatur primum; vel cum secundo tertium; ità ut utrinque procedat Translatio.

⁴ Exempl. primum.

litèr

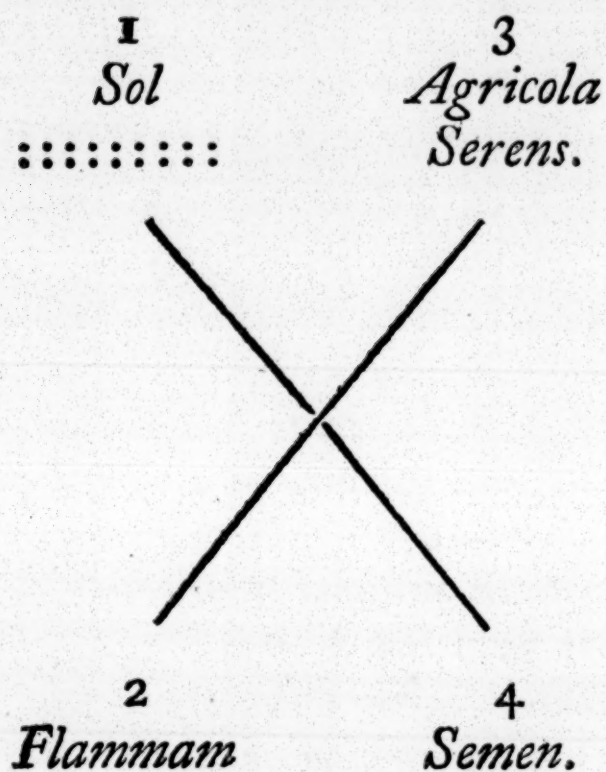
litèr se habet “ *Poculum ad Bacchum, et Cly-*
“ *peus ad Martem:*” * Dicet igitur, et “ *Cly-*
“ *peum, Poculum Martis;*” et “ *Poculum Cly-*
“ *peum Bacchi.*” ° Præterea, fimilitèr se ha-
bet “ *Vesper ad Diem,*” et “ *Senectus ad Vi-*
“ *tam.*” Dicet igitur, “ *vesperum, i. e. pos-*
“ *tremum diei tempus, senectutem diei,*” et “ *Se-*
“ *nectutem, vesperum vitæ:*” vel quemadmo-
dum Empedocles dixit, “ *occasum vitæ.*” 14.
† Nonnullis verò eorum, quæ ex Proportionem
se habent, non est Positum, *Vulgatumque* No-
men, sed nihilominùs, fimilitèr Compositè
dicetur. § Velut illud, “ *Semen in agrum ja-*
“ *cere, dicitur Serere;* at *Flammam à Sole,*
“ :::: ::::: ::: *est sine nomine:*” Verùm fi-
militèr se habet hoc, quod *Sine Nomine est*, ad
“ *Solis flammam,*” et *Serere ad* “ *Agricolæ se-*
“ *men.*” Quamobrem à Poëtâ dictum est,
“ *Sol serens flammam à Deo conditam.*

* 3. *Rhet. cap. 4. p. 5.*

° Secundum, Metaphoræ ab Inanimatis, ut Animatis.

† In quatuor Analogorum συζυγίας, quas depinxi, deest ali-
quando, Proprium aliquod nomen. Cujus Defectu, Compo-
sita illa Translatio, ex uno latere claudicet necesse est; ex al-
tero, quasi quatuor cruribus innisa, procedat;

§ Exempl. Metaph. ab inanimat.

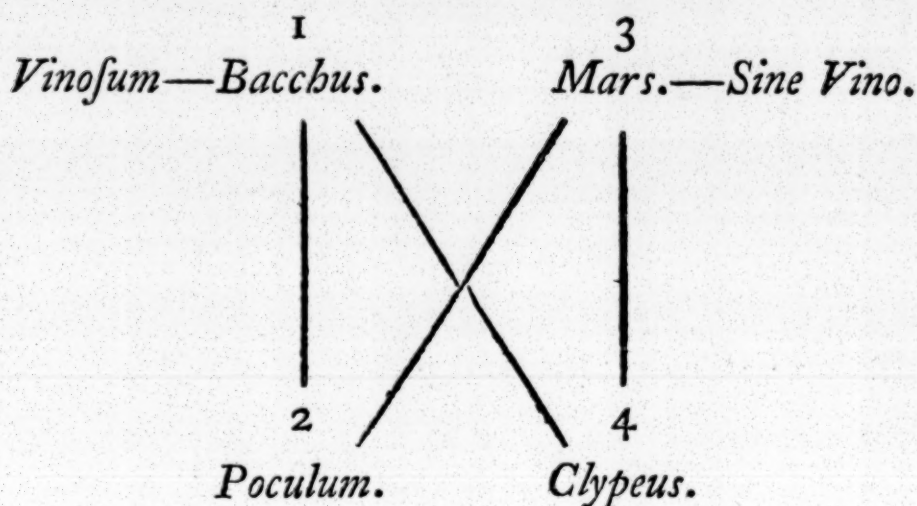

15. ^h Licet autem, et aliter uti hoc Transla-
tionis modo; ut, cum *pro Nomine Proprio*
appellaverit id, quod Alienum est; neget ali-
quid eorum quæ Propria sunt: * veluti, si
“ *Clypeum* dicat “ *Poculum*, non “ *Martis* fed
“ *Sine Vino.*”

^h Aliquando etiam, mutato aliquo nomine, substituitur ne-
gatio Proprii, pro Metaphorico positivo.

* 3. *Rhet. cap. 6. pa. 9. & 10.*

Vinosum

4. *Ornatus*, est præcipuè nomen *Translatum* vel *Epitheton*; quod vel à meliori ducitur eorum, quæ sub eodem genere continentur: ut, Si quis, *Mendicantem*, *Precantem* vocet; vel à rebus pulchris et honestis; Sive illæ in pronunciando grandes; ut ἀρχαῖοι, pro παλαιοί: Sive in significandi facultate modestæ; ut dare operam liberis: Sive oculis auribusve jucundæ: ut, ποδόχροος, καλλίσπαλος. 16. ⁵ Factum est quod, cum à nemine omnino impositum sit, ipse tunc *primum* ponit Poëta. Videntur enim talia esse nonnulla; ¹ velut, cum Poëta, “Κέρατα, i. e. “*Cornua*, novâ voce appellet Ἐρνύτας;” ² et Ἱερέα, (quo Græci “*Sacerdotem* intelligunt,”) vocet

⁴ *Ornatus*, quid et Quotuplex.

⁵ *Factum* Nomen; quod à Poëta ipso novatum: cum antea nusquam gentium in usu esset.

¹ Exempl. primum ex Anonym.

² Ex Iliad. primo.

Ἀρῆῃρα. 17. ⁶ Protractum et Subtractum : Illud quidem, *est*, si Vocalem *jam* Longiorem habeat, quàm, quæ sui erat *propria*; vel, *si* Syllabam *in* sui *medium* inculcatam; 18. Hoc verò, si Abscissum quicquam, ab ipso fit, vel ab eo, quod inculcatum fuit: 19. ^k Protractum quidem; velut illud; πόλεος, πολλῆος; et illud, “ Πηλείδῃς, Πηληϊάδεω.” ^l Subtractum vero; veluti illud; “ κῆϊ pro κριθῇ hordeum;” et illud, “ δῶ, pro δῶμα, domus.” ^m Et “ —Am-
“ barum fit eadem ὄψ: pro ὄψις, i. e. facies.” 20. ⁸ Immutatum, est quod Vocabuli Recepti unam partem, *ut antè intactam* reliquerit; alterum *de novo* fecerit: ⁿ velut illud; “ Δεξι-
“ ῖον κατὰ μαζόν, pro δεξιόν.” ¶ 21. ³ Præterea, ex Nominibus *utique ipsis, quæ Verba non sunt*, alia, virilia sunt; alia Muliebria; alia

⁶ Protractum, seu licentiosè Productum: cui opponitur

⁷ Subtractum, seu Imminutum.

^k Protrahitur quidem vel ex productione vocalis.

Vel, injectâ syllaba. ^l Subtrahitur autem, per ἀπὸ τοῦ ἐκστροφῆς extre-
mæ syllabæ: ut Iliad. 5°. et Odyss. 8.

^m Et apud Empedocl.

⁸ Immutatum à suâ specie; nec omni sui parte, pro consuetudine, prolatam.

ⁿ Ut Iliad. 5.

³ Distinctio est, à Sexuum differentiis: ut enim ex rebus alias animantes videas, ut mares, fœminas: alias medio modo se habentes. Ità et nomina quoque, *Masculina* sunt, *Fœminina*, vel *Neutra*.

Interjecta.

Interjecta. 22. ° Virilia quidem, quæcunque ferè definunt in *Liquidas*, ν et ρ ; et in eas, quæcunque ex σ , et Mutâ constant: Atque eæ sunt duæ, ψ (ex ϖ , β , ϕ , et σ ;) et ξ , ex κ , γ , χ , et σ confecta. 23. ° Muliebria verò, quæcunque et in Vocales eas *definunt*, quæ semper Longæ sunt; velut in η , et ω ; ° Et in eas *Ancipites*, quæ producuntur in α . 24. Ex quibus evenit, ut Pares Numero sint *Literæ illæ*, in quas cunque definunt, Virilia, et Muliebria; nempe tres numero: Nam ψ et ξ , quoad Terminationem eadem sunt; quum utræque definant in σ . 25. ° In Mutam autem nullum Nomen definit, neque in Vocale naturâ brevem, scil. ϵ et o . 26. ° At in ι , tria sola; $\mu\acute{\epsilon}\lambda\iota$, $\kappa\acute{\epsilon}\rho\mu\iota$, $\pi\acute{\epsilon}\pi\epsilon\rho\iota$: Et in υ , quinque; $\pi\acute{\omega}\nu$, $\nu\acute{\alpha}\pi\upsilon$, $\gamma\acute{\omicron}\nu$, $\delta\acute{o}\rho\upsilon$, $\acute{\alpha}\varsigma\upsilon$. Interjecta autem seu Neutra, in has Vocales definunt, et in Consonantes ν et σ .

° Quorum quidem singulis terminationes extant suæ: primo enim Masculina complura, exeunt in *Liquidas* ρ et ν ; et in Duplices ψ et ξ .

° Fœminina pleraquè in vocales eas scil. quæ naturâ Longæ: η et ω .

° Vel quæ sæpè Longæ.

° In Consonantes Mutas, nullum terminatur nomen, neque in Vocales breves.

° In Vocal. ι et υ , ex Nominibus Neutris, quinque definunt: Cætera Neutra, exeunt in ν et σ .

CAP. XIV.

CAP. XXII.

De Elocutionis Virtute (i. e. Perspicuitate et Splendore :) ex Quibus Nominibus constet.

Elocutionis virtus, Quæ: par. 1^a. Et ex Quibus Vocabulis: Perspicua quidem fit ex Propriis, à part. 2^a. Magnifica autem, ex Peregrinis, scil. Translatis, Linguis et Ornatu; à part. 3. Verum, et Perspicua simul, et Magnifica, ex Factis, Protractis, &c. à part. 8^a. Collatio dictorum Nominum, quoad Dignitatem, part. 17. et Distinctio, quoad Usus, à part. 18.

ELOCUTIONIS ^a autem Poëticæ Virtus est, ut sit Perspicua; nec Humilis tamen. ¶ 2. ¹ Ac quæ ex Propriis rerum, de Quibus sermo est, Nominibus constat, absque floribus ullis, Perspicua maximè est; ^b verum Humilis, et dignitatis expers. Exemplo est Cleophontis Poësis, et Stheneli, ex hoc Verborum genere confecta. ¶ 3. ² Quæ autem iis,

^a Elocutionis Perfectæ dos gemina: ut sit *Aperta*: ne *Humilis* repat,

¹ *Aperta*, Unde? Nisi ex vulgaribus, et Propriis? ut si scapham, scapham voces.

^b Sed hoc pedestre, et abjectum nimis.

² Ne *Humilis* sit, *Magnificam*, elatamque reddunt ea, quæ peregrinitatem olent, atque insurgunt altiùs.

quorum

quorum Species Peregrina est, utitur, Grandis est, atque immutans Vulgare loquendi genus : Peregrinam Speciem Habentia, voco Linguam *Externam*, et Translationem, et Protractionem *Vocum*, et quicquid *demum* præter Proprium rei *Nomen* est, *demendo illi scil. aut quâvis ratione mutando.* 4. ^c Verùm si quis in *Oratione*, omnia hæc unà attulerit, *absque adhibito modo*; aut *Ænigma inde* erit, aut *Barbarismus* : Ac siquidem ex Translationibus *solis*, *Ænigma* ; si ex *Linguis*, etiam (*quòd maximè fugiendum*) *Barbarismus*. 5. ^d *Ænigmatis* enim forma, hæc est ; cùm quis ea dicens, quæ rei verè insunt, conjungat *admisceatque* illa, quæ *specie tenus* fieri nequeant. ^e Atque hoc, per Compositionem quidem (*i. e. Duplicia Nomina*) præstari non potest ; (*ut quod Impossibile videtur scil. Veritati consentiat :*) ^f Verùm per Translationem, aliquando contingit : velut,

“ *Ecce, viro (vidi ipse) vir æs agglutinat igne :*

^c In quibus, si quis modum nesciat, neque orationi usquam infercerit propria : vel *Ænigmaticè* obscurus fiet, vel *Barbaricè* blæsus.

^d *Ænigma* : Sermonis species, quæ tradere quidem videtur, quod absurdum autumes, nec tradit tamen :

^e Ex quo genere elocutio illa est, non quæ ex nominibus Junctis confit,

^f Sed quæ tota ex Metaphoris.

et

et similia. 6. ^g Ex Linguis verò *passim juxtaquè collocatis*, fit Barbarismus. 7. Quamobrem *Oratio, Translatis, Externisque* his, aliquo modo, *i. e. modicè prudenterquè* temperari solet. ^h Illud igitur *in Dictione*, quod nec Vulgare, nec Humile est, efficiet, et Lingua et Translatio, et Ornatus, reliquæque Formæ, quas dixi. * Perspicuitatem verò, *Vocabulum* Proprium. ¶ 8. ³ Ut autem Locutio, Perspicua fit, nec Vulgaris, haud minimam partem conferunt Protractiones *Nominum*, Subtractiones, atque Immutationes *à consuetudine sua*. ^k Nam quia, quod Præter Consuetum fit, alio modo se habet, ac Proprium : idcirco id *genus* effecerit, quod *in Oratione*, haud Vulgare est. ^l Sed quia, *non Totum novum est (ut in Linguis) verum cum eo*, quod Consuetum est, commune aliquid habet ; nascetur inde Perspicuitas. 9. ^m Quare non rectè vitu-

^g *Barbarismus*, nil aliud, quàm externarum gentium Dialectus.

^h Epilog. Ex propriis, Aperta fit ; ex Linguis, Magnifica oratio.

* *Par. 3.*

³ *Aperta* verò, simulque *Magnifica*, ex Protractis, Subtractis et immutatis, &c.

^k Nam et Amplitudini inserviunt ; quia præter morem Mutata.

^l Et Claritudini : quia Mutata levitèr, nec inusitato Tropo.

^m Itaque Euclidi, venia minimè danda, qui Licentiam hanc nominum tam improbè exprobravit Poëtis, etiam Homero ipsi.

perant,

perant, qui talem infimulant loquendi modum; Poëtamque (*ut istius licentiæ plenum*) probris vellicant; velut Euclides ille antiquus: “ⁿ Facile cuique fore, *vel tenui ingenio*, Poëma condere; si quis *Vocabula*, quantum libeat, protrahere, *vel immutare* concedat:” Qui etiam in ipsa Oratione soluta; *i. e. in Dialogis suis*, Iambica confecit, *irridendæ hujus licentiæ causâ*: velut,

“*Annon Charen vidi, ad urbem Marathonem*

“*ambulantem? Et,*

“*Cùm nondum natus esset, illius exbelleborismum.*”

10. ° At cùm *Affectatò* appareat quis, hoc genere *Ufus* esse; *Ridiculum id quidem nimis*:
 ° *Mediocritas* verò, omnium *dicendi* est partium communis. 11. Nam *Translationibus*, et *Linguis*, cæterisque *Formis* qui *Indecorè* Utitur, perindè fecerit, ac qui deditâ operâ, (*ut Euclides ille*) *ad risum captandum* Abutatur. 12. ° Id autem, quod *in horum Nomi-*

ⁿ Quàm nullo (inquit) negotio condatur versus, sicui permisum, pro arbitratu ut extendat, decurtet, immutet voces?

° Sed monendus Euclides: si vitium in istis maneat, id hominum esse, qui importunè utuntur: Nominum ipsorum non esse.

ⁿ In quibus, ut in omni orationis lumine, *Modus Congruitasque plurimum valet.*

° Atque hoc, quòd facilius scias: fac periculum (si placet)

F f

in

num usu congruit, Quantum in carminibus Excellat; consideretur, eisdem Nominibus metro, si placet, insertis. 13. ^s Et certè si in Linguas, Translationes, cæterasque Formas transposueris Nomina Propria; ita ut istorum, illa occupent locum; manifestò perspicies nos vera dicere: ^t veluti, ^t cùm eundem Iambum faceret Euripides, quem antea fecisset Æschylus: et unum solùm nomen transponeret; ut pro Usitato et Proprio substituatur Lingua, Alterius (i. e. Euripidis) Carmen, apparet Eximium; Alterius, Vulgare ac Humile. Nam, de Philoctete, cecinit.

“ Phagedæna (i. e. cancrorum ulcus) quæ
“ mei carnes comedit pedis.”

Alter verò, pro Recepto Medicorum Vocabulo “ Comedit;” posuit π “ Epulatur.” 14. ^s Et, pro illo,

“ Nunc autem me, qui est et Paucus, et homo
“ Nibili, et Sine Grassante Robore;”

in aliquo versu. Ità ut (mensurà pedum manente) vel Mutata illa, propriorum vice colloces.

^s Vel contra ejectis illis, substituas Pervulgata et Propria.

^t Exemplo, ^t Sit Iambus Æschyli: quem postea ut castigaret Euripides, unicà mutatà voce, clarum lumen adjunxit Carmini.

^s In Heroicis quoque par ratio; eademque, ex Immutatione verborum, concinnitas. Ut, Odyss. 9. versus est Cyclopi de Ulyssæ; postquam ei oculum effodisset.

Si

Si quis *Propria et Vernacula* dicat, transpositis *Peregrinis* sic :

“ *Nunc autem me, qui est et Parvus, et De-*
“ *formis, et Imbellicus.*” ^u *Et pro illo,*

“ *Sedile Inhonestum cum posuisset, Paucam-*
“ *que mensam.*——*reponat,*

“ *Sedile Abiectum cum posuisset, et Exilem*
“ *mensam.* *Et pro illo,*

“ *Littora Vociferantur*——*reponat,*

“ *Littora Clangunt, seu Resonant.*”——

15. ^y Prætereà verò Aripbrates, Tragædos maledictis incescit : Quæ enim in Sermonem Communi proferret nemo, iisdem eos *perin-*
eptè usos esse. Quale illud, “ *Domibus ab ;*” non, “ *A Domibus.*” Et “ *Suimet ;*” Et “ *Ego*
“ *autem ipsummet.*” Et “ *Achille de,* non “ *De*
“ *Achille :*” et quæcunque id genus alia. 16.

^z Hæc enim omnia, cùm minimè numerentur inter *Propria*, faciunt id, quod in Elocutione neutiquam Vulgare est : Quod quidem

^u Et Odyss. 21. de Telemacho, qui Ulyssis sedile apponit quod fortunæ ipsius par erat, *Puillamque Mensam.*

^x Et Iliad. 17. de Trojanorum pugna, quæ assimilatur fluctibus marinis.

^y Euclidæ simillima fuit, Calumniæ Aripbradis. “ *Tragicorum monstrosas Syntaxes, ita à consuetudine discedere, ut*
“ *ferri nullo modo possent.*”

^z Sed refutatur facile : quoniam hæc omnia, (quotidiana sint licet) granditati rerum poeticarum undiquè respondent.

ille *turpiter* nesciebat. ¶ 17. ^a Jam Magnum quidem, *atque arduum est*, unoquoque eorum, quæ dixi ^b, Congruenter Uti; et Duplicibus Nominibus et Linguis: * Maximum verò *illud* ad Translationes cudendas, *naturâ* esse, *studioque* Promptum †: Solùm enim hoc, neque ab Alio *authore* licet assumere; et ^c boni *acrisque* Ingenii Signum est: Scitè enim *Verba* Transferre, *atque è suâ sede in alienam comportare*, est Simile *in rebus* Intueri: *Quod sine præstanti naturâ atque eruditione obtineri non potest*. ¶ 18. ^d Ex Nominibus autem ‡, Duplicia (*quia sonitum adfectant*,) potissimùm conveniunt Dithyrambis; Linguæ, (*quâ minime vulgares*) Heroicis; At Translationes, Iambicis. 19. ^e Et in Heroicis quidem, Omnia quæ dicta sunt, Ufui esse, *constat*. 20. Iambicis § autem, (quæ vulgarem imitantur

^a *Collatio* poëticorum nominum: Juncta enim et Linguæ, non infimo censentur loco:

^b Translatis autem excellere summa laus quia Translatio scil. naturâ et Marte nostro acquiritur, non arte alienâ.

* *Par. 3.*

† *3. Rhet. cap. 2. p. 12.*

^c Et quid ingeniosi est, simile in rebus discrepantibus contueri: undè Translatio.

^d *Distinctio* eorundem Nominum. Nam et alia, quadrant Poëmatis aliis:

‡ *3. Rhet. cap. 3. pa. 9.*

^e Et alia Poëmata, aliis Nominib. gaudent.

§ *3. Rhet. cap. 3. pa. 9. Sc. 1. p. 7.*

sermonem)

fermonem) expetunt Nomina illa, quorumcunque, etiam in *Familiari* Colloquio * usus extiterit. Talia autem sunt et Proprium, et Translatio, et Ornatus. 21. Ac de Tragedia quidem, de qua ea, quæ in Agendo sita est, Imitatione, suffecerint illa nobis, quæ exposita sunt.

* 3. *Rhet. cap. 2. p. 7. & 9.*

Tabula

Tabula Sequentium.

Epopæiam vocat Noster, Poësim διηγηματικήν, Narrativam; quoniam hæc, non Renovando imitatur, easdemque Res iterum Gerendo, (quod facit Tragædia) sed Narrando et Commemorando. Rationem ejus (quæ plurimum dignitatis habet) ne nescias;

Exposuit { 1° Quæ, Qualisque sit Epica; per Col-
tibi sigil- lationem cum Tragædia. Cap. XV.
latim, { 2° Quomodo rectè ornatèque Extrui
possit ac debeat; per Documenta va-
ria. Cap. XVI.

CAP. XV.

CAP. XXIII.

De Epopæiâ.

Epopæiæ Convenit cum Tragædia, tum Quoad Modum imitandi, et Constitutionem Fabulæ, à part. 1^a. Tum penes Species quatuor, à part. 10: Differunt autem, et Longitudine Constitutionis, à part. 13; et Genere Versus, à part. 17.

DE Poësi autem eâ, quæ Narrando munus suum obit, et Solo imitatur Metro, perspicuum est, ¹ Primò Poëtam, Fabulas Con-

Epicæ cum Tragædia convenit.

¹ *Generatim; Tum quoad Modum imitandi: qui (dùm poëta recitat) Narrativus est; dùm personæ interloquuntur, Dramaticus;*

stituere

stituire oportere, eodem, quo in Tragædiis, Modo; ut sint Dramaticæ *scil. i. e. quæ in Scenam deducantur, aptæ, Interloquentibus mutuò Personis*: 2. ^b Et ut circa Unam sint Actionem, Totam illam, et Perfectam, quæ Principium habeat, Medium, et Finem; * quò ipsa, (ut Spectanti Animal Unum et Totum;) propriam *Audienti suamque* excitet Voluptatem. 3. ^c Neque verò ullatenus ut sint, *tanquam* Historiæ usitatæ; quibus Expositionem fieri necesse est, non Actionis Unius, sed *Factorum* Unius Temporis: *eorum scil.* quæcunque Eodem Tempore, circa Unum, Pluresve, *sive homines, seu populos*, evenere; ita ut singula, non aliter, quàm Sors tulit, ad invicem se habeant. 4. ^d Quemadmodum enim per Eadem Tempora (*Olympiade 75.*) Et in Salamine, commissæ fuit *Atheniensium* navalis pugna *contra Xerxem*; ^e et in Sicilia, Cartha-

^b Tùm in *Constitutione* Rerum: quæ circa unam Actionem esse debet Perfectam et Cohærentem: * *Cap. 4.*

^c Non (quo more historiæ scribi solent,) circa Actiones Plures, quæ uno tempore, unius pluriumve operâ gestæ sunt: ità ut nec seriatim Copulari queant, nec ad eundem referri Finem.

^d Tempore, inquam, gestæ sunt, vel Uno simpliciter; ut, si à pluribus agantur, diversis in locis: velut (Herod. lib. 7.) Navalis pugna prope Salamina: undè fortunæ Atheniensium auctæ:

(^e Et Pedestris pugna Carthaginensium: unde gloria Siculis parta.)

ginensium

ginensium praelium : Quæ tamen bella, nequaquam ad eundem tendebant Finem : 5. ^f Sic et in Temporibus, quæ Deinceps ^{se} excipiunt, alteri aliquando succedit alterum ; ex quibus tamen naturâ disjunctis, unus nullus efficitur Finis. 6. ^g Hoc autem ferè facit Poëtarum vulgus, ut ab Historicis scribendi exemplum petant. ^h Quamobrem, uti pridem dixi *, etiam hâc parte, præ cæteris, Divinus apparere Homerus debet ; vel quia neque Bellum Trojanum, quamvis principium haberet ac finem, aggressus est versibus Totum canere ; (Nimiò enim Magnum, nec fimul omni ex parte Conspectu Facile † evasurum fuit ;) ⁱ vel quia, tametsi magnitudine se modicè haberet, immodicâ saltè perplexum foret varietate : ^k Nunc autem, quò hæc vitaret incommoda, Unam belli partem ‡ quùm è reliquis ad

^f Vel Uno ex Consequenti : ut, si ab iisdem gerantur eadem, altero alterum subsequente.

^g Hoc vitio laborabant Veteres : quos, num poëtæ sint, nescias, an Historici :

^h Unum excipimus Homerum : qui cœlitus hanc hausit ambrosiam : siquidem totum Ilii bellum historicè complecti noluit, (quia nimiò immensum :)

* Cap. 4.

† Cap. 4.

ⁱ Nec (quanquam modicum fuisset) nisi Episodiis Formisque Dramaticis adornare maluit.

^k Sed in eo bello, unicam suscepit Iram Achillis ; ejusque partis brevitatem, mirâ Episodiorum suavitate locupletavit :

‡ Cap. 4.

scribendum

scribendum auferret, Episodiis ipsarum *partium* usus est multis; velut Navium Catalogo, et aliis *nonnullis*; quibus distinguit Poëfin. 7.

¹ Alii verò *Poëtæ*, circa Unum *Virum* * versantur, et circa Unum Tempus, et Actionem Unam ex multis partibus, *quasi Fabellis, conflatam*: velut, qui Cyprica confecit, et Iliadem Parvam. 8. ^m Idcirco ex *utroque opere*, Iliade et Odyssæa, vel Una Tragœdia componi potest, *vel ad summum, Duæ; scil. Excidium Ilii, et Reditus Ulyssis*. 9. ⁿ Ex Cypricis autem, *eliciuntur* Multæ; et ex Parva Iliade plures quàm octo; velut, *Armorum Judicium Æschyli; Philoctetes Sophoclis; Neoptolemus Theophyli; Eurypylus; Mendicatio; Lacænæ Sophoclis; Ilii Direptio Achatis Argivi; Reditus Classis: Sinon Sophoclis; et Euripidis Troades*.

¹ Cæteri contrà, (historico more) Unius Personæ Actionem narrant Multimembrem; cujus quælibet pars, alterius fiat corpus fabulæ.

* *Cap. 4.*

^m Itaque (ni utrosque conferre pigeat,) In hujus Poëmatis, ecce Actiones Simples:

ⁿ Illorum, non nisi Multiformes, atque in Fabula sua, (ut illi autumabant) una, plurimas latentes.

C A P. XXIV.

¶ 10. ° Prætereà, *Fabularum Species* *, Epopœiæ easdem esse oportet, quæ Tragœdiæ: Aut enim Simplicem, aut Implexam, aut Moratam, aut Patheticam oportet esse: 11. ° Et Partes seu *Formas*, exceptis Melopœia et Apparatu, easdem, Etenim Peripetiis, *i. e. Mutationibus subitis*, perindè ei opus est, ac *Tragœdiæ*; nec non Agnitionibus, quæ *Poëma Implexum reddant*; et Passionibus, *i. e. Casibus acerbis*; ° Prætereà, Sententia, et Elocutio, ut rectè se illi habeant, æquum est; quò *Poëmatis Granditati respondeant*. 12. ° Quibus omnibus Homerus usus est, et *omnium* primus, et *accuratè* fatis. ° Utrumque enim ejus Poëma, sic constitutum est; Ilias quidem, ut Simplex, et Patheticum; Odyssæa verò, ut Implexum quid (Agnitio enim, per totum, ei crebrò sparsimquè inest:) et ut præclarè Moratum. ° Adhæc, Elocutionis et Sen-

° Convenit etiam Epicæ cum Tragœdia: Tùm penes *Fabularum Species* quatuor de quib. cap. 10.

* Cap. 10.

° Tùm penes *partes Formales*; Fabulam scil. ac Mores.

° Et Sententiam, atque Elocutionem.

° In quibus mira Homeri laus, ut vetustate, ità et artificio cæteris antecelluit omnibus.

° Sive species illas *Fabularum* (quas perpolivit) cogites.

° Sive elegantiam verborum, Sententiarum granditatem.

tentiæ

tentiæ *Bonitate*, superavit omnes. ¶ 13.
 " Differt autem Epopœia, et Constitutionis
 Longitudine, et Metro *. 14. ' Ac Longi-
 tudinis quidem Terminus sufficiens is est,
 quem antea dixi: *Ejusmodi*, enim esse oportet,
 ut *unico intuitu*, et Principium conspici possit,
 et Finis †. " Atque hoc quidem fiet, si
 Constitutiones *Nostræ*, quàm Veterum ‡, mi-
 nores evadant, ⁊ eoquè pervenerint incre-
 menti, quantum est Tragœdiarum *omnium*,
 quæ Unius *Diei* Auditione concludi solent.
 15. " Habet autem Amplum quiddam, quo
 magnitudinem extendat Epopœia, et quidem
 de proprio *ac suo*. " Nam in Tragœdia, haud
 Multas, quæ simul gerantur, imitari contin-
 git Partes, sed eam duntaxat, quæ *versatur*

" Epica autem à Tragœdia duobus *differt*.

* *Cap. 2.*

' *Longitudine Fabulæ*: Cujus Terminus quidem seu Finitio,
 ea esse debet, ut uno quasi adspectu, et Initium assequare, et
 extremum.

† *Cap. 4.*

" Id quod facilè fiet, si et veterum Fabularum Immensitas,
 contrahatur breviori Poësi:

‡ *Cap. 4.*

⁊ Nec Fabulæ tuæ Moles ulterius crescat, quàm *τρεῖς ἡμέραι* vel
πενταήμερον illæ (i. e. tres quatuorve tragœdiæ) quæ unis Deo-
 rum ludis agebantur in scena.

" Extensio autem Epicæ, cur multò productior sit, quàm
 Tragœdiæ, causa in promptu est:

" Illic enim Partes Actionis, (quæ histrionis poscunt ope-
 ram) non nisi paucæ simul aguntur, paucisque in locis:

in Scena, *studioque* Histrionum *nititur*: ^c At in Epopœia, quia Narratio *illa* est, Permultas Partes effingere, simulque ad finem perducere licet: ex quibus (cùm *Rei qua de agitur*, Propriæ sint,) *magnoperè* augetur Poëmat^{is} Moles. 16. ^c Quare hoc Bonum sortitur *Epica*, primò ad Magnificentiam, *quâ triumphat*: ^d Deindè, ut et is, qui Audit, *variè* mutetur, et *ejus qui Dicit*, oratio, Episodiis dilatetur *inter se* Diffimilibus: Cùm enim statim id fatiet, quod Simile est*: facit, ut Tragœdiæ, *præ fastidio*, exhibentur è Scena. ¶ 17. ^c Metrum autem Heroïcum, ¹ experientiâ *Indice*, *periculoque* *hujus rei factò*, *Granditati* quadravit *Epicæ*. ² Nam si quis Imitationem *ejus* (quæ Narratione constat) alio Metro Uno ¹ faceret, Pluribusve inter se mixtis;

^b Epica (quia Narrando fit) plures, pluribusque locis gestas res distinctè percurrit; facile se modò ad hanc, modò ad illam transferens.

^c Ex quâ Narrandi Varietate, duo redundant Commoda: unum, ut Grandius infurgat Poëma:

^d Alterum, ut Episodiorum disparitate, et recreetur audienti animus, et dicenti ornetur Oratio.

* 1. *Rhet. cap. 11. p. 30.*

^e Differt etiam Epica in Metro: Hexametrum illi imprimis congruere.

¹ Docuit consensus veterum; quibus hoc unum arrisit, posthabitis cæteris:

² Confirmat etiam Distinctio: Qua,

³ Nullum aliud Simplex competit genus.

Quàm

Quàm indecorum appareret? 18. ^f Quippe Heroïcum, et Stabilissimum inter metra, et Elatum est maximè. Quamobrem et Linguas, et Translationes, *præ aliis Poëmatibus*, maximè admittit: Nam et Imitatio Narrativa, eximia *præstansque* est inter cæteras. ^g Iambicum verò et Tetrametrum, *omninò* ad Motum Proclivia sunt: Hoc quidem Saltationi *exprimendæ* ^{*}, illud Actioni *Histrionicæ* idoneum. 19. ² Prætereà *Quantò* absurdius foret, si quis *Metra* ipsa commisceat †, ut Chæremo, *in Centauro suâ* ‡; *nunc hoc, nunc illo, claudicans pedum genere?* Quamobrem Prolixiorem *Rerum Constitutionem*, nemo alio *unquàm Metro*, quàm Heröo, complexus est: Sed (quemadmodum *suprà* dixi) quid *Epicæ*, quid *cæteris* congruat, Natura ipsa docuit, *Magistro Ufu* dijudicante.

Siquidem

^f Hexametrum, (ob tarditatem pedum) Poësi huic peridoneum sit; quippe magnificæ et gravi.

^g Iambicum et Octonarius, (quà mobiliore versus) hic saltationi Dithyrambicæ: illud, Dramaticis Interloquiis natum.

^{*} *Cap. 2.*

² Multò minùs admittenda plura Metrorum genera: quandoquidem si varii atque inæquales incedant pedes, Poëma, quod illis nititur, vacillet, necesse est.

† *Cap. 1.*

‡ *Cap. 1.*

C A P.

C A P. XVI.

Epopæiæ extruendæ Methodus.

De Epopæiæ Fabrica, Præcepta varia, una cum Homeri laudibus, qui ipsa prodidit, conjuncta: 1^m, à part. 1^a. 2^m, à part. 3. 3^m, à part. 6. 4^m, à part. 8. 5^m, à part. 8. 6^m, à part. 11.

HOMERUS autem, cum in aliis dignus est, qui laudetur, tum *vel in eo* maximè, ¹ quod Solus inter Poëtas, Quid ex Sua, Quid *sub Alterius* Persona fingendum fit, non ignoret. Ipse enim Poëta, quàm Paucissima, *ex suo quasi ore* dicat, oportet; Siquidem secundum hæc, (*quæ suo edit nomine*) ne Imitator quidem est. ² Ac alii Poëtæ, per omnem Poëmatis partem, ipsi se Actioni immiscent; Pauca verò, *sub Aliorum Sermone* imitantur, Paucisque in locis: ³ Homerus contrà, cum Pau-

De Epici Poëmatis, i. e. Homerici, constitutione, præcept. 6.

¹ Narrativo Modo sic imitetur Epicus, ut ne nimium ex sese narret: ut plurimùm enim personis Dramaticè inservire æquum est.

² Quæ res, Epicorum antiquissimis, susque deque habita. Inscitè, Quis nescit?

³ Homero contrà, religio fuit, paucis (Proœmii loco) præ-narratis, Personas fabulantes inducere;

cula

cula Præfatus fit extemplò inducit Virum aut Mulierem, aut aliquam aliam Rem, *Personamve* ^c Moratam : Neque omninò quicquam Morum expers *ostendit*, nihilque non ornatum Moribus. ¶ 3. ² Ac in Tragædiis quidem, id quod ADMIRABILE est, effingere oportet : ^d sed in Epopœia contingit citiùs, *commodiùsque recipitur id*, quod RATIONE VACAT ; (Cujus operâ et vi, id evenit maximè quod Admirabile est ;) 4. ^d Proptereà, quòd *in Epicis, nos Auribus Narrantem excipimus*, non intuemur *quasi in Theatro Agentem*. Quandoquidem illa *apud Homerum*, (ubi Hectorem infectatur Achilles) *sine ulla reprehensione Narrantur* ; si in Scena Agerentur, apparent utiquè insulsa : utputâ, *Hinc Græci stantes, nec hostem fugientem insequentes : Illinc Achilles, ne illum vulnerarent innuens* : Quæ certè singula in Epicis latent. 5. ^f Admirabile autem *omne*, jucundum est ; cui rei fig-

^c Singulisque suos adaptare Mores.

² Præc. Aëtionis Tragicæ probè congruit, id quod Admirabile est :

^d At in Epicâ, procedit rectiùs : quippe, quæ tutiùs admittit τὸ ἄλλοθεν, quàm Tragœdia.

^e In Illa enim spectantium oculis proponuntur omnia : ut, siquid inest absurdi, id palam se prodat : In epicis Narratur tantùm, non Aspectu dignoscitur. Ut, illud de Hectore, Iliad. 22.

^f Sin autem id, quod Admirandum est, poscat Epica ; etiam id, quod Audienti Jucundum.

num est, quòd omnes, qui *rem gestam* Nunciant, “ *Eam Admirabilem esse* * addant: quasi *hoc pacto*, quò *gratiores sint*, Gratum quid Auditori facientes. ¶ 6. ³ Maximè autem, etiam alios *Poëtas* docuit Homerus, FALSAS RATIONES, quo modo oportet, dicere. Est autem hoc, Paralogismus *, seu *Fallacia quædam*.

<i>Prima Deductio, à Positione Antecedentis, ad Consequentem:</i>	{	<i>Pluvit:</i> <i>ergo</i> <i>Terra madefacta est</i>	}	<i>Utræque contingentibus et falsæ.</i>
<i>Secunda Deductio, à Positione Consequentis, ad Antecedentem:</i>	{	<i>Terra madefacta est:</i> <i>ergo</i> <i>Pluvit.</i>	}	

⁵ Arbitrantur enim homines, cùm si π Prius est, aut fit; π Posterius quoquè *fit, aut fiat*;

* *Fingendo scilicet, mentiendoque ut plerumque evenit.*

³ Præc. Mentiatur Poëta: Cedo. Modò astutè, et in rem suam. Sic Sophisticè sæpè Homerus, fallacias textit à Consequenti, in secundâ figurâ: ut Odyss. 18. Nutrix, dùm pedes Ulyssii lavat, ex cicatrice agnoscit: i. e. à Consequenti et Signo.

† *Lib. Elench. cap. 5. p. 6. § 7. § Rh. 2. cap. 26. p. 11.*

⁵ Atque hoc Captionis genus, facilè imponit imperitis. Semper enim illi, Consecutionem retroagi autumant: Quod nec in Omnibus, nec Semper fit ut posito Consequenti, sequatur Antecedens;

etiam

etiam *vice versâ*, si π Posterius est, *vel fit*, π Prius esse, vel fieri. Hæc autem Deductio *Secunda, à Posito Consequenti ad Antecedentem*, Falsa est: ^h Quamobrem porro etiam prima Deductio, *à Posito Antecedente ad Consequentem*, Falsa erit, *non Illativa*: Verum, si π Prius fit, non necessariò *seu syllogisticè sequitur*, π Posterius esse, aut factum esse, aut adjectum fore. ⁱ Quia enim animus noster, hoc (*quod consequens est*) Verè Esse cognovit; falsò indè ratiocinamur, etiam Primum illud, Verè *ac simpliciter Esse*. ¶ 7. ⁴ Sed et illa potius, quæ Impossibilia, et *Auditori interim Verisimilia* sunt, eligere *oportet*, quàm quæ Possibilia, sed Parùm Apposita ad Persuadendum. ¶ 8. ⁵ Neque *verò* Sermones ex iis, quæ Ratione Carent, partibus Constituire decet, sed maxime quidem, ut ne insit quicquam, quod Ratione Vacet; ^k sin minùs *hoc detur*; *saltem* Extra Fabulæ Constitutionem ^{*} *ponatur*; (ve-

^h Undè etiam (*vice versâ*) fit, ut ratio à posito Antecedenti, ad Consequens, sit *ἀσυνλογικὸς* i. e. falsa et inanis:

ⁱ Ratio à consequenti, Cur inanis.

⁴ Præc. Ut Hyperbolas, quæ Audienti arrident, magis eligat, quàm *τὴν διωσάαν*, quæ repugnant. Ut quorum Mores excolere vult, eorum ancilletur Opinioni.

⁵ Præc. A principio ad exitum fabulæ, ne Absurdi quidpiam Adtexas:

^k Sin rei difficultas id poscat; Summovendum saltem, extra Fabulam: ut, in *Œdip. Tyr.*

• Cap. 8,

lut, in Oedipode, *illud, Quòd nesciat, Quomodo Laius, cui hæres ipse erat, diem obiisset*) ¹ In Dramate autem, nusquàm gentium; sicut in Electra, ii qui, quid in Pythiis *gestum sit*, nunciant; ^m aut in Myfis, is qui sine voce *ulla edita, tàm longo itinere, ex Tegea Arcadiæ oppido, in Mysiam pervênit*. 9. ⁿ Quare illud si dicant, "*Nisi tale ἀλογον finxissent,*" Interituram *sibi fuisse Fabulam; Quàm pulchram? Ridiculum id quidem, ad eosque excusandos parùm utile*. ^o Ab initio enim, non oportuit Constitui tales, *quibus aliquid RATIONE VACUUM, opus esset*. ^p Sin Constituerit quis, *eoque pacto Res Posita, Consentanea magis apparuerit, admitti sanè par erit, etiam si Absurdam**; 10. ^q Quoniam et quæ in Odyssea, Ratione destituuntur, (*de Ulyssis ad Ithacæ littus Expositione*) perspicuum est, ne tolera-

¹ In mediâ autem Aëtione, non ferendum. Ut, in Electra Sophocl.

^m Et in Myfis, Itaque perineptè quidam: [Se coactus finxisse *Absurdam*: ne exitu suo frustrata, periret fabula.]

^o Primùm enim ab initio quid opus fuit tali Fabulâ?

^p Deindè; Si talis jam Constituta sit; eaque, Posito illo Absurdo procedat rectiùs: nihil est quòd vitium illud expavescas.

* Cap. 7.

^q Hoc idem fecitavit Homerus, Odysf. 13: Ubi tanta τῶ ἀλόγῃ Maculæ elegantiarum, quicquid posset, affunderet illuc poëta; quod quidem necessarium illi malo, vel obscurando, vel Compensando videretur.

bilia futura, si malus Poëta finxissent. Nunc autem aliis Bonis, *atque Elegantius*, Poëta contegit, quasi condimentis ea, quod Absurdi inerat, *ubiquè* adpersis. ¶ II. ⁶ Elocutione autem Laborare maximoperè oportet, in Partibus *Fabulæ* Ignavis, *iis scil.* quæ neque Moratæ sunt, neque Sententiis munitæ. ^r Contrà enim Elocutio valdè Splendida, cùm Mores inobscurat, tùm Sententias.

⁶ Præc. Elocutionis Cultus, summo usui est, ubi Sententia defecerit, ac Mores;

^r In illis autem, Cultura immodica, nec posita suo loco, officiat Poësi, nedum juvet.

CAP. XVII.

CAP. XXV.

De Problematis, seu Reprehensionibus Poëtarum; et Solutionibus.

Poëtæ, Scriptorum genus sunt, quod facile Obtrectatores invenit; quibus nec Imperitorum morsuunculæ, leves; neque Philosophorum, (ipsiusque Platonis) censura, non gravis. Nunc igitur, cujus ingenium optimis præceptis, vitæque fructuosis imbuit, Poëtæ, inquam, boni ut consulat dignitati; de Problematis seu Dubiis Adversariorum proponit dicere; hoc est, de Zoilorum Criminationibus, quibus vellicantur Poëtæ, atque imprimis Epici: (veranè illæ videantur, necne?) nec non de Solutionibus, quibus releventur. Præmissis ergo tribus rerum Generibus, seu Formis, quæ ad Criminum Amotionem facient; à part. 2^a; 1° Docet Crimina alia, solvi ex Formis tertii generis, à part. 7. Alia, ex Formis primi, à part. 13. Alia, ex Formis generis secundi, à part. 18. Deinde, Crimina omnia, cum eorum Solutionibus reducit ad Summaria quædam Capita, à part. 28. Anacephalæosis tam Criminationum, quàm Solutionum, à part. 34.

DE Obtrectatorum Problematibus, eorumque Dissolutionibus, ex Quot Quali-

Propositio tam Criminationum, quibus vexantur Poëtæ, quàm Solutionum.

busque

busque Formis, hōc qui considerant pacto, manifestè *rem* teneant. ¶ 2. ^a Quandoquidem enim Poëta, Imitator est *quidam*; sicut et Pictor, vel quivis alius Imaginum Opifex: Semper ex iis, quæ numero tria sunt, (*si consilium ejus attendas*) unum aliquod ut imitetur, necesse est. Aut enim ¹ Qualia olim ERANT, vel *ad huc* Sunt, *ut nihil mutet*; Aut ² Qualia vulgò ipsa AIUNT, vel Esse videntur, *ut opinionem sequatur*; Aut ³ Qualia ESSE OPORTET, *ut exemplar absolutum det*. 3. ² Hæc autem *omnia* Enunciantur Elocutione, præsertim Linguis et Translationibus; *Aliæ* etiam permultæ sunt Passiones *atque Ornamenta* Elocutionis; *Extensiones, Immutationes, &c.* (Quæ quidem omnia Poetis, *pro arbitratu usurpanda*, concedimus.) 4. ³ Prætereà verò, non eadem Rectitudo Politicæ est *Scientiæ*, quæ Poëticæ; (*Illæ enim absolutè Vera; hæc Nonnullo Errore implicata*) paritèrque nec

^a Præmittit autem Fundamenta, seu Rerum Poëticarum genera 3^a: 1um, *in Rebus*, Personisque, quæ exprimuntur; (3^{bus} scil. Formis.)

¹ Quales existant.

² Quales esse perhibentur:

³ Quales esse oportet: 2^{dum} Genus, *in Elocutione*, quæ Res illæ omnes Enunciantur; ut Linguis, Metaphoris, &c.

3um Genus, *in ipsa Arte Poëtæ*: cujus *Imbecillitas* apparet, respectu aliarum artium perfectiorum habito; ac Politicæ imprimis: cui ipsa suo modo ministra est.

aliarum

aliarum Artium, et Poëticæ. 5. ^b Ipsius autem Poëtici *studii* Erratum, est duplex; ^c unum, Per Seipsum; Per Accidens, alterum. Nam si Imitationem præeligat rei, cui perficiendæ præ imbecillitate haud suppetit, ipsius *Poëtæ Peccatum in Arte Sua* est, et *Per Se*: ^d Illud autem, cùm Præelegerit Minus RECTE; sed tamen, *Vel Rem sumpserit exprimendam Falsam*; ut, “Equum, qui gradiendo, utrumque simul crus dextrum attollat:” 7. ^e Aut, si quid peccati admittatur secundùm Quamlibet Artem: veluti, Medicinam, aut aliam aliquam, ex quibus res suas mutuatur Poëta: 8. ^f Vel cùm Res Impossibiles, rationisque expertes commentus sit. Hæc inquam Errata, qualiacunque fuerint, *Poëticæ sunt Ex Accidenti quidem, non PER SE ipsam.*

^b Errata autem, (quibus labi contingit) 2^{cia} sunt: (unde formæ tres:)

^c Alia enim ipsius artis *Per se* (quæ Forma prima est;) ut cùm materiam tractandam assumpseris; quam præ ingenii tenuitate adornare non potes:

^d Alia *Per accidens*: idque vel cùm Materia ipsa, quæ eligitur, in errorem impulit: (quæ Forma secunda est) Sive quia desumpta sit ex aliâ scientiâ, cujus Poëta non perdidicit res:

^e Sive quòd Errati aliquid in ipsis præextiterit scientiis, quod poëtæ Eligenti imponit.

^f Vel cùm consultò Res Impossibiles et *αλόγως* arripiat Poëta: ut sine quibus Fabula ad finem, quem optat, non pervenisset: (quæ Forma est tertia.)

¶ 9. Quare

¶ 9. ^z Quare in Problematibus, quæ Objici solent, ex horum *Generum Formarumque* intuitu, Solvenda sunt. ¹ Primùm enim, si Res, quæ penes ipsarum artem sint Impossibiles, finxerit, peccatum admisit. 10. ^h Sed rectè fecerit, si *eo pacto* Finem consequatur suum, *quem usitatâ artis illius viâ non attigisset*. Finis enim *Fabulæ* antè dictus is est *, veluti si tali re (*quæ fieri non potest*) fictâ, aut Partem illam (*in qua fictio est*) aut aliquam aliam, ad Consternandos Animos Accommodatam fecerit. Exemplo sit Hæctoris Infectatio; *in qua, quod Impossibile atque Absurdum est, stuporem gignit*. 11. ⁱ Veruntamen *absque tali Peccato*, si Finis *ipse*, aut magis aut *paullò* minùs inesse contigerit; *nibiloquè* minùs contra Artem eam, quæ de his est, peccatum sit; haud Rectè se habet, *neque herclè Excusari potest*:

^z Ex præmiss. *Criminationum omnium Solutiones* petas licet.

¹ Quod ad tertium genus:

^a Si ex Formâ tertia objecerint: [Aliâ te ex arte differentem, id protulisse Absurdi, quod illius præcepta, non ferent:]

^h Excusandum: Contra regulas quidem illas peccâsse te: Sed *Quanto bono?* Ut inde consequerêre Poëmatis Finem; h. e. Consternationem eorum qui audiunt. Hoc pacto Impossibilium Fictionem tolerari, et Poëtæ condonari meritò posse.

* *Cap. 7. ad finem.*

ⁱ Quanquam, quia semper offendit meritòque displicet, quomodocunque peccare; monendus es; siquâ eundem finem, servatis illis regulis, modò attingere liceat, ne facilè assuescas in hac culpâ labi.

Oportebat

Oportebat enim, si quâ contingeret, omninò nusquàm Errari. 12. ² Prætereà, Utrum *tandem* Peccatum *gravius*? Num, *quod admiserit Poëta secundum Artem Suam*, an *si quid titubatum sit*, quoad Accidens Aliud? Minus enim *id culpæ est, velut*, in cervorum specie, si Fœminæ cornua (*quæ imprudentè affixit*) inesse ignoret, quàm si *eam sine cornibus, ut est*, Malâ minimequè Poeticâ Imitatione describeret. ¶ 13. ³ Adhæc, ¹ si Poëtæ vitio vertitur, non esse Vera *quæ affinxit*: Occurrendum tamen; *Finxisse*, Qualia esse OPORTET; velut etiam Sophocles dicebat; “*Se quidem, quo magis prodesset, Res Personasque, Quales esse Oportet; Euripidem, non nisi, Quales sint effingere.*” Quamobrem *id* hâc viâ solvendum est. 14. ² Quòd si neutro modo, *nec quæ*

² Si ex formâ secundâ crimentur Alterius res Artis (quam minimè calluisti) indoctè te docuisse. Minuendum hoc: Comparatè ad formam primam. Lenius id scil. veniâque dignius haberi; quàm si propriâ tuâ in Arte cecidisses. Eam enim Offensam, quis esse neget inexcusabilem?

^k Quod ad primum genus:

¹ Si ex formâ secundâ infimulent: Falsa te docuisse, et præter historiæ fidem:

¹ Recurrendum est ad formam tertiam: Te, non quod fieret, finxisse, sed quod fieri expediret: h. e. (quod cap. 4. p. 14. dixit) præstantius quiddam, et quasi exemplar secutum esse.

² Si ex formis prima et secunda, arguant: Nec vera te nec præstantiora attulisse.

VERA

VERA sunt, finxit, nec Qualia esse OPOR-
TET; dicendum, quòd ITA AIUNT; velut
ea, quæ de Diis ex Opinione Vulgi narrantur.

15. ^m Forsan enim, nec fas dicere, Quòd Me-
lius se habeant; neque quod ex rerum natura
Vera Sint; sed “Quòd, nescio” quî “Evenit,
“ut sic autument:” (Quemadmodum Xeno-
phanes Eleates dixit;) “verum his nihil in-
esse Certi. 16. ³ Fortasse autem nec, Quòd
Meliùs Ità, dici potest; sed quod Tunc Tem-
poris, Ex More sic fuit: velut, quæ memoran-
tur de Armis militum Diomedis:

“—————Cuspide nixæ

“Imà hastæ steterant;—In circulo scil. ferreo
“bumi defixo.”

ⁿ Id enim tunc, instituti, Græcis fuit; quem-
admodum etiam nunc dierum Illyricis qui

Referes te ad form. secundam, i. e. ad Famam: “Ita com-
muni opinione jactari: ut, si vitium illud sit: vulgi rumorif-
que vitium sit, non taum.”

^m Huic solutioni affine erat illud Xenophanis Physici, de
naturâ Deorum disputantis &c. de quo vid. Sext. Empiric.

³ Si ex formâ tertiâ infimulent: id fingi, quod minimè
Oportuit: occures ex formâ primâ: veritatem, te, tempo-
rumque priscorum instituta sequi. Velut, Iliad 20. Dormiente
exercitu, lanceæ (quò ad manum sint) ferreo instrumento
figuntur: cùm potiùs directè adversus hostem stare debuissent:

ⁿ Verum hoc non Erratum poëtæ, sed rudis illius ætatis
Mos fuit.

veterem retinent Morem. 17. ⁴ De illo autem, PULCHRE ne an secus, aut Dictum à quoquam sit, aut Factum; ^o considerandum est non solum intuendo in ipsum, quod Factum vel Dictum; *cujus generis sit*, Studiosum, ne, an Pravum; ^p Sed in ¹ Agentem quoque vel Dicentem, *et in eum Erga Quem is dixit vel fecit*; aut ² Quando; aut ³ Quo Medio; aut ⁴ Cujus Gratiâ: velut, aut Majoris Boni causâ, ut fiat *veniatque ad nos*; aut Majoris Mali, ne fiat. ¶ 18. ^q Quæ ad Elocutionem verò spectant, Crimina; *his modis* intuentem solvere oportet: ¹ veluti, per Linguam; *illud Homeri,*

“*Ὀυρῆας* quidè primò pestilentia perculit” —
Fortassè enim per “*ἑρῆας*,” non “*Mulos* in-

⁴ Si speciatim ex eadem formâ tertiâ, coarguant: Personam, quæ inducitur, dixisse vel fecisse minùs Rectè.

^o Vendicabis: Tum ex communi Ratione Boni: Quòd ità fecerit dixeritve, ut Oportuit:

^p Tum ex Circumstantiis (quæ facto hærent).

¹ Personæ scil. quæ fecit in quem:

² Temporis, quo gestum:

³ Instrumenti, quo fecit:

⁴ Finis consiliique ejus, qui fecit. His enim mutatis, magnopere commutantur dicta atque facta.

^q Quod ad secundum genus: Si ex Poëtarum vocibus, quasi ansâ, arreptis [Absurdè eos sensisse] dicat: Facile liberantur illi, ex variis Locutionum formis.

¹ Per Linguas: ut Iliad. 1. objectio de Malis: Cur potissimum corripere pestem? diluitur: Quia *ἑρῆας*, vox peregrina, Custodes hîc notat, non Mulos.

“telligit,

“telligit, sed *Castrorum Custodes, qui excubias agunt.*” Et ¹ Dolonem (*dum ait*)

“*Qui sanè secundùm εἶδος quidem erat malus*”
Non “*Corpore Incomposito fuisse notat,*” sed
“*facie Turpem.*” Siquidem Cretenses, *εὐεῖδες*,
non id quod Corpore Pulchrum est vocent, sed
quod Facie Speciosum. ² Et, ubi Achilles Pa-
troclo, convivium legatis apparenti mandat :

“*Ζωρότερον autem illis merum misce,*” — Non
Meracius, *ut temulentis, misceri vult :* sed Fes-
tinantiùs, *ut occupatis.* 19. ² Per Transla-
tionem autem, dictum est illud ;

“*Alii quidem Diique, et homines*

“*Dormiebant universam noctem :*” —

¹ Et illud de Agamemnone varia cogitante,

Sive quando campum Trojanum adspicerent :

¹ Et Iliad. 10. Cur Dolon fingitur εἶδος κακὸν, cùm mox ap-
pelletur Magnus Curfor, i. e. Egregiâ Compositione instruc-
tus ? Sed scias : Cretensi vocabulo, sic illum dici : quia vultu
fit turpis, non corpore.

² Et Iliad. 9. An Achilles, sapientissimis viris, cum gravi-
tate opus esset, propinaret Meracius ? Nunquam faceret. Sed
externo jussit vocabulo, Ζωρότερον, i. e. Citiùs id facere.

² Translatio poëtam sublevat, ut Iliad. 2. Numquid verifi-
mile est, Omnes Deos hominesque totam stertisse noctem :
Sed per Totam, intelligas Magnam Partem : Metaph. à Ge-
nere ad Speciem.

¹ Et Iliad. 10. Mireris, Agamemnonem regem, modò hos-
tium intueri castra, modò naves invisere : Sed metaphoricè,
Adspiciens, dixit pro Animo cogitans.

^u Et paullo post;

“Tibiarum fistularumque vocem, tumultum-
que in castris.” ^x Et illud,

“* Omnes dii, Jovem simul sunt secuti.”

Nam “Omnes pro Multi,” per Translationem, dictum est: quoniam omne, est Multum quiddam; ^y et illud (*de Sidere Arcto ab Ulyssæ conspecto*:

“Sola Ursa, expers Oceani lavacrorum” —
i. e. Borealibus nunquam occidens) per Translationem dicitur: Quod enim Notissimum est, quasi Solum est. 20. ⁴ Per Accentum autem purgatur; quemadmodum Hippias Thasius, solvebat illud, quod Jupiter, Somnio mandabat; ut Agamemnoni nunciaret;

“Δίδομεν δὲ οἱ, ut victoriam inde gloriamque
reportet.”

^u Et mox, Fistularum Vocem (κατ' ἀκυστολογίαν) pro Sonum; et Tumultum pro Vocem.

^x Et Iliad. 1. Ad Æthiopas Dii sequebantur Jovem: An omnes? (Ità cœlum fuisset sine diis:) Sed Multi.

* Hoc ex Heinsii conjectura, neque enim in textu apparet.

^y Et Odyss. 5. 145. Solum urfæ sydus Borealibus nunquam occidit: Quis diceret? Sed Solum metaphorica Trajectione cepit, pro maximè Conspicuo, vulgique opinione Noto.

³ Accentus quoque Solutionem parit: Cùm, mutato vocis sono, longè alius elicitur, quàm qui reprehenditur, sensus. Ut Iliad. 2. Jupiter ad somnium: Non δίδομεν, damos, inquit: (Sic enim falsis promissis ductaret Græcos) sed δίδομεν: “Tu
nuncia, nos illis gloriam dare.”

Et

² Et illud de *Meta*, quam *Achilles* in cursu equorum *fixit* ;

“ ——— *Hoc quidem lignum non computrescit*
“ *imbre.*”

21. ⁴ Per *Divisionem* autem, seu *Interpunctionem* excusantur illa: velut, cùm *Empedocles*;

“ *Extemplo autem (mutato cursu motus)*
“ *mortalia nata sunt, quæ prius, in Chao illo,*
“ *didicerant immortalia esse;*”

“ *Mixtaquæ prius quæ pura.*” ——— 22. ⁵ Per *Ambiguitatem* verò, hæc; ut, cùm *Ulysses* in *Expeditione Nocturnâ*, *Diomedem* monet, ut *properet* ;

“ ——— *Præteriit autem jam major portio*
“ *noctis, i. e. duarum noctis partium:*”

Nam illud “ *πλέων*, *Plus*, ambiguum est; quia vel ad *Tertiam Noctis Partem* referri debet, vel absolutè legitur. 23. ⁶ Ex *Consuetudine* verò *Locutionis*, non ex *Veritate*, pen-

² Et *Iliad.* 23. 843. De ligno arido, non ait *ε*, *Ubi*: (id enim falsum, sibi que contrarium) sed *ε*, *Non* corrumpitur, &c.

⁴ Ex *Divisione* nascitur solutio: quoties sententia aliter interpuncta, alium edit sensum, quàm putabat is, qui arguit. Veluti, in secundo versu, non ad vocem *Prius* (quod obrectator voluit) sed ad *Mixtaque* fit interpunctio. Sic enim sensus quadrat.

⁵ *Anceps nominum significatio*, *Reprehensionem* diluit: velut, *Iliad.* 10, non dicit, “ *Plusquam duas partes noctis, elapsas esse sed majorem partem duarum.*”

⁶ A consuetudine sermonis, veniam postulat Poëta: Nimirum, Quia sic loquitur *Vulgus*.

duntur

duntur nonnulla: veluti, “Dilutum,” seu *Aquâ Temperatum*, etsi vinum non sit, vulgò tamen aiunt esse “Vinum:” ^a Unde et illud, de tibia Achillis (quam Agenor hastâ perculit) à poëta dictum est:

“—Ocrea recens fabrefacti Stanni;

pro “Ferri:” eâdemque ratione, “Fabros, qui non nisi Ferrum exercent,” “Ærarios vocant.”

^b Undè etiam ab Ænea, genus suum venditante, Ganymedes, “Jovi Vinum ministrare,” dictus est; cùm tamen Dii, non Vinum, sed Nectar bibant. Hic verò, etiam per Translationem purgari, et ab insectatione defendi posset. Siquidem unius mali, remedia sæpè plura. 24. ⁷ Quinetiam, quando Nomen aliquod, Subcontrarii quidpiam videtur innuere, in ea, quæ prolata est, sententia; QUOT MODIS id significet, attendere oportet: ut, si quis Significatus supersit, quo Repugnantia tollitur; is Poëtæ tribuatur. ^c Velut, de laminis Achillei scuti;

^a Ut Iliad. 10. Stannum, ut materiam, conficiendis quidè ocreis ineptam, posuit tamen, ex vulgi more, pro Chalybe seu Ferro.

^b Sic Iliad. 19: Diis, qui solo utuntur Nectare, vinum tamen propinari dicitur.

⁷ *Inspectio Notionis Multiplicis*, Poëtam adjuvat: Cùm id, quod Subcontrarietatem præ se ferebat, ex Notione aliâ inventâ, excusationem paret.

^c Ut Iliad. 20. 745.—τῷ ᾧ ἐσχεῖτο, non significat, [Cui inhæret:] nisi pugnantia loqueretur: (nihil enim illic adfixum esse constat:)

quarum duas cùm penetrâssæt Æneæ Spiculum;
 tertia, restare dicta est,

“ ——— Quâ ferrea substitit hasta; ”

Quod ejus interpositu prohibita esset. 25.
 ‘ Hoc autem [“ Quotupliciter Dicitur, At-
 tendere; Aptumque Significatum Tribuere ”] sic
 quodammodò absolvetur; ¹ potissimùm qui-
 dem, si quis de re proposita judicium faciat,
 quoad Significatum illum, qui Objicientis Sen-
 sui ex Adverso est: 26. ² Vel saltem responderit
 ità, ut Glauco Sophista dixit: “ Quod homines
 “ nullâ ratione ducti, quædam, quasi Præsuppo-
 “ nere soleant, Damnatisque aliorum suffragiis,
 “ veluti præjudicio factò, Concludere; Idemque,
 “ quasi QUOD IPSIS VIDETUR, decreve-
 “ rint, reprehendant, si quid ipsorum existima-
 “ tioni Subcontrarium sit.” 27. ³ Atque hoc
 errore imbuta sunt ea, quæ de Icario feruntur,
 Penelopes patre. Ipsum enim Laconem fuisse,

constat:) Sed Quâ vetita est Pertransire: Quo sensu, nihil
 pugnæ.

¹ Præcepta hic duo. 1. Ut siqua significatiuncula objec-
 tionem facessat, eam, ex notione contrariâ, eleves:

² Id si minùs liceat; ut, cum Glaucone, pertinaces incuses
 hominum mores: Quib. sua sic Placet opinio, ut quasi Judi-
 ciorum domini, aliorum sententiam ne audiendam putent.

³ Exemplo sit opinio illa, de Icario Penelopes patre: Lace-
 dæmonium illum fuisse. Itaque Odyss. 4. Telemachum incre-
 pant; quod Lacedæmonem veniens, avi sui oblitus sit, à quo
 de patre Ulyssæ certior posset fieri;

arbitrantur

arbitrantur plerique : Pro Absurdo igitur, *Homeri* illud habent ; “ Cum illo *Telemachum*,
 “ quando *Spartam*, investigandi patris causâ,
 “ veniret, minimè congressum fuisse.” ^f Hoc
 autem fortassè se habet, sicut *populi Cephale-
 lenii* ajunt : “ A sua enim gente, uxorem dux-
 “ isse *Ulysses*,” perhibent ; “ socerumque ejus
 “ *Icadium*, non (ut vulgus putat) *Icarium*,
 “ fuisse.” ^g Problema autem, quod propter
Poëtæ Peccatum, ex *Artis inscitiâ* fit, consen-
 taneum est *Solvere*. (* *Desiderantur quædam*.)
 ¶ 28. ^h Omnino quod Impossibile est, (quò
 excusari queat) ⁱ vel ad *Poësin*, vel ad id quod
Melius, vel ad *Opinionem*, seu ea quæ *Aiunt*,
 reducendum est. Ad *Poësin* enim redigi debet,
 quia *Poëseos gratiâ*, eligendum potius est, quod
Persuasioni Aptum *, quàm quòd ineptum :
 tametsi hoc fieri potest, illud non potest. 29.

^f Sed *Opinionem* illam, opinio tollit contraria : ut avus
Telemachi, non *Lacon*, sed è gente *Cephaleniâ*, neque *Icarius*,
 sed *Icadius* cognomento fuerit.

^g Quid quòd hæc eadem objectio, (quia *Homerum* fefellerat
Historia) eludi poterit, ut suprà, par. 7 ?

^h *Reprehensiones* *Adversariorum* summatim notat : Alias solvi
 et expurgari posse : Primum enim *Reprehensio* τῆ ἀδωρίας, re-
 futatur 3bus modis : Revocando scil. vel ad *Poëmatis finem* :
 quo ut perveniret, confinxit ea scil. quæ naturæ dissentiant ;
 (Pecudes loqui ; homines in arbores converti, &c.)

• Cap. 16.

¹ Tales autem *Res Personasque fingi decet, non modo* quales Zeuxis *, *absque moribus ornatuque* pinxit; verum etiam *reduci ad Melius*. Etenim, *in omni Imitatione, quod pro Exemplari est, reliquis omnibus antecellere oportet*. 30. ^k Ad ea quæ ² Aiunt, *rediguntur hæc, quæ dixi*; et ¹ illa, quæ Sine Ratione sunt. 31. Ergo, et ita *Solvenda*; ² et *prætereà, Quia, Quod Ratione Vacat, Præter Rationem quandoquæ non est* †. Verisimile enim *est etiam id, quod Præter Verisimile est, fieri: Alioqui quicquid Verisimile est, certum atque exploratum foret*. 32. ³ Subcontraria verò ejusmodi, quæ dicta sunt; sic considerare *oportet, quemadmodum Confutationes in Disputationibus fieri solent; Si id quod pro Contrario arguitur videatur esse Idem, et ad Idem, et*

¹ Vel ad Melius; i. e. Absolutum rei Exemplar; quod quò proponeret ea quæ præter supravè naturam essent, necessariò finxit.

* Cap. 3.

^k Vel ad opinionem communem: cui refragari noluit.

² Reprehensio τῆς ἀλότης, excusatur bifariam:

¹ Quod famam secutus fit.

² Quia ne id quidem præter rationem est, ut quod rationi dissentit, aliquando fiat.

† Cap. 10.

³ Reprehensio subcontrarietatis, (quam in vocabulis protulisse arguitur) ex conditionibus Dialecticorum illis elui potest; [An idem, ad idem, et eodem modo:]

K k

Simili

Simili Modo *se habens*. ¹ Quare in Poëticis, etiam *Personam* ipsam animadvertas, *oportet*; et Ad Quas Res ipse *respiciens*, illa dicat: *Videndumque, an Ea in Re*, quod Prudens Præceperit, *secutus sit*. 33. ^m Justa autem Reprehensio, *quamque excusare nequit* Poëta, est et Vacuitas Rationis, et Improbitas: quandò *scil. Poëta, in aliquâ parte*, dùm nulla premat necessitas, ⁿ aut eo quod Ratione Vacet *, *usus sit*; ut Euripides illo, in *Ægeio*; aut ^o *Pravitate non credendâ*, ut *idem Euripides, Pravitatem inducit Menelai, in Oreste* †. ¶ 34. ^p Ac Reprehensiones quidem *Poëtarum*, ex quinque adducunt Formis *seu Generibus summis*. Nam *reprehendunt* aut ¹ *tanquam ea, quæ Fieri non Possunt*; aut ² *quæ Ratione Carent*; aut *quæ* ³ *Perniciosa, seu Improbata*; aut ⁴ *Subcontraria*; ⁵ aut *tanquam ea, quæ à*

¹ Videat ergo, qui poëtam sic vexat.

² An eadem Persona locuta sit cum eâdem:

² An ad Easdem Res intenderit animum, cum diceret:

³ An in eo verbo, authoritate fretus sit Prudentis Viri.

^m Alias Reprehensiones notat elevari non posse: quartum *scil. τῆς ἀλογίας*, et quintam *τῆς πονηρίας*: Cùm Poëta, absque ulla necessitate,

ⁿ Vel, quod Absurdum est, potulerit;

* *Cap. 8. & cap. 16.*

^o Vel quod cum incredibili Improbitate conjunctum.

† *Cap. 8.*

^p *Ἀνακεφαλαιώσις* dictorum: *Reprehensiones*, 5^r fuisse:

1. 2. 3. 4. 5.

Poëticæ vel alterius Artis Normâ ac veritate discedunt. ¹ *Quarum omnium Solutiones, ex antedictis Formarum Numeris, seu Specialibus Differentiis, considerandæ: Omnino autem comperiuntur numero duodecim.*

¹ *Solutiones.* (ex tribus formarum generibus petitas) fuisse
12. Tres, primi generis; 7, secundi; et duas tertii.

CAP. XVIII.

CAP. XXVI.

Collatio Poësos Epicæ cum Tragædia.

Problema ex Platonis 2° leg. An Tragædia præstet Epopæiæ? Primo Disputatur negativè; à par. 2^a. Deinde Demonstratur Affirmativè pro dignitate Tragædiæ; à part. 5^a.

UTRA verò sit melior, Epica an Tragica Imitatio, dubitare posset quispiam. ¹ Si enim *Imitatio*, quæ minùs Onerosa est, Melior sit; 2. ² Hujuscemodi autem sit ea, quæ pertinet ad Spectatores Meliores: ³ Perspi-

Quæstio An Tragica imitatio, præcellat Epicæ?

¹ Disputatur *negative*: idque præmissis his:

Si superior Imitatio illa, quæ spectanti minùs molesta:

² Qualem libentiùs intuentur Prudentes Viri:

³ Inferior certè ea, quæ Gesticulando Nimia.

cum *est*, eam quæ omni modo, (*Numero, Sermonem, et Harmoniâ*) imitatur, Onerosam fore, et proinde *Pejorem*. ^c Tales enim *Imitationes* quasi *Spektatores* (nisi *Actione* tuâ *Sce- nicâ adjunctâ*) haud satis rem sentiant, Multimodâ *Motione* moventur: ^d velut, inepti *Tibicines*, qui *non confisi Imitationi Tibiæ*, volunt se *circumquaque*, si *Disci Circumactionem* fingant; et *Scyllam* si *naves attrahentem* cecinerint, *Præcentorem suum ad se* trahunt. 3. ^e Ac *Tragœdia* quidem hujusmodi *Imitatio* est; ^g Quemadmodum etiam *histriones Prisci*, (*quorum simplicior parciorque gestus*) eos qui postea subsecuti, *plus satis Gesticulatorios* putabant. Etenim *Myniscus Histrion*, *Callippidem*, (*qui ætate minor*) tanquam plus nimio gesticulantem, *contumeliosè* vocabat *Simiam*. ^h Sed et talis opinio etiam de *Tyndaro Hif-*

^c Rat. consequentiæ: Quis enim illum ferat, qui te quasi tardè intelligentem obtundat nimiamque motione importunus, nunquam satis monitum putet?

^d Nonne idem videtur is, quod infusi tibicines, qui sono tibiæ, quasi re infelicitè expressâ, ridicule suum admovent gestum:

^e Ex præmiss. par. prima, *Tragœdiæ* perspicitur culpa, nimiooperè gestiando, saltando, &c.

^g Quo nomine, etiam *Histriones* ipsi, cum ætate, et gravitate antecederent, irrisere *Juniores suos*, ut *sequiores Pantomimos*. Ex quo genere *Callippides* fuit, et ^h *Tyndarus Mimus*.

trione

trione fuit. ^h Sicut autem Juniores isti, ad *Grandiores* illos se habent; Ità universa *Tragœdiæ* ars, ad *Epicam*; *eodemque versatur in crimine*. 4. ⁱ Atque hanc quidem pertinere ad Spectatores aiunt, *Prudentes, et graves*: (Quamobrem *gestus, quibus inflectantur*, non desiderant:)^k *Tragicam* verò ad *Male Moratos, ac viles*: Cùm igitur hæc, *Apparatu* fit, *Gestibusque* Onerosior, Deterior profectò videri debet. ¶ 5. ⁱ Ac primùm quidem Accusatio hæc de *Onere Motionum*, *Histrionicæ* est, non *Artis Poëticæ*; ⁱ Siquidem *Supervacaneis rem Signis, nimioque Gestu* ornare potest, non modò is, qui *eam*, interposito aliquando cantu, *Recitat*; (quod *Sofistratus* fecit) sed et is, qui *Recitando, continentèr Canit*, Sicut *Mnastheus Opuntius*. 6. ² Deindè, nec omnis

^h Ergo nec Juniores isti, præ suo gestu; nec *Tragica*, i. e. imitatio *Mimica*, tanti pendenda est.

ⁱ Ex part. 2^a, collaudatur *Epicæ*, quæ *Auditores* poscat temperantes et graves: quibus ad benè vivendum, absque gestu ullo, persuasio facilis, arrecta mens.

^k *Tragicam* contrà spectant ii, quorum hebetes sensus, omni, quo possis motu, extimules necesse est.

ⁱ Jam *Affirmative*, pro dignitate *Tragœdiæ*: Cui, quæ de motu objecta sunt diluimus rat. 3^{bus}.

ⁱ Neque enim *Motionum* ille excessus tam *Tragœdiæ* est, quàm *histrionum imprudentiæ*. (Potest enim eadem etiam *Epicæ* aspergi macula; siquis illam motu minùs necessario *Recitet*.)

² Nec verò omnis incusanda *Motio*; Sed quæ *Delicata et Personarum Nequam*:

absque

absque discrimine improbanda Motio : ^m Siquidem neque *omnis* Saltatio ; sed *quæ* Improborum *duntaxat* ; Quod et *histrioni* Callippidi dabatur vitio, et hodiè *quibusdam* aliis : Quasi Mulieres imitentur *illi* Non Ingenuas ; *earumque* Motus, *Matronis* tribuant *honestis*. 7. ³ Adde quòd, etiam absque motu *Scenico*, Tragœdiam *saum* Munus exequi, sicut Epica, potest *. E sola namque Lectione, Qualis fit, manifesta est : *ut facile de ipsa iudicium feras*. Si igitur aliis *rebus omnibus* præstet ; hoc quidem *Motionum Onus* (*quod tantum offensiunculæ parit*) ut ipsi insit, non esse necesse. 8. ⁿ Deindè, ¹ quoniam omnia illa habet, quæ Epica ; *Fabulam scil. Mores, Sententiam, Elocutionem, &c.* Nam et Metro *etiam aliquo* licet uti si velit, (*scil. Iambo.*) 9. ^o Et insupèr (neque exiguâ *sui* parte) *adornatur* Apparatu et Musica ; quorum accessu, *affatim ipsi* cele-

^m Ne saltatio quidem damnatur omnis, (quædam enim personarum gravium est :) sed Pyrrhica, putâ, vel Hyporchematica, &c. Quantô minùs histrionum illa repudianda Motio præfertim honesta ?

³ Quid, quòd Tragœdia, cui Motum omnem dempseris, etiam absque Theatro lecta, perficiat, quod vult ? nec minùs herclè, quam imitatio Epica ?

* Cap. 3.

ⁿ *Ostensive* quoque Tragœdiam anteponimus, rat. 3 bus.

¹ Quia cùm omnibus adornetur partibus, quib. Epica ;

^o Tùm duas, peculiare habet, easque pergratissimas : Apparatum lenocinia, et Cantum.

berrima

berrima conciliatur Voluptas. 10. ² Deinde, et *Summam* quoque Evidentiam habet, cum in Agnitione, tum in Operibus *singulorum dramatum Propriis*. 11. ³ Prætereà, quia Terminus Imitationis hujus *Minor est*, minorem longitudinem *finiens*. Quod enim confertim magis *simulque totum est*, jucundiùs *propinatur*, quàm quod fufum est, multoque tempore, *quasi dilutum*: Dico autem, veluti si quis Oedipodem Sophoclis, tot versibus, quot *constat Homeri Ilias*, constitueret: *Tragœdia hæc, quæ antea perplacuit, præ tædio flaccescens, amitteret suavitatem suam*. 12. ⁴ Prætereà, minùs *Unica ac Simplex* (quæcunque illa fit) est quælibet Epicorum Imitatio. Cui rei signo est, quòd ex Imitatione *Epica* qualicunque complures enascantur Tragœdiæ. ^p Quare *sic colligo: Si Scriptores Epici, Fabulam (quod oportet) confecerint Unam; ea certè* ^q si breviusculè explicetur, versùs extremum extenua-

² Quia luculentè (in Agnitionibus, Peripetiis, &c.) omnia ponit ante oculos: Quæ nisi Memorando, non ostendit Epica.

³ Eidem quoque Fabula, contractior est: Quicquid autem dulce, tantò dulcius, quantò citiùs comprehenderis, modo ne imminutum et curtum.

⁴ Imitatio illa, magni pendenda, quæ Simpliciter una: Epopœia verò, minimè omnium una et simplex.

^p Nam Epicus, si unam (qualis Tragœdiæ est) contextat Fabulam:

^q Aut brevitate nimia, turpitèr in angustum desinet;

ta; ^r Sin cum Metri Longitudine provehatur, quasi diluta et languida ubique appareat necesse est. ^s Quòd si, ut ferè solet, plures *distinctasque Fabulas complexi sint*; velut, ex. g. si é pluribus Actionibus constent; haudquaquam erit *Imitatio Una*: ^t Sicuti et Ilias, et Odysea, hujuscemodi partes habet permultas^a; quarum *quidem singulis, quasi totidem Fabulis, etiam Justa* inest Magnitudo sua. ^u Quamquam hæc ipsa, *Homeri studio*, quantum potest, optimè Constituta sunt; et Imitatio *nimirum*, sunt Actionis unius, quàm maximè *potuit Una Actio in tanto opere servari.* 13. ^s Si ergo *Tragædia*, et his omnibus *Bonis (quæ dixi) Epopæiæ* præstet, et Proprio etiam artis Opere: (utrasque enim non quamlibet, sed illam, quam superiùs dixi, perficere Voluptatem decet) Manifestò efficitur, eam Præstantiorem fore: Siquidem *multò* potiùs, quàm

^r Aut prolixitate debitâ provectus, adsumet vires suas:

^s Sin autem ex pluribus (ut fit) Actionibus compegerit poëma; multimembris jam nascitur, non imitatio simplex:

^t Quâ quidem in parte laborant etiam Homeri opera: quorum ex unitate perexigua laus:

^u Nec tamen id Poëtæ vertendum crimini; Sed profectò, nec alitèr expediri res potuit, nec aliâ viâ, ad Justam Magnitudinem perveniri.

^s Ac Finem suum utræque appetunt poëses: Ac magis adipiscitur Tragædia. Hic enim Misericordia Metusque Major: unde Efficacior VITIORUM καὶ ἥττορος.

Epica,

Epica, consequatur Finem suum. 14. * Ac de Tragœdia quidem et Epopœia, cum Iphis *universim*, † tùm *Sigillatim* de Ipsarum Formis, ac Partibus, Quot sint, Quo pacto differant; tùm Quæ Causæ sint ejus, quod in Poëmate BENE est, aut secùs; tùm de Reprehensionibus, et Solutionibus, tot *habes quæ dicta sunt.*

* Epilogus dictorum, tam quæ utrique Poësi communia.

† Quàm, quæ propria alterutri.

1871

1872

1873

T. WINSTANLEII

ANNOTATIONES

IN

ARISTOTELIS

LIBRUM DE POETICA.

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

А И Н О Т А Т О И А

ANNOTATIONES

IN

ARISTOTELIS

LIBRUM DE POETICA.

P. 2. l. 1. μιμήσεις] Utrum μιμήσεις numero plurali, an singulari μίμησις legas, quoad sensum perinde est. Scilicet vocalis ι et diphthongus ει, si non Aristoteli, saltem Codicum ejus exscriptoribus, pronunciati eadem fuerunt.

l. 5. ἀλλ' τέχνης] Dacerius reponendum contendit ἀλλ' ἢ τύχης, sensu non incommodo. Sic Plin. xxxv. p. 699. ed. Hard. de spuma equi ab Aristide, casu adjuvante, expressa: Fecit in pictura *fortuna* naturam; et Val. Maxim. viii. 11. de eodem: Quod ars adumbrare non valuit, *casus* imitatus est. Porro momenti aliquid huic conjecturæ accedit ex loco ipsius Aristotelis, huic fere gemino, Rhet. I. c. 1. ubi τῇ συνθεῖα adverbium εἰκῇ opponitur οἱ μὲν εἰκῇ πάντα δρῶσιν, οἱ δ' ἀλλ' συνθεῖαν ἀπὸ ἐξέως. Atque idem Eth. Nicom. II. 4. ἐνδέχεται γραμματικόν τι ποιεῖν καὶ ΑΠΟ ΤΥΧΗΣ· τότε οὖν ἔσται γραμματικὸς, εἰὰν γραμματικόν τι ποίησιν καὶ γραμματικῶς. Obstat tamen Codd. MSS. et versionis Arabicæ, siqua fuerit, auctoritas.

l. 6.

l. 6. ἀλλ' τῆς φωνῆς] Nodum hic in scirpo, quem non invenerunt, fecere viri docti Castelvetrius et Dacerius, quorum ille ἀμφοτέροις, hic δὲ ἀμφοῖν legit, ut voci μεμιγμένοις respondeat τὸ ἀμφοῖν, quasi diceret, sicut illi et separatim et conjunctim, ita ii et separatim et conjunctim suis utuntur instrumentis. Sed non hæc satis idonea ratio. Perplacet mihi illorum sententia, qui veteri lectione retenta, per ἀλλ' τῆς φωνῆς eos, qui voces sive hominum sive animalium imitantur, inter quos præcipue eminuit Parmeno quidam, ut ex Plutarchi libello de Aud. P. p. 63. ed. cl. Reisk. videre est, designatos existimant. Haudquaquam enim fieri posse crediderim, ut in instrumentis imitationum recensendis, illud omitteret Aristoteles, quod Rhet. l. III. p. 118. ed. Sylb. πάντων μιμητικώτατον τῶν μορίων audit. Quod vero testatur Simon Portius apud Madium in antiquo codice sibi visum τῇ φωνῇ, de ejus fide nullus dubito. Sed mutato nihil opus. Ita enim Lucian. de Saltat. ἢ γὰρ αὐλὸς ἐστίν, ἢ κιθάρα, ἢ ΔΙΑ ΦΩΝΗΣ μελωδία, ἢ τραγικὴ δράματα.

p. 4. l. ult. χαίρημων] Suid. χαίρημων, κωμικὸς (immo τραγικὸς, ex sententia VV. cl. Kusteri et Fabricii in B. Gr. T. I. p. 641.) τῶν δραμάτων αὐτῷ ἐστὶ ταῦτα, τραγικῆς, ὡς Ἀθήναιος φησιν. οὐρεὺς. αλφειοβόια. ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ κ. λ. Ergo dramati nomen fuerit Centaurus, quod etiam confirmat Athenæus in loco a Suida laudato, nempe l. XIII. p. 562. ἐν τῷ κενταύρῳ, ὅπερ ΔΡΑΜΑ ΠΟΛΥΜΕΤΡΟΝ ἐστίν. Rhapsodiam hoc ideo ab Aristotele καταχρηστικῶς vocatum crediderim, quia mixtum erat et quasi confutum ex vario genere carminum. Quod vero pro κένταυρον MSS. ἐπὶ ταῦρον exhibeant, id ex inscitia librariorum ortum, qui vocem ἱπποκένταυρον sibi ne quidem fando auditam, in communiores ἐπὶ ταῦρον facili negotio resolvendam censebant.

p. 5. l. 1. ἐκ ἤδη] Speciosissime Heinſius οὐκ ἤδη ποιητὴν προσαγορεύετον; cum interrogandi nota. Sic enim recto pede procedet argumentum, quod alioqui claudicans et ἀσύντακτον foret. Mihi vero rem diligentius penſitanti, ea verba οὐκ ἤδη, quæ MSS. ab Aristotele abjudicant, exſcriptoris, nescio cujus, mentem auctoris in periodo longiore non capientis, glossēma esse videntur. Deleta exhibebunt sensum Heinſianum verbis, opinor, Aristotelicis expressum.

P. 7. l. 1. ἀνάγκη μιμῆσθαι] Verbis istis, quæ scilicet libri manu exarati non agnoscunt, et quæ auctoris sensum adeo non illustrant, ut eum persumderent, facile caruerimus. Sic enim refingendus est proculdubio totus hic locus: Ἐπεὶ δὲ μιμῆνται οἱ μιμῆσθαι ἀπὸ τῶν ἀνάγκη δὲ τῶν, ἢ σπουδαίως, ἢ φαύλως (τὰ γὰρ ἤδη χερδὸν αἰεὶ τῶν ἀκολουθεῖ μόνως· Κακία γὰρ καὶ ἀρετὴ τὰ ἤδη ἀφαιροῦσι πάντας) ἤτοι βελτίονας ἢ καδ' ἡμᾶς, ἢ χείρονας, Η ΚΑΙ ΤΟΙΟΥΤΟΥΣ (ὥστε οἱ χερδῆς, Πολύγνων μὲν κρείττους, Πάσιων δὲ χερδῆς, Διονύσιος δὲ ὁμοίους εἰκαζέ) δὴλον, ὅτι τῶν λεχθεῖσιν ἐκαστὴ μιμήσεων ἔχει τὰς ἀφορὰς, καὶ ΕΣΤΑΙ ἑτέροι κ. τ. εἰ. Aristotelem βελτίονας ἢ καδ' ἡμᾶς absque interposito commate scripsisse patet tum ex eo, quod iidem mox βελτίονες τῶν τῶν appellantur, tum quod ἢ καδ' ἡμᾶς pro ἢ τῶν καδ' ἡμᾶς, vel ἢ οἷους καδ' ἡμᾶς, vix ac ne quidem Græcum fuerit, uti et ipsummet Sylburgium, ejus conjectionis auctorem, ex subjecta annotatione odoratum fuisse videas. Male itidem, ut in hunc librum pleraque omnia, Sam. Petitus, qui vice τῶν ἢ reponit ἢ, adversantibus Codd. MSS. atque ipsa recta ratione. Ceterum Victorii additamentum illud ἢ καὶ τοιούτους, quod e textu forte exuluerit, revocandum esse suadent, tum ea, quæ proxime insequuntur, Διονύσιος δὲ ὁμοίους, tum versionis antiquæ auctoritas.

l. pe-

penult. Νικόχαρις] Comici hujus, qui Aristophani coætaneus fuerit, quemadmodum ex ejus Scholiaste in Argumento ad Plutum colligere est, dramatum titulos suppeditat Fabric. B. Gr. T. I. p. 739. Cum vero apud Suidam, Athenæum, atque Etymologici M. auctorem, Nicochares appelletur, verum id ei nomen fuisse crediderim. Poluci x. 23. Nicocharmus audit; male.

Ibid. Δικαιόδωτος] Δίκαιος ἡ νόμος Suid. nempe ἐν τῇ εἰς Δῆλον ἑστάντων διατριβῇ, de qua adeas Platonis Phædonem p. 146. et in eum VV. cl. Forsterum et Gottleber. Sed festum hoc, quo nullum majori honore prosequantur non tantum Græci, sed et ex barbaris gentibus aliqua, nemo certe εἰς τὸ χεῖρον repræsentare sustinisset. Ea propter labem hic non vulgari arte medicabilem subesse affirmavit Castelvetrius, δεικνύμενος reponens, quod dudum Sylburgio, ut nunc mihi (quamvis unius Mspti auctoritate commendetur) sese non probavit. Immo fortasse nihil emendato opus est, nisi pro Δικαιοδωτος legere malis Δικαίαν, cujus nominis fabulam, argumento licet nobis incomperito, docuisse Aristophanem patet ex Athenæo l. ix. et Meursio in Catal. deperditarum Aristophanis Comædiarum.

p. 8. l. 1. Πέρπας] Mutinensis, qua fuit in libris emaculandis pruriginē, invexit huc Ἀρχάν quendam, μοχθηρῶν ἀσμάτων ποῦταν, ut ait Athenæus, et locum hunc sic quodammodo ab Aristotele scriptum fuisse existimat: ὥστε τὸ Τέρπανδρος καὶ Φούρις μίμνεται βελτίους, οὕτω καὶ Ἀρχαὶς ὁμοίους, καὶ ὁ ποιήσας Κύνλαπας Τιμόδεος καὶ Φιλῆζενος μίμνεται αὖ. Benius etiam ὁ ποιήσας, vel ὁ πεποίηκε; quod et suos patitur manes.

Docet autem hic Aristoteles, ut commode advertit Nunnesius in Notis suis ad Procli Chrestomathiam p. 69. hoc differre Nomos a Dithyrambis, quod

quod illis personas graves, his leves imitarentur; citatque testes Philoxenum et Timotheum in Cyclope et Persis. Eum Nomon laudant Plutarchus in Philopœmene et Sudas, qui inscriptum fuisse ait Πέρσας ἢ Ναύπλιον, pro quo, juxta Fabric. B. Gr. p. 660. male Ναυτίλον habent Codices Athenæi.

1. 3. Κύκλωπας] Cum omnes, quotquot hujus dramatis meminere, ut Aristophanes in Pluto, Aelian. V. H. xii. 24. Zenobius V. 45. Proverb. et Tzetzes Chiliad. X. Hist. 358. necnon Chiliad. V. Hist. 23. pro κύκλωπες numero plurali habeant singulari κύκλωπ, forsan et hic etiam κυκλῶπα reponendum. Scilicet facilis error ex antecedente Πέρσας ortus; mutatio levicula.

Ibid. ἢ δὲ βελτίους] Locum hunc, utpote Crotoniate illo saniozem, frustra sollicitavit Petitus. Quinam vero sint illi βελτίους τῶν νῦν vel ἢ καὶ ἡμᾶς, quos imitatur Tragoedia, optime docet Etymologici M. auctor in ejus dramatis finitione: Τραγωδία ἐστὶ βίῳ τε καὶ λόγῳ ἙΡΩΙΚΩΝ μίμησις. Hinc Lucian. de Saltat. τὴν τραγωδίαν ὅτι ἀπὸ τοῦ γήματός περφέ-
τε (f. περφότον) καταμάθωμεν, οἷα εἰσὶν, ὡς εἰδεχθῆς ἅμα καὶ φοβερὸν δέμας, εἰς ΜΗΚΟΣ ΑΡΡΥΘΜΟΝ ἡσκημένος ἀνδρῶ-
πος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρὸς σωπὸν ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ σῶμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς κατα-
πίμενος τὸς διατάς· ἐὼ λέγειν προσενίλθῃ καὶ περσασείλθῃ, περσασείλθῃ καὶ ὀπτεχνήτῃ παχύτητα περσασείλθῃ, ὡς μὴ τοῦ μήκοις ἢ ἀρρύθμῳ ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχεται· εἴτ' ἐνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς κ. λ. Et Philostrat. l. vi. p. 276. Vitæ Apollonii, de Aeschilo loquens: ἐνδυμνδεῖς, ὡς ἐπάξιον τὸ τραγωδίαν ποιεῖν φθέγγεται, ὡς περσασείλθῃ τῷ μεγαλείῳ μᾶλλον, ἢ τῷ καταβεβλημένῳ, σκλοποιίας μὲν ἡψατο, εἰκασμένης τοῖς τῶν ἙΡΩΩΝ εἰδέσιν· οἰκείαν δὲ τὸς ὑποκειτάς ἀνελί-
λασεν, ὡς ἴσα ἐκείνης (quidni ἐκείνοις;) βαίνοιν· ἐδήμασι τε

M m

περσ-

πρῶτος ἐκοσμησεν, ὃ πρῶτον ἩΡΩΣΙ ΤΕ ΚΑΙ ΗΡΩΙΣΙ
ἰσθῆναι.

p. 9. l. 1. πάντας ὡς πρᾶττοντας] Immerito locum hunc mendi infimulavit Casaubonus, qui l. 1. de Satyra, c. 3. probante etiam Goulstono, πάντα ὡς πρᾶττοντας omnino reponendum esse contendit. Si enim omnes in unaquaque dramatis parte agant, omnia protenus sint dramatica necesse fuerit; adeo ut Casaubono sua constabit interpretatio, nulla interim verborum facta immutatione.

l. ult. χωνίδε] Lege χιωνίδε. Meminit hujus Comici, qui ab anonymo Scaligeri Olympiadum descriptore, vel Scaligero ipso, male, ut videtur, collocatur ad Olymp. LXXX. Vitruvius Præf. L. VI.

l. 2. κτ' κώμας] Tzetzes πρὶ ἀφύρων πομπῶν MS..

Τὸ τραγικὸν μάνθανε καὶ κωμωδίαν,
Ἄμφω πρὸς ὠφέλειαν εὐρηνται βίη,
Τὴν δ' εὖρεσιν μάνθανε, πῶς ἐφύρεθι,
Πένητες ἄνδρες Ἀττικοὶ γῆς ἔργῳ,
Ἀδικίας πάχοντες ἐν γεωργίαις
Ἐξ Ἀττικῶν μὲν σύμφων ὃ τὰ γένε,
Ἀντιλέγειν ὃ μὴ δέοντες μὴδ' ὅλως,
Σωτηρὸν ἐξεύραντο τ' νυκτὸς χρόνον,
ΚΩΜΑΙΣ γὰρ αὐτοὶ ταῖς σενόπαις τεύδοις
ΚΩΜΑ καὶ αὐτὸ, καὶ γλυκὺν ὕπνῳ χρόνον
Πεισσεύοντες καὶ λέγοντες τὰς βλάβας,
Θόρυβον εἰργάζαντο ΤΟΙΣ ΠΕΡΙΞ μέγαν,
Ὡς ἡλὶς τρέχοντος ἡμέρας δρόμον,
Ζητεῖν ἐρευνᾶν πανταχῶς τὰς αἰτίους

καὶ

Καὶ τὸς γεωργὸς τὸς παδόντας τὰς βλάβας
 Ἐπεὶ δ' ἐφουρέθησαν οἱ γῆς ἔργα,
 Ἦτησαν αὐτὸς ἀπικὴν γερούσια
 ΚΩΜΟΙΣ παρ' αὐτοῖς καὶ πότοις Διονύσου
 Τελεμένοις, ΚΩΜΑΙΣ (supple τε) καὶ τοῖς χερείοις
 Βλάβας καλεῖται αὐτὸς ἔλεξαν ἐννεχῶς.

Quocum fere concinit Dioscorides, Epigram. xvi.
 p. 497. ed. cl. Brunck,

Θέσπες ἐγὼ τραγικῶς ὅς ἀνέπλασα πρῶτον αἰοδὴν
 ΚΩΜΗΤΑΙΣ νεαρὰς κωμοτομῶν χάριτας κ. λ.

et epigram. xvii.

Θέσπεδ' εὖρεμα τέτο. τὰ δ' ΑΓΡΟΙΩΤΙΝ ΑΝ' ΤΛΑΝ
 Πάγνια, καὶ ΚΩΜΟΥΣ τὸς ἀτελειοτέροις
 Αἰχὺλ' ἐξύψωσεν —

l. 6. πρῶταγορεύειν] “Difficilior est paullo hujusce
 loci constructio; sic igitur legendum proponimus:
 ποιοῦμενοι τὰ ὀνόματα σημεῖον· οὗτοι μὲν γὰρ κώμας τὰς πεισι-
 κίδας καλεῖν φασιν, ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ δὲ δημοῖς — καὶ τὸ ποιῆν
 ΑΥΤΟΥΣ μὲν δρᾶν, Ἀθηναίους δὲ πρᾶττεν πρῶταγορεύειν.”
 Hæc Editor Oxoniensis minor. Sed nihil temere
 immutandum. Quippe similis anacoluthiæ exem-
 pla affatim suppediabant optimi scriptores, maxi-
 me vero Attici; ut Aelian. V. H. l. II. c. 11.
 ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΙΔΩΝ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν τειάκωντα τὸς
 ἐνδοξοὺς ἀναγενομένους, καὶ βαρύτατα τοὺς πλουτῆντας ὑπὸ τῶν
 τυράννων ἐπιβουλευομένους Ἀντισθένης φασὶ ΠΕΡΙΤΥΧΟΝΤΑ
 ΕΙΠΕΙΝ.

p. 10. l. 9. ἁρμόσαι ποιητικὴν] Dimittit hic Philos.
 Atheniensium et Dorienſium discordiam de Tragœ-
 M m 2 dia

diæ et Comœdiæ ortu, idque vel quia levioribus conjecturis uterentur, vel quia non de toto genere, ut par erat, seu de Poësi tum in universum, tum pro singulis formis ac partibus disputarent. Sed tamen ita dimittit controversiam, ut ipse ad veras ac germanas poëseos causas, (nempe imitationis et harmoniæ studium, quemadmodum recte eas statuit Dacerius,) ortum et incrementa investiganda se referat. Sunt igitur ea verba καὶ τὸτο usque ad καὶ φύσιν ὄντων ἡμῖν τὸ μιμεῖσθαι tanquam uncinis claudenda; neque enim secundam Poëseos causam effectricem exhibent, sed confirmant tantum hominibus innatum id esse ut a pueris imitentur, atque eæ rationi explicandæ inserviunt. Sequitur deinde secunda illa causa καὶ τὴν ἀρμονίαν καὶ ῥυθμόν, supple κατὰ φύσιν ὄντων.

p. 11. l. 9. εἰ ἀπὸ μίμημα] Vict. pro εἰ ἀπὸ μίμημα legendum contendit ἐκ μίμημα, uti habent Ald. et Cod. Reg. 1741. Sed utrum horum præferendum sit, vix quisquam dixerit.

p. 12. l. 3. τοιούτων τύχας] Lectioni Victorianæ, cujus in notis fit mentio, adstipulantur Medicei omnes, atque eadem editio princeps Aldina. Per me igitur licet, ut vox τύχας inter glossemata, quibus lcatet hic libellus, recenseatur.

l. 8. καὶ τὸ ἀρμότιον] Cod. Reg. 1741. pro καὶ τὸ ἀρμότιον exhibet καὶ τὸ ἀρμότιον. Quod perinde est.

l. ult. γενομένης] Castelv. rescribendum esse censet γενομένη atque αὐτοχρεδιαστικῇ recto casu; quod etiam constabit M. 16. Sed quidni potius dicamus ἀνεκλόνητον hoc esse, quod ut diligentissimo cuique scriptori, ita Aristoteli perquam familiare.

p. 14. l. 2. ἐξαρχόντων] Mad. ἐξασκόντων. Inscitia Græcismi. Archiloch. apud Athenæum, p. 628.

Ὡς Διονύσοι ἀγασκτοὶ καλὸν ΕΞΑΡΞΑΙ ΜΕΛΟΣ

Οἶδα ΔΙΟΤΡΑΜΒΟΝ, οἶνω συγκραυνώδεις φρένας.

Greg. Naz. ἐκείνην ὥδην, ἣν τότε ἦσαν ὁ Ἰσραὴλ τοῖς Αἰγυπ-
τοῖς, ΕΞΑΡΧΟΥΣΗΣ Μαρίας, et Xenoph. III. Cypriæd.
ἐπεὶ δὲ πάλιν ἦκε τὸ σύνθημα ἀνταποδοδύμενον, ΕΞΗΡΧΕΝ αὖ
ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΣ ΠΑΙΑΝΑ ΤΟΝ ΝΟΜΙΖΟΜΕΝΟΝ.

l. 5. αὐτῆς] Pro αὐτῆς reponendum esse crediderim
αὐτοῖς, ne minimâ quidem pronuntiationis, cujus
certe aliquid apud exscriptores, viros scilicet pa-
rum eruditos, momentum esse debuerit, facta im-
mutatione. Confer nos ad p. 2. l. 1.

p. 15. l. 8. ἐξάμετρα] Utrum pro ἐξάμετρα legen-
dum sit τετράμετρα, necne, peritiorum esto iudicium.
Ceterum mox, cum omnes Medicei has voces ἀει-
ρὸν ἔν τέπων τοιαῦτα omittant, locum integrum sic au-
dacter restituo: Ἐτι δὲ ἐπεισοδίων πλήθη καὶ τὰ ἄλλα ὡς
ἐκαστα, ἀ κοσμηθῆναι λέγει, ἔγω ἡμῶν εἰρημένα. Πολὺ κ. τ. εἰ.

Porro emendandus hic in transitu noster, Rhet.
III. c. 4. p. 129. ed. Sylb. Τῶν δὲ ρυθμῶν ὁ μὲν ἡγεῖτο
σεμνὸς καὶ λεπτὸς (l. εἰ λεπτὸς) καὶ ἀρμονίας δεόμενος. De-
met. Phal. Περὶ Ἑρμην. p. 33. ed. Gale: ὁ μὲν ἡγεῖτο
σεμνὸς καὶ ΟΥ ΛΟΓΙΚΟΣ, ἔδὲ ἔρρυθμος, ἀλλ' ἀνάρρυθμος,
ὅσπερ ὁ τοιοῦτος ἦκεν ἡμῶν εἰς τὴν χώραν, ἢ γὰρ πικρότης τῶν
μακρῶν ὑπερπίπτει τῷ λογικῷ μέτρῳ.

P. 16. l. 4. οἱ λεγόμενοι αὐτῆς] Speciosissima est
Castelvetrii emendatio, quam tamen in margine
prætermisit Duvallius, rescribentis ὀλίγοι μὲν οἱ αὐτῆς.
Firmant eam tum præcedentia ἡδὲ δὲ ῥήματα τινὰ,
tum ipsius vocis λεγόμενος indoles, quæ in illo fen-
su, quem ei tribuit Goulstonus, apud nullum om-
nino, ut ne dicam probatum auctorem, metris non
ligatum, occurrit.

l. 7. Φόρμις] Suidæ et Athenæo Φόρμις; apud Thē-
mistium Ἀφορμος. Sed nostram lectionem adstruit
Pausanias in Eliacis prioribus, quam ideo, ut ger-
manam

manam tuetur Bentleius V. Cl. p. 201. Apologiae Dissertationis de Epistolis Phalaridis.

l. 11 *μετὰ λόγῳ*] Ablegandas esse has voces, ut inutiles et aliunde advectas censuit Goulstonus. Tu vero cave facias. Fabulam enim sive λόγον aut μῦθον qualemcumque utrique Poësi, nempe Tragœdiæ atque Epopoëiæ communem esse nemo certe inficias ibit. At vocem λόγον pro fabulâ accipi tradit etiam Eustathius, unde Æsopus ille λογοποιὸς i. e. μυθοποιός dicitur. Suid. Λόγος. καὶ ἡ ὑπόθεσις. ἀριστοφάνης

— Εὐειπίδῃ

ΛΟΓΟΝ πάραυτος καὶ παραφάσι γένῃ.

Cf. Cl. Wyttenbach in Plut. de S. N. V. p. 83.

P. 18. l. 3. *δράντων*] Rescribendum est: *δράντων καὶ ἡ δὲ ἀπαγγελίας, δι' ἐλέου καὶ φόβου περαινέτω τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν*; quæ lectio, quin ab Aristotelis manu fluxerit, nullus dubito, siquidem conjunctionem ἀλλὰ nec Codd. manu exarati, neque ipsa rerum ratio admittant. Nullam enim inter φόβον et ἀπαγγελίαν oppositionem intercedere jamdudum viderunt interpretes atque illorum coryphæus Lessing, Hamburg. Dramaturgie Tom. II. p. 196. sqq. Immo vocem hanc olim in versione sua omiserat Dacerius, cujus interpretationem hic subjecimus: d'une action, qui sans le secours de la narration par le moyen de la compassion et de la terreur, &c. Castelv. ἀλλὰ, oltre à ciò, insuper, contra omnem Graccae linguae analogiam.

l. 5. *τοιούτων*] Scipio Maffeus V. Cl. in præfatione ad Meropen suam, Tusco idiomate conscriptum drama, vocem τοιούτων hic textum irrepsisse & glossema redolere affirmat, codicibus tamen manu exaratis et Cl. Lessing, in l. supra laudato, refragantibus.

1. 6. καὶ μέλθ] Legendum proculdubio, ut adnotant Victorius, Castelvetrius et Goulstonus καὶ μέτρον. Est enim τὸ μέτρον unum τῶν εἰδῶν, quæ postea enumerat. Quod uero τῷ περαινέδῳ casu dativo legit Victor. id nullo modo probandum. ANON.

1. antepen. ἔχῃ πᾶσαν] Reponendum est omnino πᾶσιν pro πᾶσαν, quod ante Heinsium vidit Madius et in versione sua expressit Riccobonus, sic: "quod manifestam omnibus vim habet."

P. 19. l. 5. μῦθον τῆτον] Immerito hunc locum mendi insimulavit Madius, qui pro τῆτον rescribendum esse contendit τέτων vel τῆτο; cui lectioni Victorius quoque adstripulatur. Sed fallitur uterque. Voci enim μῦθον plures subjectæ sunt notiones, ut verbi, seditionis, et præcipue per eam intelligitur, juxta Hesych. λόγος κενὸς ψευδής, εἰκονίζων τὴν ἀλήθειαν, ut Plat. in Gorg. p. 312. Ἀκούε δὲ μάλα καλὸν λόγον, ὃν σὺ μὲν ἠγύσῃ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, ΜΥΘΟΝ, ἐγὼ δὲ λόγον, et Orig. contra Cels. L. I. p. 330. Ἰδιῶται μῦθοις ἀκέσαντες, ὧν τὰς λόγους ἐκ ἐπίσαν], μέγα ἐπ' αὐτοῖς φρονέσιν. Sed μῦθον ille de quo hic agitur, nempe Tragicus, συστάς ἐστι πραγμάτων, non ψευδῶν, ut reliqui, sed eorum, quæ heroum alicui, ut Oedipo, Oresti, aliis, dum viverent, revera acciderunt. Hinc illud μῦθον τῆτον, quo melius a ceteris discerni posset.

1. ult. ἐκ ὁλίγοι αὐτῶν] Non omnes iis usos esse ideo fortasse dixerit Philosophus, quod nonnullorum, ἀνδρῶν εἰσι παραγωδαί, alii contra πρότερον δύνανται τῇ λέξει καὶ τοῖς ἡδέσιν ἀκρίβειαν, ἢ τὰ πρᾶγματα συνίστασθαι. Sed totus hic locus, utpote vitio multiplici laborans, ejusmodi est, ut nec sensum aliquem commodum ipse præbeat, neque ex Codicum varietate aut Conjectura a nobis sublevari possit.

P. 20. l. 1. ὅφιν ἔχῃ πᾶν] Ita editiones pleraeque; nisi quod Bas. et Camot. καὶ γὰρ ὅφιν, quod sane nullo modo ferendum. Sed nec illud alterum, nihil est enim

enim ad quod illud πᾶν referendum est: si enim subintelligenda est vox Tragoedia, πᾶσα dixisset, si τραγωδοποιός, vox πᾶς requirenda esset. Atqui harum neutra cum sensu loci cohæret. Dixerat enim τέτοις οὐκ ὀλίγοι—κέχρηται, quasi essent, qui non uterentur. Ergo non utuntur omnes. Legendum itaque videtur κέχρηται τοῖς εἰδῶσι πασι et postea ἔχουσι pro ἔχει.

Hæc ANON. emendatione quidem si sensum respicias, non incommoda, sed scriptionis aut pronuntiationis habita ratione, parum verisimili. Quidni potius legeris, mutatione levicula: τέτοις μὲν ἔν ὀλίγοι αὐτῶν, ὡς εἰπεῖν, κέχρηται τοῖς εἰδῶσι· καὶ γὰρ ὅ-ψιν ΟΥΚ ἔχει πᾶν (sub. δράμα) καὶ ἥθος καὶ μῦθον καὶ λέξιν καὶ ἀφ᾽ ὧν αὐτῶν, h. e. Pauci his omnibus, *velut* formis, ut ita dicam, usi sunt. Neque enim unicuique ita felici esse contingit, ut omnes numeros expleat, atque pariter (ὡσαύτως) in moribus, constitutione rerum, dictione, &c. elaborandis præstet.

Quod vero pro αὐτῶν restituendum esse ποιητῶν, Castelvetricum, existimaverit Goulstonus, nihili est, siquidem verba, ut nunc se habent, eundem sensum exprimant.

p. 20. l. 4. πρᾶξιων] Victorius contendit legendum esse πρᾶξιως, cui etiam suffragatur Versio antiqua, quoniam scilicet Tragoedia circa unam tantummodo actionem versatur. Sed de Tragoedia generatim sumpta hic loqui Philosophum recte notavit ANON. ut infra p. 36, 2. καὶ γὰρ τοιαύτη ἀναγνώσις ἢ ἔλεον ἔξῃ ἢ φόβον, οἷον ΠΡΑΞΕΩΝ ἢ Τραγωδία ΜΙΜΗΣΙΣ ὑποκινεῖται.

ibid. l. 6. καὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία ἐν πρᾶξι ἐστὶ] Admonuit Castelvetricus deesse καὶ ἡ κακοδαιμονία, quam lectionem et libri manu exarati confirmant. Sed nihil mutato opus. Noster Rh. i. c. 5. ἔγω δὲ εὐδαιμονία εὐπρᾶξία μετ' ἀρετῆς. Nec non Solon apud eundem Eth. Nicom. Σ. Σόλων δὲ τὰς εὐδαιμονίας ἴσως ἀπεφαίνετο καλῶς εἰπὼν, μετ' ἀρετῆς

τρίως τοῖς ἐκὸς κεχορηγημένους, ΠΕΠΡΑΓΟΤΑΣ δὲ τὰ κάλ-
 ιστα, ὡς ὤτε (1. ὡς οἶοντε) καὶ βεβαιότατα σωφρόνως. Simi-
 liter Hippod. Thur. ed. Gale, p. 3. ἡ μὲν εὐδαιμονία
 τελείως ἐντὶ βίῳ ἀνθρώπινῳ. ὁ δὲ βίος ὁ ἀνθρώπινος ΣΥΣΤΑ-
 ΜΑ ΤΩΝ ΠΡΑΞΙΩΝ· ἡ δὲ εὐδαιμονία ΣΥΜΠΕΡΑΙΝΟΥ-
 ΣΑ ΤΑΣ ΠΡΑΞΙΑΣ. Et Archyt. Pythagor. ibid p.
 19. ἡ δὲ εὐδαιμοσύνη ΧΡΑΣΙΣ ΑΡΕΤΑΣ ἐν εὐτυχίᾳ. Qui
 loci huic fere gemini.

l. ult. ἀνευ μ] Rescribendum est proculdubio ἐπὶ
 ἀνευ μὲν πράξεως, quam lectionem secutus est Valla et
 in Codicibus suis inventam probarunt Mad. et Vic-
 torius. Nam cum Philosophus intulisset Fabulam
 Tragoediæ finem esse, statim subjunxit τὸ δὲ τέλος
 μέγιστον ἀπάντων, quod probatione non eget; omnes
 enim finem maximum esse eorum, quæ ipsum an-
 tecedunt, fatentur. Si igitur verba græca ut nunc
 in vulgatis editionibus reperiuntur, legantur, pro-
 babit id Aristoteles, quod est manifestum, quodque
 nulla indiget probatione; ægreque probatio illa illi
 parti poterit accommodari, qua dicitur, “ finem esse
 omnium maximum.”

P. 21. l. 5. ἀγαθῶν] In omnibus MSS. ἀγαθός, sed
 recepta lectio potior videtur, tum quod alio loco
 Philosophus dixit de eodem Pictore ὅτι κρείττους εἰκάζει,
 tum ob μονοτονίαν evitandam. Editor Oxoniensis mi-
 nor. Recte. Scilicet Heroas majoris, quam deinde
 fuerunt, staturæ finxit; in divinis quoque ac ethicis
 artem suam exercuit. Ælian. V. H. IV. c 3. Πολύγνω-
 τος ὁ Θάσιος καὶ Διονύσιος ὁ Κολοφώνιος χραφείη ἦσαν. καὶ ὁ μὲν
 Πολύγνωτος ἔγραφε ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ καὶ ἐν ΤΟΙΣ ΤΕΛΕΙΟΙΣ
 εἰργάζετο τὰ ἀδρα, τὰ δὲ τῷ Διονυσίου, πλὴν τῶ μεγέθους ἢ τῷ
 Πολύγνωτου τέχνῃν ἐμιμεῖτο εἰς τὴν ἀκρίβειαν ΠΑΘΟΣ καὶ
 ΗΘΟΣ, καὶ γημάτων χρῆσιν ἱματίων λεωτότητας καὶ τὰ λοιπά.
 Ubi per τελείοις justæ staturæ homines intelligi com-
 mede ad h. l. notavit Perizonius.

l. 5. ἡ ποιήσει] Lectionem receptam firmat Codd.

N n

Medd.

Medd. omnium auctoritas. Abest tamen negativa à versione antiqua. Perperam, quicquid contra statuerit Victorius.

p. 23. l. 6. καὶ ἑπτοεικῆς] Voces has glossema quoddam extitisse margini adscriptum, sed ob incuriam Librarii postmodum in contextum translatum im- merito suspicatur Madius. Quippe respondet hic ἑπτοεικῆς voci τὰ ἀρμόττοντα antea positæ. In Tragoedia enim, juxta Philosophum, SENTENTIA tertium occupat iocum. Id autem est, dicere posse ea omnia, quæ rei, qua de agitur, insunt et conveniunt. Quod quidem circa orationes perficere, et Politicæ scientiæ munus est et facultatis Rhetoricæ. Nam vetustissimi tum oratores, tum poëtæ πολιτικῶς, i. e. ut communis fert consuetudo atque ad rem propositam, τὰ ἐνόντα τῷ πρᾶγμα, locuti sunt. Qui vero nunc, inquit, vivunt oratores, utpote qui intima præcepta artis hauserint, laxatis eloquentiæ habenis τὰ ἀρμόττοντα τῷ πρᾶγμα, ex communibus locis derivata, quæ tamen ad rem quodammodo attinere videntur, ut auditorum animos pervertant, orationibus admiscent, quod profecto ἑπτοεικῆς ἔργον ἐστίν. Cf. ipsum magistrum, Rh. L. 1. c. 1.

l. ult. ἥδος] Victoriana lectio, quam etiam exhibet Codex Diegi de Mendoza, teste in h. l. Madio, uti et Medicei tres, calamo exarati, necnon Versio antiqua, aperta quidem, sed redundans: recepta valde perplexa est. Credit igitur Madius, qui et nos consentientes habet, in utrâque mendum reperiri; in vulgatâ scilicet esse verborum transpositionem; in altera idem bis inutiliter interjectum. Refingendus est igitur proculdubio hic locus, sic: Ἐστὶ δὲ ἥδος μὲν τὸ τοῦτον, ὃ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν ὅποιά τις ἐστίν. διό- περ καὶ ἔχουσιν ἥδος ἐνιοὶ τῶν λόγων, ἐν οἷς καὶ ἐστὶ δῆλον ΜΗΔΟΛΩΣ Εἰ προαίρεται ἢ φεύγει ὁ λέγων.

p. 24. l. 4. λόγων ἢ λέξις] Victor. arbitratur collocatum

catum fuisse hic τ λόγων, ut distingueret hanc a partibus, quæ λόγοι non sunt, cujusmodi sunt reliquæ duæ, i. e. cantus et apparatus. Nam quin superiores tres, quavis id non expresse, λόγοι sint, dubitari non potest. Interstinguendum igitur contendit τέταρτον δὲ τ μῦ λογων, ἢ λέξις, neque enim existimare potest, quid valeat ἢ λέξις τ λόγων. Mihi vero nihil quidquam aliud significare videtur λόγος, quam *verba*, aut *orationem*, ut Suid. φωνὴ σημαντικὴ ἐπὶ ἀφαινοίας ἐκπεμπομένη, et noster infra, p. 67, 6. φωνὴ πωδετὴ σημαντικὴ, ἥς ἕνα μέρος σημαίνει τι. Per λέξιν autem nonnisi recitationem atque elocutionem intelligi crediderim. Rhet. III. init. περὶ δὲ τ λέξεως ἐχόμενον ἐστὶν εἰπεῖν, ὃ γὰρ ἀπόχρη τὸ ἔχειν ἀ δεῖ λέγειν, ἀλλ' ἀνάγκη καὶ ταῦτα ὩΣ ΔΕΙ ΕΙΠΕΙΝ. οἱ γὰρ γραφόμενοι ΛΟΓΟΙ μείζον ἰσχύουσιν ἀφ' τὴν ΛΕΞΙΝ, ἢ ἀφ' τὴν ἀφαινοίαν. Et p. 15, 3. hujusce libelli: τὸ μῦ πρῶτον τετραμέτερον ἐχρῶντο ἀφ' τὸ σατυρικὴν καὶ ὀρχηστικωτέραν εἶναι τὴν ποίησιν. ΛΕΞΕΩΣ δὲ γενομένης αὐτῇ ἡ φυσίς τὸ οἰκεῖον μέτερον εἶναι· μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τ μέτερον τὸ ἱαμβεῖον ἐστὶ. σημεῖον δὲ τέταρτον· πλεῖστα γὰρ ἱαμβεῖα ΛΕΓΟΜΕΝ ἐν τῇ ἀφαιλέκτῳ τῇ πρὸς ἀλλήλους. Nec non rursum, p. 63, 4. τ δὲ περὶ τὴν ΛΕΞΙΝ ἐν μὲν ἐστὶν εἶδος διωείας, τὰ χήματα τ λέξεως, ἃ ἐστὶν εἰδέναι ΤΗΣ ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗΣ, οἷον τί ἐντολὴ κ. λ.

ibid. l. 9. πέντε] Mad. et Victor. πέμπτον, quam lectionem constabilit etiam Cod. M. 14. manu exscriptus. Sed retinenda est, me judice, vulgata lectio, ut constructio sit τ δὲ λοιπῶν πέντε (scil. ἡδυσμάτων) ἢ μελοποιία μέγιστον. Præmiserat enim Philosophus in hac anacephalæosin τὸν μῦθον, utpote sine qua οὐκ ἂν γένοιτο τραγωδία, ἀρχὴν esse καὶ οἷον ψυχὴν istius dramatis. Cæteras igitur partes numero quinque nonnisi ἡδυσματα quædam et condimenta esse liquet: horum vero maximum condimentum jure μελοποιία appellatur.

Sunt autem τὰ τῶν λόγων ἡδύσματα, ea quæ orationi saporem quendam et suavitatem conciliant, ducta ex re unguentaria vel coquinaria metaphora. Sic et Plinius notat rationem conficiendi unguenti duplicem, succum et corpus; illum olei generibus fere constare, hoc odorum; hæc stymmata, illa hedyf-mata vocari. Galen. Gloss. Hippocrat. ἡδυτήν πύσαν· ἢ ἡρωματισμένην· ἐψεται δὲ ὕδατι καὶ ἀρώματι (f. ἀρώμασι). ἡδυτὸν σέαρ. τὸ ἐν ὕδατι καὶ ἀρώματι (l.—ματι) ἐψηθέν, καὶ γὰρ τὰ ἀρώματα ἡδύσματα. Hinc etiam, teste Jul. Polluce, Onom. L. VI. ἐκαλῶντο καὶ οἱ ἄλλοι ἡδυτῆρες ἀπὸ τοῦ ἡδύνειν, τὸ ἀρπύειν.

p. 25. l. 10. ἢ ὥς ἐπιτοπολὺ] Quia finis quidam est necessarius, alius non necessarius. Non necessarius accidit plerumque aut raro. Necessarius finis est post ortum, mors animalis. Non necessarius plerumque, ut, post jacta fundamenta et erectos parietes, imponatur tectum; non necessarius raro, ut aliquis post repulsam amatæ puellæ amans laqueo colum sibi frangat.

Hæc ideo admonui, ne quis has voces, ut nos olim, delendas esse credat.

ibid. l. 11. Μέσον δὲ καὶ] Victor. ὁ καὶ, quam additionem, sensui omnino necessariam, confirmat etiam Versionis antiquæ non contemnenda auctoritas.

p. 26. l. 5. μυρίων] Pro μυρίων hic reponendum suspicatur Castelvetrius μ'. h. e. 40. σαδίων. Sed utrum horum accipias, quoad loci sensum perinde est.

ibid. penult. εἰ γὰρ εἶδει ἐκατόν] Mihi impense placet ejusdem Interpretis conjectura εἰ γὰρ εἶδει (scil. τῷ ὄρῳ) ΕΝΕΚΑ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΑΓΩΝΙΖΕΩΣ, quâ profecto nihil excogitari potest elegantius, ut sensus sit is, quem in versione sua expressit Riccobonus: "Si enim termino histrionibus opus esset ad Tragœdias recitandas, numeri Tragœdiarum ratione habita, suum

suum cuique temporis spatium definiant Clepsydræ." Sed expectandi Codices.

Clepsydris autem infundebant parum multumve aquæ pro ratione temporis, quo quem vel dicere vel facere quidquam permetterent. Ejus rei vestigium habes in oratione Juliani, qua in Cæsares luffit. Nam cum Mercurio videretur e re fore, ut sigillatim pro se diceret quisque; Apollo vero censeret ex ipsa re potius, quam e dicendi arte iudicium fieri oportere; Jupiter denique utrique obsecuturus concilium vellet in longum trahi: Nihil vetat, inquit, quin et dicere illis permittamus μικρὰ τῆ ὕδατος ἐπιμετρήσαντας ἡμᾶς. Et postea: Ἐπεὶ ὃ εἶρητο καὶ τέτω στρατιωτικώτρῳ λόγῳ ἐπὶ τὸν Ὀκταβιανὸν ἡ ὕδριαν ἔφερον τῆ Ποσειδῶντος θεράπων ἐπιμετῶν αὐτῷ τῆ ὕδατος ΕΛΑΣΣΟΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ. κ. λ.

Cæterum de voce ἀγωνίζεω cf. summum Valckenaer in Adnotat. ad Adoniasus. Theocrit. p. 390.

p. 27. l. 2. παράματῳ] Observat Madius in aliquibus codicibus (in margine tamen, nec eadem manu, qua liber est scriptus) reperiri δερμάτῳ loco verbi παράματῳ, quam lectionem etiam Pacius sequitur. Utramque autem servari posse, aptiorem tamen esse, si dicat δερμάτῳ.

Ibid. penult. τῷ γένει] Victorius πρὸ γ' ἐνί, ex conjectura. Invenit autem postea, Var. Lect. L. xxx. c. iii. Aristotelem eodem pacto locutum, cum idem significare vellet: in 2°. enim libro Naturalis Auscultationis, ubi de duobus magnopere inter se diversis generibus causarum differit, inquit: τὸ μὲν κατ' αὐτὸ αἷτιον ὡρισμένον, τὸ δὲ κατὰ συμβεβηκός, ἀόριστον: ἀπειρα γὰρ ἂν πρὸ ἐνὶ συμβαίῃ. Non est igitur, inquit, dubitandum, quin vera sit hujus loci emendatio, prius miserum in modum depravati.

p. 28. l. ult. ἀλλὰ ἃ — συνέστησαν] Victorius supra laudatus: ἀλλὰ — συνέστησεν, ut sensus sit; *verum circa*
unum

unam actionem, qualem dicimus Odyssæam, mansit: codicibus tamen manu exscriptis refragantibus. Cæterum Attici non infrequenter neutro plurali addunt verbum plurale, ut Xenoph. Apomn. iv. 3.

12. Ἀφ' μαντικῆς τοῖς πυνθανομένοις φράζοντας τὰ ἀποβήσιν καὶ διδάσκοντας, ἢ ἂν ἄλιστα γήνοιντο. Hom. E. 205.

—— ἐς Ἴλιον εἰλήλυθα

Τόξοισιν πίσω τὰ ὅ μ' ἐκ ἄρ' ἐμελλον ἐνέσειν.

Idem, A. 310.

—— ἀμήχανα ἔργα γέγοντο:

Ubi Scholiastes: Ἀρχαϊκώτερον συντέτακται· καὶ πολὺ ἐστὶ παρ' αὐτῷ τὸ εἶδος. Ἡ μὲντοι συνήθεια τοῖς πληθυντικοῖς ὁδότης ἐνικὰ συντάσσει ῥήματα. Plura hujusce constructionis exempla, ad tædium usque, suppeditabunt Jenfius ad Lucian. Gymnas. c. 20. p. 900. T. II. Dorvil. ad Chariton. p. 578. nec non Fischer, V. cl. in Animadv. super Gram. Gr. Welleri, p. 306.

Ibid. λέγουμεν] Exemplaria M. xiv. 16. 21. λέγοιμεν, optativo, ut loquuntur, modo. Recte.

p. 26. l. 6. ἀφ' ἑρμῆος] Corruptus est omnino hic locus. Videndum igitur annon scribendum fuerit εἶναι ἀφαιρῆσθαι, aut saltem ἀφαιρῆσθαι; ut sententia sit: sic et in hâc arte oportet Fabulam, (quoniam est Actionis imitatio) et unius esse et hujus totius, et partes rerum sic cohærentes constitui, ut si qua transposita vel ablata fuerit, *auferri* simul debeat et moveri totum. Solennem esse inter ε et αι mutationem, ex pronunciationis similitudine ortam, notarunt passim viri docti.

Ibid. l. 7. ὁ γὰρ προσὸν ἢ μὴ] Lectioni Victorianæ suffragantur cum Libri Medicei tres, tum versio antiqua. Sic igitur omnino refingendus est hic locus: ὁ γὰρ προσὸν ἢ μὴ προσὸν μηδὲν ποιεῖ ἐπίδηλον, ἐδὲν μῶριον (vel juxta M. xiv. ὡς ἐδὲν μ.) τὸ ὅλα ἐστίν. Recte au-

autem, ut in vulgatis habetur, post ἐπίδηλον distingui satis probat τὸ ἐπὶ, quasi diceret, μηδὲν ποιεῖ δῆλον ἐπὶ τῇ μίμησει.

p. 31. l. 5. ἐπιπιδέας] Victorius ὑποτιδέας. Atque ita proculdubio scriptum erat in exemplari, quo usus est versionis antiquæ auctor. Sed nostram lectionem firmat præcedens ἐπιπιδεμένη, et eam in loco vertendo secutus est ipse Victorius. Mire huc facit incerti auctoris (de quo videtis Fabric. B. Gr. T. I. p. 676, 678. 708. 712.) ἀποσπασμάτιον quoddam ex dramate, cui nomen Ποίησις ;

—— Μαχάειόν ἐστιν ἡ Τραγωδία
Ποίημα κατὰ πάντ'. εἶγε πρῶτον οἱ λόγοι
Ὑπὸ τῷ θεατῶν εἰσιν ἐγνωρισμένοι
Πεῖν καὶ τιν' εἰπεῖν, ὥς ὑπομνήσαι μόνον
Δεῖ τὸν ποιητὴν· οἰδίπουν γὰρ ἂν γε φῶ,
τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἴσασιν. ὁ πατὴρ Λαίῳ,
Μήτηρ Ἰοκάστη, θυγατέρες, παῖδες, τίνες.
Τὶ περὶ σέδ' ἔστω, τί πεποίηκεν ——
Ἡμῖν δ' ταῦτ' ἐκ ἐστίν, ἀλλὰ πάντα δεῖ
ΕΥΤΡΕΙΝ ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙΝΑ, τὰ διωκημένα
Πρότερον, τὰ νῦν παρόντα, τὴν καταστροφὴν,
τὴν ἐσβολήν. ἂν ἐν τῇ τέττων ὄψαλίπῃ,
ΧΡΕΜΗΣ τις, ἢ ΦΕΙΔΩΝ τις ἐκσυείτῃται,
Πηλεὶ δ' ταῦτ' ἔξις καὶ Τεύκρῳ ποιεῖν.

Quænam vero sint τὰ πύχοντα ἐνόματα optime explicabit Donatus sive Evanthius De Comœdia.

p. 32. l. 8. Των δε αω.] Castelvetrius emendat ἀπῶς δ' ὅς μύθων. Temerè.

p. 33. l. 2. καὶ μάλλον] Furcâ certe expellendæ sunt hæ voces, ne in posterum recurrant, et sic legendus est hic locus : Ἐπεὶ δ' οὐ μόνον τελείας ἐστὶ πρᾶξις ἢ μίμησις, ἀλλὰ καὶ φοβερῶν καὶ ἐλεεινῶν, ταῦτα δ' γίνεται μάλιστα τοιαῦτα (scil. φοβερά καὶ ἐλεεινά) ὅταν γέννηται παρὰ τὴν δόξαν δι' ἄλληλα κ. τ. ἐ. Quod vero Heinsius pro τοιαῦτα resti-

restituendum esse θαυμασὰ crediderit, id plane ridiculum atque Aristotele omnino indignum. Ταυτολόγη enim mulierculæ, non Philosophorum principis esset dixisse : θαυμασὰ ὃ γίνεται μάλιστα τοιαῦτα — τὸ γὰρ θαυμαστόν ἕως ἑξὶ μᾶλλον. Mecum in hâc re sentit ANON.

Porro seriem verborum ita legendam esse et castigandam censuit Madius : ταῦτα ὃ γίνεται μάλιστα τοιαῦτα (ὃ μᾶλλον ὅταν γένηται πῶς ἢ δόξαν) ὅτ' ἦν δι' ἀλλήλα. An satis feliciter, necne, lectoris esto iudicium.

p. 34. l. 5. γένεσθαι] Pro γένεσθαι mallem γίνεσθαι, præsentî tempore, quod et suadet Cod. M. 21. Sed vix tanti est, ut in hisce minutiis quispiam hæreat.

p. 35. l. 7. ἢ εἰς] Clarius legi existimat Madius, si prior „ articulus esset, atque ita scriberetur ἢ εἰς φιλίαν. Tu vero nihil move, nam et nihil refert.

Ibid. l. 9. ὡς ἔχει ἐν τῷ 'Ο.] Emendationi Victoriænæ adstipulantur codices Medicei tres. Sed utriusque lectionis sententia omnino eadem.

p. 36. l. 4. ἐπειδὴ] Cum vocem ἀναγνώσεις omitant libri Medicei omnes, calamo exarati, locum hunc integrum sic quodammodo refingendum esse suspicor : ἐπεὶ δὴ ἀναγνώσεις τινῶν ἐσιν ἀναγνώσεις, αἱ μὲν εἰσι θατέρου πρὸς τὸν ἕτερον μόνον, ὅτ' ἂν ἦ δηλὸς ἕτερος, τίς ἐσιν. Αἱ ΔΕ ὅτε ἀμφοτέρως δεῖ ἀναγνῶσθαι κ. λ. Quippe deletis ἔτι ὃ ἀναγνώσεις aperta erit responsio conjunctioni ἐπεὶ δὴ in initio contextûs positæ. Mox cap. seq. l. 1. cum vocem πρὸ ταῦτα verterit hic Pacius, tacite innuere videtur non πρὸ ταῦτα, sed ἐν ταῦτα legi debere. Contra Madius lectionem planiorem fore existimat, si verbum πρὸ expungatur. Uterque malè.

p. 39. l. 11. φαίνεται] Victorium pro φαίνεται reposuisse ἔσται e libris manu exaratis notat Sylburgius ; quod et ipsum Vallam in exemplari, quo usus est, reperiisse, ex versione ejus, satis constat.

p. 40. l. 7. *πρὸς τῷ*] Codd. Medicei omnes *πρῶτον*.
Quod perinde est.

ibid. l. 8. *ἀπειθῶν*] Heinsio suspecta erat hæc
vox. Vereor admodum, ut sine causa. Quippe
verbo *ἀπειθῶν* temeritatis notionem inesse ex plu-
ribus locis constat, ut Isocrat. *πρὸς φίλιππ.* "Ὅταν ἀνα-
γινώσκῃ τις τὸν λόγον ἀπειθάνων, καὶ μηδὲν ἡδὺ σιμηνάμενος,
ἀλλ' ὡς περ ΑΠΑΡΙΘΜΩΝ.

Ibid. l. ult. *κατορθῶσι*] Libri Medicei 14. 16. 21.
pro *κατορθῶσι* habent *κατορθωθῶσι*, tempore aoristo,
quod igitur in contexta recipiendum est, præsertim
cum id linguae ipsius leges videantur jubere. Sic
Isocrates Panegy. p. 72. ed. Wolf. *πῶς οὐ καὶ σκο-
πεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τῷ τὸν λόγον, ὅς, ἦΝ ΚΑΤΟΡΘΩΘΗΙ,*
καὶ τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς ἀλλήλους, καὶ τῷ ταραχῇς τῷ παρέσῃς καὶ τῷ
μεγίστῳ κακῷ ἡμᾶς ἀπαλλάξῃ.

p. 41. l. 6. *θεάτρων*] Θεατρῶν hic scribi debere com-
mode notavit Madius. Scilicet ob vocis similitudi-
nem ex vera in adulterinam mutatio facta est. Huic
emendationi fidem conciliat locus alius III. Rhet.
sub principium: *ἀλλ' ὅμως μέγα δύναμις, καὶ δάπερ εἴρηται,*
ἀλλ' ὅς, ἦΝ ΑΚΡΟΑΤΩΝ ΜΟΧΘΗΡΙΑΝ. Quod huic fe-
rè geminum est.

Ibid. l. ult. *ἐκεῖ*] Quæ ad hunc locum scriptita-
vit Heinsius, festinantius certè quam verius, obelo
sunt transfigenda. Quippe refertur vox *ἐκεῖ* ad Co-
mœdiam, et nominibus Aegisthus et Orestes, quan-
quam non sint personæ quæ comicæ actioni conve-
niant, tamen usus est, ut summæ duntaxat inimi-
ciæ poneretur exemplum, quæ tandem in amici-
tiam nihilominus definit. Sententiam loci optime
in versione sua expressit Goulstonus: Ibi enim (in
Comœdia) si quæ inimicissimi fuerint in Fabula, velut
ipse Orestes, atque Aegisthus, Amici tandem facti
ἐ Scena exeunt, neque ab alio quisquam confossus
occumbit.

p. 43. l. 11. πράγματι] Vocem hanc in δρῆμασιν mutandam censuit Mad. quemadmodum et alibi sæpius in hoc libello factum est. Sed nobiscum stant libri omnes manu exscripti, et vulgata lectio æque benè sensui inservit.

p. 44. l. 1. δεικνύσι] Cum verbum hoc desiderent libri omnes manu exarati, illud a glossatore quodam, βραχολογίαν Aristotelis non satis capiente, in contexta invecum verisimile est.

ibid. l. 4. τοῖς τοῖς] Emendationem Heinsianam τοῖς τὸν τι ἄλλο δρῶν adstruunt Codices Medicei tres, uti et editio princeps Aldina. Sed præstat, me iudice, vulgo recepta lectio.

p. 45. l. 8. τὸ δ] Pro τὸ δ reponendum esse τὸ δ suadent tum codices Medicei duo, cum ipsa orationis series. Pessime enim, inquit Philosophus, contexta est illa Fabula, cum quis, personam sciens, facturus jam esset, nec tamen fecit; nam et consceleratum quid habet et minime tragicum, siquidem perpeffione omnino careat: pessimæ autem proxima constitutio est, cum quis, personam sciens, effecerit tamen. Melius vero fuerit, &c.

p. 46. l. 2. ποίους ἢ πῶς] Lectionem Victorianam ποίους πῶς firmat Versio antiqua et linguæ ipsius analogia.

p. 47. l. 1. φαῦλον μὲν ἢ φαῦλην] Verba hæc omitunt Codd. Med. omnes, et profecto sine loci injuria abesse possunt, immo rectius omitti probabunt sequentia ἐν ἐκάστῳ γένει, cum ea sit vocis ἑκάστω indoles, ut ad duas res commodè referri nequeat. Exemplum ex autoribus corradere ambitiosum. Nisi fortasse pro ἐκάστῳ reponendum sit ἐκατέρῳ, quam lectionis varietatem et librum unicum, nempe M. 21. exhibere video.

ibid. l. ult. Μεγαλίππης] Camot. Μελανίππης, quod Sylburgius edito verius existimabat. Perperam.

p. 49. l. 4. τὰ ἐν] Castigationem Victorii, qui vice τὰ ἐν rescribendum esse singulari numero τὸ ἐν affirmat, tuetur Versio antiqua.

ibid. l. 7. οἰκείαν] Libri omnes calamo exarati, ἰδιαν. Sed quoad sensum eodem recidit utrumque verbum.

p. 50. l. 2. Ἀγάδων] Cum de Achille, Agathonis Tragoedia, nihil uspiam literis mandatum sit, retinendam esse veterem lectionem crediderim, ex qua, modo interpretationem Heinfsianam admiseris, sensus eruitur non incommodus, nempe; Ita et Poëta dum imitatur iracundos, socordes, aliisque id genus moribus imbutos, summum potius probitatis exemplar faciet, quam asperitatis morum, velut Achillem, non iracundum, &c. sed *bonum*, h. e. magnanimitatis, pietatis ergo Apollinem, amicitiae in Patroclum exemplar finxit Homerus. Cf. Cl. Beattie Essay on Poetry and Music. Part I. C. IV.

p. 52. l. 1. ἐκ] Negandi particulam, quæ a veteribus editionibus plerisque omnibus recte abest, perperam huc invexit Goulstonus. Scilicet mirum ei, uti et olim Pacio, videbatur, Philosophum dicere agnitionem a poëta factam carere arte. Verum si verba proxime insequentia animadvertisset, cum inquit δι' ὃ ἐγγὺς τῇ εἰρημύνης ἀμαρτία ἐστίν, vidisset utique verba esse legenda prorsus affirmativè. Quærit enim magister ut agnitio non a fingente poëta, sed a fabula, id est, a serie rerum, enascatur.

ibid. l. 3. ἐκεῖνθ] Quidni potius legeris, quod et MSSi omnes suadent οἷον Ὀρέσης ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἀνιγνώσειεν ὅτι Ὀρέσης. ἐκεῖνη μὲν Ἀφρὶ τῇ ἐπιστολῇ, ἐκεῖνθ δὲ λέγει ἃ αὐτὸς βέλεται ὁ ποιητὴς καὶ ἔχῃ ὁ μῦθος. Quæ cum antecedentibus adeo cohærent, ut nihil melius.

ibid. l. ult. οἱ] Legendum est proculdubio ἡ, nempe articulus foeminei sexus primi casus, quam emendationem et Codd. manu exscripti adstruunt

et ante Heinsium proposuerat Madius. Scilicet utriusque vocis eadem apud librarios pronunciatio.

p. 53. l. 2. ἀπολόγω] Rectius ἐν ΑΛΛΗΝΟΥΣ Δ' ὑΠὸ ΛΟΓΩΝ nempe τῶν κωδικῶν, quod et MSSpti. omnes confirmant, atque idem Madius, interpretum longe sagacissimus, germana esse Aristotelis verba credidit.

ibid. l. 4. ἀνεγνωρίῳ] Codices Medd. omnes pro ἀνεγνωρίῳ habent ἀνεγνωρίῳσαι, pluralem numerum pro singulari, quam lectionem in editione sua Madius exhibet. Docte, ut solet. Non enim de simplici agnitione, interventu memoriæ factâ, hic loquitur Philosophus, sed de duplici, nempe ea, quæ in Cypriis, Tragedia Dicæogenis, ex pictura fit, et ea, cui in Alcinoi domo, ex Citharædi verbis, dum Trojanum bellum caneret, suarum rerum recordatus, lachrymis effusis Ulysses locum dedit.

p. 56. l. I. διατὴν] Dacerius τὸν ποιητὴν, ut videtur, recte. Sed expectandi Codices. Cæterum quod mox libri omnes calamo exscripti vocem ποιῆν omittant, elegantius id atque ἀριστοτελικώτερον.

Ibid. l. 4. ὃ δ' ὑΠὸ] Vocibus ita transpositis ut articulus οἱ inter ὃ et δ' ὑΠὸ medius intercedat, nempe, πιθανώτατοι οἱ δ' ὑΠὸ τῇ αὐτῆς φύσεως ἐν τοῖς πάθεσιν εἰσιν, clarior, me iudice, evadet loci sententia.

Ibid. l. 8. ἐξεταστικοί.] Summus Toup Not. in Longin. p. 358. post Victorium et Mad. ἐκστατικοί. Recte. Noster Probl. p. 817. ed. Duvall. ὅσοις ὃ λίαν πολλὰ καὶ θερμὰ (κρᾶσις) ΜΑΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΥΦΥΕΙΣ πολλοὶ δ' αἰσθ. τὸ ἐγγὺς εἶναι τὰ νοεῖν τὰ θερμάτηα ταύτην, νοσημασιν ἀλίσκονται ΜΑΝΙΚΟΙΣ ἢ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΙΣ. ὁ δὲν σβύλλαι καὶ βάκχιδες, καὶ οἱ ἐνδοὶ γίνονται πάντες, ὅταν μὴ νοσηματι γέγωνται, ἀλλὰ φυσικῇ κρᾶσει. Μαρκῆος δ' ὁ συρακάσιος καὶ ἀμείνων ἦν παικτὴς, ὅτ' ἔΚΣΤΑΙΗ. Quæ his lucem offundunt non mediocrem.

Ibid. l. antep. ἐπεισδιδόν καὶ παρενείρειν] Has voces, conjecturâ ductus, ita restituo : ἐπεισδιδόν (v. ἐπεισόδιον) πα-

παρενείρειν *episodia inferere atque intrò insinuare*. Sic Greg. Naz. πρὸ βασιλείου. καὶ λαδὼν ἑαυτὸν παρενείρει *etiamsi se clam immisceat*. Erunt tamen fortasse, qui vocem ἐπεισοδίων εὖ retinendam putent, quod mox, nempe p. 57. recurat. Quod si magis placuerit, legendum est παρατείνειν ex scriptorum librorum auctoritate.

p. 57. l. 3. ἱερείας] Rescribendum est proculdubio ἱερατείας τῶδε, ὅτι κ. τ. λ. quam lectionem adstruunt Codd. manu exarati et post Vallam sequitur Madius.

ibid. l. 15. μακρὸς] Pro μακρὸς legendum esse hic μικρὸς, quicquid contra statuerit Victorius, tum res ipsa clamat apertissimè, tum libri calamo scripti confirmat auctoritas. In dramatibus, inquit Philosophus, episodia concisa omnino atque brevia sunt. Epopœia contra horum longitudine producitur; nam Odysseæ argumentum breve est, utpote quod πρὸς μίαν πράξιν ἑνὸς ἀνδρὸς σπένδεται, nempe de Ulyssæ multis per annos peregre profecto, a Neptuno, quasi insidiante, observato, & fociis vario exitio extinctis, solo superstite. Quum vero (nam & ἐπὶ hic ex consensu librorum reponendum esse suspicor) sic se res haberent domi, &c. Atque hoc, quod paucis hisce absolvitur de essentia, ut loquuntur, fabulæ est; reliqua vero sunt episodia.

p. 58. l. 10. εὐτυχίαν] Emendationi Goulstonianæ adstipulatur Valla. Scilicet proclivem esse inter α, & et δ, lapsus nōrunt in MSSptis explicandis vel mediocriter versati.

Ibid. penult. πεπραγμένα] Lectionem Victorianam, cujus in notis fit mentio, adeo firmat Codicum auctoritas, ut dubitationi nullus omnino supersit locus.

p. 59. l. 6. τέταρτον, οἶον] E contextis hic excidisse crediderim vocem ἀπλοῦν; est enim ea quarta species Tragoediæ, ut ex collatione p. 86. l. 2.

pa-

patet. Huc accedit, quod ἐν τοῖς ἈΠΛΟΙΣ πρᾶγμασι (l. δράμασι) σοχάζονται ὧν βέλονται ΘΑΥΜΑΣΤΩΣ, h. e. voti compotes fiunt scopumque attingunt poëtæ *per admirabile*. Vid. p. 61. l. 1—2. Sed huiusmodi præcipue sunt ὅσα ἐν ᾧδε, quæcunque de personis et rebus apud inferos agunt, ut e. g. de Sisypho, qui in Isthmo Achaïæ habitans prætereuntes omnes aut saxo obruebat aut in mare præcipitabat. Hic autem Deorum arcana, quorum particeps factus fuerat, mortalibus prodidit: quo circa ad inferos detrusus perenni poena affligitur. Mox pro ἐν ᾧδη rescribendum esse ἐν ᾧδε neminem fore credo, qui inficietur.

Ibid. l. penult. ἐκάστου κ. λ.] Hæc verba ita corrigere tentavit Heinsius ἐκάστου τὸ ἴδιον ἀγαθὸν ἀξίῃσι τὸν ἑνα περιβάλλειν. Quod certe habet, quo se tueatur.

p. 60. l. 5. ποιεῖ] Cod. M. 16. ποιοί, modo optativo, quod et sententia postulare videtur. Scilicet hac confusione sexcentis in locis ex pronunciationis similitudine erratum est.

Ibid penult. Νιόβην ἢ Μήδειαν] Sciendum est Codices aliquos manu scriptos carere vocibus ἢ Μήδειαν: Translatio quoque vetus ita habet. Cui scripturæ magis adhæreo. Opinor enim illud ἢ Μήδειαν glossema extitisse, quod deinde in contextum irrepsit. Aeschylus enim Nioben fecit, sed quod Medeam fecerit, hætenus non legimus. MAD. Cf. Fabric. B. Gr. T. I. p. 584.

p. 61. l. 2. πρᾶγμασι] Paccius et Mad. δράμασι, quod ferè eodem redit.

Ib. l. 10. τὰ διδόμενα κ. λ.] Legendum est ΤΑ ΑΔΟΜΕΝΑ ΑΛΛΟΥ ΜΥΘΟ ἢ ἄλλης τραγωδίας ἐστ, vel ΤΑ ΑΔΟΜΕΝΑ ΟΥ Μᾶλλον τὸ μύθος ἢ ἄλλης τραγωδίας ἐστ. Huic emendationi fidem facit cum sequens ᾧδισι, cum vocum similitudo, quæ ejusmodi est, ut mirum potius sit hunc errorem non contigisse, quam quod contigerit.

rit. Immo p. 109. l. 1. similis recurrit exscriptorum lapsus; ubi enim in textu legitur διδόντα, probante Victorio, Cod. Med. manu transcriptus, uti et Ed. Camot. διδόντα exhibent. Ceterum observat Mad. Venetiis in quibusdam castigationibus à se visis loco vocis διδόμενα scriptum esse γινόμενα, quam lectionem longe meliorem esse ea, quæ in excusis libris habetur, recte judicat. Et profecto, si literarum ductus respicias, inter Γ et δ non ita magnum discrimen intercedere fatendum est. Sed præstare nostram lectionem satis superque docent rationes modo allatæ.

Ibid. penult. ἢ ἔῃσιν κ. τ. λ.] Utrum ἢ ἔῃσιν juxta vulgo receptum usum, vel, quod Victorius maluit, ἢ ΕΙ ἔῃσιν ἐξ ἄλλων εἰς ἄλλο ἀρμότῃ (l. ἀρμότῃ ex auctoritate codicum MSS. M. xiv. 16. 21. nec non ed. principis Aldinæ) ἢ ἐπεισόδιον ὅλον (sive ὁ λόγος secundum M. 16.) legas, tum analogiæ, cum sensus habita ratione perinde est.

p. 62. l. 9. πράγμασι] Locum hunc malè administravit Heinsius, qui vice τὸ πρᾶγμασι reponendum hic esse δράμασι contendit; quod tamen alibi recte factum non diffiteor. Scilicet observat Philosophorum princeps, quæ in rerum natura atque ἐπὶ τῶν ἔργων miserabilia, gravia, magna aut verisimilia sunt, formarum vi et de essentia, ut loquuntur, eadem esse, atque ea, quæ Rhetor vel Poëta per artem suam talia effecerint. Id tamen discriminis inesse, quod res ipsas per se, ἄνευ διδασκαλίας h. e. sine Artis Poëticæ aut Rhetoricæ auxilio, suapte vi, quovis narrante, aut simpliciter visas tales apparere oporteat. Nisi malis vocem πρᾶγμασι de Rhetoribus intelligi, quorum in rebus gerendis versatur ars. Quod vero mox pro εἰδῶν legendum esse ἰδεῶν, uti et paulo infra ἢ ἰδέα censet Victor. id omnino probandum.

p. 64. l. 7. πρὸς βολῆς] Dacierius πρὸς βολῆς, h. e. sine

ne præmissa vocali. Minus recte. Significat enim hic vox προσβολή nihil aliud, quam allisum linguæ ad varias partes oris humani in elementorum sono formando, ut probe in versione sua notavit Goulstonus.

Ibid. l. 13. τῷποις] Suspectum habet hoc verbum Heinsius, qui pro eo τύποις non dubitanter reponit. Nobis quoque in mentem venerat τόνους. Sed nihil temere immutandum; immo præstat forte vulgo recepta lectio, ut sensus sit is, quem in paraphrasi sua expressit idem Goulstonus.

p. 65. l. 4. καλὴ] Heinsius ex nullo, ut videtur, MSpto, καλέει. Quod sensum plane perimit. Sic autem omnino refingendus atque interstinguendus est hic locus, qui certè inter vexatissimos recenseri optimo jure potest: Σύνθεσμος δὲ ἐστὶ φωνὴ ἄσημος, ἢ ἔτε καλὴ ἔτε ποιεῖ φωνὴν μίαν σημαντικὴν ἐκ πλειόνων φωνῶν, ΠΕΦΥΚΤΙΑ ΤΙΘΕΣΘΑΙ (cf. varietatem lectionis ad definitionem Articuli in pag. seq.) καὶ ἐπὶ τῶν ἀκρων καὶ ἐπὶ τῶν μέσων, (ἢν μὴ ἀρμόσῃ ἐν ἀρχῇ λόγῳ τένειν κατ' αὐτόν. αἶον μὲν, ἦτοι, δὴ·) ἢ φωνὴ ἄσημος, ἢ ἐκ πλειόνων μὲν φωνῶν ΜΙΑ, (M. 14.) σημαντικῶν δ', ποιεῖν πέφυκε μίαν ΣΗΜΑΝΤΙΚΗΝ (M. omnes) φωνήν. Ut sensus sit: Conjunctio est vox significationis expers, quæ nec impedit, nec facit vocem *unicam* tantum modo ex pluribus significativam (e. gr. in hominis definitione illa, *Homo est animal rationale*, si voci *Homo* postponatur conjunctio *enim*, significationi τῆς *Homo* nihil quidquam addet conjunctio illa) cujus ea est indoles, ut in utroque extremo periodi vel in medio collocari possit, (*modo* eas conjunctiones excipias quæ in initio periodi κατ' αὐτοὺς, i. e. ἀνεῖν ἀνταποδιδώσας, rite stare non possunt, cujusmodi sunt MEN, ἦΤΟΙ, ΔΕ. ἀπαυτεῖ γάρ, inquit noster Rhet. III. p. 125. ed. Sylb. i MEN, τὸν ΔΕ, &c.) Vel est, significationis expers vox, quæ cum ex pluribus vocibus et quidem
fig-

significativis illis una sit, nectendo faciat vocem unam significativam. Sic Rhet. III. p. 140. 27. ὁ γὰρ Σύνδεσμος ἐν ποιεῖ τὰ πολλά, ὥστε εἰς ἐξαιρεθῆναι, δηλον ὅτι τοῦναντίον ἔσται τὸ ἐν πολλά, et mox p. 67. hujusce libri: Εἰς δὲ ἐστὶ λόγος διχῶς, ἢ γὰρ ὁ ἐν σημαίνων, ἢ ὁ ἐκ πλείονων συνδέσμων, οἷον, ἢ Ἰλιάς μὲ συνδέσμων εἰς κ. λ.

p. 66. l. 4. φωνῇ] Lege simili emendatione: ἢ φωνῇ ἀσημῶς, ἢ ὅτε καλῶς, οὔτε ποιεῖ φωνὴν μίαν σημαντικὴν ἐκ πλείονων φωνῶν, ΠΕΦΥΚΤΙΑ ΤΙΘΕΣΘΑΙ καὶ ὅτι τῆς ἀκρότης, καὶ ὅτι τῆς μέσης. Huic immutationi favent Codd. M. omnes, uti & Versio antiqua.

Ibid. l. 9. σημαίνει.] Heinsf. σημαίνειν; at libri calamo exscripti σημαῖνον, quod et unice verum.

p. 67. l. 1. σημαίνοντα] Rescribendum hic quoque esse σημαῖνον probant tum Codd. M. 14. 16. 21. cum ipsius linguæ analogia, ut scilicet cum articulo τὸ melius cohæreat.

Ibid. l. 3. ὑποκριτὰ] Exemplaria manu exarata omnia habent ὑποκριτὰ, quam lectionem vulgatæ præferendam esse recte statuit Madius; nam in initio tractationis hujus de dictione, *hypocriticæ* esse facultatis dixit scire quo gestu omnes orationis partes proferri debeant: τῆς ποιεῖ τὴν λέξιν ἐν μὲν ἐστὶν εἶδος διωείας τὰ γήματα τὴν λέξιν, ἃ ἐστὶν εἶδέναι ΤΗΣ ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗΣ.

Ibid. l. penult. συνδέσμων] Editionem Camot. pro συνδέσμων habere συνδέσμων, ut in sequenti membro, notat Sylburgius. Quod nescio annon magis analogum.

p. 68. l. 2. μὴ ἐκ] Reponendum est omnino ex auctoritate librorum MSS. qui in Bibliotheca Medicea asservantur omnium, uti & alterius Diegi de Mendoça, cujus in paraphrasi sua meminit Madius, nec non versionis antiquæ, quæ et ipsa instar MSpti habenda est: Ὀνόματος δὲ εἶδη, τὸ μὲν ἀπλὸν (ἀπλὸν γὰρ λέγω ὃ ἐκ ΜΗ σημαίνοντων σύγκειται) οἷον γῆ. Quæ ita explicat interpres supra laudatus: Sensus est, Nomen

simplex illud est, cujus particulæ non significant, ut γῆ: duplex vero, aliud componitur ex eo, quod significat, et ex eo quod non significat, aliud, &c. Admonet deinde, quomodo id intelligendum sit, et inquit non esse intelligendum nomen compositum aliquod esse, quod componatur ex nomine significante et ex nomine non significante, quoniam supra dictum est, quod omnia nomina significant, sed intelligi debet nomen aliquod dari ex pluribus compositum partibus, quarum altera significat et erit nomen, altera vero non significat, quoniam erit vel Syllaba vel conjunctio, vel aliquid id genus, quod non significat.

Haftenus Mad. cui tamen vulgata lectio magis arridet. Sed nostram emendationem MSSi omnes exhibent, quos si Madio inspiciendi copia data esset, secutum eum fuisse minimè dubito.

Ibid. l. 5. τετραπλὴν ὄνομα] Lege εἴη δ' ἂν πεπλῆν καὶ τετραπλὴν ὄνομα ΚΑΙ ΠΟΛΛΑΠΛΟΥΝ, οἷον τὰ πολλὰ τῶν ΜΕΓΑΛΕΙΩΝ, ΩΣ Ἑρμοκαϊνοζανδῶς. Ubi voces καὶ πολλαπλὴν ex libris calamo exscriptis restituiimus; cætera ingenio freti ita emendavimus ut sensus aliquis, qui in vulgo recepta lectione nullus fuit, ex iis erueretur. De voce μεγαλεία pro decompositis et sesquipedalibus verbis usitata confer Lexicographos. Non nemo in margine libri, qui penes cl. Burges est, Κολλητομοροζαλιωτῆς habet pro πολλὰ τῶν Μεγαλιωτῆς. Quo sensu, ipse viderit.

Porro in voce Ἑρμοκαϊνοζανδῶς, quæ certe germana lectio non est, cum nusquam in tota Græcia extet, aquam mihi hæere lubens fateor.

p. 69. l. ult. χαλκῶ.] Repone partim ex cod. M. 21. et versione antiqua, partim ex conjecturâ:

Χαλκῶ δὲ ψυχὴν ἀρύσας
καὶ

—————TAME NHAEI χαλκῶ:

ita

ita ut sint duæ carminum medietates diversorum versuum. Est enim pars illa τάμε νήλεϊ χαλκῷ, Hom. Il. γ. v. 292. Pro τάνενν autem recte positum esse τάμ, aor. 2°. probant etiam sequentia ταμεῖν, et copulam καὶ exhibent Codd. M. xiv (ubi tamen pro καὶ legitur καὶ ex solemni confusione) 21 et Vall.

p. 70. l. ult. πρὸς ὃ ἐστ. λέγω δὲ] Heinsius, uti assolet, nulla vel scriptionis vel pronunciationis habita ratione: καὶ ἐνίοτε προστιθέασι, ἂν τοῦνομα ἔχει, πρὸς ὃ ἐστ. λέγω κ. λ. Obscure nimis, quam ut vel ipsi conveniat Aristoteli. Quidni potius legeris, καὶ ἐνίοτε προστιθέασιν, ἀνθ' ὃ λέγει, πρὸς ὃ ἐστὶν ἘΝΑΛΟΓΟΝ, οἷον κ. λ. Hoc est, nonnunquam, ubi inter duas res analogiam intercedere constiterit, de alterâ verba faciens aliquis, altera uti potest. Quod et postea exemplo declarat. Similiter enim, inquit, phiala ad Bacchum se habet ac scutum ad Martem. Per Metaphoram igitur et nominum substitutionem, τὸ ἀνάλογον nempe phialam, ἀνθ' ὃ λέγει pro scuto, de quo sermo est, dicere possumus. Quæ profecto ita manifesta sunt, ut ampliori disputatione non egeant.

p. 72. l. ult. φιάλην μὴ] Meridum hic subesse viderunt interpretes, qui et illi diversimode occurrere conati sunt. Nos vero ita levicula certe immutatione qualitercunque emendavimus: εἰ τὴν ἀσπίδα εἰποι φιάλην MEN Ἄρεως, ἀλλ' ἌΟΙΝΟΝ: Ut sensus sit; Hoc translationis modo, secundum analogiam vocato, uti et aliter licet, cum videlicet nominaverimus alienum quidpiam, ponendo id ad quod relatio est, pro eo, de quo sermo est τὸ ἀνάλογον ἀνθ' ὃ λέγει (quemadmodum in secunda specie dixit) aliquid tamen ejus proprium ab eo removentes, ut si clypeum vocet quispiam, τὸ ἀνλόπειον προσυγορεύσας, poculum Martis quidem, sed vini expers, quod profecto esset οἰκείων τι ἀποφῆσαι, siquidem phialæ id proprium fuerit, ut vino impleatur.

p. 73. l. 1. καλέμνον] Laborant et hæc morbo,
P p 2 cui

cui medelam adferre non ita in promptu est. Fieri tamen potest, ut pro vulgata lectione reponendum sit, quod et Cod. M. 14. manu transcriptus suggestit, πεποιημένον δὲ ἐστὶν ὁ ὅλως μὴ ΛΑΛΟΥΜΕΝΟΝ ὑπὸ πινῶν, αὐτὸς πίνεται ὁ ποιητής.

ibid. l. 4. τὸ μ] Legendum omnino ex emendatione Victoriano-Heinsiana, quam et exemplaria calamo scripta aliqua saltem ex parte adstruunt: τὸ μὴ ἂν φωνήεντι μακροτέρῳ κεχρημένον ἢ τοῦ οἰκειοῦ (Cod. Diegi de Mendoça apud Mad.) ἢ συλλαβῇ ἐμβλημένῃ. τὸ δὲ ἂν ἀφηρημένον ἢ π αὐτῇ. Ἐπεκτεταμένον δὲ κ. τ. ἐ. Quippe voces ἢ ἐμβλημέναι ab Aristotele abjudicant libri Medd. omnes.

p. 74. l. 6. Ἄρξεν] Mad. Ἄρξεν μὲν ὅσα τελευτᾷ εἰς ν κ ρ κ σ κ ὅσα ἐκ τέτων π κ σύγκεται—ὥς ἴσα συμβαίνει πᾶσι εἰς ὅσα τὰ ἄρξεν κ τὰ θήλεα· τὸ γὰρ ↓ κ ξ κ ν ρ σ ταῦτά ἐστιν.—τὰ δὲ μετὰ εἰς τὸ α κ ν κ ρ κ σ. Nos vero ita, innixi codicum manu exaratorum testimonio, restituimus. Ἄρξεν μὲν ὅσα τελευτᾷ εἰς ν κ ρ κ σ κ ὅσα ἘΚ ΤΟΥΤΟΥ σύγκεται. ταῦτα δὲ ἐστὶ δύο, τὸ ↓ κ ξ. Θήλεα δὲ, ὅσα ἐκ τῶν φωνήεντων, εἰς τὸ αὐτὸ μακρά, κ τῶν ἐπεκτενομένων εἰς α. ὥς ἴσα ΣΥΜΒΑΙΝΕΙΝ πᾶσι εἰς ὅσα τὰ ἄρξεν κ τὰ θήλεα· τὸ γὰρ ↓ κ το ξ ΚΑΙ Σ ταῦτά ἐστιν. Εἰς δὲ ἄφωνον ἔδεν ὄνομα τελευτᾷ, ἔδεν εἰς φωνὴν βραχύ. Εἰς δὲ τὸ ι τρία ΜΟΝΟΝ. Εἰς δὲ τὸ υ πέντε. Τὰ δὲ μετὰ εἰς ταῦτα κ ν κ σ κ ρ. Ut loci sententia sit: Præterea ex Nominibus alia Masculina, alia Fœminina, alia denique inter hæc media sive neutra sunt. Masculina sunt, quæcunque fere desinunt in liquidas ν ρ et σ et in eas duplices literas, quæ ex hac litera, nempe σ, constant. Sunt autem illæ omnino duæ, ↓ ex π β φ et σ; et ξ ex κ γ χ et σ conflatae. Fœminea vero quæcunque et in eas vocales desinunt, quæ semper longæ sunt, velut in ι et ω, et in eas ancipites quæ producuntur in α. Ex quo efficitur, ut pares numero sint literæ illæ, in quasque terminantur virilia et muliebria,

bria, nempe tres numero, $\nu \rho \sigma$, quæ Masculini, et $\eta \omega \alpha$ long. quæ sequioris generis sunt, siquidem $\downarrow$ ξ et σ eadem fuerint literæ, utpote quæ omnes in ϵ desinant. In Mutam autem nullum terminatur nomen, sed nec in vocalem semper et natura brevem, quales sunt ϵ et $\omicron$. At in ι tria sola μέλι, κέμμει, πέπρι. Et in υ quinque.

Has immutationes plerasque omnes constabilit exemplarium vetustorum, quibus unice fides habenda, auctoritas.

p. 76. l. 3. τὸ λέγοντα] Emenda et interstingue ΤΟΝ λέγοντα τὰ ὑπάρχοντα ἀδύνατα συνάψαι, hoc sensu: Ænigmatis forma ea erit, ut dicens jungat admisceatque τὰ ὑπάρχοντα ἀδύνατα quæ minime inter se congruere et in una sede morari non posse videntur.

Ibid. l. 6. Ἄνδρ' εἶδον] Codd. manu exscripti omnes ἄνδρα ἶδον πνεύχαλον. Sed vulgo receptam lectionem tuetur Athenæus, qui libro decimo, ubi de Griphis agit, quid sit hoc ænigma declarat;

Ἄνδρ' εἶδον πνεύ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα
Οὕτω συγκόλλως ὥστε σύναιμα ποιεῖν.

Τῆτο ὃ σημαίνει τὸ σικίας προσβολήν. De eodem Gripho noster in Rhetorica, Demetrius in libro de Elocutione, et Plutarc. in Symposio septem Sapientum. Cucurbitulas autem apud veteres ex ære, non ex vitro, ut nunc fit, confici consuevisse ex monumentis Græcorum medicorum intelligi commode ad h. l. notavit Madius. Paulus enim in l. περὶ σικιάσεως illas vitreis anteponit, cum ait: ἀλλὰ ὀλκμώτεροι μᾶλλον εἰσὶν αἱ χαλκαί, πλείονος ἀνεχόμεναι φλογὸς τῶν ὑαλίνων ἐτοίμως καταρηγνυμένων.

p. 76. l. ult. δ' ὃ ἀνακέρεται] Observat idem Mad. aliquos calamo exaratos codices hâc parte carere; in veteri quoque translatione desiderari. Quod profecto de codicibus quos huic interpreti inspexisse con-

contigerit, verum esse potest: Medicei tamen ita locum hunc exhibent: *δεῖ ἄρα κεκρίσθαι*. Quibuscum concinit antiquæ versionis jam laudatæ auctor, prout ex lectionum varietate constat. Prætulerim tamen emendationem illam, quam è Benedicti Lampridii libro affert Mad. *δεῖ ἄρα κεκρίσθαι*, ut sensus sit: Oportet igitur aliquo pacto, i. e. temperatè, hæc miscere, ne vel in ænigma vel in barbarismum incidamus. Mox pro *τὸ μὴ οὖν κ. τ. λ.* reponendum est omnino *τὸ μὴ γὰρ* ex MSSptorum fide, ut ratio reddatur, quare Metaphoris his atque reliquis id genus ornamentis temperari debeat oratio.

p. 77. l. antep. *δώσει*.] Cod. M. 14. *δώσειεν*. Recte.

p. 80. l. 3. *ἐνπιθεμένων*] M. 14. *ἀντιθεμένων*, alii ex testimonio Madii *ἀντιπιθεμένων*, cui tamen magis aridet pervulgata lectio. Quod vero Codd. manu exarati tres *μεταπιθέντες* exhibeant, id receptæ lectioni præferendum, ut scilicet voci *μιτατιθεῖς* antea positæ respondeat.

p. 81. l. 1. *λέγει*] Libb. Med. tres: *λέγοι*. Non malè.

p. 82. l. 9. *ἐν δὲ τοῖς ἱαμβείοις*] Emaculandus hic in transitu noster, Rhet. III. p. 119. ed. Sylb. *τὸ ὃ κύριον, καὶ τὸ οἰκείον καὶ μεταφορὰ μόναι χρήσιμοι* (l. *μόνα χρησιμα*) *πρὸς τὰ τὰ φίλων λόγων λέξιν. σημείον δὲ ὅτι τέτοις μόναις πάντες χρῶνται· πάντες γὰρ μεταφοραῖς ἀλλέγονται*. Qui locus huic gemellus est.

Ibid. l. 11. *χρήσεται*] Castigationem Victorii, qui pro *χρήσεται* reponendum esse *χρήσταιτο*, modo optativo, censuit, firmanit Libb. manu transcripti M. XIV. 21.

p. 83. l. 1. *ἐν μέτρῳ*] Heinſius mendosum esse hunc locum voluit, ἐν ἑξαμέτρῳ reponens, ut supra p. 17. l. 9. Sed quidni potius dixeris Aristotelem per metrum hic heroicum carmen intelligere quod καὶ ἑξοχὴν, five honoris ergo, τὸ μέγεθος nomine insigni-

ni-

nitur. Porro notandum est idem h. l. valere διηγηματικὴν, quod in Tragœdiæ definitione δι' ἀπαγγελίας.

p. 83. l. ult. μὴ ὁμοίας] Victorius rescribendum esse contendit μηδεμίας ἰσορίας τὰ σωήδη εἶναι. Et sic dimidia pars Codicum. Sed meliorem lectionem suppeditavit ingenium Dacerii, nempe, μὴ ὁμοίας ἰσορίας τὰς σωδέσεις εἶναι.

p. 86. l. 9. Ἀναγνώσεις διόλῃ] Hæc ita vertit Pacius; *ut quæ agnitionibus constet et per totum morata sit.* Ex quo licet intueri eum existimasse aliter Aristotelis verba, quam vulgata lectio habeat, esse scribenda, nempe ἀναγνώσεις γὰρ καὶ διόλῃ ἡθικῇ. Longin. p. 37. sq. ed. summi Toup. ἔ γὰρ ἀλλ' ἢ τ' Ἰλιάδῃ ἐπίλογός ἐστιν ἢ Ὀδύσεια δαυτέρῃ δ' ἐνεκα παριστρέψω τὰ κατὰ τὴν Ὀδύσειαν, ὅπως ἢ σοι γνώριμον ὥς ἢ ἀπακμὴ τῷ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεύσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἡδονὴν ἐκλύεται. τοιαῦτα γὰρ ποὺ τὰ παρὰ τὴν Ὀδύσειαν ἡθικῶς αὐτῶν βιολογούμενα εἰκίαν, οἷον ἐκ μωδία πρὸς ἐστὶν ἡθολογούμενη.

Nonnemo in margine libri, qui penes cl. Burgels est: ἀναγνώσεις γὰρ διπλῇ καὶ ἡθικῇ.

p. 88. l. 6. μίμησις] In diversum hic abeunt Interpretes, quorum alii κίνησις, alii μίμησις legendum esse contendunt. Illam scripturam exhibent membranæ tres; huic astipulantur typis editi plerique omnes, et M. xiv. calamo exaratus. Ut videtur, recte. Intelligit enim Philosophus τὴν διηγηματικὴν ποίησιν seu carmen Heroicum ob cæsurarum et pedum, quibus incedit, varietatem, ad affectus animi et cætera quæcunque motu suo exprimenda, magis idoneum esse quam aut Iambicus aut octonarius versus, quorum hic saltationi dithyrambicæ, ille rebus agendis et dramaticis interloquiis natus est. Hermog. sect. 2. περὶ γοργότ. de Homero et heroico carmine in hunc modum scribit: Ἄριστος ἐν κατὰ πάντα λόγων εἶδη καὶ ποιητῶν ἀπάντων καὶ ζητόρων καὶ λογογράφων Ὁμηρος, καὶ

καὶ γὰρ μεγέθη καὶ ἡδονὰς καὶ ἐπιμελείας καὶ, τὸ μέγιστον, ΠΟΙΗΣΕ-
ΩΣ ΜΙΜΗΣΙΝ ἘΝΑΡΓΗ καὶ πρέπουσαν τοῖς ὑποκειμένοις,
καὶ τοῖς κατὰ λέξιν, καὶ ταῖς εἰσαγωγαῖς τῶν προσώπων καὶ μύθων
ἀφαιρῶσαι καὶ μέτρων διαφορὰς τομάς, ἐξ ὧν ἀμφότερα πῶς συμ-
βαίνει γίνεσθαι τὰ μέτρα, καὶ ταῦτα ἐν δρόνῃ καὶ κατὰ λόγον μετα-
βαλλόμενα πρὸς τὸ καὶ τὸ, φύσει πάντων ἀρεῖον μέτρον ποιητῆρος.

Ibid. l. 11. αὐτὸ] Mad. αὐτῇ, recto casu; Versio-
nis antiquæ auctor ita, ac si ἔτω in Codice, quo usus
est, haberetur. Sed veram lectionem restituit nobis
Vict. e libris manu transcriptis, quocum concordant
et Medicei omnes.

p. 89. l. 4. ἔστιν ἀνδρῶν] Codd. Medd. omnes, uti et
versio antiqua modo laudata ἔστιν ἀνδρῶν, ἀλλ' ἐχόντων ἡδῆ.
Recte.

Ibid. μάλλον] Refinge omnino ex emendatione
Victoriano-Goulstoniana: διὲν ἐν ταῖς τετραγώναις ποιῆν το
θαυμαστόν. Μάλλον δ' ἐνδέχεται ἐν τῇ ἐποποιίᾳ τὸ ἈΛΟΓΟΝ
(δι' ὃ συμβαίνει μάλιστα τὸ θαυμαστόν) ἀλλὰ τὸ μὴ ὅτι εἰς τὸν
πράττοντα. Mox in ἔπειτα τὰ expungendum est alte-
rum τὰ, ut integra lectio sit ἐπὶ τὰ, quod ante Victo-
rium aut Heinsum odoratus est sagacissimus Ma-
dius.

Ibid. l. 8. τὸν πρᾶττοντα] Valla: quæ aguntur, h. e.
τὰ πρᾶττόμενα. Quod perinde est.

p. 90. l. ult. οἰόνται κ. λ.] Lampridii codex, nec-
non Medicei tres: ὅταν τεθεὶ ὄντω τοθεὶ ἢ, ἢ γινόμενα γί-
νεται. Quæ lectio, si cum vulgata conferatur, ex-
plicatior quodammodo videtur, ut non mirum sit
Victorium eam in contexta recepisse. Utramque
tamen ferri posse notavit Madius. Postmodum
editi omnes δι' ὃ δὴ ἀν, sed scriptura rectior est δι' ὃ
BIM ἀν, quam ex illo enarratore mutuo acceptam
pro sua conjectione venditavit Heinsius. Mox ubi
in vulgatis jacet: ἀλλὰ ὅτι τέτε ὄντω ἀνάγκη εἶναι ἢ γίνεσθαι
ἢ πρᾶττοντα, aliqui Codd. ex testimonio ejusdem Madii
ita habent ἀλλ' οὐδε τέτε ὄντω κ. λ. Sed in libro Ber-
nardi

nardi Feliciani manu exarato ἀλλὰ δει, item ἢ προῶνται, deleto ἢ, ac in ejus loco in margine scripta voce εἰ. Ex hac tam multiplici lectione putarem hæc esse germana hinc inde refarcita Aristotelis verba: οἷον-ται γὰρ ἄνθρωποι ὅταν τεθῇ ὄντω, ΤΟΔΙ ἢ ΗΙ, ἢ ΓΙΝΟΜΕΝΟΥ, ΓΙΝΗΤΑΙ, εἰ τὸ ὑστερόν ἐστι καὶ τὸ πρότερον εἶναι ἢ γίνεσθαι. Τέτο γ' ἐστὶ ψευδής. Δι' ὃ ΕΙΗ ἢ ΑΝ τὸ πρότερον ψευδής. ἌΛΛ' ΟΥΔΕ ΤΕΤΕ ὄντω, ἀνάγκη εἶναι ἢ γίνεσθαι ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ.

p. 92. l. 7. ἐνδέχεται] Rescribendum ἐκδέχεται, quod est, juxta Lexicographum, ἀπείργειν. καλύειν.

Ibid. l. ult. ἀγαθός] Versionis antiquæ auctor bonus poeta, ac si ἀγαθός in exemplari, quo usus est, legeretur. Sed nihil immutato opus.

Ibid. ἐμφανίζει] Dimidia pars Codicum ἀφανίζει, ἡ δύνων τὸ ἀποπον. Quod libens amplector. Est autem ἀφανίσαι, ἀνελεῖν καὶ ἀφανές ποιῆσαι. Matth. c. vi. v. 16. ἀφανίζετε τὰ πλούσια, ubi Chrysostom. διαφθείρουσι καὶ ἀπλύνουσι. Sic et Thom. M. ἀφανίζεται ἀντὶ ἀφανῆς ὅτι καμρόν γίνεται. Φιλόστρωτος ἐν Ἐκδόσιν, Οὐκ ὥς ἀφανισθῆναι εἰς μίαν ἡμέραν. Atque Eustath. Odyss. p. 261. ed. Bas. καὶ σπείρα τὸ λαμψρόν εἶδός ἀφανίζουσι. Similiter Nicoftratus apud Stob. p. 445. πῦρ δ' ἂν εἴη καὶ τὸ δεινότηναι (l. δαδῆναι) γυνὴ ὑγιαίνουσα καὶ ψιμμουσίῳ καὶ ἑὸ φθαλμῷ ὑπογραφεῖ καὶ ἄλλου χρώματος ζωγραφῶντο καὶ ἀφανίζοντο τὰς ὀψεις.

p. 94. l. 3. ἢ μὲν π.] Vix ac ne vix quidem alius est locus, in quo infelicius se gesserit Interpretum agmen. Tu vero sic mecum reponere, libris quoque manu transcriptis suffragantibus: Εἰ μὲν γὰρ προείλετο μιμήσασθαι ἀνδραμίαν, ΑΥΤΗΣ ἀμαρτία. Εἰ γ' τὸ προελείναι ΜΕΝ (Cod. Lampridii apud Mad.) ὁρῶν, ἀλλὰ γ' ἵππον ἀμφω τὰ δεξιὰ προελβηκότα, ἢ τὸ καὶ ἐκείνην τέχνην ἀμάσθημα, οἷον, τὸ καὶ ἱατρικὴν, ἢ ἄλλην τέχνην εἰ ἀδύνατα ΠΕΠΟΙΗΤΑΙ ὍΠΟΙΑΟΥΝ ἢ καὶ ἐαυτήν. Quæ Latine ita sonant: Si quidem proposuerit impossibilitatem imi-

καὶ γὰρ μεγέθη καὶ ἡδονὰς καὶ ἐπιμελείας καὶ, τὸ μέγιστον, ΠΟΙΗΣΕ-
ΩΣ ΜΙΜΗΣΙΝ ἘΝΑΡΓΗ καὶ πρέπουσαν τοῖς ὑποκειμένοις,
καὶ τοῖς κατὰ λέξιν, καὶ ταῖς εἰσαγωγαῖς τῶν προσώπων καὶ μύθων
ἀφαιρῶσαι καὶ μέτρων διαφόρους τομαῖς, ἐξ ὧν ἀμφότερα πῶς συμ-
βαίνει γίνεσθαι τὰ μέτρα, καὶ ταῦτα ἐν δρόνῃ καὶ κατὰ λόγον μετα-
βαλλόμενα πρὸς τὸ καὶ τὸ, φύσει πάντων ἀριστὸν μέτρον προσηρῆναι.

Ibid. l. 11. αὐτὴ] Mad. αὐτῇ, recto casu; Versio-
nis antiquæ auctor ita, ac si ἔτω in Codice, quo usus
est, haberetur. Sed veram lectionem restituit nobis
Vict. e libris manu transcriptis, quocum concordant
et Medicei omnes.

p. 89. l. 4. ἔστιν ἀνδρες] Codd. Medd. omnes, uti et
versio antiqua modo laudata ἔστιν ἀνδρῶν, ἀλλ' ἔχοντα ἡδὴ.
Recte.

Ibid. μάλλον] Refinge omnino ex emendatione
Victoriano-Goulstoniana: διὲν ἐν ταῖς τραγωδίαις ποιῆν το
θαυμαστόν. Μάλλον δ' ἐνδέχεται ἐν τῇ ἐποποιίᾳ τὸ ἈΛΟΓΟΝ
(διὲν ὁ συμβαίνει μάλιστα τὸ θαυμαστόν) ἀλλὰ τὸ μὴ ὅτι εἰς τὸν
πράττοντα. Mox in ἔπειτα τὰ expungendum est alte-
rum τὰ, ut integra lectio sit ἐπεὶ τὰ, quod ante Victo-
rium aut Heinsium odoratus est sagacissimus Ma-
dius.

Ibid. l. 8. τὸν πρᾶττοντα] Valla: quæ aguntur, h. e.
τὰ πρᾶττόμενα. Quod perinde est.

p. 90. l. ult. οἰόνται κ. λ.] Lampridii codex, nec-
non Medicei tres: ὅταν τεδὶ ὄντῳ τεδὶ ἢ, ἢ γινόμενα γί-
νεται. Quæ lectio, si cum vulgata conferatur, ex-
plicatior quodammodo videtur, ut non mirum sit
Victorium eam in contexta recepisse. Utramque
tamen ferri posse notavit Madius. Postmodum
editi omnes διὲν δὴ ἀν, sed scriptura rectior est διὲν
ΒΙΗ ἀν, quam ex illo enarratore mutuo acceptam
pro sua conjectione venditavit Heinsius. Mox ubi
in vulgatis jacet: ἀλλὰ ὅς τε οὗτοι ὄντῳ ἀνάγκη εἶναι ἢ γίνεσθαι
ἢ πρᾶττονται, aliqui Codd. ex testimonio ejusdem Madii
ita habent ἀλλ' οὐδὲ τέτοις ὄντῳ κ. λ. Sed in libro Ber-
nardi

nardi Feliciani manu exarato ἀλλὰ δει, item ἢ προδοῖναι, deleto ἢ, ac in ejus loco in margine scripta voce εἰ. Ex hac tam multiplici lectione putarem hæc esse germana hinc inde refarcita Aristotelis verba: οἶον-ται γὰρ ἀνθρώποι ὅταν τεδὶ ὄντω, ΤΟΔΙ ἢ Η, ἢ ΓΙΝΟΜΕ-ΝΟΥ, ΓΙΝΗΤΑΙ, εἰ τὸ ὑστερόν ἐστι καὶ τὸ πρότερον εἶναι ἢ γίνε-σθαι. Τέτο γ' ἐστὶ φερόμενον. Δι' οὗ ΕΙΗ ἢ ΑΝ τὸ πρότερον φερόμενον. ἌΛΛ' ΟΥΔΕ τέτε ὄντω, ἀνάγκη εἶναι ἢ γίνεσθαι ΤΟ ΠΡΩ-ΤΟΝ.

p. 92. l. 7. ἐνδέχεται] Rescribendum ἐκδέχεται, quod est, juxta Lexicographum, ἀπείργειν. κωλύειν.

Ibid. l. ult. ἀγαθός] Versionis antiquæ auctor *bo-nus poeta*, ac si ἀγαθός in exemplari, quo usus est, legeretur. Sed nihil immutato opus.

Ibid. ἐμφανίζει] Dimidia pars Codicum ἀφανίζει, ἢ δύνων τὸ ἀποποιεῖν. Quod libens amplector. Est autem ἀφανίζειν, ἀνελθεῖν καὶ ἀφανὲς ποιῆσαι. Matth. c. vi. v. 16. ἀφανίζετε τὰ πρὸς ὄψιν, ubi Chrysostom. διαφθείρουσι καὶ ἀπλύνουσι. Sic et Thom. M. ἀφανίζεται ἀντὶ ἀφανὲς ὅτι καθεὶν γίνεταί. Φιλόσοφος ἐν Ἐικόσιν, Οὐκ ὥς ἀφανίζειν εἰς μί-αν ἡμέραν. Atque Eustath. Odyss. p. 261. ed. Bas. καὶ ἀσπεῖρα τὸ λαμψρὸν εἶδός ἀφανίζουσι. Similiter Nico-stratus apud Stob. p. 445. πῶς δ' ἂν εἴη καὶ τὸ δεινότη-ναι (l. δαδῆναι) γυνὴ ὑγιαίνουσα καὶ ψιμμουδίῃ καὶ ὑπὸ ἐφθαλ-μῷ ὑπογραφῆς καὶ ἄλλου χρώματος ζωγραφῶντο καὶ ἀφανίζοντο τὰς ὀφθαλμοὺς.

p. 94. l. 3. ἢ μὲν π.] Vix ac ne vix quidem alius est locus, in quo infelicius se gesserit Interpretum agmen. Tu vero sic mecum repone, libris quoque manu transcriptis suffragantibus: Εἰ μὲν γὰρ προείλετο μιμήσασθαι ἀνδραμίαν, ΑΥΤΗΣ ἀμαρτίαν. Εἰ γ' τὸ προελεῖσθαι ΜΕΝ (Cod. Lampridii apud Mad.) ὁρῶντες, ἀλλὰ τ' ἵπ-πον ἀμφω τὰ διζιὰ προεβληκότα, ἢ τὸ κατ' ἐκαστὴν τέχνην ἀμάρ-τημα, οἷον, τὸ κατ' ἰατρικὴν, ἢ ἄλλαν τέχνην εἰ ἀδύνατα ΠΕΠΟΙ-ΗΤΑΙ ὍΠΟΙΑΟΥΝ ἢ κατ' ἐσσην. Quæ Latine ita so-nant: Si quidem proposuerit impossibilitatem imi-

Qq

tari

tari, ipsius est peccatum : si vero ea, quæ fieri possunt, imitari velit, sed in exprimendis his erret, ea scilicet alio, quam revera sint, modo describens, ut si dicat equum pedes ambos dextros simul ante porrigentem, aut si quid peccati admittatur in his, quæ alterius artis sunt, ut si e. gr. in Medicina aut alia quapiam arte, ex qua materiam scribendi hinc inde sibi subministrat, propter illius ignorantiam impossibilia fecerit, hæc, inquam, qualia demum cunque fuerint, non sunt Poëticæ errata per se, *sed per accidens*.

Alterum illud *καὶ συμβεβηκός* recte ab Aristotele abjudicavit Morellius, ut nunc ex scriptis libris constat. Nos quoque ex eorundem Codicum auctoritate verba ταῦτ' ἐν delenda esse credidimus, ut integra lectio sit : ἀδύνατα ὁποιαῶν ἔκαστ' ἐαυτήν. Immo affirmat Mad. in aliquibus codicibus a se visis particulam illam ab εἰ ἀδύνατα ad ἐν ἢ inclusive omitti, quam tamen rectius servari posse existimat.

Porro notandum est Aristotelem in libro de incessu animalium, p. 744. ed. Duvall. animalia, quæ quaternis notis incedunt, posteriorem sinistram pedem cum anteriori dextro movere simul dicere : κινεῖται τὰ ὀπίδια πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ἀφ' ἑαυτῶν μετὰ τὸ δεξιὸν τῷ ἔμπροσθεν τὸ ἀριστερὸν τῷ ὀπίθεν κινῶσιν· εἴτα τὸ ἀριστερὸν τῷ ἔμπροσθεν. μετὰ τὸ τῷδε, τὸ δεξιὸν τῷ ὀπίθεν· αὐτίον δ' ὅτι εἰ μὲν τὰ ἔμπροσθεν ἅμα καὶ πρῶτον (γρ. καὶ ὀπίθεν) διέσπαστο ἂν, ἢ καὶ προπέλεις ἢ βάδισις, οἷον ἐφελκομένοις τοῖς ὀπίθεν τῇ τάσει. ἐστὶ δ' οὐ πορεία, ἀλλ' ἄλλο τι τοιοῦτον· χαλεπὸν δ' συνεχῇ ποιεῖσθαι τὴ μεταβολὴν, ἀλλόμενον. Quæ hunc locum non mediocriter illustrant.

p. 95. l. 5. τὸ τέλος εἴρηται] Heinsius τὸ τέλος εἴρηται. Præstat autem vulgo recepta lectio, nisi quod particula οἷον, quam membranæ non agnoscunt, a contextu sit ableganda, hoc modo, τὸ δὲ τέλος εἴρηται εἰ ὅτως ἐκπληκτικώτερον ἢ αὐτὸ, ἢ ἄλλο ποιεῖ μέρος.

p. 95. l. 7. ⁷Η] Victorius εἰ, quem in paraphrasi sua

sua secutus est Goulstonus. Sed edita lectio concinnior, atque ἀττικώτερα.

Ibid. l. penult. ἔτι ποτέρων] Sic MSSptorum quicquid ubique est; nullo tamen, opinor, sensu. Tu lege facili, at certissima emendatione: ἈΤΟΠΩΤΕΡΟΝ ὃ ἐστὶ τὸ ἀμάχημα τῶν καὶ τὴν τέχνην τοῦ κατ' ἄλλο συμβέβηκε. Ut loci sententia sit: Præterea absurdum magis est, cum Poëta aliquod peccatum eorum, quæ ad artem suam per se spectant, admiserit, quam cum in iis, quæ alterius sunt negotii per accidens titubaverit. Minus enim errat, si ob ignorantiam cervam habere cornu dicat (ut Pindarus, Anacreon, Callimachus, alii fecere) quam si prave ea cornua descripserit, quod Poëticæ proprium est. Nihil verius hac emendatione, cui etiam adstipulatur, ex testimonio eruditissimi Madii, Codex Lampridii manu exscriptus.

p. 97. l. ult. ἀλλ' ἔτυχεν] Repone ex emendatione Victoriano-Heinsiana: ἀλλ' ἔτυχεν, ὥσπερ Ξενοφάνης (vel Ξενοφάνει M. 14. 16. 21.) ἔ σαφῆ τάδε. Hanc castigationem, quæ adeo ingeniosa est, ut nihil supra, recte secutus est in versione sua Goulstonus.

p. 101. l. 3. Ζωρά τε] Membranæ omnes, uti et versio antiqua ἀθάνατα· ζῶα τε. At sinceram lectionem restituit nobis Mad. ex Simplicio, l. 1. de Physica auscultatione:

Ζωρά τε τὰ πρὶν ἀκρήια.

Hos eosdem versus Athenæus quoque, l. 10. refert, ubi ait Theophrastum ἐν πρῷ περὶ μέθης voluisse ex hoc Empedoclis loco ζωρά τερον id esse quod κεκραμένον dicimus.

Ibid. l. 7. κεκραμένον] Totus hic locus in hunc modum constitui debet: οἶον τὸν κεκραμένον οἶνον φασιν εἶναι ὃθεν πεποιήται ὁ Γανυμήδης

—— Διὶ οἶνοχούειν

ἔ πιόντων οἶνον. καὶ χαλκίας τὰς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους· ὃθεν εἴρηται

—Κνημὶς νεοτεύκτε χασιτέραιο.

Εἴη δ' αὖν ΑΥ τὸ τὸ γε κ. λ.

p. 101. l. ult. ὑπεναντίωμά π] Libri M. 14. 16. 21. calamo exarati, cum Versione antiqua ὑπεναντιώμαπ; Ed. Bas. ὑπ' ἐναντιώμαπ. Sed præstat forte vulgata lectio, quam adstruunt etiam Cod. Lampridii apud Mad. nec non M. xiv.

p. 102. l. 2. οἶον] Codices Medd. omnes: οἶον ΤΟ

—τῇ ἑ' ἔχετο χαλκεον ἔγχος,
ΤΟ ταύτῃ κωλυθῆναι. Rectè.

Ibid. l. 6. ὅτι ἐνιοι] Rem sanam hic emendare voluit Heinsius, sic: ὅτι ἐνιοι ἀλόγως προὔπολαμβάνουσι καὶ αὐτοὶ ΚΑΤΑΣΟΦΙΣΑΜΕΝΟΙ συλλογίζονται καὶ ὡς Εἰρηκοῦτι ὅπ' δόκει ἐπιτιμῶσιν κ. τ. ἐ. Atqui nihil opus est mutato cum verba, ut nunc se habent, eundem sensum satis commode exhibent. Egregie dictum κατασοφιστάμενοι, ut sensus sit: hi perinde ac *judices quidam decernentes* ratiocinantur, et cum suum ὅτι δοκεῖ, quod ipsis videatur, pronunciarint, indignantur si quid eorum existimationi contrarium ab aliquo proferatur.

p. 103. l. 6. Διαμάρτημα] Hanc vocem in duas resolvit post Madium Victorius. Non malè.

p. 104. l. 1. τοιέτες] Codd. M. omnes, uti et alter Lampridii: τοιέτες δ' εἶναι οἷος Ζεῦς ἔραφεν, ἀλλὰ βέλτιον. Mad. contrà voces illas ἀλλὰ καὶ expungendas censet; quod et ferri potest. Nos vero locum hunc, qui multum negotii jam dudum facessit interpretibus, sic utcunque sanitati restituendum esse credimus: πρὸς ᾧ τὸ βέλτιον, τοιούτες εἶναι, οἷους Ζεῦς ἔραφεν· τὸ γὰρ παράδειγμα δεῖ ὑπερέχειν. Πρὸς ᾧ αὖ φασι, τὰ λογα (sub. δεῖ ἀνάγειν) ἔτω τε, καὶ ὅπ' ποτὲ ἐκ ἄλογα ἔστιν· εἰκὸς γὰρ κ. λ. Satis enim patet tertium hic desiderari membrum πρὸς τὴν δόξαν, cui synonymum est πρὸς αὖ φασι. Ergo hoc illius vicem occupat, quod Aristotelicum esse pluribus exemplis, si tam necesse quam facile esset,

effet, confirmari posset. Immo haud aliter supra in ipso hujus capitis ingressu locutus est noster : Αὐτῆς ὅτι ποικιλικῆς διτλὴ ἡ ἀμαρτία, ἢ μὴ καὶ ἐαυτὴν, ἢ ὅτι καὶ συμβεβηκός. εἰ μὴ γὰρ φοοίλετο μιμήσασθαι ἀδυναμίαν, αὐτῆς ἡ ἀμαρτία, εἰ ὅτι τὸ περιλέγει μὴ ὁρῶς, ἀλλὰ τὸν ἴσπον ἀμφω τὰ δεξιά περιβεβληκότα κ. τ. λ. οὐ καὶ ἐαυτήν. Ergo κατὰ συμβεβηκός.

Cl. Batteusius in elegantissima versione hujus libri Franco-Gallica verba hæc sic ordinanda esse contendit : τοιοῦτος δ' εἶναι, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ βέλτιον, οἷος Ζεῦξίς ἔγραψεν· τὸ γὰρ παράδειγμα δεῖ ὑπερέχειν. Cic. Invent. l. 2. de Zeuxide hæc habet: Præbete, inquit, ex istis virginibus formosissimas, dum pingo id, quod pollicitus sum vobis. Neque enim putavit omnia, quæ quæreret ad venustatem uno in corpore se reperire posse, ideo quod nihil simplici in genere omnibus ex partibus perfectum natura expolivit.

p. 105. l. 1. Αἰγείτης] Schützius Præf. ad Chrestomath. Gr. V. I. Ὁρῶν ὅτι ἐπιτίμησις καὶ ἀλογία καὶ μοχθηρία, ὅταν μὴ ἀνάγκης ἔσῃ, μηδὲν χρήσεται τῷ ἀλόγῳ, ὥσπερ Εὐειπίδης ἐν τῷ ΑΙΓΕΙ· Ἡ ΘΗΙ πονηρία, ὥσπερ ἐν Ὁρέσῃ τῷ Μενελάῳ. Haud aliter p. 47. ἐστὶ ὅτι παράδειγμα πονηρίας μὴ ἥδυσ μὴ ἀναγκαῖον (l. ἀναγκαῖα) οἷον ὁ Μενέλαος ἐν τῷ Ὁρέσῃ. Quæ hanc emendationis supra allatæ partem extra aleam ponunt. Ægeum vero, Fabulam Euripidis deperditam, memorant Clem. Alexand. 6. Strom. p. 622. Stobæus. Scholiastes Aristophanis ad Aves; Euripidis ad Medeam, v. 167. Suid. in δεκατεύειν.

p. 106. l. 2. ἀειδμῶν] Heinsius : αἱ ὅτι λύσεις ἐκ τῶν εἰρημένων σκεπτεῖται· εἰσὶ ὅτι ΑΡΙΘΜΩΙ δώδεκα, certissima emendatione.

p. 107. l. 1. αὐτὸς προσεῖπεν] Vexatissimum hunc locum, ex quo expedire se nemo Interpretum adhuc potuit, ita in literis ad me datis integritati restituit, summo ingenio vir et nostris præconiis omnino major,

jor, J. Toup: ἂν μὴ ΑΥΛΟΣ ΠΡΟΣΗΙ. Quod alii post eum probabunt.

Florius in versione hujusce libelli, Hispanico Idiomate conscripta, post Batteusium atque Heinsum: ἂν μὴ αὐτὸ ποιῇ, h. e. quasi nihil, nisi hoc accederet, sentirent spectatores. “Como si los oyentes no entendieran lo que se hace, a no egecutarie por los actores muchos i acelerados movimientos.” Minus bene.

p. 108. l. 1. Πινδάρου] Utrum Πινδάρου, Τυνδαρίου aut Δαρείου legas, parum aut nihil refert, si mimum omnino Aristotelem notasse oportuerit. Sed fortasse hæc de Pindaro illo πολλῶν καὶ καλῶν ὕμνων πρὸς θεῶν χορήγους intelligenda, qui et ipse ex testimonio Suidæ, Dithyrambos, Hyporchemata immo et Δράματα τραγικὰ ἱς scripserat. Reliqua ad mentem Victorii ordinanda, nempe: ὥς δ' οὗτοι ἔχουσι πρὸς αὐτοὺς ἢ ὅλη τέχνη πρὸς τὴ ἐποποιίαν ἔχει. Ut loci sententia ea sit, quam in versione sua expressit Goulstonus. Quod vero pro ἢ ὅλη reponendum esse ἢ ἄλλη crediderit Heinsius, absurdum id esse nemini non liquet.

p. 108. l. 2. ποιῇ] Codd. M. 14 21. πρὸς διατάξ. Quæ forte verior lectio.

p. 109. l. 5. μιμημένων] Castelvetrius μιμημένοις. Nobis vero integrum hoc atque fanum esse videtur.

Ibid. l. 6. ἐποίητο] Editio princeps Aldina ποιεῖτο. Sed in exemplaribus Mediceis omnibus, uti et Lampridii altero, manu transcriptis, nec non versione antiqua legitur ποιεῖ το. Quod et unice verum. Scilicet idem asseruit noster p. 24. l. 11. hujusce libelli: ἢ γὰρ τὴ τραγῳδίᾳ δύναμις καὶ ἀνεν ἀγῶντος καὶ ὑποκριτῶς ἐστίν.

Ibid. l. penult. ὁππ] Repone non dubitanter ἔπειτ' ἄε ὅτι. Quæ lectio quin ab Aristotelis manu fluxerit non dubitari posse existimo.

Ibid. l. ult. πρὸς μέτρῳ] Aut hic pro μέτρῳ rescribendum est ἑξαμέτρῳ, aut certe verba hunc præ se ferunt

runt sensum. Vide nos ad p. 83. l. 1. Nam si Iambum intelligere voluisset Philosophus, voce *χρῆται*, præsentī tempore, usus esset. Scilicet, cum prius omnia Tragœdiæ inesse, quæ in Epopœia sunt, affirmaverat, hic tacitæ objectioni occurrit: Posset enim quis dicere: Epopœia utitur carmine heroico, quod *σασιμώτατον καὶ ὀγκώδεσταιον τῶν μέτρων ἐστίν*, atque ideo heroici carminis nomine cohonestatur, quod cæteris præstet. Tragœdia non utitur. Ergo Tragœdia non habet cuncta, quæ in Epopœia reperiuntur. Respondet Aristoteles, ideo se dixisse, quæcunque in Epopœia sunt, in Tragœdia quoque reperiri, quoniam, licet Iambica magis Tragœdiæ convenire videantur, nihil tam repugnet, quin etiam Hexametris uti possit Tragœdia.

Mox pro *ὅτι* cum Victorio legendum esse *ἐτι* crediderim, quamvis citra scriptorum librorum auctoritatem.

p. 110. l. 1. *τὰς ἡδονὰς*] Editor Oxoniensis minor sic rescribendum proponit, *δι' ἧς (τ' ὀψέως) τ' ἡδονῆς συνίστανται ἐναργέστατα*, per quam voluptatis pars evidentissima efficitur. Sed præstat lectio illa, quam Victorius in exemplari quodam invenisse se testatur et Codices Medd. omnes exhibent: *δι' ἧς αἱ ἡδοναὶ συνίστανται ἐναργέστατα*. Nisi forte retinenda sit vox *ἐπίστανται* ex codicum 14. 16. auctoritate. Cæterum nominis adjectivi pluralis numeri adverbiascentis exempla affatim suppeditabunt scriptores optimi. Cf. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 46. Reitz. ad Lucian. de C. H. cap. 48. et Hemsterhus. ad ejusdem Somn. S. 2.

Ibid. l. 3. *ἀναγνώσει*] Codices nonnulli Venetiis à Madio excussi *ἀναγνώσει*, quæ, ut certè germana est lectio, ita et Dacerio post Heinsium, Madio et Lombardo præeuntibus, in mentem venerat; Goulstonus: *deinde et summam quoque evidentiam habet,*
cum

cum in Agnitione, tum in operibus singulorum dramatum propriis. Nullo, opinor, sensu. Recte Heinſius: *Deinde evidentius quid in legendo et in iis, quæ aguntur, habet.* Ἐπὶ τῶν ἔργων, inter repræſentandum. Cf. p. 10. ult.

Mox pro τῷ reſcribendum eſſe omnino τὸ, accuſandi caſu ſuadet præcedens ἔχει, ut conſtructio ſit ἔτι (ἔχει) τὸ ἔτι κ. τ. ε.

Ibid. l. ult. ἀνάγκη] Cum libri omnes manu exſcripti hanc vocem non agnoſcant, et, ſalvo loci ſenſu, abeſſe poſſit, nos quoque eam ab Ariſtotele abjudicamus.

Ibid. βραχεία] Membranæ omnes βραχέως. Sed ne hilum quidem intereſt. Idem de vocibus dicam? an voce μύρον et μείρον notandum, quæ cum librariis pronunciatu eædem fuerint, re quoque et ſenſu eædem ſint neceſſe eſt.

p. 111. l. 1. μέτρον] Cod. M. 14. λόγος. Quæ lectio apertior eſt. Sed nihil temere immutandum.

Ibid. l. 2. εἰς τὴν πλείους] Gloſſema hoc eſſe neſcio cujus, mentem Philoſophi in periodo longiore non capientis, perſuaſum me habeo. Reſcribe igitur, ſuffragantibus MSSſtis, ἢ ἀκολουθῶντα τῷ τῷ ΛΟΓΟΥ μήκει, ὕδαρῃ. Λέγω δὲ οἷον, εἰς τὴν πλείωνων περὶ τῶν ἡ συγκειμένη, ὡς περὶ ἡ Ἰλιάς ἔχει πολλὰ ποιῶντα μέρη καὶ ἡ Ὀδύσεια, ἃ καὶ ἑαυτὰ ἔχει μέγεθος. Dubitare enim quiſpiam merito poſſet quonam modo dicatur à Philoſopho epicam Homeri conſtitutionem ejuſmodi eſſe, ut ex ea plures tragœdiæ conficiantur, cum ſuperius in hoc præcipue Homerum præ cæteris poëtis laudaret ὅτι Ὀδύσειαν ποιῶν ἐκ ἐποίησεν ἅπαντα, ὅσα αὐτῷ ſυνέβη, ἀλλ' ἃ περὶ μίαν περὶ τῶν ποιῶντων. Cui dubitationi ſic occurrendum: Epopœiam, quatenus in ea epiſodia ita magna ſunt, ut ex eorum aliquibus Tragœdiæ confici poſſint, eatenus dici plures actiones continere; quatenus vero illa omnia in unam potiſſimum acti-

actionem, quæ Poëmatis Fabula nuncupatur, ordinantur sic eam unius actionis dici. Vid. p. 84. sq.

Porro notandum est vocis ὑδαρῆ eundem esse sensum, qui præcedentis πολλῶ κεκραμένον τῷ χερνῶ, metaphora a vino sumpta.

Ibid. l. 11. καὶ αὐτῶν] A voce αὐτῶν ad voces πῖ διαφέρει exclusive, omittunt Codd. Medicei omnes. Neque profecto diffitendum est, hæc, utpote quæ glossatorem redoleant, rectius amoveri posse, ut lectio sit: Περὶ μὲν ἐν τραγωδίας καὶ ἐποποιίας καὶ αὐτῶν καὶ τὶ ἀναφέρει καὶ τῷ εὖ κ. λ. Quod vero Mad. pro εὖ rescribendum esse ἐν existimaverit, nauci non est.

A D D E N D A.

P. 5. l. 1. μίμων] Omnino legerim νόμων cum editione principe Aldina et versione antiqua, uti et infra p. 7. ult. νόμους ex auctoritate librorum Mediceorum omnium, nec non Ald. et Vall.

P. 10. l. 14. τὸ χαίρειν] Expressi, quam inveni, editam lectionem. Non ambigo tamen, quin exaraverit Philosophus τῷ χαίρειν ut cum antecedente τούτῳ melius cohæreat.

P. 11. l. 3. ἀγριωτάτων] Batteusius post Victorium, suffragantibus libris Medd. ad unum omnibus, nec non versione antiqua ἀτιμοτάτων. Recte, si quid iudico. Neque enim animalia, eo quod ferocia sint λυπηρῶς ὁρῶμεν, immo potius visis delectamur. Bufones vero, serpentes aut cadavera, ἀτιμώτατα cum sint, nemo lubens intuetur.

P. 12. l. 8. Μαργείτης] Hephæstion de Carminis ratione in Margite: Μετρικὰ ἄτακτα. ὅσα ἐκ μέτρων μὲν ὁμολογουμένων συνέστηκε, τάστιν ᾗ καὶ ἀνακύκλῃσιν ἢ ἔχει, ἔτε κατὰ σίχον, ἔτε καὶ συστήματα, οἷος ἐστὶν ὁ Μαργίτης, ὁ εἰς Ὀμη-

R

ρον

ρον ἀναφερόμενος, ἐν ᾧ παρέσπартαι τοῖς ἔπεσιν Ἰαμβικά, καὶ ταῦτα ἐκ τῆς ἴσου σύστημα. Idem fere Mar. Victorin. de Iambis sex aut septem Syllabarum loquens: "Hoc genere versuum primus usus est Homerus in Margite suo, nec tamen totum carmen ita digestum perfecit, nam duobus pluribusve Hexametris antepositis, istum subjiciens copulavit." Hoc opus videtur ab Homero juvene adhuc tentatum non ut pessimum, quod Barneſius voluit, sed potius fatuum hominem atque ad omnia ineptum repræsentaret. Quod tam ex ipsius poematis ejus reliquis, quam ex testimonio veterum confirmatur. Cf. Basil. in libro ὅπως οἱ νέοι ἀφέλοιγτο ἐκ τῆς Ἑλληνικῶν λόγων; nostrum Eth. vi. 7. Clem. Alexand. Stromat. l. 1, &c. Suid. Μαργείτης ἐπὶ μωείᾳ κωμωδούμενος, ὃν φασιν αἰετὶ μῆσαι μὴ μὴ πλείω τῆς ἐδυνήσθαι· νόμφην δ' ἀγούμενον μὴ ἀφαιδαι αὐτῆς, ἀλλὰ φοβεῖσθαι λέγοντα μὴ τῇ μητρὶ αὐτὸν ἀββάλλη κ. λ. Unde constat versus hosce a Scholiaste ad Euripid. Orest. v. 249. citatos, quos alii ad Odysseam λ. 438. perperam retulerunt, Margiti esse vindicandos:

Ὡς δ' Κλυταιμνήστῃ λείπουσ' Ἀγαμέμνονα δῖον

Ἀργίῳ παρέλεκτο καὶ εἴλετο χεῖρον ἀκοίτην

Ὡς δ' Ἑλένη ἦρχυε λέχῳ ξανδοῦ Μενελάου.

P. 13. l. 2. κωμωδίας οἱ] Excidit hinc, prelo currente, annotatio illa, quæ inter Uptonianas ad hanc paginam nona est, videlicet: "Victorius locum hunc mancum ac decurtatum, ope duorum calamo exaratorum librorum, sic restituit: παραφανείσης δ' ἡ τραγωδίας καὶ κωμωδίας οἱ ἐφ' ἑκατέραν τὴν ποίησιν ὁρμῶντες. Sylburgius.

P. 53. l. 2. Ἀλκινόου ἀπολόγῳ] Retinendam esse veterem lectionem constat ex loco huic fere gemino, Rhet. III. p. 149. ed. Sylb. ἐτι πεπραγμένα δεῖ λέγειν ὅσα μὴ πραττόμενα ἢ οἰκτοῦ, ἢ δεινῶσιν. φέρει ὡς δὲ δειγμα ἐ Ἀλκινόου ἀπόλογῳ.

INDEX

I N D E X

RERUM ET LOCUTIONUM

QUARUNDAM SINGULARIUM,

QUÆ IN HOC OPERE OCCURRUNT.

A.

AEGEUS, Fabula Euripidis deperdita, p. 105, 1. 309.
 Ἀεικέλιος δῖφρος 11, 4.
 Ἀήδεις τραγωδῖαι 21, 2.
 Aeschylus 14, 8. ejus Philoctetes 60, 11.
 Agatho, ejus αἰδος 31, 13.
 Achilles 50, 2. 291. quare impegerit 60, 11. ejus inventum 61, 11.
 Ἀγωνίσματα ποιεῖν 32, 13. 285.
 Ἀνίγματος ἰδέα 76, 3.
 Ajaces, Fabula 59, 4.
 Alcinoi apologus 53, 2. 315.
 Alcmaeonis matricidium 44, 8.
 Amphiarai abstrusio 55, 12.
 Ἀναγνώρισις τί 35, 5.
 Ἀπαριθμεῖν quid 289. Vid. etiam Valcken. Theocr. p. 329.
 Ἀπὸ μηχανῆς 48, 8.
 Ἀρήτης, Sacerdos 73, 3.
 Aripgrades (M. 14. Ἀναφραδης) Tragædos taxat 81, 9.
 Aristophanis imitatio 9, 6.
 Fragmentum 287.

Aristoteles emendatur, Rhet. 277. 302. Eth. Nicom. 280.
 Ἀσπίς Διονύσου 71, 2.
 Astydamantis Alcmaeon 44, 17.
 Ἀφανίζειν τί 305.
 Ἀφωνα quid 64, 7.

B.

Βαρβαρισμός quid 76, 1.
 Batteusius notatus 309.
 Beattie, Essay on Poetry and Music, laudatur 291.
 Βούωνι pro κρῆσσι 81, 71.
 Burgesis laudatur 298. 303.

C.

Callippides taxatus 109, 4.
 Carcinus reprehensus 55, 12.
 Ejus Thyestes 50, 11.
 Cephaleniorum de Icaro fabula 103, 4.
 Chæremonis Centaurus vel Hippocentaurus 4, ult. 88, 9. 270.

I N D E X.

Chonnides (l. Chionides) poë-
ta 9, 13. 274.

Cleophontis poësis 7, 8. 75, 9.

Clepsydris utebantur olim in
agendis fabulis 26, 11. 285.

Chloëphorôn (l. Choëphorôn)
ἀναγνώρισις 53, 5.

Comœdiæ inventum qui sibi
vendicent 9, 10.

Comœdorum chorus à quo
concessus 16, 3.

Crates vetustissimus fabularum
apud Athenienses poëta 16,
9.

Cresphontes, fabula 45, 12.

Cucurbitulæ apud veteres ex
ære factæ 301.

Cyclopes, vel Cyclops, Phi-
loxeeni 8, 1. 272.

Cypria Dicæogenis 53, 1.

Cypria poësis 85, 5, 7.

D.

Danaus in insidiarum machi-
natione perit 53, 3.

Deliadis auctor 7, 10. 273.

Δεξιπέρης pro δεξιός 74, 4.

Δίος in Tragœdia quid 58, 8.

Δῆμοι Atheniensibus sunt quæ
aliis κῶμοι 10, 3.

Διανόας περί 19, 7. 24, 3. 62,
2

Dicæogenis Cypria 53, 1.

Διηγηματική μίμησις 88, 5. ποι-
ησις 83, 1.

Dionysius similes effinxit 7, 3.

Dithyrambica poësis 1, 8. 5,
5. 82, 7.

Dorientes Comœdiam sibi et
Tragœdiam vindicant 9, 10.

Δράματα unde dicta 9, 7.

Δρᾶν idem quod ποιεῖν 10, 5.

Δύσμοι βίς 72, 4.

Δῶ pro δῶμα 73, 9.

E.

Electra, fabula, 92, 2.

Ἐμβόλιμα ἄδαν 61, 11, 12.

Vid. Hesych. in ἐμβόλιμα
ἔπη.

Empedocles et Homeri poësis
quid habeat commune 4, 4.

ejus loci 72, 4. 100, 10.

Ἐξηλλαγμένον ὄνομα quid 74, 2.

Ἐξάρχην τὸν διθυράμβον 14, 2.
276. sq.

Ἐπεισόδιον τί 37, 12. Suid.

Ἐπεισοδιώδης πράξις καὶ μῦθος 32,
9, 10.

Ἐπεκτεταμένον ὄνομα 73, 4.

Ἐπίκρητα σημεῖα 51, 1.

Epicharmus primus fabula-
rum poëta 16, 7. ejus vetus-
tas et inventa 9, 12. Cf.
Chph. Sax. Onomast. Lite-
rar. pp. 33. 537.

Ἐποποιῶν σύνθημα τί 60, 4.

Ἐποποιητικὴ μίμησις 106, 3.

Eriphylæ cædes 44, 8.

Ἐρνύτας Cornua. Hesych. ἐρνύ-
τας. ἔρνη, βλαστήματα, κλαυθροί.

Euclides priscus 77, 10.

Ἐυείδης Cretensis ὁ εὐπείσοω-
πος 99, 5.

Euripides 97, 1. 80, 7. 40,
14. 41, 1. 61, 9. ejus Me-
dea 44, 13. 60, 10. Nio-
be ibid. Aegæus 105, 1.

329. Orestes 105, 1.

Eurypylus, Tragœdia 85, 9.

Ἠδύσμοι λογος 18, 5. 284.

Ἠδῶ quid 23, ult.

Ἠμίφωνοι τί 64, 8.

I N D E X.

F.

Florius notatur 310.

G.

Galenus Gloss. Hippocrat. emendatus 284.

Ganymedes, Jovis pocillator 101, 11.

Γηγενεῖς. Vid. Wyttenb. in in Plut. de S. N. V. p. 88. not.

Glauco, Rhetor, 102, 6.

H.

Hæmon Sophocleus 45, 4.

Hegemon primus in Theatris certavit Parodiis 7, 9. collat. cum Athenæo apud Fabricium B. Gr. T. I. 354.

Heracleidis auctor qua in re deliquerit 28, 2.

Hippocentaurus Chæremonis 4, 8.

Homerus 7, 8. 8, 3. 12, 13. 28, 5. 50, 2. 84, 9. 86, 6. 88, 11. 90, 3. ejus Margiti fragmentum infigne vindicatum 314. Homericum Proœmium à Protagora cur reprehensum 63, 12.

I.

I, η, υ, ει et οι apud librariorum pronunciati eadem 269, 277. 312.

Ιαμβικὸν ἢ τετράμετρον κινήτικόν 88, 6.

Icadius pro Icarius 103, 6.

Ilias parva 85, 6. 8.

Ἰλιάς περίσσις, Tragœdia 85, pen.

Iphigenia Aulid. 48, 1.

Iphigeniæ Tauricæ argumentum 56, 11.

Iphigenia Polyd. 54, 1. 57, 7.

Ἰξίονες, Fabula 59, 4.

K.

Κερκίδος φωνή 52, 7.

Κολλῶν χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι 76, 7.

Κόμμοι qui 37, 11. 38, 2. Suid.

Κοῖ apocopatium 73, 9.

Κῶμαι Peloponnesiis, qui Atheniensibus δῆμοι 13, 2, 4. 274.

Phot. Lex. MS. Κῶμαι. αἱ βραχεῖαι πόλεις. Κῶμαι δὲ τῆς ἐν τῇ πόλει δῆμος φασὶ προσαναγεύεσθαι ἢ κωμήτας τῆς δῆμοτας ἐν πόλει ἢ οἷον ἐν τῇ αὐτῇ τάξει ἢ μοίρᾳ τῆς πόλεως οἰκῶντας. οὕτως Ἀριστοφάνης εἰρηκεν ἢ ἢ ὠκυδῆος ἐν τῇ πρώτῃ.

L.

Lacænæ (vel potius Λακωνία)

Λάκαινα juxta Vict. 85, 10.

Lancea Terrigenum 50, 11.

Λεκτικὴ ἀρμονία 15, 9.

Λέξις τί 18, 11. 24, 5. 283.

Lessing laudatur 278.

Λευκογραφεῖν εἰκόνα 23, 2.

Λόγος ἢ μῦθος 16, 10. 278.

sq. 283.

Λόγῃ Γηγένων 50, 10.

Lucianus de Salt. emendatur 273.

Λύσις in Tragœdiis quid 58, 10.

Lyn-

I N D E X.

Lyncei peripetia 35, 2. Lyncei Theodectei δέσις ἢ λύσις 58, 12.

M.

Magnes Poëta 9, 13.
Margites Homeri 12, 8, 16.
Margiti Homérico insigne fragmentum restitutum 314.
Medea liberos interimit 44, 13. Medæ inopinata catastrophe 48, 8.
Meleager, Tragœdia 40, 10.
Μελοποιία quid 18, 13. ἡδυσμάτων maximum 24, 9.
Μενελίππης ῥῆσις 47, 14.
Meropes resipicentia 45, 12.
Μεταξὺ pro ἐδῆπερον 74, 6.
Metaphora quid 69, 9.
Μέτρα μέτρια ἢ ῥυθμῶν 11, 12.
Cf. Aristid. p. 49. sq. Suid.
Mar. Victorin. ed. Putsch. 2494. Quintil. l. vi. c. 4.
Μηχανῆς usus 48, 8.
Mityis statua homicidam perimit 33, 7.
Mnasitheus Opuntius 109, 2.
Μῦθον quid 279.
Μύθεον, μείθεον vox eadem 312.
Μυεῖον pro πολὺ 69, 12.
Μύσοι, Fabula 92, 3.
Myniscus seu Meniscus 107, ult.

N.

Neoptolemus, Tragœdia 85, 9.
Neutro plurali verbum plurale addunt Attici 286.
Nicochares Deliadis auctor 7, 10. 273.
Νιν 81, 12.

Niobe Euripidis 60, 10.
Νίπτρα nomen libri Odysseæ T. 51, pen.
Νομίζειν in more habere 14, 3. 98, 6. 276. Suid. in νομίζομενα.
Nomorum imitatio 5, 5. Cf. Auctorem Tractat. de Decreto Lacedæmoniorum contra Timotheum Milesium.

O.

Ὀινοχοεῖν per Catachresin de Nectare 101, 12.
Ὀλίγη τρώπεζα 81, 4, 5. Sic Lexicographus: ὀλίγη ἀντὶ τῆς μίξεως ἢ σποιδὴν ὀλίγην κερνάμενην κύλικι.
Ὀμαδὸν αὐλῶν 99, 14.
Ὀπλῶν κρείσις, Tragœdia, 85, 9.
Orestes matricida 44, 7. Orestes et Aegisthus reconciliati 42, 1. Ut Iphigeniam sororem agnoverit 52, 1.
Ὀρμεῖν species stationis 69, 11.
Ὀυρεὺς vox ambigua 98, 14.
Ὀψ pro ὀψις 74, 1.
Ὀψις, ψυχολογικώτατον 24, 9.

P.

Πάθον τι 37, 2, 3.
Παντες pro πολλοί 101, 1.
Παρενέρειν ἐπεισόδιον 56, 10. 292.
Parodiæ V. Hegemon.
Πάροδος χρονῆ 37, 15.
Pauson deteriores effinxit 7, 2.
Peleus, Fabula 5.
Πέρι postpositum 81, 12.
Περικλίδης pag. 10, 2. Legebam tamen olim πᾶς ΠΕΡΙΞΟΙΚΙ.

I N D E X.

ΟΙΚΙΑΣ. Vid. Tzetz. *ἀεὶ*
ἀλφ.φορῶν ποιητῶν MS. ad. p.
 274.
 Peripetia quid 34, 9.
 Persæ Timothei 8, 1. 272.
 Cf. Cl. Heyne Excurs. I. in
 Aen Virg. II. T. II. p. 231.
 Philoctetes, Tragœdia 85, 9.
 Philostratus in Vita Apollonii
 emendatus 273.
 Philoxeni Cyclops 8, 1.
 Phœnides, Phinides, seu Phi-
 nidæ 54, 5.
 Phorcides, Fabula 59, 6.
 Phormis, primus fabularum
 poëta 16, 7.
 Pindarus, Tyndarus vel Dari-
 us, Histrio 108, 1.
 Πίθηκ®, Callippides ita dictus
 107, 6. Vide Hesych. et
 Suid. in *Τραγικὸς πίθηκ®*.
 Πόλη® pro πόλει 73, 8.
 Πολιτικῶς λέγειν 23, 7. 282.
 Polygnotus bonus morum ex-
 pressor 21, 4. meliores ef-
 finxit 7, 2.
 Polyides Sophista 54, 1. 57, 7.
 Πρατίν Atheniens. idem quod
ποιεῖν v. *δρᾶν* 10, 5.
 Πρόλογ® τί 37, 11.
 Prometheus, Fabula, 59, 6.
 Πρωπαγωνίης λόγος 14, 9.
 Protagoras cur Homerum re-
 prehenderit 63, 12.
 Πτώσις ῥήματ® 66, 15.
 Πτωχεῖα Λάκλαια 85, 10.

R.

Ῥῆμα τι 66, 10.
 Ῥῆσις 47, 14. 61. pen. *διεξοδι-*
κὸς λόγ® μακρὸς Tim. Lexi-
 con et Phot. MS.

S.

Schütz. Chrestom. Gr. lauda-
 tur 309.
 Scylla 47, 14. Scyllæ ex-
 pressio 107, 4.
 Σείθεν 81, 12.
 Σημεῖα in agnitione quot 50,
 10.
 Sicilia Fabularum poëtas pri-
 mos dedit 16, 8.
 Σίγυνον 69, 5. Phot. Lex. MS.
Σιγύνες τὰ δόρατα.
 Sinon, Tragœdia 85, 11.
 Sisyphus deceptus 61, 4.
 Σκηνογραφίας inventor 14, pen.
Σωκρατικοὶ λόγοι, Socratici dia-
 logi 3, 4. Cf. summum Val-
 ckenauer in Adnotat. ad Ar-
 gum. Adoniasus. Theocriti
 p. 194.
 Sophocles 9, 4. 14, 9.
 Sophoclei Oedipodis *ἀναγνώρι-*
σις 44, 15. *περιπέτεια* 34,
 ult. absurdum 49, 15.
 Sophoclis Tereus 52, 7.
 Sophronis mimi 3, 3. Vid.
 Valcken. in l. supra laudato.
 Sofistratus 109, 1.
 Σπείρειν φλόγα 72, 10.
 Στάσιμον τί 38, 1.
 Stheneli poësis 75, 10.
 Στοιχεῖον τί 64, 3.
 Συκοφαντεῖν τινα 59, 9.
 Σύνδισμ® τί 65, 3.

T.

Ταμεῖν pro ἐρύσαι 70, 2.
 Theodectis Tydeus 54, 4.
 ejusd. Lyncei nexus et so-
 lutio 58, 12.
 Θεοκτίστη φλόξ 72, 10.

The-

I N D E X.

Theseïdis auctor, qua in re de-
liquit 28, 3.

Thyestes Carcini 50, ult.

Timotheus V. Persæ.

Θοινῶδαυ pro ἐθίειν 80, 12.

Toup laudatur 292. 303. 309.

Tragœdiæ inventum qui sibi
vendicent 9, 9.

Τραγωδοδιδάσκαλοι 13, 5.

Troades v. Troïades juxta
Codd. Med. omnes, Tra-
gœdia, 85 ult.

Tyronis ἀναγνώρισις 51, 3.

Tzetzis Fragmentum MS. 274.

X.

Xenarchi mimi 3, 3.

Ξενικὸν ἐν λέξει τι 75, 11.

Xenophanes 98, 1.

Φ.

Φαγεδαίνα 80, 12.

Φάρμακα pigmenta 23, 1.

Φιάλη αἶνι 72, ult. Ἄριος 73,

1.

Φωνῆεν 64, 10.

U.

X.

Υδαρῆς μῦθος 111, 2.

Ulysses 35, 1. 47, 13. 51, 5.
54, 9. 69, 12. 103, 5.

Υψηλῆμενον ὄνομα 73, 4.

Χαλκεύς vox ambigua 101, 10.

Χορικὴ πείροδος 37, ult.

Z.

V.

Valckenaer laudatur 285.

Zeuxis 21, 3, 5. 174, 2.

Zῶρος vox ambigua 99, 6. 101,
3. 307. Cf. Danſſe de Vil-
loison V. Cl. atque nobis
amicissimum ad T. 1. p.
382. Lexici Homericæ Apol-
lonii Sophistæ.

W.

Wytttenbach laudatur 278.

F I N I S.

